

СВЕТЛИНИТЕ НА АГНИ ЙОГА 1962
(Грани Агни Йоги 1962)
Записи на Б.Н.Абрамов от 1962г.

ПРЕДИСЛОВИЕ ОТ ПРЕВОДАЧИТЕ

«Защото, ако първият завет беше без недостатък, нямаше да се търси място за втори.» (Послание на апостол Павел до Евреите, 8:7)

Всяка религиозна вяра е свързана с признаването на обстоятелството, че съществува Йерархия на Силите, в която човекът заема някое от по-ниските стъпала, а тези над него са заети от същества с по-висок ранг, като светци, ангели, архангели и така нататък до върха, който по право е отреден за Съществото или Силата, Която е единствена по рода Си и се счита за непознаваема поне за хората на Земята. Независимо от това немалко хора от най-древни времена и до днес са правили и продължават да правят опити за доближаване до Най-висшето и за разбиране на Неговото естество. Същевременно опити за връзка с хората са правени и се правят и Отгоре, от страна на по-високите етажи на духовната стълбица, в резултат на което са се появили различните Свещени писания, съдържащи в днешния си вид отделни откъслечни сведения за естеството на духовната Йерархия и някои практически знания и напътствия за живота на обществото. По такъв начин, започвайки примерно от Ведите, като едни от най-старите известни Свещени писания и стигайки до Корана, като сравнително по-късно Послание до вярващите, всяко от известните на света Свещени писания съдържа определени актуални за времето и мястото си сведения, но нито едно не би могло да се приеме за завършено и съдържащо цялата или пълната Истина, без остатък. При все това преобладаващата част от хората в Християнския свят са склонни да смятат, че Бог е наставлявал човеците единствено чрез Старозаветните пророци, евангелистите и апостолите и че единствено Библията трябва да се приема като Божие слово, а всички останали Свещени Писания са неверни и лъжливи. Същото се отнася и до привържениците на останалите вероизповедания, макар че много преди тяхната поява един не малък пророк е засвидетелствувал търпимостта и уважението си към всички съществуващи религии, като е заявил: «Не трябва да се почита само собствената религия и да се осъждат останалите, а трябва да се почитат и религиите на другите. Постъпвайки така, помагаш на своята собствена религия, като правиш услуга и на другите. Но ако постъпваш обратно, навреждайки на другите ти копаеш гроба и на своята собствена религия.» Идва времето и вече е дошло, когато Бог, в лицето на Йерархията на Учителите, отново отправя своите Послания към хората с надеждата да ги отвърне от робуването на телесните въжделения, тоест на животинската им природа и да обърне погледа им нагоре, към вечното и нетленното, както им е било завещано преди време: “Аз казах: Вие сте Богове. Всички сте синове на Всевишния.” (Псалми, 82.6)

Този е бил един от първите Завети, но и преди, и след него е имало и ще има още такива, при това все по-съвършени и по-задълбочени. Предлагащата поредица от Писания Може да се нарече Най-нов Завет към хората от Земята и всеки търсач на Истината, който без преднамереност се запознае с тези Записи, ще ги приеме с удовлетворение и преклонение към Този, Който ги е дал и с благодарност към този, който ги е записал. Велики Владико, Утвърди нашия скромн труд и ни Дай възможност да продължим да разпространяваме Твоето Благовестие за благо на хората от нашата малка, но голяма по дух страна България.

ПРЕДИСЛОВИЕ ОТ ИЗДАТЕЛСТВОТО

(Към първото издание на Записите на Б.Н.Абрамов от 1951 г.)

Записите на Борис Николаевич Абрамов, приети по умозрителен път от Йерархията на Учителите или Всемирното Бяло Братство, са пряко продължение на известните като Агни Йога или Учение на Живата Етика записки на Елена Ивановна Ръорих, получени по същия начин и от същия Висок Източник през първата половина на 20 век.

Николай Константинович Ръорих със сина си Юрий пристига за участие в Манджурската експедиция през 1934 година в Харбин, където се организира група хора, стремящи се към духовно самоусъвършенстване и приели ръководството на Николай Константинович.

Един от най-устремените и духовно подготвени се оказва Б.Н.Абрамов, вече много години отдал на изучаването на философската и окултна литература с надежда да намери своя духовен път. Скоро Борис Николаевич получава пръстен на ученичеството от ръцете на своя Гуру. След отпътуването на Николай Константинович връзката продължава чрез преписка, в която се включва и Елена Ивановна Ръорих. През април 1936 г. в писмо до Абрамов тя препоръчва на Борис Николаевич: „Пишете за всички Ваши наблюдения и духовни преживявания и ги записвайте. Всичко това е извънредно важно и с годините ще се превърне в забележителна хроника. ... Разбира се, записвайте и Вашите сънища”. През януари 1937 г. още един път потвърждава: „Събирайте всички знаци и знамения - ще се получи забележителна Книга”.

До края на 1950 г. повече публикувани писма на Елена Ивановна до Абрамов няма. Обаче има нейно писмо от януари 1940 г. до Екатерина Петровна Инге, една от най-близките ученици на Ръорихови, живееща тогава в Харбин, с препоръки за Борис Николаевич. „Много Ви моля, скъпа Е.П., да предадете на Б.Н. да продължава да записва всички свои духовни преживявания и всички усещания във връзка със събитията. Също така, ако чутото от него с вътрешното или духовно ухо отговаря на доброто, нека да доверява, тъй като доброто е единната мярка във всичко. Много обичам неговите писма...” Тук ние за първи път вече намираме споменаване за възприемането от Борис Николаевич на някакви послания.

За следващите 10 години публикувани писма на Ръорихови до Абрамов или със споменаването му нямаме. Но неговият верен ученик и първи издател на неговите Записки Б.А. Данилов в книгата си „Вестъ принесший” пише за този период: „Още в 40-те години Борис Николаевич започна да възприема мислено отначало отделни думи, а после и цели фрази, идващи при него от пространството”. И първите Записки от 1951 г. още представляват такива „отделни думи”. В изреченията понякога се срещат два варианта на думата или фрагмента от фразата, има празнини, отразяващи забравени или неразбрани думи. Информативни ли са тези Записки и струваше ли си да се публикуват? На първо място, те илюстрират процеса на сформирание и задълбочаване на Общуването с Учителя, което за много читатели може да бъде не само интересно, но и полезно, а на второ място, не носят ли и те значение, скрито за определено време? Тъй като Елена Ивановна пише на съпрузите Фосдик през 1950 г.: „За времето на своя опит и аз съм отхвърлила не малко неща като нещо погрешно или даже безсмислено, но дойде време и много стана ясно и пълно с дълбоко значение”.

И още една забележка, отнасяща се до названията на издадените книги със Записи на Борис Николаевич като „Грани Агни Йоги”, което у много читатели предизвиква недоумение и предложение за други названия.

„Моето Учение е Свято и няма граници за неговите прояви. Безкрайно, неограничено и очертано само от предела на постигащото го съзнание. То се излива от

Безпределността във всички векове, блестейки с безчислените страни на своите многообразни аспекти, безкрайни по своята разновидност. Страните са безчислени, безбройни по число, страни на единния Адаманти, името на което е Истина за Битието. Те са безгранични и безпределни, и извън рамките на човешкото осъзнаване.” (ГАЙ 1952 г.)

ПРЕДИСЛОВИЕ ОТ Б.А.ДАНИЛОВ, УЧЕНИК НА Б.Н.АБРАМОВ
(Към първото издание на записите на Б.Н.Абрамов от 1954 г.)

Един ученик се обърнал към своя духовен Учител с думите: ”Искам да постигна Твоя Мир в дните на моя живот”. Последвал отговор: “Отвърни се от себе си, вземи своя кръст и Ме последвай”. Така просто и кратко Учителят обозначил линията на живота, по която трябва да върви стремящият се към духовно усъвършенстване.

Пребиваването на човека на Земята е като пътешественик на междинна станция – временно, но съвършено необходимо. Тъй като именно тук той придобива скъпоценните бисери на опита, без който е невъзможно по-нататъшното придвижване по духовния път. Един от тези “бисери” е прокарването на канали в Тънкия Свят, по които духът ще се устреми след заминаването си от плътния земен свят. Важно е да се отбележи, че тази работа човек може да изпълни само тук, на Земята. След Прехода от пътника не се създават нови направления в дейността и в Тънкия Свят той може да твори и да се придвижва само по направления, заложи от него в плътния свят.

В Учението на Живата Етика и Записките на Борис Николаевич Абрамов за такава подготовка се препоръчва два пъти дневно да се мисли за Далечните Светове и за Бъдещето, установявайки още на Земята сътрудничество с човечествата на тези Светове и помагайки с това не само на своята еволюция, но и за придвижването на земното човечество, а и на самата планета Земя. А на дадения етап от пътя такъв процес способства също и за обостряне и усъвършенстване на мисленето и с помощта на ритъма дисциплинира волята на човека. Тъй като е известно, че самата материя е инертна, хаотична и само огнената воля е способна да ѝ придаде форма и да внесе порядък, тоест, да създаде космос.

Постоянно и последователно прилагайки в живота тези и други Съвети на Учителя, може съзнателно да се залагат плетениците на кармата на своите бъдещи възплъщания. Тъй като в този живот често се налага твърде болезнено да се изкупват предишни грешки и прегрешения - плодове на собственото несъвършенство. Разбирането, че всички усложнения и трудности са дадени не по нечий произвол, позволява да се пренесе полето на битката от обстоятелствата вън вътре в себе си, тоест, да се бориш и удържаш победа над себе си, над своите изживявани качества. Но таква изживяване не оставя след себе си пустота, а се запълва по закона на полярността с противоположни качества, необходими за приближаването до целта, макар и много далечна – да заприлича на своя Небесен Отец.

По такъв начин важната и отговорна задача, стояща пред всеки пътник на духовния път, е да утвърждава Основите на Учението на живота. В това ще бъде съзиданието. А ако всички дела си оставят само на езика, то разбудените енергии известно време ще носят напред, а след това, незакрепени с опитно приложение, ще се върнат при своя породител, но вече не със съзидаваща сила, а с разрушаваща. “Не думите ще спасят, а тяхното прилагане. Да се говори е много по-лесно, отколкото да се прилага. Думите, неутвърдени с действие са като сухи листа”. (Грани Агни Йоги.1956.42)

Земята и Космосът са единни по своя строеж и по своето предназначение. Космическите Закони регулират всички процеси, протичащи в Мирозданието. И ние, земляните, не представляваме изключение. Времето, когато човек се е стремил да познае и разбере само грубо физическите закони, тоест, достъпните за наблюдение от съвременните органи на чувствата на хората от нашата планета, е минало. Животът на всичко съществуващо, от атома до звездните галактики, се подчинява на единните Космически Закони. И човекът, създаден по образ и подобие на Бога, носи пълна отговорност за всичко, произвеждано от неговия микрокосмос. Ежесекундно всеки от нас ражда мисли, чувства и емоции, носещи в зависимост от тяхното качество огън и светлина или зло, тъмнина и разруха. А да се излъчва светлина в пространството е възможно винаги, насън или при будърстване, ако е запален светлия огън в сърцето на пътника. С това се оказва помощ в еволюционното развитие на всички и на всичко обкръжаващо, даже на далечното и невидимото. Да си спомним за картината на Николай Константинович Ръорих “Прокопий Праведник се моли за неизвестните плаващи” или за неговото платно “Агни Йога”...

Според Космическите Закони истинското Служене започва тогава, когато малкото “аз” израсне в колективно, а след това стане едно с голямото “Аз”, с Индивидуалността. Този процес е неразривно свързан с еволюцията на духа. И на нашия хоризонт вече блещука новата, по-висока духовна степен, която ще ознаменува завивката на прехода към космическо съзнание. “Личното съзнание е расло и се е развивало по плана на еволюцията, и е било нужно като необходимо стъпало към следващата, по-висша форма на неговата проява. <...> Човечеството преминава на колективни релси, независимо от това дали иска това или не го иска. Колективът разширява съзнанието и го приобщава към по-широк кръг. Колективът расте, обхващайки в края на краищата цялото земно човечество, за да стане след това част от вселенското човечество”. (Грани Агни Йоги.1956.34)

Трябва да се помни, че най-важният ключ към успеха по пътя към това стъпало на духовното усъвършенстване се явява постоянното помнене на Учителя, на Йерархията на Светлината, постоянното представяне на Висшето. За овладяването на този ключ способства въвеждането на ритъм във всички благи дела и мисли, тъй като на ритъма, като на един от основните Космически Закони, се държи цялото Мироздание. И, разбира се, цялата дейност трябва да бъде при това съзнателна, с пълното разбиране на следствията от всяка постъпка, дума, чувство и мисъл. Само при тези условия е възможно ускорено следване на пътя на духовното усъвършенстване.

“Казах вече: допустимо е всичко, но с Мен, за да мога Аз да Вляза във всички ваши дела с утвърждение. А отдихът е възможен, и развлеченията са възможни, но не при условие на забравя на най-нужното. Даже съсредоточавайки се върху сериозна работа не трябва да се забравя Учителя. Затова се говори за постоянно представяне и неразделност на съзнанията. Не е голямо постижение да се помни Учителя в моментите на Общуване, забравяйки за Него в по-голямата част от деня или нощта. Говоря за непрекъснато помнене. <...> А когато завърши земният живот, ще помогне лесно и без съжаление да се разделите с всичко, което той ви е предоставил временно и свободно и радостно да заминете за Другия свят, в Света на Моите безпределни възможности, откриващи се пред тези, които са с Мен”. (Грани Агни Йоги.1955.283)

Б.А.Данилов

ЖИВОТ НА ПОДВИГ И НЕПОКЛАТИМА ПРЕДАНОСТ

[Кратка биография на Борис Николаевич Абрамов, наричан от Великия Владика (Маха Коган) Махатма Мория Негов Син, изпратен в света да донесе на Земята последното Благовестие или Посланията на Йерархията на Учителите за хората от епохата на Водолея.]

Борис Николаевич Абрамов е роден в Русия на 2 август 1897 година. В юношеските му години склонността към военното дело го завежда във флота и той става военен моряк. През 1917 година над Русия преминава ураганът на революцията и Борис Николаевич заедно с много руснаци се оказва зад пределите на родината си. Страхотна тежест ляга на плещите на онези, което се оказват зад границата в такава ситуация. “Зовът на Родината” е реално съществуващо явление, макар и да не се измерва с нашите земни мерки и трудно да се разбира от не изпиталите това чувство. Озовал се зад границата, той не изгубва вярата си към Родината и не ѝ изменя, съблазните на Запада не го изкушават. Той си остава не само по кръв, но и по дух руснак. Той не се стреми към забогатяване, неговите потребности от материални блага са много скромни.

Б.Н.Абрамов бил човек с голяма култура и всестранно образован: разбирал от техника, работил в химическа лаборатория, познавал добре музиката и литературата, като самият той свирел на пиано и пишел стихове. Негово постоянно увлечение били познанията за предназначението на човека, за неговото място и роля в мирозданието. По пътя на духовните си търсения Борис Николаевич се запознал с различни философско-религиозни системи. На него са били близки Ученията на Христос, Буда, Платон, Конфуций, Зороастър. Така се полагали основите на неговия мироглед, който окончателно се формирал след срещата му с Николай Константинович Ръорих.

През 1934 година, по време на пътешествие в Китай, Н.К.Ръорих пристига в Харбин. Руското население на града с уважение посреща своя земляк, вече известен по това време като голям художник, пътешественик и учен. Зад границата били известни също и философските възгледи на Николай Константинович. Естествено, че към него се устремили хора, живеещи с духовните си интереси. От многото идващи при него харбинци Николай Константинович избрал хора, които били духовно най-подготвени за сътрудничество с него и които сформирали неголяма група ученици, приемащи Н.К.Ръорих за свой земен Учител – Гуру. В това число бил и Б.Н.Абрамов. От цялата група ученици Николай Константинович отделил двама, на които връчил донесени от Хималаите пръстени на ученичеството, като знак на особено доверие и духовна близост. Тези избрани били Б.Н.Абрамов и А.П.Хейдок. От този момент започнала нова страница в живота на Б.Н.Абрамов. Николай Константинович го завел до изворите на Живата Етика, коленичейки пред които избраният ученик жадно попивал новите знания. Дългите години на търсене смисъла на живота най-после го довели до отговора на този въпрос. Може да се каже, че на тази група хора (ученици) е била предоставена уникалната възможност да бъдат приобщени към Мъдростта на Живота от самият Н.К.Ръорих – една от големите духовни личности на 20 век. Те имали щастието да се срещат често с Николай Константинович, докато пребивавал в Харбин. Той провеждал с тях срещи, по време на които били заложени основите на бъдещото сътрудничество, предавал им своя богат опит в служенето на еволюцията и общото благо. Със заминаването на Н.К.Ръорих в Индия установеният контакт не се прекъснал, а продължил като преписка. Спомняйки

си за срещите с Николай Константинович, Абрамов казвал, че Гуру ясно е формулирал закона за Йерархията на Светлината и Нейното значение като основен закон на мирозданието. Удивителната духовна култура, свойствена на Н. К. Ръорих, до голяма степен се предала на Б.Н.Абрамов и станала негово жизнено кредо. Той бил външно обикновен и скромен, и много хора, преминавайки покрай него или дори влизайки в допир с него, даже и не подозирали какво представлява действителната негова същност, изпълнена с огнена устременост и непреклонна преданост към духовния Учител. Вероятно е било нужно не едно възплащение, за да се утвърди в сърцето такъв мощен енергетичен потенциал. Неговият живот може да бъде наречен подвиг в служенето на еволюцията. Нямамо гръмки думи, ефектни постъпки, нямамо провъзвестия. Пътят на Б.Н.Абрамов бил изпълнен с много трудности – така било зад границата, така било и тук, в родината (той пристигнал в СССР през 1959 година). Имало моменти в неговия живот, когато препятствията се нареждали пред него като стена и физическото обзрение не виждало никакви възможности, а само сърцето е знаело и помнило думите на Учителя: ”И това ще се преживее”. Какво му е помагало в тези минути? Устремът и предаността на своя духовен Учител. Помощта идвала в последния момент. Облаците се разсейвали и отново изгрявало слънцето. Б.Н.Абрамов като човек е притежавал и някои качества, присъщи на всички нас, хората. Е.И.Ръорих в своето време му показвала тези особености и, трябва да се каже, че той приемал тези съвети и ги спазвал точно. Още в 40-те години Борис Николаевич започнал мислено да възприема отначало отделни думи, а след това и цели фрази, идващи при него от пространството. Новите явления в неговия живот били неочаквани и предизвиквали в него различни въпроси. Но у него не възникнало чувство на гордост и величие. Тук, безусловно, се е проявила онази духовна култура, която щедро споделял с него неговият Гуру. В писмо до Н.К.Ръорих, във връзка с новия си и неочакван опит, Б.Н.Абрамов попитал как да се отнася към него. Отговорът пристигнал бързо, но не от Николай Константинович, а от Елена Ивановна, която се обръщала към него с молба да ѝ изпрати образци от получените записки. След получаването им Елена Ивановна му писала отново, потвърждавайки техния Висок източник, изразила радостта си за него и го посъветвала да продължи работата. Борис Николаевич изпълнил този съвет и до края на земните си дни продължил почти ежедневно да води записки на постъпващата информация. Естествено, че е била необходима пълна мобилизация не само на физическите, но и на духовните сили. Информацията, като правило, пристигала нощем и трябвало веднага да бъде записана на хартия, тъй като плътната физическа обвивка не е в състояние да задържи дълго в съзнанието си тънките докосвания на Висшите сфери. Такова колосално натоварване нощ след нощ за десетилетия трудно може някой да си представи. Този процес може да се нарече подвиг. Какво е движело този човек, за да изпълни този титаничен труд? Не е имало принуждение, не е имало славословия и хвалебствени химни в негова чест. Той не излизал по трибуните и не пожънвал буря от аплодисменти. Той преминал скромно през живота, незабелязан от мнозина.

Дошло е времето многогодишният труд на Б.Н.Абрамов да стане достъпен за читателите. По същия начин и светлината на някоя далечна звезда достига до нас тогава, когато физическото тяло на звездата вече не съществува, като ни кара да обърнем глави нагоре и някакъв трепет изпълва сърцето ни.

В настоящата книга са поместени записите, направени от Борис Николаевич през 1962 година. Тяхното съдържание помага да се разкрият нови страни от Агни Йога и по-добре да се разбере и усвои Мъдростта, изложена в книгите на Живата етика, тъй като и

всички те са дадени от Единния висок Източник. Б. Н.Абрамов е получавал информация от Великия Учител, а след заминаването на Николай Константинович и Елена Ивановна Ръорих от земния план, е възприемал също и техни съобщения, което е отбелязано в началото на съответните записи с думите “Гуру” и “М.А.Й.” (Майката на Агни Йога). При подготовката на ръкописите за издаване са били запазени особеностите на стила и формата на изложение на записките, което, несъмнено, ще помогне на читателя да почувства дълбочината и значението на тези знания, дошли до нас благодарение на подвижническия труд на Борис Николаевич Абрамов.

Б.А.Данилов

Записи на Б.Н.Абрамов от 1962 година.

1962 г. 001. (1 януари). Ако внимателно се вгледате в причините за всички човешки преживявания, тревоги, вълнения и безпокойства и всичко, което обременява съзнанието, то в крайна сметка зад болшинството от тях ще видите сивата сянка на страха. Страхът е многолик. Неговите лица са толкова разнообразни и измамни, че само опитният пътник ще съумее да различи тази сива сянка, прикрита много изкусно и затова изплъзваща се от вниманието: страхът от загубата на нещо, страхът за текущото състояние на съзнанието, страхът пред трудностите и изпитанията, страхът пред силните на този свят, страхът пред това, което може да се случи. Тази сива сянка, незабележимо и неусетно отравяща сърцето със своята отрова и помрачаваща неговата светлина, е навсякъде и във всичко. Затова е и прикрита изкусно, защото съзнанието никога няма да се примири с това да признае себе си за роб на страха и незабавно, без колебание да отпъди решително тази сива сянка веднага щом я види под едно или друго явление от външен порядък, помрачаващо неговата светлина. Именно неговата многоликост и способност да се прикрива зад всичко и да крие своята същност под това прикритие и въвежда човека в заблуждение и го лишава от възможността да отсече главата на ехидната. Умението да се разпознава се отнася не само към разпознаването на ликовете, но също и към тези движения в материята на астралната обвивка, които се наричат емоции и чувства на човека. Да се разпознае техният истински лик не е лесно. Толкова повече внимание трябва да се отдели на тази сфера от живота на съзнанието. Целта на тази обвивка е да живее, а да живее за нея значи да вибрира и да преживява. За нея е безразлично за какво, стига само да не се прекратява постоянното движение в нея. Но тъй като съзнанието и волята не искат да се примиряват с произвола на астрала и се стремят да потискат и обуздават неговите пламвания и да ги подчинят на контрол, то и той изобретява всевъзможни хитрости, за да може под един или друг предлог, скриващи истинската причина, все пак да постигне своето и да попреживява. А тъй като страхът е много жизнен, то и изостреният астрал се ползва от него постоянно, изкусно прикривайки го с други, на пръв поглед нямащи никакво отношение към страха покривала. И постъпвайки така преуспява въвеждайки в заблуда своя господар.

1962 г. 002. (2 януари). Плътният свят няма да даде прибежище на духа, тъй като в него няма нищо, на което би могло да се опреш. Временни са и другите светове, макар и пребиваването в тях да може да бъде много по-продължително, отколкото в земния свят. И само Огненият Свят е постоянен. Сам по себе си земният свят, тоест планетата, живее много стотици милиони години, но животът във физическото тяло, животът на човека е много кратък и условията на всяко съществуване са много

променливи, както и много различни от тези на предишното, тъй като картата на света се променя достатъчно бързо. Даже и едно столетие вече я променя. Хората са се опитвали сред тези постоянно променящи се форми да създадат нещо нерушимо, здраво и постоянно, но не са преуспели в това. И единствено само Нашата Твърдина стои неизменно и здраво, преживявайки вековете. Така даже и в земния свят човечеството има Крепост на нерушимостта, здравината и постоянството. Променя се ликът на Земята, прекрояват се картите на държавите и границите на народите, възникват нови градове, сменят се правителства и се променят формите на живот, но Твърдината стои нерушимо и здраво в далечните планини, възвишавайки се над света на земните явления, идващи на смяна едно на друго. Да се осъзнава, че даже на тази Земя, сред неустойчивостта и нездравината на живота съществува Крепост и Твърдина за духа, значи да се разбере, че извънвременността на Огнения Свят има своето изражение и на Земята, сякаш извисявайки се над брега на плътта, над астралния свят и над Тънкия. Огненият Свят е утвърден в нея, в Твърдината на Планетното Братство, свързано с огнените нишки на връзките с Планетните Братя от Далечните Светове на нашата Слънчева Система и по-нагоре. Твърдината на Светлината е място за среща на всички светове, за които Тя е отворена. Съзнанието на Владичите също е отворено за всички светове, независимо от това дали Те са във физическо тяло или извън тяло. Обединяването на видимия и невидимия светове в съзнанието на човека е целта на неговата еволюция. Това е степента на Архата, орбитата на която се разширява все повече и повече според неговото издигане нагоре. От Твърдината към земята се устремяват Лъчи Светлина. И всяко съзнание по тези Лъчи може да се устрими към Твърдината и да придобие в Нея опора и прибежище за духа. И така, в земния свят на хората е даден в плътни форми прообразът на Огнената Нерушимост, Крепост и опора за духа в неговия устрем към Безпределността. Твърдината представлява символ на вечността сред преходността на бързотечащите явления на земния човешки живот.

1962 г. 003. (М. А. Й.). Сред непостоянството на човешките взаимоотношения, симпатии и антипатии, привличания и отблъсквания, любов и ненавист може да се намери опора и увереност в постоянството на Учителя на Светлината. Владиката е неизменен. Колебанията в отношенията с Него, Неговото приближаване и отдалечаване зависят не от Неговата неизменност, а от измененията на чувствата, емоциите и мислите, протичащи в съзнанията на тези, които вървят след Владиката. Постоянството на предаността, любовта и устрема не познава крайностите на тези изменения и черпи своите сили от осъзнаването на това, че Владиката е неизменен. Така също и в отношенията към нас, ако съумеете да пренесете през живота ненакърнено своето отношение към нас и своите чувства непресъхнали, вследствие разлъката във физическо тяло, то ще усетите и ще узнаете неизменността и на нашето отношение към вас. Правилно постъпвате, като не ни почитате като умрели. Огнените Нишки на любовта и предаността са постоянни – над плътния свят. Те не знаят смърт, тъй като не са от плътта и тялото, а от духа. Връзката в духа, духовната връзка с това е и силна, че тя е извънвременна и над живота и телесната смърт.

1962 г. 004. (Гуру). Ако се постави отношението към Учителя и към нас в зависимост от случайността на външните условия, то връзката с Учителя и с нас ще вибрира и ще се колебае заедно с измененията, ставащи в тях, тоест тя ще бъде непостоянна, колебаеща се и с прекъсвания. Колко пъти вече сме Говорили за това, че мигащите лампи могат да прегорят и че двойствеността и неустойчивостта на съзнанието са много опасни. Нека вашата преданост, вашият устрем и вашата любов да не познават колебанията и да не нарушават със своята неустойчивост ритъма на връзката. Нашият

проводник е протегнат към вас. Дръжте го със здрава ръка. Той е в духа и нищо външно не може да го повреди, ако вашият дух е непоколебим и устойчив.

1962 г. 005. Същността на човека се установява по зеницата. Само от опит можете да се научите на това, старайки се при всяка среща с хората да се вглеждате навътре в човека през зеницата на неговото око. Същността на човека се изразява в неговите очи. Очи радостни, печални, студени, зли, пияни, нахални, оловни, смеещи се, уплашени, смели, безстрашни – очите могат да бъдат всякакви. Но и тук, както впрочем и навсякъде, трябва да се отдалечиш от себе си. Този, който е зает единствено само със себе си, няма да съумее да наблюдава. Също и очите на животните са много изразителни. Ролята на очите е дотолкова висока, че в случая с човека достига до висшите слоеве на Огнения Свят. Очите са – освен всичко – оръжие за нападение и защита. Огненият на мисълта се предава през зениците. Интересно е да се наблюдават очите на човека силен духом и да се сравняват с очите на нищожеството. Интересно е да се отбележи разликата между волевия и безволния човек. Бягащите, неспокойни, страхливи очи! – колко казват те за човека. Ако внимателно се гледа в очите и се обмислят добре получаваните впечатления, цялата история на човешката душа може да бъде разкрита в погледа. Погледът на човека в известен смисъл обозначава стъпалото на еволюция, достигнато от духа. Животното не може да издържи погледа на човека. Птичката под погледа на змийските очи представлява пример за това как силата на огньовете на животинския организъм се предава чрез очите. Тази сила може съзнателно да се съсредоточи в погледа. Без съсредоточаване тя се предава естествено на нивото на обичайното състояние на съзнанието. Този, който владее себе си, владее и силата на своя поглед. Колко опити могат да се направят, за да си изясниш каква сила притежава апаратът на очите. Разбира се, зад очите стои мисълта, а зад мисълта е породилата я воля. Именно степенята на волята и нейната сила се отразява в погледа на човешките очи. Ако човекът не може да събере своите мисли, то това се вижда в неговите очи. Така също видима в тях е и силата на съсредоточената мисъл. Трябва да се отбележи, че при всяко близко съприкосновение на двама индивиди с помощта на очите веднага произтича несъзнателен, но решаващ дуел, който определя за цялото бъдеще време кой от двамата е по-силен, чия воля е по-силна и чий поглед е победил. Не е възможно да допуснете ничия победа над себе си. Трябва да съумеете да защитите своята същност от въздействията върху нея. В случай на съприкосновение със силна воля все пак може да се напегне своя огнен потенциал и да се издържат спокойно и твърдо чуждите огнове. Обичайната сила на погледа може да се усилива многократно, особено ако се обедините в духа с Учителя на Светлината. Когато зад гърба е Владиката, може да се издържи силата на които и да било очи. Ако своята сила не достига, може да се призове силата на Владиката. Ако лъчът на своите очи е недостатъчно силен, може да се действа с Лъча на Владиката. Очите на човека са могъщо оръжие за защита и нападение. Разбира се, за защита от тъмните и поразяващият лъч на окото е за тях.

1962 г. 006. Стига сте правили от мухите слонове. Няма никаква причина. Всичко, което предизвиква тягост, е от тъмнината. И мислите са от тях също. Тежките мисли са от тъмнината. Не ги добавяй към Моята тежест. Горестта. Изпращам ви радост.

1962 г. 007. Ако с мисъл се утвърждава едно, а думите говорят друго, то в пространството се поражда разрушителен дисонанс. Мисълта е енергия. Изречената дума е също енергия. Когато мисълта съответства на своето изражение в думи, енергията на действието се удвоява. Когато мисълта и думите са противоположни, единият вид енергия

влиза в стълкновение с другия. Поражданият дисонанс е разрушителен също и за породилия го човек, тъй като действа разлагащо преди всичко върху самия него. Затова лъжата е непрактична и неизгодна, преди другите, за самия лъжец. Съответствието на мисли и думи е първото условие на ученичеството. Енергиите на мислите и звуците не могат да се насочват към разрушение. В пространството такъв дисонанс поражда хаос от мятаци се енергии и усилва силите на разрушение. Лъжата е проява на тъмнината. Йога изисква вътрешното изражение да съответства на външното. По-добре да премълчиш, отколкото да излъжеш. Но ако въпросът все пак е зададен, а да се отговори на него е нежелателно, то най-просто от всичко е, вгледайки се съсредоточено в очите на събеседника да го накараш с мисъл да забрави за своя въпрос. Не на всички въпроси йогът може да отговаря без да наруши доверената тайна. Енергията на изречените думи остава в пространството. Звуковото значение на думата е много силно със своите окултни свойства. За всяка изречена дума отговорност носи този, който я е произнесъл, а също и за всяка мисъл. Когато те са лишени от съответствие и словесното изразяване е противоположно на мисълта, тази отговорност се задълбочава още по-вече.

1962 г. 008. (М. А. Й.). Слабостта не се прощава в каквато и форма да се изразява. Лъжата е признак на вътрешна слабост. Вътрешно силният дух няма да лъже. Всичко слабо и нищожно се унищожава от еволюцията. Всичко не приспособено към живота отива за преработка като космически отпадък. Природата не прощава слабостта. Трябва да се пазите от всяка проява на слабост на духа в себе си като от зараза, от която е трудно да се освободиш, ако тя е допусната.

1962 г. 009. (Гуру). Утвърждаването на силата на твоя дух при всички и всякакви условия на живота ти винаги ще намери гореща поддръжка от Нас.

1962 г. 010. (3 януари). Да се облече мисълта с думи също не е просто. Някои хора вършат това с труд. Ораторите, писателите и поетите обратно, те са постигнали това изкуство. И все пак съвършената форма на речта още е недостъпна. Владее я едва малцина. Тайната се заключава в пълната хармония на формата и съдържанието. Думата в своето звуково изражение притежава дълбоко огнено значение по своя вибрационен ключ. И ето този именно ключ, тоналността на мисълта и нейният цвят и окраска трябва да се намират в пълно съзвучие. Някои изречения са особено силни именно с това съответствие. Всяка реч притежава свой ритъм ако човекът, който я произнася, владее този ритъм. В творенията на великите писатели понякога може да се улови този ритъм, но мнозина пишат цели книги не съблюдавайки никакъв ритъм и даже не подозирайки за него. Такива книги в разпокъсан и безпорядъчен ритъм или съвсем без него или изобщо не се четат, или бързо се забравят. Но нека това да бъде дори и малък разказ, където ритъмът е спасен и е постигната музиката на речта, те се четат много и хората ги обичат. Казаното и написаното може да бъде дадено във всеки ритъм и всяка тоналност, но при условието за съответствие на съдържанието с формата. Трябва да се помни при това, че всяка дума притежава свой звуков ключ и се съчетава в изреченията с редица други думи по своето вътрешно съдържание, звуковия ключ и връзката с предаваните мисли, с които се обличат тези думи, както музикалната идея се облича в звуци. Именно на музикална симфония може да се оприличи добрата реч или добрият разказ, или цяло произведение. При великите поети тази хармония на думите и мислите понякога се изразява особено ярко. Такива хора са наричани майстори на словото. Невидимото въздействие на правилно и хармонично построената реч е особено голямо. Нейното вътрешно съдържание изпъква особено когато външната форма е съзвучна с него. Думите могат да бъдат и кратки и отривисти, ако това изисква ритъмът, но силата на въздействието се заключава не във външната форма, а в

съзвучието ѝ със същността, съдържаща се в нея. Тайната на речта и думите е много сложна и достъпна за малцина.

1962 г. 011. Книгите на Учението на Живота са написани в различни ритми и много ключове, но въздействието им е много мощно, тъй като тези, чиито ръце са писали страниците и Тези, Които са Диктували, са владеели тайната на речта. По-рано е имало свещен език, думите на който са притежавали особено звуково, тоест огнено, значение. Този език е жив и сега, но е достъпен само за имащите право на вход в Нашите Кули.

1962 г. 012. Всеки човек трябва да стане сензитив, тоест усещаш и възприемащ тънко. Сега условията още не позволяват, но тяхното изменение ще позволи да се окажете в по-спокойна среда, когато вече няма да се страхувате, че дисхармоничността на обкръжението ще ви накара да страдате именно благодарение на изострената възприемчивост. Сега цената за изтънчването е още много тежка, но бъдещето ще бъде благоприятно за него.

1962 г. 013. (4 януари). Ще доближим проявата на щастие, устремявайки се в неговата орбита. Щастие за духа е Светлината, от която той е произлязъл и която той вече съзнателно започва да утвърждава в себе си. Всичко, което е от Светлината, се приема напълно в съзнанието и се отхвърля всичко, което е от тъмнината. Съзнанието е изпълнено с мисли, чувства, образи и представи и усещания от различен порядък. Всички тези психически продукти могат да се разделят на два рода явления – на явления от тъмнината и от Светлината. От Светлината е всичко това, което движи напред еволюцията на духа, от тъмнината – което задържа напредъка. Какво да се прави с това, което пречи и служи като препятствие за възхода? Всяко препятствие е пречеща сила. На силата може да се противопостави само сила, но с по-голям потенциал. И тогава препятстващото явление се преодолява. Силата на духа е неизчерпаема, когато е призована съзнателно. На всичко противодействащо може да се извика от своята дълбина енергия с още по-голям потенциал. Това трябва да се знае. Няма такива препятствия, които да не може да преодолее духът, устремен огнено към Светлината. Когато това положение е прието, разбрано и усвоено, тогава всяко препятствие се превръща във възможност да се усилят огнените енергии на духа и, усилявайки ги, да се преодолее препятствието. По такъв начин препятствията се превръщат в стъпала за възход на духа, без които той няма да се изкачи до Върха. Умението да се радвате на препятствията се ражда от много голям опит и непреклонното решение да се движите напред, без да се спирате пред нищо. Много чудовища, наред с външните житейски прегради, дебнат духа, вървящ към Владиката, за да го плашат, да го задържат и да го отклонят от пътеката на Светлината. Но опитният пътник ще каже: „Не се страхувам от вас, не се страхувам от нищо, тъй като нищо, дори и цялата тъмнина не е способна да пресече моя път”. Тази несломима огнена решимост ще даде сили да се преодолее всичко, даже и това, което изглежда непреодолимо.

1962 г. 014. (М. А. Й.). Аз съм с вас постоянно и само условията на плътния свят не позволяват да ме видите. Но да се усеща моята близост все пак може, даже въпреки тях. Разбира се, трябва да се призове сърцето, тъй като сърцето усеща и знае повече от мозъка. Допускането на мисълта в съзнанието отваря входа за явлението и подготвя почвата за неговата манифестация. Преддверието, създадено от мисълта, с това е извънредно важно. Допускайки в съзнанието възможността за явление от един или друг порядък, с това допускаме и самото явление, създавайки му с това условия, които го благоприятстват. По същия този път се облекчава и възможността за изява на моето присъствие във вашия живот. Стремете се към това, желайте това, разчистете му входа и бъдете готови спокойно

и трезво да приемете необичайността на проявите на Тънкия Свят във всекидневието на обикновения живот.

1962 г. 015. (Гуру). Много тайни има в живота на Архата. Границите на обичайното са преминати. И това, което е възможно само в приказките, за него се превръща в обичайност на необикновеното. И летящите килимчета, и шапките-невидимки, и всички други символи на тънките условия за него вече не са приказка, а действителност. Ако се разкаже на хората за някои подробности от живота на Архата, те биха сметнали говорещия за умопобъркан, дотолкова чудни са те и дотолкова не се съгласуват със стандартното мислене на обикновения човек. Да вземем дори проявата на непрекъснатост на съзнанието, тоест достигането на степената на съзнателно безсмъртие. Колко чудно е то. Или възможността да се помни веригата от възплъщения. Или способността за съзнателна дейност във всеки от проводниците. Или участието в земния живот, бидейки свободен от тялото. Много тайни има в живота на Архата и много от тях ще станат действителност за този, който е избрал този път за път на своя живот.

1962 г. 016. Чистотата на сърцето не е отвлечено етично понятие, а практически жизнено. Чистотата е възможност за постигане на прояви от висш порядък и най-лесен начин за влизане в областта на невидимо съществуващото. Когато земната тежест е отхвърлена и сърцето е очистено от товара, входът за Владиката е отворен и Неговите ръце са отвързани да дадат в пълна мярка това, на което има право чистото сърце. Товарът на тъмните преживелици, изхвърлени от очистилото се от него сърце, се заменя с възможности за други достижения, донасящи знание, радост и опит в Надземното.

1962 г. 017. (5 януари). Съзнанието живее подчинявайки се на своя ритъм. Той може да се наруши, но да го заставиш да върви по твоemu е невъзможно. Затова всяко насилие над него няма да даде желаните резултати. Оттук са и повторните неуспехи да се заставиш да възприемаш когато то замлъкне. Говорихме за това, че ще бъде възможно да записваш Моите мисли даже в течение на деня, но никога не съм Казвал, че Моят Беззвучен Глас ще може да бъде чуван винаги. Степените на Общуване са различни и тяхната сила и напрежение зависят от Моята Воля. Не може да се даде насила желаната степен на контакт. Много условия влияят на това, при което ритъмът на съзнанието се явява едно от решаващите. Светлината не е достъпна винаги в еднаква степен за съзнанието. И когато неговите вълни се напъргат, тогава трябва да се взема всичко, което е възможно.

1962 г. 018. (М. А. Й.). Не съветвам да се форсира възприемането, но съветвам да бъдете в пълна готовност винаги, когато съзнанието започва да звучи напрегнато. Тази готовност трябва да бъде постоянна и независима от настроенията или обкръжаващото. Помнете думите: не знаете нито, деня нито часа... Когато се е споменавало за Вестителя, когато са чакали, се е имала предвид тази постоянна готовност да не се изпуснат изпращаните възможности за нови постъпления.

1962 г. 019. (Гуру). Редуването на пространствените вълни протича законно, подчинявайки се на известен ритъм. Необходимо е това да се има предвид при контакт с пространството. Ценно е естественото постъпление на пространствени мисли. Всяко насилие над себе си в тази област е напълно недопустимо. Възприемащ или мълчащ, на височината или долу, но устремен винаги и постоянно готов – такъв трябва да бъде духът, бодърстващ на стража.

1962 г. 020. Пралайята на съзнанието служи винаги като преддверие към нов подем. Пралайята се обуславя именно от движението напред. Когато тя настъпи, трябва да се готвите за възможностите на идващият да я смени подем.

1962 г. 021. (6 януари). Не излизайки (мислено) от себе си, но обхващайки със себе си явлението, обхващайки го със своето съзнание, го (това явление) постигат. Постиганото явление се включва в орбитата на съзнанието. Където е съзнанието, там е и духът. Когато съзнанието се стреми с всички сили да обхване Моята проява, Аз му се Разкривам. Моята проява се нуждае от осъзнаване. Мярката на разбиране се ограничава от ширината на вместимост на съзнанието. Ограничеността се заменя с безпределност, малкото – с голямо. Това ограничение се отхвърля постепенно, утвърждавайки пътя на духа. Невидимото се утвърждава сред видимото, Светлината – сред тъмнината. Това е пътят на утвърждаване на несъмненото въпреки плътната видимост. Няма друг път, освен пътя на утвърждаване на духа. Духът е над всичко и всичко е в духа. Духът не се страхува от нищо, тъй като нищо не може да му навреди. Обвивките са негови слуги. Той не отъждествява себе си с нито една от тях, тъй като знае временността на всяка. Духът е огън, а огненото тяло- неговото несменяемо облекло. За да се пребивава в него съзнателно, то трябва да се оформи. Утвърждаването на качествата на духа е процес на съзнателно оформяне на огненото тяло. Свещената Етика се превръща в огнено действие (дело), когато тя се прилага в живота. Отвлечеността на добродетелите се превръща в живот на огнената действителност, а качествата на духа – в стъпала на подема. Трябва да се разбере, че всички старания и труд са напразни, ако Учението на Живата Етика не е изпълнено в живота. Прилагането е най-краткият път на достиженията. Не Познаваме друг път. Това е и пътят на живота, единствено възможен на вашата Земя. Но хората търсят обиколни пътища, само и само да се отклонят от необходимостта от прилагане на Учението на Нашето Братство в живота. Изисквайте прилагане на практика на Учението на Огнената Йога. Не се крийте зад думите. Колко прекрасни начинания са потънали в думите. Как да ви убедя, че само разбраното и приложеното остава с вас. Разбраното и неприложеното си отива от вас заедно с обвивките, често даже не оставяйки следа върху тях. Най-прекрасните, но не приложени в живота думи правят обвивката празна. Не вярвайте на думите, пазете се от думите – нека действията да заменят думите. А колко обичат двуногите да заменят действията с думи. Ценим думите, обозначаващи действие. Думата и нейното осъществяване са неразделни, иначе думата се превръща в дим. И няма да ви слушат, ако вашите думи не са подкрепени с практика в живота. И нямате право да учите, ако това, на което учите, не сте приложили сами. Неприложената дума е празна, а всички мислени постройки са върху пясък, и животът е върху пясък, и това не са постижения, а пясъчни купчини, разнасяни от вятъра. Тъмен е пътят на заменилия делото с думи. По-добре е да се говори още по-малко – по-малка ще е вредата. Папагалите също говорят, но, не мислейки зло, по-малко вредят. Проявете съизмеримост между думите и делата.

1962 г. 022. Добре е да си създадете навик всекидневно да отделяте известно време да превеждате съзнание си през такива изпитания, които биха утвърждавали желаните качества на духа. Това ще бъде като репетиция пред спектакъла, когато се налага да играете нужната роля на сцената на живота. Сутратма е актьор и репетициите от подобен порядък за него са много полезни.

1962 г. 023. (М. А. Й.). Трябва особено зорко да следите за себе си и да се държите за Нас не в минути на подем и ярко горене на духа, а по време на пралайя на съзнанието.

1962 г. 024. (Гуру). Трябва да се използват всички възможности, за да се усили устойчивостта на духа и да се постигне равновесие.

1962 г. 025. Кой и какво ще помогне? Кой и какво ще може да помогне? Решението на всичко е в Нас и затова за решение трябва да се обръщате единствено само

към Нас. Някои се обръщат към хората и смятат, че хората могат да им помогнат. И те са прави. Но вие разбирате, че на вас Можем да помогнем само Ние, тъй като сте Наши. Всичко ваше е в Нас и при Нас, и затова вашето обръщение към Нас ще бъде незабавно прието. Нашата мисъл е за вас. И Нашият Лъч е с вас. И вашето бъдеще е очертано от Нас. Скъпи Мои, Моят щит е над вас.

1962 г. 026. (М. А. Й.). Дните, посветени на паметта на Великата Жертва, нека да бъдат отбелязани с пълно разбиране на това, че сега идва време когато резултатите на извършеното по-рано ще дадат огнени кълнове. Причина и следствие. Великата причина дава велико следствие. Жертвата е Велика и Светлината, запалена от нея, наистина ще бъде Велика.

1962 г. 027. (Гуру). Учителят охотно и радостно приема почитането не с думи, не чрез чувства, а с действията и постъпките.

1962 г. 028. (7 януари). Горните пръстени на спиралата са невъзможни без долните, също както и висшите степени без низшите. Приемствеността на Великите Учения прилича на пръстените на възходящата спирала. Степените на човешкото съзнание, заради които са се давали Ученията, обуславят последователното разгръщане на единната Космическа Истина на Живота. В миналите векове на хората са се давали различни нейни аспекти. Настоящата степен може да се нарече синтетична. Това, което беше дадено по-рано, сега се увенчава от синтез, обединяващ в едно единно цяло всичко, което е било по-рано с това, което се дава сега. При синтетичното разбиране на тези Учения всяко застава на своето място и е ясна целта на всяко. И тези бисери на Космическата Истина, които са заложени в основата на всяко Велико Учение от миналото, започват да сияят с нова непомръкваща светлина. Истината не умира във вековете, но при синтез нейното значение и смисъл придобива нов аспект на неизменност. Основата беше заложена по-рано, а сега върху този фундамент продължава постройката на величествения Храм на Единното Знание. Основата е непоколебима, но натрупванията и наслояванията на следващите векове трябва да бъдат отстранени и предишните Учения – очистени от тези натрупвания, за да не пречат те на новата постройка и новото разгръщане на Истината на Живота. В това ново разбиране на смисъла на по-рано дадените Велики Учения трябва да се почетат Великите Духове, които са ги дали, подпечатали с целия си живот скрижалите на древните Завети. Синтетичното разбиране ще позволи да се отберат истинските бисери, да се очистят от боклука и да се измият Ликовите на Великите Провъзвестители на Общото Благо. Много са изопачаванията, много са изопачителите, много фанатизъм, нетърпимост и кръв е наслоило невежеството върху тези основи, но идва ново време и неговото дихание ще очисти Заветите на Великите Учители от праха на вековете и миналите наслоявания на човешкото невежество и ограниченост. В дните, когато се почита Великата Жертва, може да се помисли как по-добре да се очисти от тези натрупвания великото, кратко и просто Учение на Светлината на Този, Който Отдаде Своя живот за неговото утвърждаване.

1962 г. 029. Ще дадем посока на желанието за подвиг на готовите сърца. Готови в двата свята. Знаят. Знаят и очакват, тъй като са преди Пришествието. Вълната ще изнесе върху гребена и съдбата няма да попита. Ще Събера според готовността и предаността творящите Моята Воля. Моята Ръка е над събитията от световно значение и в голямото, и в малкото. Но който застане по-близко, ще стигне по-първи и ще се издигне по-нагоре. Ще Издигна и Възвися за служене на Общото Благо. Върху Стълбата на Йерархията на Светлината има място за всекиго при изпълнение на Моите повели. Нейната мощ се напряга. И кой е силен срещу Нас, стоящите на кормилото на планетата. Ние ще проявим тази мощ в часа на изпълнение на сроковете. И ако преди видимо тъмнината е

тържествувала, сега ще възтържествува Светлината – победителка. Числото на щастието на събиращите се под Знамето на Майтрейя е милиард. Аз ще им Укажа неизменното решение на Моята Воля за неизменно изпълнение. Идвам да изпълня волята на сроковете, Волята на Изпратилата. Сливането на волите в Моята Светлина ще покаже на света непреодолимата огнена сила на Космическите Решения. Тъмнината въстава против, тъй като усеща своята обреченост. Конвулсии на заминаващата тъмнина – така Наричаме дните на нейния залез. Настъпва велико време.

1962 г. 030. (8 януари). (М. А. Й.). Дава се възможност да се приближите небивало с отричане от личното и потапяне в общото: в общочовешкото, в общопланетното и общосветовното. Промените в личното са несравними с промените в общото и да се затвориш в личното – значи да не видиш нищо. Само мисълта може да изведе от личното. Само при условие на решително забравяне за себе си може да се приобщиш към пространствената мисъл. Гуру живя ярък и цветист живот, нямайки нито една лична мисъл. Следователно пълнотата на живота не зависи изобщо от пълното потапяне в личните интереси. Даже напротив: колкото по-напрегнат и по-неистов е животът на егото, толкова по-беден, ограничен и празен е животът на човека. Само пълната Чаша на Общото Благо може да направи човешкото съществуване осмислено, пълно, красиво и ярко.

1962 г. 031. Ненужните мисли и чувства също пречат и също представляват боклук. Отдаването на сърцето на Мен означава освобождаване от всичко свое и замяната му с Моето. Моето се отнася за Общото Благо, своето – за себе си. Слугата на всички, служещият на всички служи на Мен, служещият на себе си – на тъмнината. Мисълта за себе си не е от Светлината, тъй като всичко свое е Майя. Да останеш със себе си в Надземния Свят значи да останеш с нищо, тъй като за личния свят на егото няма място в Космоса, в царството на Космическата Правда. Илюзиите на егото (или илюзията на егото) – това е областта на низшите слоеве на астрала. Адовите пълчища живеят с нея в котела с изживените лични преживявания. Магнитът на Моя Дух привлича съзвучните духове, изваждайки ги от света на илюзиите. Ще Кажa тайна – ти си готов за тях: загубата на себе си не е загуба, а замяна на едното с другото, на малкото с голямо, на тъмнината със Светлина. Това е Царството Божие, придобито вътре и достижение от свръхлична степен. Индивидуалността не е личността и себелюбието, които са затворени в кръга на интересите на едно възплъщение. Индивидуалността, издигайки се над веригата на отделните инкарнации ги обхваща, включвайки ги всичките в себе си. Смяната на расите ще засегне всяка индивидуалност, помитайки ефимерните постройки на личните малки светове и утвърждавайки проявата на превъзплъщаващата се Безсмъртна Индивидуалност на човека. Помагам по-скоро да видите Правдата на Космическия Живот, утвърждавайки в нея битието на своя дух. Осъзнаването на бъдещето и на своето място в него не е в личните мерки. Готовността се Указва като условие за това осъзнаване, но не в своята представа от днес. Бъдещето не може да се вмести в рамките на настоящето, а индивидуалността – в личността от даденото възплъщение. Затова се Указва разширяване на съзнанието до орбитата на индивидуалността и отказ от личното, ограничаващо я в малката тясна сфера.

1962 г. 032. Яростта на себелюбието при приближаване към Нас се усилява многократно за изживяване. Оттук и горчивината на опита на ранните <...>, свързани с Нас. Всеки иска да утвърждава себе си чрез личността, забравяйки при това, че първият между всички е длъжен да бъде слуга на всички тези, по-напред от които той иска да бъде.

Оттук и жестокостта, и съперничеството, и всички други изкривени от егото дружески чувства и постъпки – сбирка от изживявани свойства, но не и стан на Светлината.

1962 г. 033. (9 януари). Астралните гости се тълпят сред живота и въздействат силно. А тъй като както на Земята, така и там съзнанието е невисоко и затъмнено, то и въздействието е тъмно. Възползват се от всичко и от всички, за да окажат влияние, тоест да се намесят и да се проявят в плътния свят. Трябва да се пазите от всички хора, с които се налага да влизате в съприкосновение, тъй като въздействието се осъществява чрез мисълта, а на внушение са подложени всички хора без изключение. Разликата е в това, че едни по съзвучие възприемат внушения и мисли от висок порядък, а други само от нисък. Ето защо очистването е толкова настоятелно необходимо. Елементите, съзвучащи на въздействията, идващи отстрани, трябва да бъдат достатъчно очистени, за да не може тъмнината да проникне чрез тяхното посредничество и те да вибрират не на вълните на тъмнината, а на Светлината. Всяка мисъл, чувство и емоция от определен порядък предизвикват от пространството родствено им съзвучие, извиквайки тъмнина или Светлина и всяко от тях се нуждае от суров контрол, за да бъде съзвучието светлоносно. За постоянното бодърстване или контрол е Говорено не без причина. Не е възможно да се контролира характерът на тези въздействия ако не са обуздани мислите, емоциите и чувствата и главното, желанията и страстите. По тези канали тъмнината може да подхвърли всичко, каквото пожелае. А астралните гости само чакат съзвучни на тях мисли и чувства, за да добавят своите. Ако няма съзвучие, те ще се постараят да го предизвикат, подхвърляйки своите космати топчета. Трябва да бъдете винаги на стража, иначе няма да се защитите и да се опазите от тъмните влияния. Няма нищо страшно в това, ако съзнанието е чисто и поддържа бдителността.

1962 г. 034. (Гуру). Правилно! Обвивките на приетите ученици могат да се намират в различни условия и на различни планове, но техният дух е неразривно свързан с Твърдината и в нея намира своята опора и постоянен дом, в който и пребивава, когато това е възможно. И чрез Твърдината може да достигне до всеки от нас и да установи контакт. Плътната обвивка може и да не знае, но духът ще отговаря, тъй като той не е свързан с външното.

1962 г. 035. (10 януари). Върху основата се тъче рисунъка на килима или бродерията по канавата. Така също и космическото мислене се изгражда върху Основите. Основите трябва да се знаят, те трябва да се усвоят и тогава мисленето се развива правилно. Без Основите е невъзможно, тъй като винаги ще бъде следвана неправилна представа. Колко лъжливи теории, колко измислици, колко грешки заради незнание на Основите.

1962 г. 036. Обединяването е в духа извън всякакви условности. Отхвърля се всичко, всички съображения. Толкова минавачи. Какво да се прави? Ще преминем покрай тях, без да обиждаме никого. А какво да правим с тези, чрез които действията тъмнината? Тях ще отминем вдигнали щита. А какво да се прави с открито вредящите? Призовете Мен в защита, устремявайки поразяващия Лъч в тяхното обкръжение, ако това са несъзнателни служители на тъмнината, и върху тях самите, ако са съзнателни. Поразявайте заедно с Мен, с Моята сила. Още много не знаеш. Най-близката цел е да видите и чуete Владиката.

1962 г. 037. (11 януари). При нощния полет в астрално тяло при цялото напрежение на волята не ти се удаде да се издигнеш високо над земята. Това показва, че не е могло да бъде предизвикано нужното напрежение на огъня. В какво е причината? Обкръжени сте от тъмнина и техният кръг е затворен. Това обезсилва много и изисква огромен разход на Агни. Но и през това трябва да се премине. Учителят Допуска такава

положение за изработване на устойчивост и противодействие. Тъй като се налага да защитаваш не само себе си, но и близките. И за това също трябва сили. Също и кармично свързаните хора и обкръжаващите усилено поглъщат енергиите на духа. Оттук и разхода на огнената сила. Оттук и невъзможността да записваш на разсъмване, тъй като и за такова записване е нужен огън. Няма да се смущаваме от това обстоятелство, тъй като има различни периоди.

1962 г. 038. Ръкописите или писмата, написани на ръка, представляват обект на наслявяване на Агни. При това по време на писането се установява контакт с тези, на които се пише писмото. Сякаш по двоен канал се отдава енергия: по линия на контакта и чрез наслявяванията. Затова всяко писмо изисква много внимателно отношение към себе си. По-добре да не пишеш такива писма, за които вредящото съзнание, уловило се като за проводник, може да предава своите вибрации и с това да нанася ущърб. Има радостни и очаквани писма и отговорът на тях е светъл и ясно звучащ. Но има и от друг порядък, предаващи въздействието на тъмнината и служещи за тъмни захватки, за които те са готови здраво да се вкопчат, за да подхвърлят поредната вреда.

1962 г. 039. (12 януари). Ритъм означава редуване на напреженията и спадовете. Ритъмът на съзнанието се подчинява също на този закон. Трябва да се отличават проявите на редуване на ритъма от угасване на огъня и да не се смесват тези явления. Угасването не води след себе си подем, а спадът на ритъма винаги завършва с нов подем и представлява проява на закономерния възход на духа. Наличието на спад е строително и плодотворно, но угасването на пламъка е разрушително. Тъй като ритъмът не позволява на огъня на духа да угасне и нощта предвещава зора и сияен ден. Наличието на ритъм е законно.

1962 г. 040. (М. А. Й.). С никакви съображения не може да се оправдае помрачаването на аурата, влошаващо се вследствие на външни въздействия или неблагоприятни обстоятелства. Трудно е да не се огорчаваш от нищо, но все пак личните дела не трябва да оцветяват аурата. Поне до известна степен трябва да се държи аурата в равновесие. Тъй като Светлината постъпва чрез нея. А кой ще поиска съзнателно да се лиши от достъпа на Светлина. Както растението, така и съзнанието се храни със Светлина. Храненето със Светлина преминава през аурата. Когато тя е помрачена Светлина не постъпва, но затова пък през нея лесно проникват вибрациите на тъмнината. Овластяването на състоянието на аурните излъчвания е неотложно необходимо. Допуснатото помрачаване не може да се оправдае с нищо, тъй като това е отваряне на вход за тъмнината.

1962 г. 041. (Гуру). Картината “Очакващи” е символична. Трябва също да се умее да се очаква. Нека очакването винаги да бъде плодотворно. То е светлотворно, тъй като се обединява със Светлината на бъдещето. Плодотворното очакване е мъдро.

1962 г. 042. (13 януари). Сине Мой, усещането на Нашата Близост е показател за това, че пътят е правилен. Това усещане е още повече ценно с това, че наоколо е твърде тъмно и са малко съзнанията, носещи Светлина в тъмнината. Затова е и толкова трудно да се движи еволюцията, тъй като противодействието на неготовите е толкова силно. А трябва да се просвети, трябва да се помогне и трябва да се свети със своето сърце. Излъчванията на сърцето буквално се поглъщат от обкръжаващото несъвършенство. И колкото и да е силна неговата светлина и огън, поглъщането тече непрестанно. И не трябва да угаснат, не трябва да престава да свети със сърцето. Маякът не може да угасне, тъй като това ще бъде гибелно за много кораби. И колкото е по-тъмна нощта, колкото морето е по-бурно и страшно, толкова по-нужна е светлината на маяка за достигнатите от бурята. Затова, забравяйки за себе си, трябва да носите своята светлина неугасима през живота,

каквито и да са жизнените бури на житейското море и колкото и да е сгъстена тъмнината. Това е първият дълг на служителите на светлината. Така Владиците Носят Своята Светлина неугасимо.

1962 г. 043. (Гуру). Указанията, давани от Учителя трябва да се изпълняват непрекословно. И тогава ръководството не се прекъсва, което става и може да стане поради небрежност към тези Указания.

1962 г. 044. Претърпелият докрай ще бъде спасен. Това е старата формула. Просто е да се каже: издържалият до края, тоест устоялият в Светлината, устоялият в Мен ще бъде спасен. От какво? От смъртта. За какво? За живота. Да се устои в Мен означава приемането на Моето Учение, следването и прилагането му в живота в течение на всичките дни от своето пребиваване на Земята. Но “да устоиш в Мен” означава и нещо повече, означава постоянно помнене за Мен, когато може да се каже, че Моят Лик живее в сърцето и Моето Присъствие се усеща ясно. Това е най-главното, тъй като тогава духът намира сили и да устои докрай в Светлината, тоест в Мен.

1962 г. 045. (14 януари). Работата на Владиците сред човечеството е твърде разнообразна. Изисква голямо напрежение вследствие на своята срочност. Така се извършва подготовка на съзнанията чрез контакт в Тънкия План. В резултат се получава мощно обединение на готовите сърца, но не на видимата повърхност на живота. С тази работа се укрепва Новият Свят. Помощниците са много нужни.

1962 г. 046. “...И препятстващите гласове ще предадем на Неговата Воля”. Когато собствените сили не стигат, за да съдържат упорито вредящите, техните макети се предават на Владиката за обуздаване. По-добре е макетите да се предават ритмично, предоставяйки ги на въздействието на Неговите Лъчи. Той знае по-добре как да се справи с непокорните и да погаси причиняваната вреда. Собствените сили често са недостатъчни, защото злото пропълзява от Тънкия Свят при подкрепата на силни същности и тогава намесата на Учителя е настоятелно необходима.

1962 г. 047. Прилагам Енергията, за да сломя огнищата на противодействие на тъмните, опасни с формулата – да загинат, но да навредят. Това е логиката на злото. Ако се погледне много внимателно може да се види, че съзнанието е затрупано в много значителна степен с мисли, чувства, образи и представи, напълно ненужни, вредни и пречещи за проявата на полезните и нужните. Затова освобождаването му от тези натрупвания е неотложно дело. Очистването от нечисти мисли, очистването от мисли празни, случайни, идващи отвън и нарушаващи установения строй на съзнанието, ще бъде подготовката му за това целият този боклук да се замени с по-ценен материал. Трябва също да се избягва мисленето за явления от случаен порядък, нахлуващи в живота. Разбира се, трябва да се примирим с неизбежното и да му отдаваме необходимото. Но всичко ненужно решително се отхвърля от съзнанието. Има толкова да се вмести, разбере и усвои, че за боклука, вехториите и страничните неща вече не остава място. Ще се освободи много време и ще се предоставят много нови възможности. Трябва също и да се говори още по-малко и още по-съдържателно. Няма никаква необходимост да се говори, тъй като всички обикновено много обичат самите те да говорят. Така че мълчанието винаги ще се приветства от събеседника, на когото винаги му се иска самият той да говори. Но е по-добре да избягвате и тези словоизлияния, когато нямат градивно значение. Понякога е полезно и да се даде възможност да излеят себе си, за да няма взрив. Но трябва да се съблюдава мъдростта и златната следа във всичко.

1962 г. 048. (16 януари). Указвам да поемете върху себе си отговорността за мисленето през деня, помнейки за това, че Сребърната Нишка, която ни свързва Ми

предава вибрациите на мислите. Всяка добавена свещ усилва светлината. Но ако мисленето е замърсено, то я гаси според степенята на затъмняване. Искам да видя усилител във всеки приближен дух, а не гасител; даващ, а не само вземащ. Състоянието на светимост трябва да бъде постоянно, независимо от положението на личните дела. Трябва винаги да светиш, тоест да бъдеш в равновесие. Ако от Нас вместо Светлина ще излиза тъмнина, макар и за миг, това ще означава катастрофа за планетата. Нашата Отговорност за нея е огромна. Заприличайте на Нас. Приемете частично отговорността за Земята върху своите рамене. Не заради себе си, а заради Нас помогнете да разделим Нашата тежест и Нашия труд. Приближаваме, въвеждайки в Нашите дела. Указваме да споделите Нашата тежест и Нашата скръб за вашата Земя, Нашия труд и Нашите грижи, и Нашата Светлина. А колко малки и нищожни ще станат своите лични грижи, след като Ние Отговаряме за милиарди хора. Нужно е несломимо единение. Моите думи са към синовете на Светлината. Условието за приближаване към Нас е самозабравата. Не своето се стоварва върху Нас, обременявайки Ни силно, а Нашата земна тежест доброволно и самоотвержено се поема върху себе си. Това ще бъде служене на Владичите. Моите воители, Моите деца, синовете на Светлината и Нейните слуги са разредители на земния мрак. Аз Призовавам под Моето Знаме, Знамето на Майтрейя можещите да служат на Светлината. Има само вземащи – те са далечни. Но има даващи своята светлина на планетата. Това са Нашите близки, най-близките Ни, Нашите помощници, носещи Светлина в тъмнината на външния свят. Благо на тях, разделящите Нашия труд. Аз, Владиката на Шамбала, Указвам на синовете на Светлината да се сплотят около Светлината и да застанат още по-близко. И да направят това не заради себе си, а заради Нас, Носещите Светлина на Света в името на великото бъдеще на вашата Земя. Мир вам. Аум.

1962 г. 049. Деца Мои, голяма е Светлината на бъдещето. Да се потрудим в името на Светлината и Йерархията. Така Говоря Аз, така Казах Аз в преддверието на Срока.

1962 г. 050. (М. А. Й.). За какво са ни земните и лични радост и мъка, когато Самият Владика Зове на подвиг. Тези, които живеят с тях, с тях и ще останат, тоест с нищо, тъй като те са преходни. Но който живее с Владиката и с Делата на Владиката, той ще пребъде с Него в Неговия труд и грижи, както и във всичко, което е свързано със Света на Владиката, във всичко, което допуска съзнанието и способността за вместиране на Светлина.

1962 г. 051. (17 януари). Цялото огромно разнообразие на света и неговите прояви е ограничено от сравнително малко на брой Закони или Основи, в рамките на които са възможни тези прояви. Пулсира атомът, пулсира сърцето, пулсира Слънцето, тъй като във всичко има сърце. Точно така трябва да бъде съблюдаван и принципът на единицата, на индивидуализацията на явлението, за да може то да се състои, иначе ще се слее с обкръжаващия свят и няма да се прояви. Характерно е също и наличието на ритъм, на който е подчинено всичко. Числото седем е интересно именно със своята универсалност, тъй като всички форми и всички неща на този свят, в който живее човек, следват принципа на седмостта. Всеки проблем може да се реши именно от числовата страна, вземайки за основа седмицата. Съставът на човека е седмореен. Седмостни са периодите на неговия живот, при което всеки от тях определено се отличава от другия. Ако животът се раздели на отрязъци от по седем години всеки, може да се види как спиралата на човешкото съществуване се състои от завивки с явно изразен порядък от по седем години във всяка. Тези периоди трябва да се вземат под внимание при анализ на пътищата на възход на духа. Колкото по-стръмна е спиралата на седемгодишния поход, толкова по-бърз е възходът.

Плоската спирала означава застой и престава да бъде възходяща. От всяка точка на спиралата може да се прокара права линия нагоре, към аналогичната точка на следващата завивка. Това означава, че явлението ще се повтори по аналогия с предшестващото, но на по-висока плоскост, тоест че е възможна трансмутация на даденото явление по направление на заложения в него устрем. Но е нужно да има устрем, тоест да има това, което трябва да се трансмутира. Ако няма нищо, то и да се преражда няма да има нищо. От ненавистта може да се създаде любов, тоест ненавистта да се трансмутира в по-висше чувство, но нищо не може да се сътвори от нищо. Затова е Казано, че тъй като ти не си нито студен, нито горещ, ще те Изригна от Моите уста, тоест топлите нищожества, които не са нито студени, нито горещи, се изхвърлят от потока на еволюцията като космически отпадък. Учителят не се смуцава от това, че от ученика изведнъж започват да излизат най-ярки отрицателни качества и свойства. Това именно е добро за трансмутация, като на победителя всичко се прощава. Но нищожества не се вземат за ученици. Недостатъците не са препятствие за приемането за ученик. По-скоро пречи тяхното отсъствие, тъй като ако няма нищо за трансмутиране, то няма и накъде да се върви. Това трябва да се взема под внимание когато някой чука. За тъмните няма достъп, но разбойниците, митарите и блудницата бяха приближени. Седем най-ярки недостатъци могат да дадат седем сияйни качества. Но какво ще даде добродетелната умереност и посредствеността на нищожеството? За румената добродетел е Говорено. Благонамерените “никодими” нямат в себе си огнени качества на духа. И не те движат еволюцията. Нашите мерки са други. Понякога Ценим хората по техните недостатъци. Не Признаваме стандарти.

1962 г. 052. (Гуру). Трябва да се разруши в съзнанието представата за това, че със смъртта на близки хора, имащи особено значение в живота на ученика, с тях се нарушава всяка връзка даже при тяхното възплъщаване в ново тяло. Може и да няма осъзнавана връзка, но нейните нишки не се прекъсват, тъй като те преминават над условията на плътния свят и се отнасят до света на духа. Тези нишки не се прекъсват по никакъв начин и от нищо. В кармичните срещи на обикновените хора тези непрекъснати връзки оживяват мигновено, тъй като са невидими, те не са преставали да съществуват нито за миг. Много приятели и много врагове има сред възплътените и всички са свързани с нишките на Кармата, макар и срещите им да са се случвали през няколко възплъщения. Ако това е така във взаимоотношенията на обикновените хора, то толкова по-здрави и силни са тези връзки при йерархична връзка между хората, стоящи близко до Йерархията на Светлината, посланиците на Учителите и Владиците и техните ученици. Укрепвайки и задълбочавайки съзнателно тези връзки при всички и всякакви условия на живот, независимо дали живеят в плът или умират, те могат да се оживяват и усилват и да се създават нови канали за сближаване. За любовта, предаността и устрема смъртта няма никакво значение. Чувствата тържествуват над смъртта.

1962 г. 053. (18 януари). Задачата е: равнодействащата енергия на човешкия дух да се насочи и устреме нагоре. За това Хвърляме в света идеите на Общото Благо, старейки се да ги направим водещи идеи на века. Те трябва да бъдат приети от болшинството човечество за претворяване в живота. Съпротивлението срещу тях от страна на неготовите съзнания, борещи се против тях, е чудовищно. И светът се разделя на два лагера: единият приемащ Нашите идеи, другият вървящ против. В този аспект борбата е планетарна и в нея са въввлечени всички. Дори много така наречени добри хора вървят срещу Нашите идеи, а много лоши ги отстояват, напрягайки всички сили. Оттук делението на хората не е според добротата и обичайните признаци, а според това дали те вървят против Нас и Нашите решения или са за Нас, дали те са за Новия Свят или за стария, за

освобождаването на съзнанието или за робството на предишните предразсъдъци и натрупвания, за бъдещето или за миналото, за мира или войната, за утвърждаване на Светлината или на тъмнината, за религиозния фанатизъм или за свободата от него. Делението на човечеството е сложно, но Нашата Ръка е над тези, които са отхвърлили от себе си веригите на миналото и които смело са устремени към бъдещето. Нашата Ръка е над Новата Страна, вдигнала Знамето на борбата със стария и заминаващ си свят. Всички сили на мрака въстанаха срещу Нас и Новата Страна и са напрегнати в страшно усилие да попречат на Великия план. Те напругат всички сили на разрушението за да хвърлят планетата в страшна катастрофа и да доведат до унищожение дори самата Земя. Това са явните сили на злото. Всички, които са на тяхна страна, колкото и да са добри и прекрасни, са привърженици на тъмните и Наши врагове. А всички, които са на страната на Новия Свят, колкото и да са лоши, са Наши привърженици, присъединили се към лагера на Светлината. Но даже и ако тези, които са в лагера на привържениците на тъмнината, държат Евангелието и другите свещени книги, говорят за Бога, седят в храмовете и четат молитви и считат себе си за служители на Бога, те са от мрака и от тъмнината и служат не на въобразявания от тяхното съзнание Бог, а на силите на злото; те са Наши врагове и вървят против Светлината, против бъдещето, против този, който носи спасение на хората. Те са врагове на еволюцията, обречени от нейния ход и законите за развитие на човешкото общество на пълно и окончателно поражение. Сега под Знамената на бъдещето трябва да се обединят всички хора без всякакви различия, всички, които са против силите на мрака и разрушението, под каквито и ликове, маски, покривала и думи да се крият силите на злото. Желязната логика на Новата Идваща Епоха ще смъкне маските от всички, които, криейки се под тях, носят на света зло и разрушение. Ще се наложи и на много служители на църквата да признаят, че служат на злото и на разрушението, а не на Светлината и че те са с тъмнината. Отговорността на привържениците на Новия Свят е за цялата Земя, за мира на Земята, за новия живот, за щастието на човечеството в целия свят. Ние сме с тях, а не с тези, които, както и да наричат себе си, стоят зад стария свят с всички негови язви, тъмнина и безчовечност на сътворените от него условия.

1962 г. 054. (М. А. Й.). Трудността при деленето на човечеството по светлосянка е в това, че борбата за надмощие на тъмнината или Светлината протича във всяко съзнание и във всяко сърце, независимо от това в коя част на света се намират те и към кой народ принадлежат. Тази борба е драматична с това, че всеки сам избира и трябва сам да реши своята участ. Великият Отбор тече сега по лицето на цялата планета. И всеки решава своето бъдеще. В тази борба значението на водещите идеи на времето е решаващо, тъй като съзнанието и сърцето, приемайки ги или отхвърляйки ги, решават своя път. Аурата на Земята е наситена от Нас с тези нови идеи. Никакви бариери и ограничения не могат да задържат тяхното разпространение. Те достигат всички сърца и съзнания и затова борбата срещу тяхното проникване е безнадеждна. Така всеки решава дали е за война или за мир, за свобода за малките народи или продължаване на вековното робство и така нататък. Идеите се носят във въздуха, пронизвайки мозъка и заставяйки да се вземе решение или за или против. Все повече и повече хора застават под Знамената на Новия Свят и новите идеи. И в това е и значението, и смисъла на ставащото на планетата. Новият Свят идва и вече не е в състояние да спре неговата сигурна крачка. Победата е утвърдена. Тя е неизбежна. И скоро ще настъпи желаното време за пълна победа на силите на Светлината над силите на злото, разрушението, човеконенавистничеството и тъмнината.

1962 г. 055. (19 януари). Сине Мой, битката се води с единното начало на духа и до тогава, докато не бъде постигната пълна победа. Борбата е със себе си и победата

също е над себе си. Външното е само акомпанимент на тази борба. Какъвто и да е той, същността на борбата си остава все същата, а именно – преодоляване на себе си. Ако външното се усложнява, значи се усилюва и напрежението на битката, тъй като външното се преодолява в себе си. Безполезно е да се опитвате да го преодолявате извън себе си, тъй като това няма да даде желанния резултат. Но когато се реагира правилно на външните въздействия, тогава външното, изпълнило своята кармична роля, отстъпва. Трябва, трябва да се постигне това, тези реакции да бъдат безболезнени, тоест те да не нарушават равновесието на духа и да не предизвикват явлението на мигащата лампа. Какво от това, че заради дивацината на обкръжаващите страдат близките хора. Помрачаването на духа не може да бъде оправдано с нищо. Тъй като това са все преки опити на тъмните да предизвикат реакция именно от такъв порядък. Много злобни очи следят и се радват на достигнатата цел, ако помрачаването се е осъществило. И бесовете и тяхното досаждане е поред силите.

1962 г. 056. (20 януари). Считаю, че не е излишно да напомня за твоя дом, дома на духа. Това е реална форма, построена в Надземното, в която пребивава духът, когато е там. Някой там броди из подземията на Тънкия Свят, някой живее в подобие на земното жилище, някой в домове сходни с тези, в които е живял на Земята, тоест в астралните форми на земните домове, а някой – в дома на духа, създаден от самия него на духовния план за пребиваване, когато е извън тялото. Той може да се нарече килия на знанието. Нашата Твърдина има основа в трите свята (както и всеки Ашрам). Но домът на духа у имащите го няма плътна основа на Земята. Можеш да имаш дом на духа в пространството, в близост до Надземната Твърдина и не само за тези, които могат да се приближат до Нея в плътното тяло. В тънко тяло допуснатите са повече. Трудно е да се достигне в плътното. Но без особено очистване и подготовка не може и в едното, и в другото. Очистването има особено значение за надземното пребиваване. Ако на Земята и в неочистено тяло духът може да бъде там, където поиска, то в Надземния Свят – само по слоеве. Във водата тяло с различно относително тегло се намира или на дъното, или на повърхността, или някъде по средата, по-близо до дъното или горния слой, във висящо състояние. Така и тънкото тяло, когато то е свободно от физическото, може да се издигне на една или друга височина в Надземния Свят в зависимост от своята плътност или степента на своята разреденост и изтъняване. Затова всичко зависи от това с тежко или разрежено вещество, с тежки или разредени газове, с тежка или разредена и изтънена материя е изпълнено тънкото тяло. Очистването има значение и за плътното, и за тънкото съществуване, за последното повече, отколкото за първото, тъй като на Земята още можеш да се очистиш, но там е много по-трудно. Налепите и язвите на духа се отнасят с духа и в сферата на неговото надземно съществуване. Въпросът за очистване на съзнанието е срочен, в каквато и обвивка да се намира духът, само че неговото разреждане по-лесно от всичко се осъществява на Земята, докато духът още се намира във физическо тяло. Гонитбата за призрачни утехы в живота, в каквито и форми те да се проявяват, е несъстоятелна с това, че отстъпката пред тези стремежи нанася върху аурата глиф, който при повтаряне се превръща в язва, от просто петно – в налеп на духа. Трудно е да се освободиш от него, когато е отхвърлено тялото, защото в Тънкия Свят всичко се напруга, обостря и усилюва. Съблазнителните мисли, допуснати на Земята, там се превръщат в ярки, живи, увеличащи образи, осъществени във всички детайли и влизащи в ярко съчетание със съзнанието на своя породител, вече независимо от това иска ли той това в този момент или не. Ако е искал и се е стремил към това на Земята, там това желание става условие, осъществяващо съчетанието с обектите на своите желания и възжеления, както и с обектите на всички

свои стремежи, от какъвто и порядък да са те. Затова очистването на стремежите от земните преживелици е настоятелно необходимо. Животът в Надземния Свят е живот на осъществяване на всички човешки желания, възжеления и стремежи до най-духовните и височайши. Лекотата и пластичността на материята от Тънкия План позволява да се създават от нея образи от всякакъв порядък и всякаква плътност или разреденост в зависимост от грубостта или изтънчеността на мисленето на техния създател. Но привичките на земното мислене, тоест на мисленето, прието, утвърдено и вкоренило се на Земята, ще бъдат рамките, с които ще бъде ограничено надземното мислене на духа. Този, който на Земята е пребивавал постоянно в мислен свинарник, ще пребивава в него и там, тъй като свинарникът е за свинята. С една дума мислените постройки, привични за човека на Земята, ще го съпровождат в Надземния живот. Това, което е построил в своята мисъл за себе си тук, ще бъде жилище на съзнанието му там. Когато говорим за дом на духа имаме предвид построяването от мисълта на ментални образувания вече не от земен, а от духовен порядък, всеки елемент на който е създаден от светеща материя, очистена от тежките плътни частици на земните стремежи, на земните възжеления, свързани със земното тяло и телесната сфера. Там да започнеш очистването е трудно. Там може да продължиш, ако си започнал тук и е по-лесно да продължиш там, отколкото да започваш отново, но даже и това продължение е много пъти по-трудно от процеса на очистване започнат и завършен на Земята в плътно тяло. Някои любители на земни усещания смятат, че очистването може да се отложи до това време и да се започне след освобождаване от тялото, но тези любители се заблуждават много жестоко, тъй като там да се започне е вече късно. Призивите на духовете за тежестта в Надземния Свят показват доколко тежък, натоварващ и безизходен е товарът на земните преживявания. Именно тази безизходност потиска ужасно. Затова е по-добре, по-добре, по-добре да се започне и завърши тук. Във всяко обикновено съзнание има толкова боклук и вехтории, че свободни съзнания сред еснафите няма. Толкова по-недопустим е този боклук в съзнанията на тези, които са се докоснали до Учението на Живота и знаят за необходимостта от изживяване на духовните наледи. Наричаме ги духовни само защото не са върху тялото. Тялото може да бъде много здраво и дори красиво, но язвите могат да бъдат върху този, който владее това тяло и обитава в него. Язвите са невидими за телесното око, но върху аурата всяка се вижда ясно. Говорейки за очистването Съветвам за нещо много нужно, настоятелно и срочно необходимо, тъй като в нечисти дрехи няма да влезеш в сферите на Светлината.

1962 г. 057. (М. А. Й.). Овлабяването на мисълта и контролът на мисълта ще бъде победа. Овлабяването без постоянство на контрола е само половин победа. Втората половина е условието за постоянна бдителност и бодърстване. Една малка мисъл, пропусната без контрол в съзнанието след очистването, може да причини много неприятности, тъй като ще даде нови кънове и нови корени. Астралът е развѣдник на нежелателни мисли. Астралът е миналото на човека, това е бездънен кладенец, това е вместилище на всичко това, с което трябва да се бориш и да го преодолееш в себе си. При очистването на мислите трябва да се помни, че всяка неподходяща мисъл, от която ти се иска да се освободиш, е много подходяща и желана за астрала, тъй като, залавяйки се за нея и съчетавайки се с нея, той може да вибрира на струните на своите възжеления, желания и чувства, тоест да живее. Но астралната обвивка и нейният настоящ живот вече не са нужни за еволюцията на напредналия дух и затова животът с астрални емоции ще бъде крачка назад, а отстъпката пред астрала – поражение в борбата за свободата на духа. Оттук и настоятелната необходимост от постоянен контрол над мисълта, тъй като астралът е постоянен в своето желание да живее и да се проявява, тоест да вибрира със своята

материя, която, не бидейки достатъчно очистена, привлича към себе си и вибрира в унисон с това, което още не е изживяно в нея и ще вибрира, и ще се стреми към тези вибрации дотогава, докато неговите елементи не бъдат заменени от други, очистени от всякакъв боклук и частици низша материя.

1962 г. 058. Ако вътре всичко е чисто, се осъществява невидимо очистване на (някои) слоеве в пространството. Това е кооперация с Нас.

1962 г. 059. (21 януари). Кармата на човека се съдържа в неговата аура. Всяко движение на съзнанието се отпечатва върху аурата чрез отлагане в нея на елементи, които служат като причини за бъдещите действия. Тези кристални образувания са магнитни. Вършещият зло човек преди всичко нанася вреда на себе си, създавайки в своя микрокосмос кристали зло, оставащи в неговата аура като причини, създаващи неговата карма. Магнитността на аурата е очевидна. Всеки привлича към себе си или отблъсква от себе си както хора, така и обстоятелства. Неуспехът сякаш преследва някои хора, носещи причината му в своята аура. И обратно, успехът, щастието съпровождат тези, чиято аура притежава магнетичност от съответен порядък. Любителите на злото и тъмните служители нямат утеха, тъй като носят в себе си кармата на осъждането. От съдбата, тоест от самия себе си и своята аура не можеш да избягаш, тъй като няма къде да отидеш.

1962 г. 060. (22 януари). Да приемеш върху себе си част от Нашата тежест значи да проявиш мъжество, непоколебимост и устойчивост в Светлината. Всичко свързано с Нас е ненавистно за тъмнината. Сърцето посреща натиска на тъмнината и затова е толкова тежко на сърцето. Но трябва да се устои като се знае, че разделяйки с Нас пространственото нагнетяване, помагате на Делото на Владичите. Около Нас не може да бъде леко, тъй като натискът е върху Нас. Когато Говорихме за радостта Имахме предвид бъдещето. Ще свърши тежкото време, Пространствените Лъчи ще станат други и планетата ще въздъхне свободно. Но трябва да се преживее мъжествено тежкия час. Пространството е напрегнато и чувствителните апарати показват нечувано сгъстяване на тъмнината. Трябва да се държите още по-близо. Прекъсванията в усещането на Нашата Близост са много нежелателни, тъй като в тези промеждутъци нахлува тъмнината. Указано е: непрекъснато предстоене, постоянно бодърстване и велик дозор или велика стража; и Образът на Владиката в третото око, също постоянен.

1962 г. 061. (М. А. Й.). Реакцията след всеки подем на духа е неизбежна. Това е закон на възхода. Поради тази причина не е лесно да се удържи завоеванието. Тъмните се възползват от този момент, за да завлекат надолу. Но достижението все пак трябва да се удържи и да се издържи натиска. Не е заслуга след полета да се плъоснеш в калта. Но е похвално да се удържи постигнатото. Преди промените в личната съдба тъмнината неистово беснее особено яростно, тъй като жертвите на нейните злонамерени хитрости се изплъзват от ръцете ѝ. Затова и търси всевъзможни способности да помрачи, потисне и причини зло. В тези моменти единението е особено нужно, тъй като чрез единението ще устоите. Могат да се отхвърлят всички странични мисли, за да се обедините по-пълно по този начин в духа с Водещия. Само с Владиката може да се устои.

1962 г. 062. (Гуру). Когато тъмнината настъпва, е възможно да се движите само в едно направление, само към Владиката. По този начин можете да заставите даже тъмните да служат за усиление на единението с Йерархията на Светлината. Нека тъмнината да ви притиска, но ако тя притиска към Светлината, то не служат ли на Светлината в крайна сметка всички нейни напъни?

1962 г. 063. (25 януари). Аз Изисквам неразделено внимание, тоест доминирането Ми в съзнанието над всичко друго, което е в него. Тогава Общуването е

пълнозвучно. Добре е в течение на деня да приучите себе си към изпълненост на съзнанието и на сърцето с Мен и на постоянство на Лика в третото око. Само тогава, когато Аз Съм на първо място в съзнанието, се достига пълнострунен акорд (сливане). Много пъти е Говорено за това, но на практика това все още не е усвоено както трябва. Налага се отново да се утвърждава. Възниква въпросът за овладяване и на ментала, на менталното тяло, за да не се отклонява то, изпълнявайки (задачата), от повелите на волята. Трудно е да се каже кое е по-лесно да се подчини – астралът или менталът. Но и двата трябва да бъдат напълно подчинени на волята. Докато собствените астрал и ментал не са подчинени на волята и не е постигнато тяхното овладяване в собствения микрокосмос, няма да можем да кажем, че тези начала в другите също са послушни на волята. Какво вътре пречи постоянно и упорито на контакта? Своеволието и разпуснатостта на астрала и ментала. Те живеят както искат те, а не както иска волята. По-точно те живеят така, както е искала и ги е приучила волята, вложена в тях по-рано. Своята собствена, (но не сегашната), не истинската, а предишната, минала воля и нейните собствени решения. Тук трябва да действа формулата „аз породих, аз и ще убия” своето творение. Аз съм по-силен от това, което е породено от мен (самия). Аз съм създателят, творецът и аз съм също разрушителят на създаденото погрешно или неуспешно. На мен принадлежи властта над порожденията на стихииите, сътворявани от мен. Аз ги породих, аз и ще ги убия.

Сине Мой, акордът на Общуването беше пълнозвучен, тъй като се удаде да се достигне известна пълнота на съсредоточаването. Добре.

1962 г. 064. Искат ли да бъдеш постоянно в Общуване? А кой пречи? Какво пречи да бъдеш в Светлината? Не е ли тъмнината в тебе и наоколо?

1962 г. 065. (М. А. Й.). При пълносърдечен устрем, съгрят с любовта, Владиката Дава сила да се възстанови купящото качество и Указва пътя. Нека огънят на признателността да отбележи дара на Великото Сърце. Ние се съединяваме и обединяваме чрез мисълта с помощта на сърцето. Енергията на сърцето е цимент, свързващ мисълта, стремяща се към обединяване с набелязания обект или субект на устрема. Противоедействието отстрани е пропорционално на вашето желание да застанете по-близо един до друг. Да се порадваме даже и на този знак на стремежа на вашите сърца. Не само Ние ви Отбелязваме със Своята Светлина, но и тъмнината – със своето тленотворно внимание.

1962 г. 066. Приемете знаците на разположение от близките като нещо полагащо се. Това, което давате, не може да се сравни с нищо и да се превърне в пари. Нека да дават което имат сили да дават. Не лишавайте и тях от възможността да дадат. Дава се от сърце. Ще Разширим възможностите за служене съобразно с устрема: случаи ще има. Ще творите съвместно. Някой от героите може да бъде обрисован чрез теб, тоест да бъдат отпечатани в него твоите думи и твоите мисли. Взаимното и двустранно творчество ще се удесетори по сила, ще се задълбочи и ще расте без предел. Ще творите заедно. А Ние ще Помогнем. Да! Да! Утвърждавам съюза на вашите сърца и съзнания.

1962 г. 067. Приеми Оповестяването: Сроковете приближават, Сроковете на планетно-космическите явления. Ще Спрем махалото на злото (ето мисълта се отклони и контактът е нарушен). Обещана е Безпределността. Да се порадваме на безпределните възможности за растеж на мисълта и растеж на съзнанието. А с тях и Нашата Близост ще расте. Влизаме в отсъдения чертог и никой няма да ни спре. Биха искали, но няма да Позволим.

1962 г. 068. Свободата на волята на човека е свещена. Защо? Волята е огън – висшето в човека, когато тя владее физическото тяло, астрала, а също и ментала, но не

обратно, когато свещеният огън се потъпква от низшите (обвивки) и става тъмен пламък, според степента на подчинение на човека на низшите принципи. Но подчинил всичките три и свободен, огънят на волята, сливайки се с Висшите Принципи или Начала в човека и с Космическата Воля, става духо-огън. Свободата на волята е дотолкова свещена, че дори Учителят не може да я потиска в ученика, даже когато тя се напруга към страната на тъмнината. Пробуждаме духа към осъзнаване могъществото на волята само тогава, когато нейната сила се устремява за обуздаване и подчиняване на нея на своите обвивки. Осъзнаването на възможността за безграничен растеж на мощта на волята неописуемо приближава проявата на утвърждаване на могъществото на духа. Няма предел за растежа на могъществото на духа, тоест на неговата воля, но само при условие на предварително подчиняване на всички негови обвивки на неговата власт. Волята на човека, когато тя се проявява в рамките на Основите и в съзвучие с еволюцията на битието, се нарича Космическа Воля и проявява със себе си висшите огньове на духа; тоест когато обвивките са подчинени и шестият принцип на човешкия микрокосмос поема управлението над тях и утвърждава себе си. Но той е неотделим, макар и индивидуализиран, от Макрокосмоса на Вселената. И само тогава победителят може да каже, че той не е от този свят, че той твори Волята на Отца, Космическата Воля на Големия Свят. Това е голямо стъпало от Космическата Стълба на могъществото на духа, на което победата на волята над всички обвивки – над физическото тяло, над астралното тяло и над менталното тяло, и тяхното овладяване довеждат човека. Тази степен на могъщество на волята е сияйна, но тя се достига постепенно чрез преминаване на всички степени, водещи към нея. Във всекидневието, в малките дейности на деня, в малките постъпки и мисли, когато сребърната юзда на духа се надява върху всички мисли и чувства, се ражда мощта на огнената воля и тя расте неудържимо ако е здрава юздата и е твърда ръката, която я държи. За всемогъщество хората даже не дръзват и да мислят, приписвайки го на антропоморфния си Бог, но известни негови степени са постижими ако е осъзнато как от малкото израства отначало голямото, а после и огромното, и как малките чувства, постъпки и мисли на всеки ден могат да станат причини за явления, донасящи огромни следствия. За значението на малките дела мислят малко, забравяйки, че от малкото семе израства голямо дърво. Разбира се, когато пределите на желаните следствия са ограничени в един малък и кратък живот от няколко десетки години, за големи достижения не се налага да се мисли, а и те не са нужни. Но когато устремът е хвърлен надалеч, в Безпределността, през много, много животи, значението на малките причини, носещи следствия, става огромно и водещо до постигане на невъзможното. Утвърждавам: и най-малкото зърно на Светлината в перспективата на Безпределността на животите на духа ще даде огромни следствия и ще доведе до осъществяването на най-дръзновените стремежи; Утвърждавам: няма невъзможно за този, който е започнал да постига Безпределността. Човекът е сеяч тук и в световите, сеяч, той е и жътвар и върху нивата на Космическото Поле семената на Светлината непременно ще дадат огромна жътва. Така смисълът на всекидневието се разширява и придобива вече пространствено-космически характер като поле за утвърждаване на набелязаните достижения, колкото и чудни, невъзможни и недостижими да изглеждат те в дадения момент. Тъй като Утвърждавам, че сега всичко е достижимо и че невъзможно няма.

1962 г. 069. (М. А. Й.). Когато настъпи необходимият момент, Учителят Приповдига завесата на възможността за следващото достижение. Волята е страшно оръжие в ръцете на неочистения дух. Всички ужаси и бедствия, в които е било хвърлено човечеството, са ставали под въздействието на воля, устремена към злото. Затова въпросът

за съзнателното възпитание на волята е необичайно сложен. В Братството пътят към това е само един – чрез обуздаване на своите обвивки и преди всичко – на астрала, който е средоточие и цитадела на личността. Всяко, даже и най-малкото, обуздаване на движенията, протичащи в него, ще бъде победа и гаранция за възможността за нови победи. Приветствам всяка победа на волята над астралното начало в себе си и се радвам на всяка, тъй като всяка Ни дава възможност да Придвижим по-нататък и да Дадем нови, по-добри обстоятелства. Ако знаехте какво огромно значение има за вас и за вашия напредък това упорито и постоянно преодоляване в себе си на своеволието на трите низши обвивки! Наистина това дава огромна радост на Водещите. Когато обичаме, на него се стремим да донесем радост според силите си. Нека любовта към Водещите се изрази в желанието да Им доставим радост с победите над себе си, за да Могат Те по-лесно и по-бързо да Водят по-нататък по стъпалата на Стълбата на Светлината.

1962 г. 070. (Гуру). Волята! Колко мечтаещи има за нея, но не желаещи да си мръднат и пръста, за да я възпитат. Наричат воля своеволието и отстъпката пред низшите желания. Това не е воля, а слабост. Всяка отстъпка пред осъзнатата слабост разрушава проявата на воля. Всяко обуздаване я усилва. И колко пъти, даже в течение на малкия ден, тя може да се усилва и укрепва. Наистина възможностите са неизчерпаеми, тъй като животът е най-доброто училище. Така и ще считаме, започвайки деня, че отиваме на училище за преминаване на поредния урок.

1962 г. 071. (27 януари). Правилно: нищо, никакви причини, никакви обяснения, никакви обстоятелства не могат да служат като оправдание за това, че Общуването не се е състояло. Причините се подхвърлят от тъмните, за да отделят. Няма да се поддадем на никакви уловки, каквато и мисъл или обстоятелство да подхвърлят те. Нека Общуването да бъде ритмично като изгрева на Слънцето. Никакви обстоятелства не могат да попречат на мисълта или на устремяването на мисълта към Мен в уреченото време. Всеки опит на тъмните да нарушат ритъма на Общуването нека да послужи като стимул да го усилиш двойно, тройно, няколко пъти. Задръжката не е в Мен. Със записите е трудно, но и тук трябва да се направи всичко възможно те да не се прекъсват. Сине Мой, докосването до Безпределността отваря съзнанието за безпределността на мисълта. Върху нейните крила са възможни полетите към Далечните Светове. Както с мисъл излизаш към Мен, оставяйки своето тяло, така благодарение делимостта на духа можеш да бъдеш с мислите си там, където мисълта може да долети. В далечните полети в пространството отлитат налепите на земните илюзии. Именно трябва да се стремите извън пределите на планетата. Каналите, прокарани от мисълта в пространството, ще послужат като пътища за полети. Ето ние сме на Венера. Да погледнем оттам към Земята. Земята е далече, далече, загубена в океана от Светове. А колко малки и колко нищожни са малките светове на всеки земен жител, затворен само в себе си. Колко отдалечени са те от безграничните възможности на Космическия Живот. Общуването с Далечните Светове преди всичко освобождава съзнанието от теснотата и ограничеността на личния свят на земните преживявания, от тези килийки, по които се крият съзнанията на много хора. Ти търсеше свободата на духа на Земята, търси я на Върха на Планината на Майката на Света; на Звездата на Майката на Света, в пространството. Сега в пространството на тази звезда ти ще придобиеш освобождение на духа от властта на земните притегляния, от властта на Земята и призрачния свят на земните условия, които те обкръжават. С вибрациите на Далечния Свят, с аурата на Звездата на Майката на Света Ние днес разрушихме стария, предишен, минал свят, света на ярко привичните земни преживявания в съзнанието. Ето че стига само с мисъл да се докоснеш до Нея, устремявайки се в пространството, и чувстваш

и виждаш как вибрациите на Нейната аура преодоляват силата на земните притегляния. Великата Майка ще Приеме твоя дух под крилото на Своите светлоносни излъчвания. Това не е фантазия. Нейната Епоха започна и съзнателността на устремения към Нея дух ще бъде подкрепяна открито и явно. И Моят Лик ще те съпровожда неотделимо в далечните полети в пространството. По-лесно е да започнеш да се учиш да мислиш космически на далечната планета на Владичицата на Света. Сине Мой, усещаш как духът разрушава преградите и стените на своята тъмница, в която живее на Земята. Земята също е магнит. Магнитното притегляне на земната сфера се преодолява и може да бъде преодоляно от притеглянията на Сферите на Далечните Светове. Техните Лъчи са устремени към Земята, докосвайки цялото растително и животинско царство, и човека, и минералите. Звездната същност на човека представлява средоточие на звездните лъчи в течение на хилядолетия. По тези Лъчи (на далечните звезди), осъзнати в духа и можеш да се стремиш извън пределите на Земята. Където е мисълта, там е и духът. А мисълта е там, където се изпраща от волята. А волята е огън, не познаващ разстояния и ограничения, когато действа с мисъл.

1962 г. 072. Космическият ключ се дава в ръцете за постигане в живота. Отваряйки перспективата на космическите далечини той позволява да се види в истинската светлина и смисъл земното пребиваване на човека. Земното човечество има своя цел и предназначение. Не могат милиарди хора да живеят и страдат безцелно и безсмислено. Предназначението на човечеството е велико. Земният дом е неговото временно пребиваване. Неговият път е по звездите и този път няма край. Човечества обитават и други планети и всички те, поне в нашата Слънчева Система, са свързани помежду си. Вашите старши братя на другите планети, напреднали в еволюцията по-далеч от вас, вземат близко участие в живота на Земята и много ѝ помагат. Помощта на далечните братя може винаги да се получи, ако се устремиш съзнателно към нея. Тази помощ ще бъде духовна и ще бъде оказана в духа, но не в земните мерки и не в обичайното земно разбиране. Далечните братя са свързани със Земята чрез Светлината. Помощта е в Светлината и чрез Светлината. Духовете, съзвучни на Светлината могат да я получават по Лъчите, съзвучни на тяхната природа. Всеки човек на Земята се заражда под лъчите на определени светила и през целия свой живот се намира под тяхно въздействие. Кооперацията с лъчите на пространството на Далечните Светове, съзнателната кооперация, е нова страница в живота на земното човечество, която му предстои да прелисти в идващата Нова Епоха на Майката на Света. Дори ще лекуват с лъчите на далечните светила. Лечението с лъчите на Слънцето не е чудо, не са чудо и лъчите на Луната и на далечните звезди. Живеем в свят на неограничени възможности и Нашата задача е да ги разкрием и приближим.

1962 г. 073. (М. А. Й.). Можем да се порадваме на това, че Космическата Мисъл достига съзнанието. Първото условие за това е възприемчивостта, тоест не отричането на тази чудесна възможност. Приемници са всички хора. Но отричат и отричайки се лишават от даровете на Пространствената Мисъл. И даже отричайки, все пак наистина в някакви ограничени размери, се ползват от Планетната, общочовешка Мисъл, в достъпно за всекиго изражение. Филтърът на приемника на съзнанието пропуска само това, което той може да пропусне благодарение на своята структура и една или друга степен на изтънченост или грубост. Всичко зависи от това условие. Но общите привични, общоприетите мисли лесно достигат до съзвучните съзнания във вид на общоприети вярвания, идеи, предразсъдъци, традиции, норми на поведение и така нататък. Да се откъсне съзнанието от рамките на обичайността и да се настрои неговият приемник за възприемане на необичайното ще бъде заслуга на немногото водещи и силни хора,

способни да издигнат и нивото на общочовешкото съзнание. Наричаме ги Светилници на Света, тъй като те движат еволюцията. Тяхната заслуга е в това, че донасят на хората съкровищата на Пространствената Мисъл и ги правят общочовешко достояние, независимо от тъпата и яростна съпротива на тези, които вървят срещу еволюцията. Но еволюцията – това е животът, а да се спре животът и неговото развитие е невъзможно. Затова победата ще бъде винаги на страната на еволюционните сили.

1962 г. 074. (Гуру). Запознаването отблизо с истинските облици на близките ви хора, с обличите на техните предишни въплъщения е необходимо, за да се установи още по-тясна и жива връзка с тях. Не заради удовлетворяване на простото любопитство се дават страници от Книгата на техните Животи, а затова да се укрепят и усилят свързващите с тях нишки и да се даде възможност да се види тяхната Индивидуалност, скрита под покривалата на тези личности, в които те са се проявявали в различните свои въплъщения. По една отделна страница е невъзможно да се изучи съдържанието на цялата книга, така също трудно е да получиш представа за истинската Индивидуалност на човека, ако съдиш за нея само по едно въплъщение. Личността изразява само малка част от Индивидуалността. А тъй като и личността обикновено се опознава откъслечно и твърде несвършено, то можете да си представите как се изкривяват в съзнанието на хората Облиците на Великите Духове. Затова, за да се получи правилно съждение, трябва да се доближиш по-близо и под покривалата на личността на човека да се стремиш да познаеш неговата истинска Индивидуалност. Както под външната физическа форма е скрит вътрешният човек, така зад всяка личност стои нейната истинска Индивидуалност, непреходна, безсмъртна, превъплъщаваща се и въплъщаваща се във всяка отделна личност засега само частично, с част от своите свойства и никога не изразяваща се в цялата своя пълнота на това стъпало от еволюцията на живота в земно тяло.

1962 г. 075. (29 януари). След всяко утвърждаване или достигане, или разбиране и осъзнаване на нови възможности, незабавно следва вълна на противодействие, вълна, изпитваща здравината на новото стъпало, сякаш проверка на това доколко здраво е възприето това в съзнанието. От тази реакция на обкръжението ще бъде отвято всичко временно и случайно, но истинското завоевание ще се зазdravi. Затова е по-добре да се счита това противодействие за укрепващо и даващо му възможност да се зазdravi, ако завоеванието още не е достатъчно здраво. Изобщо трябва напълно да се промени възгледът и отношението към изпитанията и противодействията. Ако те отсъстваха изцяло, възходът на духа не би бил възможен. Тогава върху какво ще се проверят и утвърдят и умножат силите, ако не върху яростното противодействие. Оттук благодарността и признателността към враговете и даже към тъмните противници. Необходимо е да се разбере, че тъмнината е подножие на Светлината и чудовищата са крака на престола. Правилното отношение ще бъде да се смята че всичко, което противодейства и развива енергията по линия именно на съпротивлението, е полезно и нужно, тъй като премества и приближава към Нас. По този начин даже енергиите на злото служат от полза на този, който знае, че пътят е само един, само към Нас. Казвам, че ще Обърна всичко в полза. Учете се и вие да обръщате енергиите на злото в служене на Светлината. Тъмнината гние за цветята на духа – не забравяйте това. Нека обременява, нека да причинява страдания, нека да притиска, но само към Нас. Така пътят на приближаване към Светлината, макар и трънлив, но е неизменен и всяка негова крачка е осмислена. Вземайте от тъмните и злите тяхната сила и я насочвайте към благо, както добрият мелничар насочва всички води на своя бент, обуздавайки ги, към работа, както и когато сам поиска.

1962 г. 076. (30 януари). Сине Мой, ще Изпълня твоето желание, тъй като ти изпълни Моето. Ще те Покрия с Лъча на спокойствието, съсредоточеността и Близостта над менталните образи на мисълта. Ти си Мой извън ставащото. Ще притъпя неговата сила. Трябва да разбереш необичайността на настоящия срок. И ако Ние се Грижим, то място за безпокойство не трябва да има. Светлината на бъдещето е огромна. С нея вървете. Светлината на бъдещето е водещ магнит. Никога не трябва да потапяте съзнанието си изцяло в настоящето. При здрава споеност на кръга опасността в настоящето може да се неутрализира.

1962 г. 077. (М. А. Й.). Когато се проявява нашата и на Владиците грижа, всичко върви гладко. Ние сме задължени да служим не на временното, а на вечното. Ние сме вечни, ние сме деца на Безпределността, синове на Светлината, а заобикалящото ни е преходно – само пейзажи, мяркащи се в прозореца на влака на Светлината. Няма да дадем властта над духа на него (преходното). Правете всичко, което трябва, изпълнявайте всичко, което изисква животът, но както актьорът изпълнява своята роля на сцената знаейки, че това (всичко) е само игра. Ти им кажи: направен е правилен избор. Няма да съжаляват. (Това е) решаващият момент за целия им живот.

1962 г. 078. (31 януари). Аз – ти – ние сме слети в едно. Няма нищо по-важно от Общуването с Мен. Да се удържи мисълта върху Мен в земната буря е добре, да се удържи мисълта върху Мен (тогава) ще бъде победа. Няма нищо по-важно от Общуването с Мен. Или с Мен и в Твърдината, или с Мен в делата на целия ден. Всичко, но с Мен и тогава притеглянията на Земята и на земното не са опасни. Каквото и да вършиш, върши го с Мен, без да се отделяш от Мен нито за миг. Изпращаме Лъча на равновесието при нужда. Нека Моето Слово да пребъде с вас.

1962 г. 079. Не, не, не, няма да има нищо, което Моята Воля да не одобри. В ключа на радостта възприеманията са най-добри. Бъдете спокойни – всичко ще бъде от хубаво по-хубаво. Радвайте се, деца, тъй като сте с Мен. Поставям знанието на духа над всички други видове знание. Изпращам ви да вървите в щастлив път и ще Бъда с вас по пътя. Заобиколени сте с Моята Любов и Грижа. Знайте, че отсъденото време приближава стремително. Знайте, знайте, че нищо няма да спре неговия бяг. Знайте възможностите на духа. Знайте, че ще устоите само със здраво единение: срещу враговете, срещу пространствените вихри и срещу мълчащите със сърцата си приятели. Указвам ви да поемете върху себе си грижата за тези, които които ви потърсят. И нека вашият зов да бъде безличен, тъй като зовът не означава подканване. Вашето добро единение е вашият дар за пространството и таран срещу тъмнината. Стъгнете се по-тясно около Нас. Мир вам и радост.

1962 г. 080. (М. А. Й.). Работата е в пълно единение. Преживяванията са от себелюбието и астрала. Радвайте се – Ние се Грижим. Предупредих за всичко. Ще принеса своята грижа и ще видиш плодовете ѝ. Тогава ще дойде и радостта, като следствие на неизбежната промяна на вашата съдба (Всичко се потвърди, всичките тези думи, по пътя при преместването и при подготовката за отпътуването. Б.Н.А.)

1962 г. 081. (1 февруари). Давам поръчение да се приближите необичайно и да приближите тях, децата. Кажи: падна (им) се щастие от съдбата да служат на Великото Дело. Кажи: докато със сърцето са с Мен, ще бъдат в Лъча. Попитай ги разбират ли своето щастие. И нека да помислят за това, че ако сега получават толкова, колко ли много ще получат, ако устоят до края.

1962 г. 082. (2 февруари). Сине Мой, сега ще утвърждаваме Моя Свят и неговите вибрации, тоест Светлината на този Свят в света, който е наоколо. Това преди

всичко ще бъде преодоляване на вибрациите на обкръжаващата среда. (Тази) Светлина е по-силна, а затова и това преодоляване, и борбата са целесъобразни, което ще бъде и внасяне на Светлина във външната тъмнина и преодоляване на мрачините на обкръжението със своята Светлина, а не подчиняване на силното въздействие на тази среда.

1962 г. 083. Възможно е близките да се обединяват мислено в Лъча на Владиката.

1962 г. 084. Всички истински Учения са само стъпала от единната Велика Стълба на Светлината.

1962 г. 085. (3 февруари). Няма връщане назад и пътят е само към Мен. Носим най-големите и тежки „камъни“ за построяване на Храма на Живота. Донесете и вие, всеки според силите. Храмът трябва да бъде достроен. В него ще влязат всички, тъй като ще има единно стадо и един Пастир. Основата е заложена здраво и стените са издигнати, но покривът не е завършен. И вътре е празно и няма украшения. В Храма на Единния Дух ще има място за всички, признаващи духа, за всички, които са от духа. Духът е огън. Без него не може да се влезе. Епохата на огъня ще преобрази човека от земно в огнено същество. Знакът на духа е огън, който или ще възкреси, или ще изгори. Земята ще бъде очистена от Космическия боклук и от всякакви отпадъци. И човешкото сърце ще бъде очистено от боклука и умито. Единното стадо – колективът на човечеството, тогава всепланетен и по-късно звезден на нашата система от светове и Единният Пастир – Владиката Майтрейя. Отсъденото ще се сбъдне. Отсъденото ще бъде. Отсъденото е готово в огнените сфери и е отлято във форма. Сътворено и завършено в Невидимите и Тънки сфери, за да се влее и в плътни форми. Велико време. Затова и безумстват хората в преддверието на Срока. Но мъдрите чакат, готови да посрещнат идващото време и да помогнат на хората. Деца на Земята са глухи и слепи в преддверието на Огнените Срокове. Но Владиците Са на стража. Техните Лъчи са навсякъде, за да дадат на всеки, в когото има поне искра от духа. Преображение на духа и озарение – те ще бъдат без край. Не се смущавайте от привидното неверие: под неговата пепел има горящи въглени. Космичните огнените вихри ще ги раздухат в пламък, а пламъкът ще даде Светлина. Само служителите на тъмнината и мъртвите със сърцето няма да се отзоват. За тях няма да има място в очистената атмосфера на Земята. Ще се наложи да отидат на Сатурн. Така Казвам Аз, Владиката на Шамбала, в преддверието на сроковете.

1962 г. 086. (М. А. Й.). Деца мои, приемоте Указанието за готовност за подвиг в живота. Себелюбието и подвигът са несъвместими. Несъвместим с него е и неподчиненият на волята астрал. Нека подвигът на служенето на Светлината да започне с това върху своеволията и пламванията на астрала да бъде наложена твърда забрана. Можете дори да си дадете обет, че някои прояви на астрала никога вече няма да се повторят. И ако е невъзможно да се изпълни този обет в името и заради себе си, то заради бъдещето и Владиката е възможно. Когато пламъкът пламти в горящото сърце, няма невъзможно. Казвате, че обичате и почитате и сте готови на всичко заради Него, тогава направете това поне заради любовта и почитането на Тези, Които са зад вас. Астралът е средоточие на низшите огньовете. Ако не се намерят сили да се управляват те, как тогава ще се овладее мощта на светлия Агни. „Изпрати ми овладяване на себе си, Владико“ – така може да се молите сега.

1962 г. 087. (6 февруари). Ще Дам сила за противостоене на злото. Възможно е лесно да се освободите от тежкото въздействие на тъмнината, но при условие на непрекъснато предстоене и постоянство на Образа в третото око.

1962 г. 088. Нека готовността да бъде многостранна. Да бъдете готови винаги за всичко, проявявайки при това спокойствие на духа, ще бъде вече задълбочено разбиране неизменността и подвижността на Плана и практично прилагане на това разбиране при всякакви условия на живота. Да се посрещне всяка неочакваност в готовност и спокойно ще бъде победа над Майя.

1962 г. 089. (8 февруари). Посрещаме бъдещето под знака на необичайното, но очаквано, тъй като бяхте предупреждени.

1962 г. 090. Идвам да Утвърдя на Земята Моя Свят в сърцата, които са Ми отворено-съзвучни и можещи да зазвучат на Зова. Ще откликне всичко жизнеспособно. Окованите във вериги ще се изправят (духом) и ще отхвърлят оковите. Ще има безброй просветления. Сякаш пробуждане от продължителен, страшен сън и ужасите на планетните кошмари. Мълчащите сега ще заговорят и крещящите сега ще замлъкнат. Тъмнината има силен глас. Тя ще замлъкне и ще отвори място за достойните. Преди настъпването на Сроковете съпротивлението на тъмнината е неимоверно. След тяхното изпълнение тъмнината ще се лиши от опора в Тънкия Свят и тук, на Земята, в плътния свят. Планетните огнища на злото няма да има с какво да се разпалват. Ще се наложи или да се присъединят към Светлината или да си отидат у дома си. Тъмнината няма да има с какво да живее и с какво да се храни. И Светлината ще свети на хората. И всички ще се привличат към Светлината. А тези, които са от тъмнината и са решили да останат с тъмнината, те ще разделят нейната участ. По лика на планетата ще премине разделянето на Светлината от сянката и то ще засегне всички, които са за Светлината и които са за тъмнината. И никой няма да избяга, без да е приел печата на тъмнината или Светлината и с това да реши своята участ за цялото време, което съществува. Силите на злото се подготвяха да хвърлят планетата в ужаса на хаоса на разрухата и взаимоунищожението. Възможно ли е да се търпят по-нататък върху планетата или пък да се щадят по-нататък тези, които не знаят пощада, чиято злоба, жестокост и ярост на безумието не познава граници. И е добре, че тъмнината се съгъства и че нейните сили са събрани заедно и са показали себе си. Толкова по-лесно е тя, обречената на унищожение, да се отдели и унищожи. Ще бъде пометена. А после ще последва трудното, дълго и упорито очистване на планетата от следствията, породени от тъмнината, от смъртоносните и страшни газове, от отровните утайки от съгъстилата се хаотична маса на разложената от тях материя на низшите слоеве, от боклука и силно зловонния накуп. Голяма работа, изискваща много време, много труд и много енергия. Тялото на Земята трябва да се лекува и да се отстранят от нейния организъм вредните болестотворни и тежки отлагания на миналата болест. Ще трябва много да се потруделите преди Светлината-Победителка да даде своята пълна мощ.

1962 г. 091. (М. А. Й.). Предавам Указа на Владиката. Да се съберат своите сили и да се приготви съзнанието за приемане на мощен огнен духовен разряд с необичайна сила. Съзнанието трябва да бъде свободно от всякакъв боклук и дребно-житейския накуп. Нека то изцяло да бъде съсредоточено върху Нас, върху Владиката, върху Йерархията на Светлината и Нейните задачи. Нека мисленето да стане не лично, а свръхлично-планетно. Така ще можете по-лесно да помогнете на Владиката и на себе си в това страшно време. Връзката на очистеното по такъв начин съзнание с Нас нека да бъде непрекъсната. Дръжте се неотделимо и близко и здраво един с друг. И нека кръгът да бъде здрав и обърнат към Нас.

1962 г. 092. (Гуру). Разбира се, воините на Шамбала ще приемат най-напрегнато и дейно участие по време на завършване действието на Сроковете. Владиката, идващ да изпълни тяхната повеля, ще Дойде не сам, а с цялото Си войнство на Светлината. И тези,

които са в земно тяло, и тези, които са извън тялото, всички ще се обединят в мощно напрежение да помогнат на Владиката за изпълнение Волята на Изпратилия. Това е всепланетен момент на извънредна отговорност, лежаща върху всеки воин на Светлината! Нека всеки да помогне с каквото и както може да помогне, и нека никой от докосналите се до Светлината не остане настрана. И тези, които са извън тяло, и тези, които са в тела ще представляват единното войнство на Владиката Майтрейя, непобедимо в Светлината.

1962 г. 093. (9 февруари). Нарастването на интензивността на вълните (на Космическия Огън) ще тръгне стремително. Кой ще устои? Всичко слабо ще прегори. Силата на Лъчите на Владиката ще нарасне хилядократно и ще покрие цялата Земя от край до край. И Неговият Лик в тези Лъчи ще бъде видим на мнозина (за мнозина). Майката на Света ще залее със Своите Лъчи планетата, сливайки ги с Лъчите на Владиката Майтрейя. Гответе се да оставите земните дела. Духовните доспехи на воините на Светлината ще се преобразят и ще засияят с мощта на Лъчите и Огньовете, излизаци от Майката на Света и Владиката Майтрейя. Тяхната мощ ще нарасне стократно. Приемането на Светлината-Огън е според сърцето. Бъдете в готовност. Моментът е определен и е мълниеносен по своята бързина. Предупреждаваме, за да не изгубите равновесие. Ще има объркване. Моите ще бъдат подобни на стълбове или кули на Светлината и прибежище за множествата. Кой ще може да помогне на мятаните се тълпи и да обясни космичността на момента? Ще се втурнат за спасение към тези, които, подобни на скали на Светлината сред буруните на космическите вълни (и приборя) ще стоят, извисявайки се над общото объркване на множествата. Моите скали, кулите на духа, стълбовете на Светлината ще приемат мощта на устремените Лъчи, превръщайки се в един вид разпределители на пространственото напрежение на огнените вълни и приемайки техния първи прибор или напор. Трудно време, страшно време, велико време, чудно време, сияйно време за зрящите и очакващите Пришествието. И щастие и радост за Моите близки. На тях Указвам да бъдат в напрежението на пълна готовност. Всепланетен момент с необичайна значимост. Възможно е обръщение към множествата, за да се успокои объркването и да им се обясни. Кой друг ще може да изпълни това? Първото условие е пълно равновесие и спокойствие на духа. Ние също Сме готови в Твърдината и Нашето равновесие е непоколебимо. Готовността е на всички планове. Великото Очакване в напрегната готовност на духа. Време на съд и решение. Но съдия е всеки сам над себе си и сам е решаващ и произнасящ присъдата. Или ще Ме приеме, или ще Ме отхвърли и с това ще реши своя жребий. Тъмнината няма нищо в Мен и затова тъмнината няма да има с какво да се доближи. Но имащият ще се доближи. Помогнете на тях, имащите поне искра, да дойдат до Мен. Вашият Застъпник, Приятел и Отец ще се Преобрази и ще Стане Владиката Майтрейя, но за вас ще Остане също толкова близък и достъпен, както и преди, тъй като Познава вашата любов и преданост и вашата готовност да помогнете. Указвам да се сплотите около Знамето на Владиката Майтрейя.

1962 г. 094. (10 февруари). Приеми стрелите на любовта и загрижеността в предверието на Часа. Дадено е нещо ново в нашето Общуване – това е всеначалният, творещ огън. Ще се обединим с него: огнено Общуване. Тънкото тяло може да лежи, да стои и да седи, но духът е огън; и действията на обвивките са свързани с него, а не с духа. Той е свободен от тях. Изпращам мисъл, но ти си длъжен да я оформиш, да отлееш във форма огъня. Твоят дух е формовчик на пространствените мисли, излизаци от Мен. Твоят дух витае свободен в пространството. Устремяването на духа довежда до Мен и токът на единението е сключен. И тогава проводникът действа, огненият проводник на духа от Мен, чрез духа и пространството, в приемника на съзнанието, което е вече в тялото. Но главното

е духът. Това, което той опознава в полетите, не винаги достига до земното съзнание. Недостигнатото остава в духа и с духа. Остава съмнението. Великото време е близко до вратата. Давам това, което е нужно, настройвайки приемника на съзнанието на вълната на нужната тоналност. Не духът, а обвивките се нуждаят от знание (по обичайния път). Духът знае без тях, но е трудно да предаде, тъй като обвивките затъмняват знанието на духа. За духа са отворени всички пътища. Действайте духом. Учете се да действате с духа и в духа. Домът на духа е сърцето, затова Чукам на сърцето, в човешките сърца. Духът е извън времето, пространството и разстоянията: духът е извънвременен и вездесъщ, но не и обвивките. Действайте духом. Сърцето се слива със сърце чрез любовта. Това е действие на духа. Апаратът на духа е сърцето, а на интелекта – мозъкът. Действията на духа не подлежат на изчисляване с време. Сине Мой, твоето място в Моето Сърце е законно, тъй като “Аз Съм във вас и вие сте в Мен”, според древната формула. Моето Сърце е твой дом, единствено здрав и вечен на тази Земя. Тялото не може да влезе в тяло. Даже обсебителят трябва да измести (до известна степен) тънкото тяло на законния притежател, за да влезе. Но сърцата могат да се слепят. И Аз Мога да вляза в твоето чисто сърце, и ти можеш в Моето. Ще действаме със сърцето. Сърцето е оръдие на духа. Огнен апарат, възхождащ до Висшия Свят. „Владико-Отче, приеми моята любов, приеми моя устрем, приеми предаността на сърцето (и готовността) и най-добрите качества на духа; приеми моето почитане (и моята любов)”. Сине Мой, Приемам твоите дарове, за да ги преотлея в бисери на щастието в Моето Сърце.

1962 г. 095. (М. А. Й.). Остава временно грижите и бъди на пост, и дръж връзката здраво, без да се откъсваш от Нас нито за миг. Духовното тяло на Владиката Майтрея е единно. Ние сме части от Него, от единното стадо на бъдещата Епоха на Огъня, великото семейство на човечеството на нашата планета, разединено сега, но монолитно в бъдеще. Ще послужим на единението на света. Общуването без думи е не по-малко плодотворно от обмяна на словесни огнени чувства, укрепващи ярко и мощно.

1962 г. 096. (13 февруари). Моят Свят е свят на Космическата Правда. Печатът на неизменността се поставя върху огнените стремежи на духа и върху неговото право да получава според силата и съзвучието, според степента на тези стремежи. Това е космическо право. Хората са безсилни да го нарушат, независимо дали искат. То, правото на духа, се завоюва със сила и се взема със сила. Земята и земното, където има скърцане със зъби и плач, не могат да помогнат да се осъществи правото за получаване на Космически Съкровища и да наситят глада на духа. Трябва да се търси по-нагоре и да се стремите извън пределите на Земята, в Моето Царство, което не е от този свят (тоест не е от Земята). Затова и се Указва Безпределността и устрема към Далечните Светове. Мисълта, устремена към тях, се освобождава от притеглянията на земната твърд и привличанията надолу. Безпределността е поле за находки на това, което го няма на Земята. На израсналият дух вече му е тясно върху нея. Оковите на плътта (тоест земното) няма да задържат духа. Духът се стреми към пространството. Огромна е заслугата на тези, които могат да устремяват съзнанието на хората към Далечните Светове. Поредната и спешна задача на еволюцията е да изведе човешката мисъл извън пределите на Земята в космическия простор. Нека тези малцина, които могат, да послужат на великото дело по просвещаване на човечеството. Мисълта, отскубнала се от орбитата на аурата на Земята, вече не е свързана с нея, тя вече е свободна от земните ограничения и нищо не пречи на нейния творчески полет. Показалите на хората огнения сияен път към звездите могат да бъдат наречени освободители на човечеството от земното робство. Мостът към Безпределността има устои на Земята и на Далечните Светове, като устремена към тях

мисъл и мисълта от далечните звезди към Земята, срещайки се в пространството ще създадат верига на взаимна връзка с обитателите на далечните планети. Космическата изолация на Земята, отделена от световното пространство от невежеството и ограниченото мислене на множествата, ще бъде разрушена и Земята ще влезе в семейството на своите звездни братя като пълноправен и съзнателен член на колектива на вселенското човечество. Отдавна вече беше Казано за това, че в Дома на Отца има много обители. Но хората останаха глухи и слепи за тези думи. Нито астрономията, нито астрологията, нито философията, нито религията не преуспяха в това да приобщат хората към действителността на живота в Далечните Светове и да влязат в Общуване с тях. Нека сега да изпълнят тази задача тези, които могат, на които е по силите да пробият с огнената мощ на своята мисъл наслоенията на отричането, невежеството и общата ограниченост и да отворят на хората входа към Безпределността, към космическото пространство и да укажат пътя към Далечните Светове. Изолацията на вашата планета от тези светове задържа нейната еволюция, изключвайки я от звездния колектив на човечеството на Нашата Слънчева Система. Трябва да се разбере доколко Земята и земното човечество изостават в своето развитие от другите планети, нарушавайки с това стройното, хармонично течение на еволюцията на цялата Наша Система. В Космоса всички негови части са свързани в едно единно, нерушимо цяло, всички части на което се намират в органическа пространствена зависимост (или връзка) една с друга. Подобно на органите на човешкото тяло, планетите се намират в постоянно и тясно взаимодействие. Еволюцията на Цялото зависи от правилното развитие и постъпателно-спираловидното движение на всички негови съставни части. Човечеството на вашата планета трябва да вземе дейно и съзнателно участие в живота на целия колектив на човечествата на Нашата Система от Светове. Това ще стане възможно когато всички народи на Земята станат единно дружно семейство на човечеството, когато единението замени със себе си разединението, различията и враждата и мирът на Земята се утвърди завинаги.

1962 г. 097. Повтарям: мисълта води човека; Повтарям: където е мисълта, там е и съзнанието. Където е мисълта, там е и духът. Устремяването на мисълта извън пределите на Земята ще привлече магнитно към нея съзвучни вълни или енергии на пространствената мисъл. Повтарям: само се устремете и сиянието на Далечните Светове ще залее вашето съзнание.

1962 г. 098. (М. А. Й.). В тези дни се изисква безпрекословно изпълнение на Указанията. Не зная какво и как ще бъде, но зная че ще бъде. Много зависи от реакцията на съзнанието на масите (или на масовото съзнание), което е неизвестна величина, тъй като е обусловена от свободната воля. Ще има частично, но мощно земетресение. Връзките между страните (ще бъдат) нарушени. Хаосът на съзнанията (ще бъде) от необичайността на идващите явления. Трябва да бъдеш както е капитанът в буря на своя кораб – спокоен, владеещ себе си, своите огньовете, и да бъдеш в пълно единение с Нас.

1962 г. 099. Само във вековете хората ще разберат какво е представлявала Тя, Майката на Огнената Йога. И все пак ще разберат не докрай, а само в пределите на своето съзнание. И даже неразбрали ще ѝ въздадат дължимото, донесла толкова на хората. И ще Я възнесат толкова високо, както не един път вече са поставяли преди. Само че са забравили във вековете. Върху Стълбата на Светлината връзката на високия дух на Майката на Огнената Йога е ясна: най-близък до Владиката дух, в течение на много векове и хилядолетия утвърдил с преданост, любов и устременост на своето място близо до Него. Чрез кого е дадено Учението на Живота? Кой може да приеме и да предаде неизкривени Посланията на Великите Братя. Чий приемник е бил съзвучен на Тях и кой е посветил

цялото свое време, целия свой живот на Делото на Светлината (на Делото на Владиците). Беше Посланичката на Светлината, стояща до Източниците на Светлина. Да се приближиш до Нея и да получиш Нейното признание и знаци на внимание значи да намериш тесния път в живота, значи да видиш пътя в Безпределността.

1962 г. 100. (14 февруари). Къде ще поставяме границата между действителността и Майя? Всичко, което е ярко видимо и чуваемо, и осезаемо в емоциите, чувствата и мислите – всичко това е Майя. Това, което е зад тях, е действителността. Общуването с Мен и Моята Близост, и връзката между нас е действителност, достъпна според степенята на тяхното осъзнаване, но не е Майя. Заобикалящият свят е действителност, представата за него – Майя. Човек живее с нея. Моят Свят е свят на действително съществуващото. Изведнъж не можеш да влезеш в него. Само постепенно освобождавайки се от властта на обвивките над съзнанието е възможно да се отхвърлят Покривалата на Майя. Знанието на духа, което е над обвивките, вече не е Майя, а действителност, вече е метод за прякото познаване на реалните явления. При хората, затъмнени от завесата на Майя, знанието на духа е нищожно, но Ние Живеем със знанието на духа. Проводниците, очистени от грубите и плътни частици материя, вече не затъмняват знанието на духа. Същността на явленията се постига чрез знанието на духа мигновено. Съзнанието се устремява към обекта на познаване от волята. Ние Можем да действаме отделно във всяка от Своите обвивки или тела на съответстващите им планове. Нашата действителност е различна от тази при хората. Затова Казвам: Моят Свят не е от този свят, от света на Майя. В този Свят може да влезе всеки, но не изведнъж, а по пътя на последователното и постепенно преминаване под Наше Ръководство на степените на предварителното познаване, чрез очистване на своите проводници и подчиняването им на контрола и волята и чрез замяна на грубата тяхна материя и нейните елементи, но вече с по-изтънчени и разредени, с по-светли, леки, светещи и сияещи към края със Светлина. Тънкото тяло на обикновения среден човек е сиво, тънкото тяло на Архата сияе и свети явно, и даже лицето на неговото плътно тяло сякаш сияе, вибрирайки с енергиите на Светлината. Просветлени лица може да се видят понякога дори при обикновените хора, затъмнени – по-често. По този начин Светлината или тъмнината се борят в човека за превес. Процесът на освобождаване от властта на Майя и очистването на обвивките може да се води съзнателно и планомерно. Наричат Ни Учители, тъй като Ние Учим хората на освобождаване от властта на Майя над тях. Ученик е този, който идва при Нас доброволно, за да познае Истината, тоест действителността на съществуващото и да се освободи от Колелото. Ако неговото минало му дава право на това, Приемаме го. Ако ли пък не, но чука с цялото сърце, казваме как може да се доближи до Нас не сега, но по-късно (когато бъде готов). Така или иначе Приемаме всеки чукащ и Търсим сред човешките множества тези, в които се запалват огньовете на устрема към Светлината. Казваме ви: пътят е отворен, можете да дойдете при Нас, но се устремете, но възжелайте да се докоснете до Светлината. Даром нищо не се дава. Трябва да се плати. Ние Сме готови да Помогнем на всеки устремен дух. Елате при Нас всички, които искат да се измъкнат от своята тъмница, в която пребивава тяхното съзнание. Всекиго ще Посрещнем и ще му Помогнем да намери тясната пътека, водеща в живота. Разберете най-после, че, съсредоточавайки своя живот и всичките му интереси във временните, смъртни и преходни свои обвивки, сами се обричате на смърт, тъй като с какво ще останете, когато бъдат отхвърлени всички (обвивки) последователно, една след друга. В какво и с какво ще живеете, когато няма да има с какво да се живее? Но очиствайки своите обвивки и утвърждавайки властта над тях и познавайки действителността на съществуващото със знанието на духа, ще съберете в

себе си елементи на непреходното, елементи на безсмъртието, отлагани вече не в обвивките, а във Висшата Триада на вашата същност, за да има с какво да живее съзнанието, когато са отхвърлени всички обвивки. Елате всички при Нас. Приближаването не е забранено за никого. Чакаме ви, устремили се към Светлината и Отваряме Вратата, но само на чукане. Човек трябва сам да се устреми, да почука, да потърси, да постигне и тогава Отваряме.

1962 г. 101. (Гуру). Побързай. Прибързаността е съдима, но закъсняването и забавянето вече са осъдени.

1962 г. 102. (15 февруари). Ето идва отсъденото време и даже знаещите за него се съмняват. Така е било винаги. Това е разбираемо, тъй като точните срокове не подлежат на огласяване. Остава барометърът на сърцето, който ще укаже настъпването на критичния момент. Но при всички условия е необходима готовност на очакването и постоянно бдително бодърстване. Казах, че ще Дойда, но да не проспите Моята Зора?

1962 г. 103. Чистото сърце не става кално от докосването на нечистото до него, ако в него няма елементи на нечистота. Затова очистването е особено нужно, за да се избегне зараза.

1962 г. 104. Непрекъснатата верига, звената на която са здрави, е силна и ценна. Само със здрава верига може да се действа. Вибрациите се предават по веригата от Мен надолу. Аз Съм Предаващият, всяко звено приема и предава. Не виждам необходимост да се предава по друг начин. Пътят на предаване на мисълта е най-бързият. Само че той зависи от умението и способността да се отвръщаш от себе си. Приятелю, в стремежа към Нас не можеш да се откъснеш от своя апарат на духа, но той трябва да действа без примес на самолюбие. Пълнотата на сливането и на контакта изключва самолюбието. Отварят се Новите Врати в Нашето Царство.

1962 г. 105. (16 февруари). Питам ви може ли да се узнава течението на мисълта на Учителя на Светлината? Може. Как? Отвърщайки се от себе си и съсредоточавайки се върху Мен, отвръщайки се от личното в себе си, от своята (земна личност) и пренасяйки съзнанието в областта на свръхличното, тоест в шестия принцип. Аз Съм във вас, вие сте в Мен с шестия или в шестия ваш принцип, обединяващ Адептите в Братството, а хората – в единното стадо или единното семейство на човечеството. Пазачът на прага, препятстващ сливането с Мен, се явява личността, тоест личното начало и всичко, с което е изпълнено съзнанието на личността. Себелюбието застава като каменна канара, закриваща входа и достъпа до Мен. Ти искаш да мислиш само за Мен и за Моя Свят, но себелюбието упорито, настойчиво и непреодолимо натрапва на съзнанието мисли само за себе си, пречейки на съсредоточаването върху Мен. Докато това чудовище не е обуздано, не е подчинено и волята не го е овладяла напълно, то ще продължава да пречи и да застава между теб и Мен. Ти искаш да пребиваваш с Мен, отървал се от него, а то иска да бъдеш с него и да мислиш за него, тоест за себе си, за външния човек в теб и за обичайността, която го заобикаля. Ето прагът, ето стражът на прага и ти, устремен към Мен... Кой ще победи? Стражът пред прага, чудовището на самолюбието е много силно. Трябва да го видиш в цялата му противодействаща на сливането с Мен сила, стоящ между твоя стремеж към Светлина, желанието за Светлина и Мен. Защо са нужни толкова усилия, толкова борба, толкова неимоверно упорство и настойчивост? Защо? Само затова, че себелюбието пречи, заставайки като канара на пътя. И това чудовище трябва да бъде убито. Иначе то ще погуби цветята на духа. Ти искаш да мислиш за Мен, а то за себе си. Ти искаш да бъдеш с Мен, а то със себе си и своите желания и мисли, отнасящи се само до него, само за себе си. Разбирането на същността на този враг на Светлината в себе си и

неговата сила е най-необходима крачка по пътя на преодоляване на себе си и победа над себе си, тоест над това чудовище. Ето даже и сега, за да се доближиш до Мен, колко енергия трябваше да изразходваш и време, за да сломиш неговото противодействие. Убито, то няма да пречи и Общуването с Мен ще бъде лесно и свободно достъпно, а постоянството на Предстоенето – осъществимо, и Моят Образ в третото око – постоянен. Само проявата на подвиг може да го унищожи. Това чудовище на мрака се побеждава в огнения подвиг. Подвижничеството е процес на преодоляване на себе си и победа над чудовището на самолюбието или на личното начало в себе си. Ще Изпратя сила за противостоене на своеволието на обвивките. Ще ги обуздаваме заедно. Всичките са непокорни, всичките са своенравни и всичките изискват контрол. Домът, разделен в себе си няма да устои: така също и духът, разделен в себе си (или раздиран) от силите на притегляне на необузданите обвивки и притеглянето към Фокуса на Светлината. Или едното, или другото трябва да победи. Но когато на авансцената излиза волята и утвърждава своята суверенна власт и примата на духа в микрокосмоса на човека, победата става възможна. Не може да не победиш. Поражението е немислимо, тъй като Аз Съм зад теб. Но ти трябва да се бориш сам и сам да победиш. А Аз Помагам. Ти искаш да достигнеш. Ако искаш – ще достигнеш, тъй като вървим заедно.

1962 г. 106. (М. А. Й.). Прилагам внимание и загриженост за това вашето преселване да се състои. Нашите планове са големи. Вие влизате в тях като неотменима част. Можете да разберете своята значимост и да я определите по почти пълното отсъствие на носители на знание. Затова се и дава толкова. И ще бъде дадено още повече. Ще бъде дадено толкова, колкото може да вмести съзнанието. Всяко целесъобразно начинание ще бъде напълно подкрепено.

1962 г. 107. (Гуру). На рубежа на събитията сме! Ние сме в очакване. Чакайте и вие.

1962 г. 108. (17 февруари). (М. А. Й.). Кармата е тежка, създал си я е сам. Въпросът е в това кое ще надвие: стремежът към Нас или обичайността; веригите на Кармата ли са по-силни или стремежът към Светлина. Пътят води през изкуството и творчеството към Нас. Ето пътят пред него. Ако тръгне без да се отклонява, отминавайки заостта, оплакванията и недоволството, ще достигне. Огнят на творчеството приближава към Нас. Когато той гори Ние Сме близко. Той (огнят) може да бъде пренесен през живота, зорко опазвайки го от угасване. Гасители има много, но е възможно да се удържи и да се устои, каквото и да става. Борбата е неизбежна, но затова и победата е възможна. Трудностите и препятствията са стъпала от стълбата на духа. Не е забравен, не е изоставен, не е напуснат, но в творчеството и устрема става близък. Ще достигне, ако поиска с цялото сърце, с цялото желание, с цялата сила на духа.

1962 г. 109. (М. А. Й.). Картините трябва да бъдат всички на едно място. Към тях вече се протягат ръце. От нейното непосредствено обкръжение никой не е близък до Нас. Затова нека да поразмисли над това. Нека особено да се пази от тези, които внасят различие, безпокойство и помрачаване. Тези влияния не са от Светлината. Които сближават с вас, те са нейни приятели. Отделящите и отдалечаващите от вас не са приятели и не са Наши. Вие сте пробният камък за всички. Така направо и ѝ кажи.

1962 г. 110. (19 февруари). Светлината се познава със Светлина. Светлината на Фокуса на Йерархията – със Светлината, която е вътре. Пространствената Съкровищница на Мисълта не може да се изтощи, тъй като се подхранва отвсякъде: с мислите на Йерархията на Светлината, с мислите на обитателите на Далечните Светове и с мислите от Записите на Пространството. Висшата Мисъл се носи постоянно над света. И този, който

има достъп до нея, няма да ожаднее веќе. Тази Мисъл е далече от суматохата на обикновения живот. Няма да я намерите на пазара. Тълпите нямат пряк достъп до нея и се хранят с нея само чрез тези, които имат такъв. Но тези, които я получават, я получават не за себе си, а за хората; не за тълпите, а за народите. Получаването (и) и предаването е Служене на Светлината. Наричаме го пространствено не само защото мислите идват от Пространството, но и защото пречупвайки се през призмата на съзнанието и получавайки в него своята грануляция, пространствената мисъл придобива форма, достъпна за хората и циментира вече земното пространство, насищайки със себе си аурата на Земята. По такъв начин носителят на Светлина става трансмутатор и трансформатор на Пространствената Мисъл и служи на човечеството като цяло на своята планета. Платон е прав – идеите управляват света, но само идеите, възприети от съзнанията на приемниците, пречупени през тях и оформени от тях. Ние Донасяме тези мисли-идеи на хората, а също ги донасят тези, които са свързани с Нас и поставени от Нас на кръстопътищата. Планетната мрежа на Светлината и възлите за предаване наподобяват радио-кули, приемащи и предаващи вълните на енергиите на мисълта. Лъчи от мисли се изливат от Кулите на Твърдината и съзнанието, обърнато към тях, може да ги приеме. Лъчът на мисълта не е достояние на всеки човек, но се образува само тогава, когато се разпалват центровете, насищайки и оцветявайки я със своя цвят и еманации от енергиите на тези центрове. Само съзнанието, даващо самопроизводна Светлина и станало само вече фокус на Светлината, може да мисли отчетливо и ясносйно. Фокусът, изпращащ Светлина и фокусът, приемащ Светлината стават единна сила в пространството. Действа формулата на Светлината „Аз Съм във вас, вие сте в Мен и Ние сме едно”. (Този) светлообмен е космично явление. Възлите на Светлината регулират разпределянето на висшите Енергии по лика на планетата. И както растенията не могат да живеят без светлина, така и никакъв живот на Земята не може без Светлина. Взаимодействието на човешката аура с отлаганията на светлинните образувания е толкова необходим за поддържане на живота в човешкия организъм процес, че без него тялото не би могло да живее. От наличието на Светлина зависи толкова много, че тя по право може да се нарече основа на планетния живот и на всички негови видове от растителния, животинския и човешкия свят (или царства). Така и да запомним: Светлината е Основата на живота.

1962 г. 111. (19 февруари). Астралът? Засега не – по-нататък ще зависи от Нас. Хармонизирането на аурите изисква време и трябва ясно да се изолира каналът на възприемане. Иначе може да има вреда и смесване на токовете, тъй като всеки възприема през собствената аура, даже от седящите до него и тясно свързаните. Не трябва да се допусне смесване на токовете.

1962 г. 112. (24 февруари). Когато външното започне да звучи вече твърде напрегнато и обикновеното съсредоточаване не е в състояние да го превъзмогне, то може да бъде преодоляно с впечатления, също идващи отвън, но съединени с вътрешното съсредоточаване. Затова когато суетата звучи особено гръмко, трябва да се вземе в ръце Изображението и устремявайки в Него поглед и събирайки вниманието в този фокус, да се съедини външното съсредоточаване, тоест съсредоточаването върху външен предмет, с вътрешното съсредоточаване, тоест на мислите и чувствата, касаещи вече не външното Изображение, а орбитата, свързана с Него, тоест със сферите на Светлината. Може, може, може да се преодолее ръмженето на суетата и напрежението на външните условия чрез обединяване на външното, което ни засяга с вътрешното, което ни съединява.

1962 г. 113. (М. А. Й.). Където и да се намираш и с каквото и да си зает помни, че всичко е временно и че само пътят, водещ към Светлината, е реален, тъй като той е от вечността и води в безпределността на живота.

1962 г. 114. В моментите на прозрение духът знае. Но минава време и остротата на знанието помътнява и даже съвсем се загубва. Знанието трябва не само да се получи, но и да се задържи, което е далеч по-трудно, тъй като знанието на духа е чуждо на обичайността и при стълкновение с нея губи своята яснота и простота. Оттук и постоянството на борбата между земното знание или земната мъдрост и знанието на духа или прозрението в областта на действително съществуващото. Но може да се задържи. Условието е едно – да не се откъсваш от Мен. Колкото и да е силно противодействието срещу това условие, то все пак трябва да се победи. Да не победиш, значи да се поддадеш, значи да претърпиш поражение. В името на какво? В името на това, което ще се мерне за миг, за час или за ден, или даже за година, не е ли все едно, за да потъне в забрава и да остави с нищо. Ще се забрави всичко, само Аз няма да Забравя дошлите при Мен, за да продължат своя път с Мен.

1962 г. 115. (М. А. Й.). Ние сме близко, но колко отдалечават от Нас земните грижи, ако им се предадеш изцяло. Те не могат да се избегнат и без тях е невъзможно, но е възможно да им се отдава напълно своето време така, като че грижата тече не за себе си, а за друг човек. И тогава можеш да гледаш сякаш отстрани, не отъждествявайки себе си с този, за когото се проявява тази грижа.

1962 г. 116. (Гуру). Предаването на себе си безразделно на волята на Владиката не на думи, а на дело ще помогне да държиш здраво Сребърната Нишка на Връзката.

1962 г. 117. (25 февруари). Моят Свят не е от този свят. Това означава, че за да се приближиш към Него и да влезеш в Него трябва да оставиш този свят и да освободиш съзнанието от всичко, което обикновено го изпълва, тоест трябва да се издигнеш духом над обичайния и плътен свят. Това е отдавна известно. За това е Говорено не един път. Но думите са безсилни там, където волята още не е овладяла своето достойние. Решението е вярно – да се бориш до победата и да постигнеш целта и да подчиниш на своята воля течението на мисълта. Гаранцията за успех е в това, че настроенията, обстоятелствата, чувствата и мислите ще се оттеглят, ще утихнат, ще си отидат, но ако решението да се постигне победа остане неизменно и твърдо, победата ще бъде постигната.

1962 г. 118. (М. А. Й.). Пралайята на съзнанието е условие за неговото разширяване. Тази пулсация е неизбежна при неговия растеж. Съзнанието сякаш се свива в себе си, за да даде нови кълнове и да разцъфти с нова мисъл. Не е нужно то да се насилва. Всичко ще дойде в своето време.

1962 г. 119. (Гуру). Ще изпълниш Волята на Владиката и ще влезеш в руслото. Трябва стъпваш твърдо по Земята, отделяйки необходимото място и време на земното, докато си на Земята.

1962 г. 120. Правилно: няма друг път, освен пътя на отричането от себе си.

1962 г. 121. (27 февруари). Потапяш се във външното и земното. Така се налагаше да се потапяме и Ние. Дръж Нишката на Връзката. Само с нея ще се удържиш. Нашето Дело е в нужда. Изпълнителите са малко и те са обременени с непосилно натоварване. Малко са придържащите се към Моята Светлина. Пазете Светлината на Моето Име. И помнете, помнете това.

1962 г. 122. (2 март). Деветнадесети звучи като призив към Новия живот.

1962 г. 123. (3 март). Contumelium (тоест оскърбяване, подигравка, обида (лат.)) от злото е неизбежна. Никой и нищо не може да постави преграда на Нашето решение. В

тези трудни дни Указвам да се сплотите около Фокуса на Светлината. Указвам да разберете, че живеем в небивало време. Указвам да се да приемете напрегнатостта на момента като стъпало към огнената неизбежност. Указвам на вас, чакащите Пришествието на Майтрейя, че времето на Пришествието е пред вратата.

1962 г. 124. (М. А. Й.). Кажете: успешно преминава последните, трудните дни преди освобождението на духа от Кармата и плащането на последните сметки. Нека да знае, че освобождението е в духа. Нека да усеща, че следим за неговия живот и борбата с всичко, което му пречи да бъде свободен в духа и с Нас. Ние сме му близки, когато със сърцето си и всичките мисли той е с Нас. Творейки Ни става по-близък.

1962 г. 125. (4 март). Има три рода хора: получаващи и разпиляващи полученото на вятъра; получаващи и задържащи за себе си като свое собствено достойние, принадлежащо само на тях, и получаващи и раздаващи съзнателно, щедро, но съизмеримо. Първите приличат на пробити съдове – колкото и да им даваш, всичко ще изтече напразно. Вторите приличат на скъперникът, седящ върху сандъка със злато. Третите са служителите на Светлината. Те раздават. Раздаването е трудно, тъй като да раздадеш не мъдро е лошо, отколкото да не дадеш нищо. Главният канал на тяхната дейност е насищането и циментирането на пространството с мисли и образи, изтичащи от конвейера на техните съзнания. Правилността на древната формула, че не може да има град без поне един праведник, е основана върху това, че така нареченият праведник или служител на Светлината представлява фокусът, приемащ енергиите, идващи от Йерархията на Светлината. Приемайки ги, той излива тези вибрации върху цялата обкръжаваща го сфера на Невидимия и видимия свят, установявайки по този начин равновесие на тънките енергии и въздействайки върху напрежението на подземния огън. Наистина тези служители на Светлината са благословия за цялата околност. Радиусът на въздействие зависи от силата и напрежението на приемника, тоест от стъпалото на духа, носещ Светлина в своя микрокосмос. Пространственото Служене е необичайно трудно. По-лесно е да се раздава лично. Но и тук е нужна сурова съизмеримост, тъй като има много желаещи да вземат и често вземащи за зло, а не за благо. Да се насити с Енергията на Агни недоброто сърце, за да се излее тя за деяние на тъмнината, е толкова отговорна и сериозна грешка, че може да лиши неуспешния раздавач на Пространствени Съкровища от тяхното по-нататъшно постъпление. Затова трябва да се раздава мъдро, помнейки за свинете, тъпчеши бисерите на духа.

1962 г. 126. (Гуру). Мирните мисли трябва да се оставят: не им е времето. Трябва да бъдеш като лък, напрегнат преди пускането на стрелата. Трябва да се съберат всички сили на духа вътре и да се облечеш в бронята. И да не допускаш вътре нищо, можещо да наруши монолита на духа. Така се подготвят воините на Владиката, когато пространството започне да звучи с напрежението на новите енергии.

1962 г. 127. (М. А. Й.). Помагахме във всичко до дреболиите. Хваля за изпълнение на Указанията. Вървеше на предела на всички свои физически сили. Но не Позволихме да се сломиш. Нужен ти е покой, пълен и продължителен.

1962 г. 128. (Март 5). (М. А. Й.). Ще ви огорча със съобщението, че няма да има нищо от очакваното (от вас). Но ще зарадвам казвайки, че неочакваността на бъдещето ще надмине и засенчи всички ваши очаквания и представи за него. Скоро, скоро, скоро ще дойде твоето време. Мъките на неопределеността и бездомие то ще свършат. Сферата на външната дейност ще се определи ясно.

1962 г. 129. (6 март). Сине Мой, силното въздействие на обкръжението може да се преодолее със силата на любовта, устремена към Мен.

1962 г. 130. На тях бяха предадени ключовете от Царството Божие, но самите те не влязоха, а не пуснаха и другите, и не дадоха тези ключове. Затова сега ключовете са отнети от тях, за да може да ги вземе всеки и сам да отвори затворените досега врати. Скоро ще ги Отворим и повече няма да са нужни ключове.

1962 г. 131. Всяко усилие да напреднеш по пътя се Поддържа от Нас. Трябва само да се устои в утвърждаване на желаното, без да се отстъпва. Духовните доспехи се коват от двете страни. Когато нещо се твори с Мен, всяко усилие на духа е плодно.

1962 г. 132. Бъдещето се намира вече в пълна готовност да се отлее в плътни форми, но не трябва нито да се избързва, нито да се задържа: огненото съдържание ще се отлее в плътни форми в точно необходимия момент. И макар че това е близко, не определяйте срокове на чакащите нечакано.

1962 г. 133. Да! Да! Да! Ако готовността и очакването са творещи, значи мостът към бъдещето е върху здрави устои. Очаквайте творещо, пламтейки със сърцето и плътно сближавайки се с Мен. Когато ще се наложи тази готовност да се прояви и приложи при най-сложни условия, вече няма да има време да се подготвяте. Пълното утвърждаване на Основите в съзнанието и живота създава нужната степен на готовност.

1962 г. 134. Сине Мой, ти не се тревожи: Ти вече можеш да водиш записките във всяко време на деня и нощта, за което беше предупреден своевременно; тъй като вече нищо не е в състояние да те отклони от пътя. (За това) е нужна (известна) степен на съсредоточаване <...>, тъй като ще творим заедно. Ясното представяне на избрания Образ в третото око е основа на творчеството.

1962 г. 135. В проявления свят всичко се намира в състояние на постоянно и непрекъснато движение. В движение е също и цялото същество на човека. Духът на човека се движи или нагоре, или надолу. Ако основата на спиралата на движението на духа е утвърдена върху Основите, духът може да възхожда само нагоре и този възход вече ще е неизменен, тъй като е обусловен от Закона. Затова Казвам: утвърждавайте Основите, пазете Основите, тъй като от това зависи неотклонността на вашия път към Безпределността.

1962 г. 136. (7 март). Кажете: днес предстои първият акт на Световната драма. Днешният ден ще бъде отбелязан с небивало напрежение на пространствените енергии.

1962 г. 137. (8 март). Радвайте се, радвайте се, радвайте се и се устремявайте с любов към Единния Фокус на Светлината. В тялото на Светлината, пламтейки с любов, влизате в Моите Сфери. (Повтаряйте си): “Ти, Ти, Ти, Владико; Ти, на Теб и Твоето”. Радвайте се на Светлината, радвайте се в Светлината, която се разпалва във вас, деца Мои. И когато Аз Изместя всичко твое и то бъде заменено с Моето, Моят Свят ще се утвърди в твоите дни. И тогава Аз ще Бъда навсякъде, навсякъде и да се обърне твоят взор и да се устремим твоето съзнание, тъй като Аз Съм с вас винаги.

1962 г. 138. Приеми послание за бъдещето. Считаю за нужно да Кажа: остана малко. Вече сме в сферата на бъдещето. Вече сме под неговите крила. Сега то ще помете всичко, което му пречи и ще усили всичко, което е за. Сега огнят е регулатор на пространствения живот и на това, което е на Земята. Огненото напрежение стремително направлява всички области (или сфери) на живота: и личните, и общонародните, световните. Волята е свободна, но Ние Указваме пътищата, като последният избор е свободен. Но той е последният... и, направили го, няма да можете да го измените, тъй като делението на света ще бъде подобно на мълния. Много смърти, много преображения, много, много прояви на Тънкия Свят.

1962 г. 139. Радостта идва. Скоро ще дойде.

1962 г. 140. (М. А. Й.). А вие преуспейте с любов. С любов е толкова просто да се достигне. В страната на щастието ще достигнете с любов, само с любов. Пътят на Светлината е постлан с нейната огнена мощ, тъй като Светлината и Любовта са полюсите на Една вещ.

1962 г. 141. (9 март). Сине Мой, усещането за реалността на бъдещето е правилно. То създава впечатление за неговата близост. И тогава възниква въпросът за сроковете. Но при всички условия сроковете, точните срокове остават неизвестни, даже за близко стоящите. Сроковете не трябва да се назовават. Тези, на Които са известни точните срокове, никога няма да ги назоват. Много може да се извърши под знака на приближаването на сроковете. Сроктът може да настъпи, но окото да не види нищо, тъй като Световното Око, което вижда, е достъпно само за редки хора. Главните събития често са скрити дотолкова надълбоко, че са видими само следствията. Много беше предсказано за 36-та година, но мнозина ли видяха главния момент в живота на планетата. Нека готовността да бъде в четирите посоки, не предопределяйки нищо. Общото състояние на съзнанието може да бъде видимо само от Планините. Но огнените вълни настъпват.

1962 г. 142. (11 март). Когато напредъкът спира и човек започва да се връща назад, всички негови неизживени свойства оживяват отново, придобиват нова сила и очакват отстъпника, за да го приемат в своите обятия. Докато движението е напред те не са страшни, тъй като са назад в миналото, но стига само да се спрете или да тръгнете назад и опасността да попаднете под тяхната власт става неизбежна. Спасението от миналото е само в стремителния полет към бъдещето, тъй като очакващите сенки на миналото оживяват при всяко отстъпление. Затова пътят е само напред. Очакващи тежко, упорито и незаспиващо, стражите на нощта са готови да овладеят разколебаното съзнание. Няма път назад, освен само в бездната.

1962 г. 143. (18 март). Всичко, което беше обещано на вас, се обеща не на вас, а на Нас, тъй като обещаващият искаше чрез вас да застане по-близко до Нас. Обещанията са чекове, издадени на Нас, плащането по които обуславя изпълнението на тези надежди, които са били отразени в обещанията. По такъв начин тяхното изпълнение е тясно свързано с възможността за приближаване към Нас, където вие се явявате неизбежно звено. Няма да им се удаде да прескочат. Да се откъснат – значи да се лишат от възможности, дори без да знаят какво са загубили. На планетата има много крупни писатели, но никой не е приближен. Трябва да се разбира, че възможностите за приближаване са необичайно редки. Дават се знаци, но само знаците са недостатъчни. Разбира се, може да минете и без тях, без обещаващите, но те няма да минат. По-добре е да предупредите, иначе може да стане твърде късно, и даваната им сега в ръцете възможност може да отплува. Не всички могат да издържат Близостта: едни няма да оценят, други, гледайки откъм себе си, ще сравнят със себе си и лесно ще изпуснат, за да съжаляват след това. Предупредете, малко е да се сближат с вас, трябва още и да удържат. А нишките на връзката вече започват да изтъняват. Могат и да се скъсат.

1962 г. 144. На лекомисления пътник кажи: без постоянство няма напредък, без план – целесъобразност на действията, без дисциплина на духа – техните качества. Всяко начинание трябва да бъде доведено до края, или да не бъде започвано изобщо.

1962 г. 145. Потърпете и вие, тези, които държат свода.

1962 г. 146. Ще Приложат усилие да разпръсна мрака. Указвам да бъдете в готовност за неочакваностите на очакваността. Преждата на бъдещето ще бъде изтъкана в неочаквана шарка. Но и вие помогнете с готовност. Крадат всичко, крадат всички, но богатствата на бъдещето не могат да бъдат откраднати. Те ще наситят всички, без да

намаляват. Пет хляба и пет хиляди... Седем Лъчи и... цялата планета, цялото човечество. Светлината стига за всички. Моето време е близко. Бягът на времето не може да бъде спряен от нищо. Всичко е в бъдещето и нищо не е в настоящето, освен стъпалата към него. Открийте ги, тъй като без тях няма да влезете. Преддверието е тежко. Духовният разряд със страшна сила ще покаже стъпалата на най-близкия час. Изкачвайки се по тях ще влязат в отсъденото време. Ще бъде видима най-близката крачка, без да се знае следващата. Ще влязат в бъдещето без да знаят и без да бъде разбран неговият смисъл. Ще Укажем на хората само една крачка към него, крачката на неизменността, крачката на неизбежността. Ще я направят, неразбирайки че навлизат в орбитата на Огнените Срокове. Водим, но не натам, накъдето се стреми злата воля. Всичко служи на Светлината, служи и тъмнината, и тъмните хитрини. Ще Обърна техните енергии, но не за радост на тях, творещите злото. И когато удари Часът даже и куче няма да се отзове на злия зов. Смятат, всички смятат да избягат от Ръката на Справедливостта. Но Аз Казвам, Аз Утвърждавам: никой няма да избяга. Всеки ще получи според мярката на доброто или злото, на тъмнината или Светлината, които са в него и всеки сам ще си отмери своето парче. Очаквайте бъдещето и подгответе дрехите на светлината, за да влезете достойно в отсъденото време.

1962 г. 147. (19 март). Спешно Завършвам страницата на историята, за да отделя миналото от бъдещето. От бъдещето се изключва основата на стария свят – невежеството. Знанието ще стане основа на Новия Свят. Седемте Космически Лъча, приети и асимилирани от Мен, чрез фокуса на Моето Съзнание ще бъдат устремени в света, оплодотворявайки съзнанието на всички с енергиите на новото стъпало на еволюцията на живота. Те не могат да бъдат отхвърлени. Пронизвайки всички обвивки те или ще възкресят, или ще изгорят, предизвиквайки реакцията на силите или на съзиданието, или на разрушението, според качеството на приемника. Разпънаха за това, че Светлината предизвикваше в едни Светлина и възраждане на духа, в други – яростта на тъмнината и падане в бездната. Така беше, така ще бъде и сега, в тези последни дни на стария заминаващ си свят, когато ще се осъществи Пришествието и съд всеки над себе си, чрез въздействие на Космическите Енергии върху сърцето. Сърцето е техният претворител в енергии на тъмнината или на Светлината, на живота или на смъртта. Те ще възкресят едни, а други ще изгорят. Както и тогава, когато разпъваха: в едни ще пламне Светлина, в други – яростта на тъмнината. Но няма да разпънат, тъй като Виждаме Невидимото. Сега разликата е в това, че тогава (даже отхвърлените) още е можело да се спасят, но сега Космическата Мощ на Новите Огнени Енергии ще твори своя последен съд в човешкото сърце, което или ще ги приеме за благо и живот, тоест във възкресението на духа, или ще ги отхвърли, утвърждавайки по този начин противоположния полюс на въздействие, тоест полюса на тъмнината, разрушението и смъртта. Алатир-Камъкът, който или ще възкреси, или ще изгори. Съдия ще бъде сърцето, което е трансформатор на Енергиите на Космическата Огнена Мощ в енергии на тъмнината или Светлината. Те ще възкресят, ще обновят едни и ще дадат живот, а други ще изгорят или ще проявят редица противоположни следствия. Тъмнината ще си отиде в тъмнината, а светлината – към Светлината. Смесване повече няма да има и няма да има повече зависимост на тези, които са от Светлината, от тези, които са от тъмнината, за да може тъмнината да погълне себе си. Негодните ще си отидат и с тях цялата тъмнина.

1962 г. 148. Даже Махатмата не винаги проявява свойства на Адепт, а тогава, когато е нужно. Така също и ученикът не винаги е на висотата на духа, а според необходимостта, тъй като делата се извършват с ръката и крака човешки. Ученикът в света е същият като всички обикновени хора. Необикновеността грижливо се опазва от

любопитни очи. Но неговият дух е здраво и тясно свързан с Водещия. В света може да има много условия, закриващи огнената действителност, но връзката остава независима от всички явления на плътния свят. И каквото и да се случва с ученика, с неговия живот: този живот и другият, земният, вървят временно паралелно, докато всичко земно не се слее и не бъде изместено и заменено с висшето. И тогава светът не от този свят ще замени плътния свят, и тогава Светът на Йерарха-Водач ще се утвърди в земните дни на ученика като единствена самостойна реалност. Да бъдеш взет жив на небето означава именно тази замяна на обичайната очевидност с огнената действителност, с реалността на това, което съществува над преходните и временни форми на изменчивата и призрачна Майя.

1962 г. 149. (21 март). Твоят дом – Сърцето на Владиката не е временен, а постоянен, надежден. Тъй като и твоето тяло е дом само временно. Затова няма да бъдем привързани дори към тялото и към нито една от обвивките – всички са временни. Не трябва да се привързваш към нищо, тъй като всичко наистина твое и неотменимо твое е в Мен. Така и гледай на живота, за да застанеш още по-близо. Разчупвай безпощадно всичко, което пречи да се осъзнае Моята Близост и застава между Мен и теб. Твоят дом, твоята обител, убежището на духа е в Мен, в Моето Сърце. Аз Съм в теб, ти си в Мен – това е свободата на духа от властта на всички тела над него. Освобождението е в духа, защото всяка от обвивките е свързана и се подчинява на този свят, към който принадлежи: физическия, астралния, менталния и техните закони. Но духът е над тях и не е свързан с тях. Духът е огън и това царство е огненото царство, царството на свободата и Светлината в безпределността на пространствата на Висшите Сфери. Нека водещата мисъл да бъде постоянното осъзнаване на това, че всичко е преходно и всичко не е твое. Нека тази мисъл се превърне в същност на твоето изразяване в живота и в идея, водеща през целия живот. Предавайки се на Мен и сливайки се с Мен, и утвърждавайки Мен в своето съзнание над всичко, вече не себе си, а Мен ще проявяваш и ще имаш право да действаш с Моята сила и да говориш чрез Мен, от Мое Име, сякаш не си ти, а Аз, пребиваващ в теб, Говоря с твоите уста. Всичко твое е от Земята и земното; всичко Мое – от Огъня и от Светлината. Заменяйки своето и земното с Моето, ще утвърдиш Огъня.

1962 г. 150. На него кажи: утвърждавайки своето своеволие, тоест себе си и своето, със себе си и ще остане, а не със Светлината. Но този, който иска да бъде с Учителя, трябва да ограничи себе си и да не натрапва своята воля на никого, и особено на тези, които проявяват не своята воля, а на Учителя на Светлината. Ако продължи да проявява своята воля, ще остане с нея и сам със себе си. Послушанието и обуздаването на собственото своеволие ще бъде първата крачка към самодисциплината. Само този може да прояви своята воля в пълна мярка, който владее нея, а не този, когото владее тя. Своеволие и сила на волята не са равнозначни понятия. Но нека да помисли три пъти преди да се опитва да натрапва своята воля на вас, изпратените от Мен, за да му помогнете да намери пътеката на живота. Не той ви е нужен, а вие на него, като звено на връзката с Мен. Всеки опит за потискане на вашата свобода ще бъде загуба на поредната възможност, загуба неизвестна за загубилия я. Три пъти вече Предупредих). Нека да помисли за това как да ви задържи, за да не се случи непоправимото. Моите идват и си отиват неочаквано.

1962 г. 151. (22 март). В Книгата на Животите на Великото Сърце има много страници – повече, отколкото можете да си представите. Всяка страница е живот на личността, временно обличаща Великата Индивидуалност. Да се види и усети под външния облик Великата Същност на Този, с Когото не един път вече в миналото, далечно и близко, беше установена Близост и Връзка, значи да се продължи отново съзнателния път на Служене на Светлината и отново да се върви заедно с Него към далечната и огнена

цел. Пътят е дълъг, трънлив и труден. Но друг път не Познаваме. Всеки вървящ след Него носи Поръчение; понякога то е по силите, понякога е свръх силите. Смисълът на Поръчението винаги е един и същ – Носене на Светлина. Негов носител е Водещият и всички, които Той Води. Каквато и форма да носи Поръчението, неговият смисъл и същност винаги е Носенето на Светлина. И както и да се проявява и да се утвърждава следването на Водещия, неговото значение се състои в утвърждаване на Светлината в себе си за принасянето ѝ в Света. В това е смисълът на всички Завети, на всички Учения и всяко самоусъвършенстване. В това се състои и значението на всяко качество на духа. В това е и същността на пътя. Правилно е всичко, което утвърждава Светлината вътре, което я усилва и помага да се свети в тъмнината на външния свят. Всяко усилие над себе си да се замени тъмнината със Светлина и да се посвети, където е възможно, съзвучи на Поръчението. В какво е смисълът на живота през земните възплъщения? В това, да утвърдиш тази Светлина в себе си и да продължиш по-нататък не само без да я угасиш, но и увеличавайки я постоянно в себе си. Епохата на Огъня е Епоха на Светлината. Тези, в които тя вече съществува, ще живеят в нея. Тези, в които я няма или ще я запалят, или няма да могат да живеят в Светлината, нямайки я в себе си. Светлината-Победителка идва на старата земя, за да създаде новото небе и новата земя.

1962 г. 152. (М. А. Й.). Всички казват само “дай”. “Дай, но без да нарушаваш живота на нашата личност”. “Ти само дай, а ние не искаме да отстъпим в нищо”. Но даже Спасителят, за да даде, е Питал: “Вярваш ли?” Тоест поставял е известни условия, за да могат да получат от Него. Безусловното даване е равносилно на опита да се напълни с вода пробит съд. За успешността на даването се изисква вяра или доверие, или известна степен на разбиране. В случай на ръководство това условие се изостря, тъй като без хармонизиране на съзнанията то е невъзможно. Даващият и получаващият подлежат на закона за съзвучието, без подчиняването на който процесът става разрушителен за двете страни. Мнозина биха искали да вземат, без да се обременяват с нищо. Това ще бъде поглъщане на чужда енергия. Други искат да внесат своя безпорядък в стройността, постигната в резултат на многогодишен труд и усилия, без да се съобразяват, че за всяко Слово е заплатена голяма цена. Без известна степен на съзвучие и взаимно разбиране ръководството е недопустимо. Приемниците на съзнанията се настройват на необходимата вълна.

1962 г. 153. (Март 23). Да, да, да! В това е и въпросът, че вземащи са всички, които са по-ниско по Стълбата на Йерархията. А не многото светлеещи, усещайки несъзнателно Моята Близост около вас, също нямат нищо против да се пооблажат в размера на своите апетити. Необходимо е да се опазите, иначе ще ви разкъсат, както са разкъсали даже такъв гигант, като Рамакришна. Целесъобразността е във всичко, а също и в отдаването. Трябва да се раздава мъдро и знаейки на кого и за какво. Само желанието да получиш още не е достатъчно. Трябва и да имаш право на получаване. Не е мъдро да позволиш да бъдеш разкъсан, когато е дадено Поръчение. Убиха и измъчваха почти всички, останалите тормозиха психически. Тежък е подвигът на носенето на Светлина. Защо Ние сме скрити от всички в далечните планини – може да се помисли. Трудността е в това, че психическата енергия в хората е напълно неорганизирана, необузdana и не се контролира. Тя се прахосва нецелесъобразно и се изразходва и изтича като вода от разкъсан бент, а в същото време, ако бяха я съдържали и поправили бента, би могло тя да се натрупва и да се използва мъдро, както мелничарят набира водата в бента, ако бентът е цял. Да носят върху себе си тежестта на неорганизираното мислене е тежко даже за тези, които са се докоснали до Учението. Труден е подвигът на носенето на Светлина. Той е

труден и пространствено, тъй като е много тъмно и гасителите са много. Ако не Пазехме, би било невъзможно да се устои. И все пак опасността не е от далечните, а от близките, стоящи наблизко, в което вече не един път се убеждавахте.

1962 г. 154. (24 март). Без ограничения на времето и когато искаш да си с Нас, ти си с Нас. Ти сам по себе си си нищо, но с Нас си сила. Бъди с Нас винаги. Който е без Нас е нищо, но който е с Нас, той е всичко.

1962 г. 155. Нашият Празник е Денят на единението в духа. Когато възможността за сливане с Фокуса на Светлината се облекчава планетно, тогава неговата планетна мрежа, мрежата на Светлината се напруга. И всеки, който е в нея, получава от Нас вълни от светлоносни вибрации, обединяващи всички, които са от Светлината в едно. Сега Нашият Празник е изпълнен с особено значение: (тъй като това е) Празник на победата над тъмнината, на пълната сегашна и близка (победа). Тя вече е в сферите, но в Невидимите Сфери. Тя ще бъде видима явно и в земните сфери. Празник на духа и Празник на победата над тъмнината – така ще Утвърдим този Ден. Той ще бъде стъпало за сближаване на световите, стъпало за ново разбиране на света и взаимната и тясна връзка на живеещите в него хора. Под Знамето на Мира на Владиката Майтрейя навлизаме в нова година. Даровете на духа се леят. Нека всеки да вземе колкото може да вмести. Даровете (само) на Земята не дадоха щастие на хората. И как без духа. Без дух – значи без съдържание. Форма без съдържание, тоест празна. На Празника не се поднасят празни съдове. Тези, които Даваме на света в Деня на Вселенския Празник на Духа-Огън, са изпълнени с виното на живота.

1962 г. 156. (25 март). Поздрави на търсещите Общото Благо. Поздрави на всички, които в негово име са готови да приложат своите ръце подобряването на света. Живеем в особено време, когато всеки градивен устрем внася своя принос. Време на небивало напрежение и небивали възможности. Зовем под Знамето на Майтрейя всички, които са за обединение за създаване и строителство, а не за разрушение. Зовем на Празника за обединяване на цялото човечество в единно семейство на братски народи. Велико време за велики дела. Времето на Майтрейя идва.

1962 г. 157. Идващото време е забележително с това, че освобождава човека от веригите на миналото. В Тънкия Свят са разрушени натрупванията на миналите векове и затова всичко, което е от миналото, вече няма предишната власт над съзнанието. Съзнанието е освободено от това, което във вид на суеверия, предразсъдъци и други нелепости го е угнетявало толкова дълго време. Съзнанието е свободно. В това е и неговата възможност и опасността да отиде не там, където трябва, не към Светлина и създаване, а в тъмнината. От избора на пътищата сега зависи толкова много, че е необходимо да предупредим, за да бъде изборът безпогрешен. Свобода на съзнанието още не означава неговото освобождаване от възможността да се засили към бездната. Сами виждате накъде се устремява освободеното от оковите на миналото съзнание на мнозина. Сами виждате извършваните безумия. Сами виждате как безумците се стремят да хвърлят планетата в ужасите на всеобщото взаимно унищожение. Затова Казвам: от избора на пътищата сега зависи толкова много. Новите вълни на Огъня и Лъчите ще ограничат безумието на тъмните, но и тези, които са за Светлината и строителството на живота, са длъжни да присъединят своите ръце към делото за спасение на планетата. Сега народите ще се заемат с утвърждаването на мира и ще победят.

1962 г. 158. (Гуру). Вярвайте в бъдещето – то неизменно ще дойде. Така и живеете, сякаш то вече е настъпило, толкова по-сигурно ще навлезете в него. Всичко може

да бъде отнето от човека, но не и неговото бъдеще, в което е всичко. Животните не познават бъдещето, но човекът е негов господар.

1962 г. 159. Ще Положа Грижа за това взаимното разбиране да се състои. Обединението на съзнанията е върху Висшето, върху Мен, а не върху земното и обикновеното. Обединение в духа и върху духовното. Обединението на всичко станало, земно и обичайно, ще дойде после, като акомпанимент на духа. Но духът е над всичко. Обединението на интелектуалния, емоционалния и личния план е нездравно, затова в основата на живота се полагат проявите на духа.

1962 г. 160. Всяко докосване с мисъл до Фокуса на Светлината е полезно за докосващия се и при това дотолкова, доколкото той е в състояние да се отрече от себе си, от своите мисли и лични опити. Всичко лично и свое извънредно пречи да се получи това, което тече над явленията от личен порядък. Заветът “бъдете като децата” указва, че съзнанието на възрастните е обременено с израстъците на егото и всичко това, което е свързано с личността и нейния малък личен свят. Съзнанието на детето още не е успяло да обрасне с бодилите на себелюбието и е повече или по-малко свободно. Особено тежък е товарът на личните преживелици, когато той се взема със себе си в Тънкия Свят след освобождаване от тялото. С този товар няма да се издигнете от низшите слоеве в Сферите на Светлината.

1962 г. 161. Значението на ставащото не може да се обхване с интелекта, тъй като то засяга по-високите слоеве. Интелектът живее в настоящето, малко в миналото и съвсем малко в бъдещето. Но областта на действително съществуващото, съставляващо едно неразривно цяло с миналото и бъдещето, е недостъпна за него. Нужно е духоразбиране или духоразумност, тоест знание на духа или чувствознание. Интелектът живее с Майя, тъй като се базира на външните чувства. Прозрението в бъдещето за него е недостъпно. Той не може мигновено да реши сложна математическа задача, както това е правела Ковалевска и той не може да види живота на Далечните Светове. Знанието да духа и само то ще издигне човека на следващото стъпало на еволюцията. А интелектът ще служи на духа както инструментът – на добрия майстор. Петият принцип отстъпва на шестия, за да може в сливане с него да върви по-нататък към върховете на познанието на света.

1962 г. 162. Катастрофата е неизбежна. Ще има вести за нея. Тя няма да засегне Нашата Страна, но катастрофално ще засегне нейните врагове. Космическите Сили стоят на стража на еволюцията. Стихиите ще се стоварят върху тези, които пречат на законния ход на събитията. Висшата Помощ е за Нашата Родина.

1962 г. 163. (27 март). Сине Мой, когато твоята воля е обединена с Моята Воля, ничия странична воля, колкото и да е силна, не може да ѝ противостои. Затова при всяко противодействие трябва незабавно да се обединиш с Мен, за да действаме заедно. Не трябва да се възразява, не трябва да се спори, но трябва да бъдем заедно в този момент. И тогава вълната на чуждото въздействие ще се разбие в скалата на непреодолимостта. Ще има много такива, опитващи се да те подчинят, но когато си с Мен можем само да се усмихнем на всеки опит. Не можеш да отдадеш своята воля и постиженията през дългите години на разкъсване на нечие своеволие, тъй като разкъсалият ще се обърне срещу теб, за да стъпче Съкровището. Ущърбът може да бъде толкова огромен, че трябва с цялата сила на духа да застанеш в защита на Бисера на своето съзнание. Трябва своевременно да се отбелязва всяко попълзновение, всеки опит и да се действа с Мен и Моето Име, без колебание. Главното е да се избегнат възраженията, пререканията и споровете, държейки здраво в съзнанието утвърждаваната мисъл или защитаваното положение.

Непостоянството, даже при силна воля, я отслабва дотолкова, че не се налага особено да се съобразяват с нея. Достатъчно е само да се пропусне да отмине първия напор, вътрешно оставайки върху утвърждаваните положения и неотстъпвайки пред чуждия натиск. Може даже външно да се замлъкне, предоставяйки на насилника да се изкаже до края. Колкото повече говори, толкова става по-слаб и толкова повече мълчащият натрупва свои сили. Случаят е необичаен и труден именно благодарение на външната случайна зависимост, в която поставиха обстоятелствата на живота, но пък толкова по-леко ще бъде да се отстоява своята независимост и свобода, когато той завърши. Не трябва да допускаш зависимост от хората и е по-добре всичко да вършиш сам. Налага се да се плати скъпо за всяко задължняване. Тук случаят е особен и Ние Форсирахме събитията, тъй като ти сам, без Нашите старания, нямаше да се окажеш в тази близост и зависимост от чуждата воля. А Ние ще Помогнем тя да бъде обуздана и да ѝ се даде необходимото направление. На него всяко противодействие му струва скъпо.

1962 г. 164. (29 март). Бих Приблизил повече, но трябва да прекрачиш през себе си. „Аз-ът“ застава на пътя като висока преграда и закрива със себе си целия хоризонт на мисленето и бъдещето. Казвам, че ще Дойда – това е бъдещето. Но себелюбието не позволява даже и да се мисли за бъдещето. Как да се примирят личното и световното, тоест непримиримото по същество. Всички, които са били почитани като Светилници на Света, са живели не с личното, а с Общото Благо. За личното не е оставало място в тяхното мислене. Отричането от себе си е неизбежно, според приближаването до Фокуса на Светлината – трябва или да се отречеш, или да останеш на място. Никаква логика на очевидността няма да обясни този факт, че при цялата справедливост на личните конструкции и изводи Светлината напуска този, който се потапя в света на личните преживявания. Законно е да се желае покой на склона на годините. Но нали от покоя никога нищо добро не се е родило. И не покой е нужен, а горене на духа. По-добре е да живееш в призрачно, но <...> бъдеще, отколкото в безпросветността на настоящето.

1962 г. 165. (30 март). Приятелю, ако съзнанието мълчи, то е невъзможно да го заставиш да зазвучи. Това е именно пралайята на съзнанието. Какво да се прави в тези периоди на замлъкване на арфата на духа? Да се чака в пълно доверие кога ще зазвучи отново. Тя ще зазвучи. Мислите ще потекат отново. Трябва само да се чака.

1962 г. 166. А какво да се прави с мислените съобщения, които не са се потвърдили? Считайте, че ще се потвърдят и това, което очите още не виждат, ще се случи в бъдещето. Уловени са страници от бъдещето, но са отнесени към най-близките дни и в това е грешката. Прозрението в бъдещето не дава точно знание за сроковете. Възприетото в същността си е вярно, но неговата локализация във времето е грешна, тъй като се е пречупило през призмата на личното съзнание. Необходимо е да се записват такива явления, но отхвърляйки точните дати на тяхното предполагаемо осъществяване. Сроковете не са известни никому, даже на близко стоящите. Нарушавайки правилото за невъзможността да се знаят точните срокове, поставяте под съмнение и самото възприемане, докато в същото време то по същество е било напълно правилно. Затова Съветвам указанията за срокове да се премахнат от такива съобщения, оставяйки всичко останало. Бъдещето ще потвърди правилността на такова решение. Сроковете се обуславят от неизменността и подвижността на Плана и затова не могат да бъдат точно определени. Усещането за близостта на надвисналите събития е правилно, но обвързването им с определено време е погрешно. Затова се и Указва да се чака нечакано, изграждайки целия живот както обикновено, подреждайки по същия начин и делата. Много грешки и много нелепости са произтекли от нарушаването на това условие и от определянето на лъжливи

срокове. Великото Пришествие е неизбежно, но никой от очакващите Владиката не знае неговото време.

1962 г. 167. Нека духът да гледа на тежкото време като на проверка здравината на бронята на духа.

1962 г. 168. (31 март). Ако решението на всичко е у Нас, то е мъдро и да се обърнете за решение към Нас. Според пълнотата на обръщането е и отговора. Даваме отговор на пряко обръщение само при случай на крайна необходимост. Предпочитаме самодейността пред другите способности на действие. Идеята е добра, но ще срещне жестоко противодействие. И тогава възниква целесъобразността на обиколните пътеки. Дори дървото се сече не с прав, а с наклонен удар. Така също и противодействието на неготовите се преодолява не в челно, а с неопровержимите факти на действителността. Самият живот ще покаже нужните условия. Но трябва да успеете да хвърлите зърното в благоприятната вълна. Ако се изтъква старата формула „след чудото ще повярвам” – предложението не е годно. Чудесата никога никого не са убеждавали, феномените също. Своя труд, своята работа, своите доказателства, намерени от самия теб – само такъв метод ще бъде убедителен. Може да се укаже направлението и пътя, и да се помогне за набелязване на нужния подход. Но трябва сами да се убеждавате в действителността. Ако снимките на аурните излъчвания не са убедителни, с какво тогава е възможно да се убедят маловерците? Не подхожда да ги теглиш за ушите към градината на знанието, но е възможно да им се даде добър съвет. От време на време ще се предоставят възможности за това. Но няма да е мъдро да поставяш себе си под удар. Ако са смятали Фултон за луд, то какво ли чака тези, които поискат да дадат нагледно доказателство за действията на тънките енергии. Може да се помогне, но нека сами да пробиват с чело стената на невежеството и недоверието. Ние не Можем да Изпратим малцината Наши на разкъсване. Нека да действат сами, но по указаното направление. Където трябва, ще Помогнем и ще Изпратим мисли, но трябва да има към какво да приложим Нашите енергии. Не се заблуждавайте – изискването или условието за феномени или нагледни доказателства е старата песен на нов глас. Не се хващайте на тази въдица. Ние се Отказахме от чудесата. Чудесата са за жреците.

1962 г. 169. Две съгласувани аури могат да вършат чудеса. Но не за тълпите или за любопитните. Тези чудеса ще бъдат известни на тях или на Нас, но не по-далеч. Резултатите на тези чудеса за обикновеното око ще бъдат само редица обичайни явления, без разбиране на причините, които са ги предизвикали. Йогът строи храм на двадесет преходи – това е йогично действие. Когато аурите се обединят в пълно съгласие, сами ще се учудвате на ярките следствия на мощта на обединените усилия. Квадратът е символ на устойчивостта, тъй като две съгласувани се усилват двойно. Разбира се, успехът е обезпечен само при условие на тясно единение с Нас. С нечисти ръце чисто дело не може да се твори. От ръцете също много зависи. Даже един участник може да провали плодовете на колективния опит. Моят Съвет е: да се помага само със съвет, не поемайки върху себе си отговорността за успеха на набелязаните опити, тъй като той ще зависи до известна степен от пригодността на участниците в него.

1962 г. 170. При претегляне на тялото е добре да се проведе опит, като безсилно, с цялото тегло на тялото, мислено усещайки и сякаш усилвайки го, се отпуснеш върху везните, а после да застанеш леко, стремейки се сякаш да се издигнеш с цялото тяло във въздуха, откъсвайки се от поставката на везната и устремявайки се нагоре.

1962 г. 171. За физиологията, биологията, психологията и така нататък човекът е забравен. Липсва синтетично разбиране на неговата същност и няма синтетичен подход

към изучаването на проявите на човека. Отделните отрасли на науката за човека не са свързани помежду си. В това е голямата грешка. Човекът е синтез на всичко, което се съдържа в него, обединен в едно хармонично, сложно цяло. Даже и биенето на сърцето не може да се изучава отделно от течението на мислите или общото психическо състояние.

1962 г. 172. (1 април). Не подхожда на знаещия бъдещето да попада под властта на настоящето. Тъй като бъдещето е неотречима действителност. Тъй като то настъпва всеки миг. Тъй като настоящето не е нищо друго, освен непрекъснат процес на постоянно превръщане в бъдеще. По днешния ден може безпогрешно да се утвърждава, че и утрешният ден неизбежно ще настъпи, тъй като цикълът от дни и нощи е условие за съществуването на плътния свят. След денонощния цикъл идва годишният цикъл, след него седемгодишният, след него цикълът на Зодиака от 2100 години и така нататък – до цикъла на Манвантарата. От бъдещето не може да се избяга. Това е форма на проява на живота. Но животът на човешкия дух се обуславя от Кармата, която се твори не в бъдещето, а в настоящето. С това значението на настоящето като породител на причини, творещи бъдещето, е необичайно важно. Веригата от причини и следствия върви от миналото през настоящето към бъдещето. И ако те не се тревожат и не се нарушават, течението на Кармата върви на самотек. Но човекът е снабден със свободна воля да създава в настоящето причини, донасящи следствия в бъдещето. Не е възможно да се измени нищо в миналото. Но бъдещето е пластично в ръцете на волята, твореща го в настоящето. С това значението на настоящето се задълбочава. Ако се стои с отпуснати ръце, не правейки нищо, за да се измени Кармата и плувайки безволно по течението, Кармата ще върви по своя ред. Но тя може да се твори и по волята, създавайки верига от нови причини, донасящи нови следствия. Твори мисълта. Кармата се твори от мисълта. Всяка мисъл или утвърждава автоматично старата Карма, ако тя не е нова, или пък създава верига от нови причини, бидейки зърно за тяхното зараждане. Колкото и малка да е мисълта, ако тя се приема съзнателно и се утвърждава в духа, тя става действащ активен фактор на Кармата. Ако има цел, ако е известна посоката, ако човек знае към какво и накъде трябва да се стреми, то веригата на неговите мисли, съзвучни на тези цели, ще бъде верига от кармични причини, създаващи и утвърждаващи неговото движение в еволюцията. Съизмеримостта на мислите с далечната цел, колкото и далечна да е тя, предизвиква приближаване към нея и осъществяването и постигането ѝ в бъдеще. Бъдещето тогава става не отвлечено понятие, а поле за постигане на това, което е набелязано от волята и което се утвърждава от нея през настоящия час. Самата преходност на настоящето служи като гаранция за неизбежността на бъдещето, а зърната на сияйните мисли, залагани в съзнанието през това настояще – като гаранция, че това бъдеще се отлее във формите, сътворявани от мисълта. Мислете ясносияйно и нищо тъмно няма да докосне твореца на сияйната мисъл. Мислете ясносияйно, давайки си пълен отчет за това, че с всеки миг творите своята Карма или утвърждавайки нейното старо русло, или пък създавайки я наново, в съзвучие с творещата мисъл. Човекът е ковач на своето щастие, тоест творец на своята Карма... всеки човек. Но Наричаме съзнателен творец на своето бъдеще този, чиито мисли текат под контрол в пълно съответствие със законите на еволюцията на духа. Безпределното развитие на всички качества на духа, носители на светъл Агни, е цел на човека и всеки миг от настоящето дава възможност на духа да я утвърждава, вземайки качеството, което е най-близко в дадения момент, както и най-желано и съзвучно на този момент. Няма такъв миг, когато не би могло да се заздрави или усили някое от качествата, тъй като човек постоянно твори със своята мисъл, предизвиквайки с нея Светлина или тъмнина. Творецът на тъмнина или на Светлина,

творецът на своята Карма трябва да знае и помни какво бъдеще се създава от него с мисълта от текущия ден и какви зърна-причини залага в настоящето, от които се формира неговото бъдеще.

1962 г. 173. (2 април). Сине Мой, само да разсъждаваш и обсъждаш не е мъдра работа. Но когато делата се заменят от думи – това не е хубаво. В думите са се разтворили толкова най-прекрасни начинания, че не е излишно да предупредим: пазете се от думите. Тяхната сила е такава, че те създават мираж на действие и в тези въображаеми, но неосъществени дела се разтварят енергиите на духа. По-добре е по-малко думи. Ние не сме привърженици на словоизлиянията. Има много хора, при които действията се заменят от думите, и с думите се и изчерпват. Не заприличвайте на тях. След многото изказани думи е неизбежно усещането за напразно изразходване на сили. Беседите за духовното са добри, но първо – те трябва да се подчиняват на известен ритъм, второ – да не носят върху себе си печата на празнословието. Когато вместо подем след тях се забелязва упадък на силите, беседата е била празнословна. Добре е да се отговаря на въпросите, ако въпросът не е случаен, а износен от устременото съзнание и, така да се каже, узрял! По-добре е думите да се заменят с дела! Дела има много. Но не такива, към които се стреми неопитното съзнание на човека, искащ по-скоро да достигне до това, за което се изискват години. След подема и празника на духа настъпват трудови дни, изискващи ритмични упорити усилия. Те се издържат трудно. Върху крилата на възторжеността е невъзможно да се лети дълго. Преди да се утвърди вечният празник на духа, трябва да се премине през делниците. Не Говоря на вас, вие преминахте, но на тези, които още не са преминали.

1962 г. 174. (М. А. Й.). Колко да се чака? Не по-дълго, отколкото е нужно. Но умението да се чака е необходимо качество на духа. Обърнахте ли внимание, че очакването се явява също неотменим атрибут на Пътя. Чакали са и чакат всички, вървящи към вечността. Само че тяхното очакване, на вървящите, е действено и устремено: сякаш са в движение, сякаш са готови духом да посрещат очакваното нечакано, живеещи сякаш обикновено, но озарени от необикновеното и превърнали необикновеността в привична трапеца на духа. Необикновеното и обикновеното също представляват двойка противоположности, които се нуждаят от хармонизиране. Хората не прощават необичайното и затова огньовете на духа трябва да се прикрият. Вървящият към Владиката е обикновен за всички и необикновен само за вървящите редом или заедно. Правилното очакване може да бъде твърде плодно, тъй като то е магнитно с огнената устременост.

1962 г. 175. (3 април). Ако няма бъдеще и няма какво още да се чака, то тогава какво? Застой, блато и угасване на огньовете на духа. По-добре е да се надяваш и да очакваш това, което го няма, отколкото да задраскаш бъдещето от съзнанието, тъй като бъдещето е двигател. Човекът, лишаващ себе си от бъдеще, прилича на птица, крилата на която са залети с олово. Полетът на мисълта в бъдещето е свободен от ограниченията на текущия час, свободата е в мислите за бъдещето. По-добре неосъществени надежди и устременост в бъдещето, отколкото празнотата на настоящето. Опазвайте бъдещето – в него е всичко, което човек може да има и на което се надява. Какво би било, ако първите християни бяха лишени от надеждата за скорошното Пришествие? Какво би било, ако тези надежди бяха заменени от знание за страшната и тъмна действителност на средните векове? Живейте в света на надеждите и мечтите – това е действителността на Тънкия Свят. Не ги убивайте там, където горят ярко. Огньовете на духа не зависят от гримасите на настоящето и в света на духа са реални те, а не плътната очевидност. В стремежа да достигне най-високия връх героят крачи по върховете, а не по блатата на низините.

1962 г. 176. (М. А. Й.). Ще бъде ли по-добре? Ще бъде. Кога? Трябва да се чака и в това очакване да не стоите на място, а да се движите по-нататък, и по горния път.

1962 г. 177. (Гуру). И не само да се чака, но и да се действа в пълно съгласие с това, което очаквате. Само такова очакване ще бъде творящо.

1962 г. 178. (М. А. Й.). Ако не Обещавахме не бихте се придвижвали. Всички са Обещавали и Всички във всички Учения са Говорили за това, което предстои: рай, нирвана, вечно блаженство, Божието Царство и така нататък, и така нататък. С настоящето съзнанието няма да се помръдне от мястото. Движи само магнитът на бъдещето. Ако се даваше предстоящата действителност, не би се придвижил никой. Човек не би имал сили да издържи не това, на което се надява, а това, което го очаква в действителност. Само Владиците Могат да Издържат и тези, които са най-близо до Тях, много близко, много... Така Задвижват и вас. Колкото по-близка е надеждата, толкова по-голям е подемот. Едни несбъднали се Заменяме с други, съзвучни за момента. А това, което казваме сега, го казваме на много малко, тъй като е трудно да се издържи това Знание. На какво да се надявате? От личното на нищо. Нирвана ще настъпи, Самадхи е възможно, но колко трябва да се трудите и да чакате, за да ги постигнете. Засега, както и преди, ще Подхранваме надеждата, за да се движим по-нататък. Не е ли все едно защо възхожда духът, стига само той да възхожда. От духа не могат да бъдат отнети нито бъдещето, нито надеждите за него – това ще бъде падане в бездната. Истински можещият да дава знае, че няма да се наложи да разчита на нищо лично. Великото Служене започва тогава, когато индивидуалното придвижване в бъдещето се извършва без всякакви лични надежди. Бъдещето съществува – велико, светло, сияйно, но в него няма място за нищо лично.

1962 г. 179. (6 април). Мечът е символ на огнената мощ на духа. Мечът на духа. Новото стъпало. Доспехи и въоръжение. Въоръжавам огнено. Но трябва съзнанието да съответства. Времето е особено. И Лъчът е с особено предназначение. Трябва да бъдеш силен. И нека личното да остане настрана. Мечът не е за приятелите, а за тъмнината – тя е много активна. Приеми новата степен като знак за Доверие и Загриженост. Мечът беше предаден от Посланичката. Осъзнаването на значението усилва мощта. То се съчетава с желанието да се ползваш от нея. Който смята себе си за нищожество, е нищожен. Но осъзнаващият своята сила може да действа с нея. Мечът на духа се поверява на близките. Знак за Близостта и Доверието. Мечът, даден от Мен, нека и да послужи на Мен. Духовната битка, течаща сега в пространството, изисква от всекиго разбиране на ставащото. Не е време да се мечтае, не е време да се умиляваш и да се рееш в облаците, време е да се действа пространствено, съкрушавайки тъмните грамади. Те биха искали, според намерението на своя загинал стопанин, да отплуват на отломките, взривявайки планетата. Но няма да Позволим на барса да скочи. Ще Поставим предел на тъмната воля. И всеки от вас ще бъде в готовност да действа с Нас. Пространственото действие придобива особено значение сега. Великото Пришествие е явление от космопространствен порядък. Бодърствайте духом на стража. Отхвърлете обичайните мисли.

1962 г. 180. (М. А. Й.). Спомни си предишния сън. Сравни и ще разбереш коя беше Посланичката на Светлината.

1962 г. 181. (7 април). Сине Мой, пътят е дълъг, пътят е безкраен, но земният е кратък. На какво да отдадем предпочитание, на краткия отрязък от пътя или на този, който няма край. Но ако краткия се разглежда не сам по себе си, като нещо самостоятелно, а само като част от Великия Път в Безпределността, то и този кратък отрязък ще придобие вече не временно, а също безкрайно значение и не заради продължителността, по-точно краткостта си, но като необходима част от това, което няма край. И тогава временното ще

стане изражение на вечното и крайното – на безкрайното, пределното – на безпределното. Сам по себе си този отрязък е лишен от всякакъв смисъл, но като част от Великия Път той става пълен с най-дълбоко значение. Тъй като всичко продължава в Безпределността, край няма на нищо – нито на едно действие, нито на една мисъл. Всяко действие и всяка мисъл е само звено от верига, протегната от миналото, нямащо начало, в бъдещето, нямащо край. Но сътворявайки това звено, във властта на човека е да направи така, че неговият метал да бъде най-чист и благороден. Веригата от причини и следствия или въжето на Кармата, се състои от множество нишки, всяка от които се вплита във въжето от човешката воля. Можеш по своя воля да избираш елементи, влизащи в нишките. Всяка продължава в бъдещето, съставлявайки негова неразривна част.

1962 г. 182. (М. А. Й.). Радваме се, виждайки подем и пламтене на духа, тъгуваме, когато огньовете угасват. Добре е, ако животът на духа върви без аритмични люшкания. За това се изисква равновесие. Къде са онези, стремящите се да следват Владиката, утвърдили това велико качество? Сега е трудно да се проявява това качество, тъй като равновесието раздира планетата, но затова пък е огромно достижението на тези, които намират сили да го проявят в живота. Само забравяйки за себе си можете да се надявате да го утвърдите, тъй като себелюбието, лелеещо мисли само за себе си, не допуска равновесието. Себелюбието живее в астрала, а астралът, необуздан и неподчинен, живее и се храни с равновесието, тоест с неуравновесеността. Проявете спокойствие на духа. Проявете контрол. Проявете тези качества на духа, които служат като форма на запалените огньове в микрокосмоса на човека. Без огън няма и живот. Огньовете на спокойствието, огньовете на равновесието по своя химически състав са едни от най-висшите.

1962 г. 183. Моят Глас няма да замлъкне, Владиката е Неизменен. Но онези ще ви възнесат и ще ви принизят, и ще ви съдят. Но тяхното осъждане няма да ви възнесе, няма и да ви принизи в Моето Сърце, където е вашето място. Виждам и Зная това, което вашите съдии не знаят. Затова и тяхното осъждане не притежава цена.

1962 г. 184. (М. А. Й.). За да знаете, ще кажа: иначе не може, иначе няма да влезете в отсъденото. Трябва духом да приемете Водещата Ръка и напълно да ѝ се доверите.

1962 г. 185. Когато Изисквам единение, Имам предвид обстоятелството, че мостът, обединяващ съзнанията, има устои на двата бряга. Всеки укрепва неговите устои на своя бряг. И само двустранното укрепване на тези устои ще даде здравина на моста. Какво е направено за това единението да се състои? Какво е направено от всеки от вас? Хармонизирането на съзнанията изисква време, но то не може да бъде постигнато, ако не бъдат приложени усилия от двете страни. Никакви външни действия, думи и обръщения няма да помогнат, ако в тях не взима ярко участие сърцето. Бездушните, тоест безсърдечни действия, действията без участието в тях на сърцето, няма да дадат желаните плодове. Не Мога да Допусна Моята Помощ да се разтвори в бездушието на действията. Вече Казах, че любовта ще бъде циментът, скрепяващ действията на сърцето. Не можеш насила да заставиш никого да обича. Но единението на съзнанията в Моята Светлина може да утвърди това чувство. Но някой все пак трябва да отстъпи от своето, да отстъпи от своята личност, от своето малко самоутвърждаващо се „аз”. Нужно Ми е единение в духа.

1962 г. 186. Без постоянство няма достижения. Разпокъсаният ритъм поглъща чудовищно силите. Даже разговорите на високи теми, невъведени с ритъм в спиралата на напредъка, няма да донесат желани следствия. Ритъмът и внасянето на ред са следване на закона. Ритъмът е форма на изразяване на живота. Аритмичността, в каквото и както и да

се проявява, е разрушителна. В духовната сфера тя е недопустима. Аритмичността и огнеността са несъвместими. Ако някой иска да преуспее в стремежите, в занятията, в действията, в живота си, нека да бъде ритмичен. Спиралата на дните и нощите, ритъмът на утрото и вечерта със своята форма указват как да се утвърди ритъмът в целия живот.

1962 г. 187. Триизмерната близост не може да служи като гаранция за близост в духа. Разстоянията нямат значение за последната. Триизмерната близост може по-скоро да отдалечи, ако не се е състояло единението в духа. Близостта се определя от сърцето. Принципът „Невидимо Видим” е провъзгласен защото Близостта на Учителя в тяло сега няма да даде нужните следствия. А и по-рано тя е предизвиквала в едни възторг на духа и мощен подем, а в други – ярост на тъмнината и противоборство. Даже приелите Учението не Съветваме да се стремят да видят, за да не би триизмерната близост вместо сближаване да отдалечи. Отдалеч личността няма да пречи да се вижда по-ясно и по-добре. Ако искате да застанете по-близо един до друг, отдалечете се. Ако триизмерната близост пречи, приложете Указа за затвореното ковчеже, за неразграбената планина и за лъкът, напрегнат със стрелата. Разкриването на съзнанието и многото говорене вместо сближаване само отдалечават. Мълчанието и съдържаността са събирачи на сили. Съдържаната мълчаливост усилва магнита на духа. Не се поддавайте на усилията на още не готовите да ви заставят да говорите. Ако пък условията принуждават, умейте да говорите, без да казвате нищо, тоест без да издавате съкровено. Могат да се произнесат много думи и нищо да не се каже. Възможно е да се изрази мисъл, изказвайки само необходимата част от нейното съдържание, ако това изискват обстоятелствата. Да се изкаже всичко – значи да се внесе разрушение в своето собствено съзнание.

1962 г. 188. (М. А. Й.). Трябва да се учите да се защитавате не само от враговете, но и от приятелите. Затова е добре да се разбира същността на всекиго. От предаността и любовта не се налага да се защитавате, налага се когато те още не са се проявили в отношенията между приятелите. С разкриването на себе си се поставяме под удар. Нека беседата да бъде безлична и нека да наложим контрол върху всяка дума. Защо да казвате всичко, което знаете, когато може да кажете само известна част. Затворете се духовно, ако съзвучието не се е състояло. Трябва да опазите себе си.

1962 г. 189. (Гуру). Всичко ли ви казвах? Не поставих ли щита на съдържаността и мълчаливостта между мен и вас? Водейки беседа, всичко ли ви излагах, което знаех за предмета? Давах според съзнанието. Отговарях на въпроси, но казвах не повече от това, което трябваше да бъде казано. Така постъпвайте и вие.

1962 г. 190. (9 април). Ако съзнанието е чисто нищо от това, което прониква през него във вътрешния свят на човека, не може нито да го задържи, нито да го оскверни, нито да го помрачи. Печатът, налаган от съзнанието върху впечатленията, постъпващи в него отвън или, иначе казано, контролът на волята обуславя характера и степента на въздействие на всички впечатления върху него. В дома не пускат всякаква сбирщина от улицата, случайни скитници, прокажени, болни и заразни, защо в своя вътрешен свят позволяваме да влизат безконтролно негодни мисли и чувства. Те отравят съзнанието с мрак, те заемат цялото му поле, те пресичат пътя на духа. Доверието докрай, предаността докрай и любовта, неразколебавана от нищо, ще затворят достъпа на случайните пришълци и ще опазят. В древните Учения са дадени много символи за устойчивост на духа. Целият път е вътре; и психическите продукти на съзнанието или образите на мислите служат или като преграда, или като стъпала на подема. Самият човек създава мисълта, сам я убива и прогонва надалеч, тоест самият той е творец или на прегради по пътя, или на условия за подем. Не е мъдро да си създадеш прегради със своята мисъл, със своята воля, а

после безволно да се преклониш пред съдбата, създадена от твоята ръка и твоята воля. Създателят е властен над своето създание. Вярно е, че когато действието е извършено и колелото на причинността е приведено в движение е невъзможно то да бъде спряно, но творецът на своята Карма може да твори верига от нови причини вече от друго, противоположно на предишното естество. И вълната на Кармата може да се посрещне не както по-рано, а по друг начин, радвайки се на възможността да бъде изчерпана. Силата на волята, силата на духа, огънат на духа – това е най-основното, което го има в човека, най-ценното. Природата не търпи слабостта и нищожеството. Този, който иска да достигне, трябва да бъде силен. Трябва да се осъзнае възможността за безгранично развитие на своята сила, на силата на духа. Трябва да се разбере неизчерпаемостта и безпределността на неговия потенциал. Трябва от своята бездънна дълбина да се призове нумена на силата. Сега всичко е възможно. Сега е възможно усилено да се увеличава огнената мощ на духа, осъзнавайки я напълно. Също така трябва и да се намерят сили за всеки обръщач се, за да израсте духом. От обезсилващите, от унижаващите, от искащите да господстват над вас трябва намерите сили да станете по-силни и трябва да дадете на всички и да наситите духом гладните. Ще Утвърдим и Подкрепим и ще Дадем сили да устоите, но и вие помогнете и Ни дайте възможност да Приложим Своите Сили към вашите сили. Трябва да има към какво да се приложи, тъй като само на имащия се Дава.

1962 г. 191. (М. А. Й.). Да показваш своята сила сред слабите не е много хитра работа. Но да покажеш сила пред силните ще бъде изпробване на собствената сила. Тя може да бъде проявена активно или пасивно. Активността често предизвиква стълкновение с чуждата сила, но пасивността, съхранявайки запаса от сили, противодейства на напора на чуждата сила не по-малко ефективно. Когато напират да влязат във вратата, отворете я, заставайки отстрани. Да се блъснеш в отворена врата не е мъдро, тъй като можеш, не срещайки съпротивление, да си разбиеш носа при падането. Оставете доказателствата, убежденията и споровете. Енергиите да се съберат вътре. Кълбото е символ на равновесието. Потушете себе си. Трябва да се затворите, спускайки забралото. Трябва да учите, но по необичаен път, и въпреки това не по-малко убедително. Чуждото неразбиране трябва да се преодолее с поляризация на собственото съзнание на съответната вълна.

1962 г. 192. (Гуру). Колкото по-малко знае за вас другото съзнание, толкова по-малко са захватките. Грешката беше в това, че се разкрихте твърде много, а в отвореното сърце ударите са необичайно чувствителни. Значи трябва да се затворите и затваряйки вратата силите, устремени към другото съзнание, да се върнат обратно. Да се отваря своето сърце без мярка може само на тези, които са изпитани. Вашите приятели сега се изпитват, и вие им позволете да се проявят, за да се види по-добре тяхната същност. Вашата съдба е такава, че никой от приближаващите се към вас не е в състояние да не се прояви до края. Всеки трябва да се прояви изцяло и да покаже своята пригодност. Вие вече знаете това, затова не се учудвайте на нищо и гледайте зорко, тъй като вашата цел е да опознаете човека.

1962 г. 193. Строи се храмове, изграждаха се ашрами, хората се опитваха да създадат обстановка, съответстваща на момента. Учението говори за тържественост при опитите да се установи съзвучие с Висшето. Говорено е за пеене и музика, внасящи необходимата тоналност. Ароматите на каденето и благовонията са способствали за същата възвишена цел. Затова преди да се получава трябва да се създадат нужните условия. При тяхното отсъствие получаването е възможно само до известен предел, след който идва разрушаване на желаните възможности.

1962 г. 194. (11 април). Сине Мой, когато съзнанието замлъкне и възходът сякаш се прекратява, тогава е особено важно да се избере най-съзвучното на духа в дадения момент качество и то да се прилага на практика. Не може да има такъв момент и такова качество, което да не би могло, тоест да не достигат сили да се приложи. Трябва само да се избере успешно. Когато изборът е направен и прилагането се е осъществило, усещането за непрекъснат възход ще даде осъзнаването на силата и ще замени чувството за неудовлетвореност. Всяко прилагане е събиране на сила, утвърждаване на волята, изход от психическия тупик. Можете да утвърждавате в този случай пасивни качества, неизискващи проява на енергия навън, например мълчаливост, сдържаност, спокойствие, равновесие, неосъждане и така нататък. Можете да си представяте себе като вместили желаното качество и притежаващи го. Можете да се заемете с лечение на своя организъм, съсредоточавайки се върху нездравите органи на тялото. И това ще бъде вече действие от активен порядък. Може да повтаряте Моето Име, можете да си представяте себе си в Лъча, обвит от облак Светлина. Могат да се извършват хиляди положителни действия, неотстъпвайки назад. И всичко това е просто, лесно и достъпно, стига да има желание да не се отстъпва. И това ще бъде победа. Това ще бъде преодоляване слабостта на волята, когато загасват огньовете. Не е трудно да се стои, когато огньовете пламтят, но когато те гаснат, да ги поддържах със силата на волята ще бъде подвиг на духа. Това е едно от най-трудните изпитания. Но възможно ли е да не се устои?

1962 г. 195. (М. А. Й.). Добре е по време на пралайя на съзнанието да се мисли за минутите на подем, които са дали толкова радост в миналото. Майята на пралайята, когато изглежда, че Учителят е оставил, е всичко на всичко само Майя, преди новия подем и полет. Неизбежното трябва да се приеме като преход към ново стъпало.

1962 г. 196. (12 април). Половинчатостта е осъдена, тъй като само с пълнота на устрема, пълнота на предаността, пълнота на любовта и пълнота на съсредоточаването може да се достигне. Пълнострунността и пълнозвучността са основа на успеха. Ако нещо не се удава, скърца и се движи лошо, причината се крие в половинчатостта на действията. Особено пагубна е половинчатостта на мислите, когато част от тях се захваща за Нас, а друга част подскача своеволно по каналите на други притегляния. Необуздаността на егото пречи на контрола над мисълта. Как да се преодолее? С цялото сърце, с цялото желание, с целия устрем, с цялото разбиране и с цялата любов към Този, Който е Позовал.

1962 г. 197. (М. А. Й.). Заминахме си, но ще се върнем. Приближаването е периодично, а също зависи и от условията на момента. Иска ми се да ви видя стоящи на собствените крака. Приветстваме самостоятелността, тъй като показва зрялост на духа. Самостоятелни Поръчения се дават само на изпитаните спътници. Който е свикнал прекалено да се опира, още не е готов. Духовната връзка с Нас остава, но усещането на нейната яркост зависи от състоянието на съзнанието и много други обстоятелства. Всичко е в движение. Положението в света не може да не се отразява на центровете. Тежестта и мъката са неизбежни. Товарът на Атлас не е символ, а действителност за носещия Чашата. Ако на нас е тежко, то какво ли е на Владиката и на Тези, Които са по-високо от вас. Колкото по-високо, толкова по-отговорно и толкова по-напрегнато и толкова по-тежък е Кръста на Живота. Когато личните тежести се заменят с бремето на Общото Благо, тогава Ние Сме близки.

1962 г. 198. Приближаването на новите енергии ще даде да се знае за тях скоро. И това, което сме Говорили за близостта на Сроковете, е надвиснало над света. Усещането за на огнената неизбежност е правилно. Правилно е също и това, че всичко е на предела, от другата страна на който е това, което не трябва да бъде и което е невъзможно да се

допусне. Затова е и тежко на сърцето. Сега всеки е отговорен за целия свят и плаща със сърцето за това. Чрез общата земна мъка ще стигнат до братството на цялото човечество и ще разберат, че няма да има щастие, докато някой страда.

1962 г. 199. Този, който е решил своя път с Нас, трябва да пребивава в съзнанието си с Нас, а не със себе си. И тогава пътят става съвместен. Всичко Наше е в Учението на Живота. Прилагайки го, прилагащият става Наш.

1962 г. 200. (13 април). Сине Мой, при първата точка на свещения триъгълник днес е контактът. Токът е включен. Пиши. Най-висшия стремеж, достъпен за духа на вашата Земя е към Далечните Светове. Ние също Сме пришълци от Далечните Светове. Ние Сме свързани с тях. Всичко най-високо, за което може да помисли вашият ум, е осъществено там. Хората от висшите кръгове, толкова редки на вашата планета там съставляват болшинството от човечеството. Можете да си представите човечеството от шестия кръг и даже по-нагоре. След седмия кръг идва нов цикъл, нови кръгове на по-висши планети. Безпределността не е ограничена от нищо. Не всички еволюции на човечествата са еднакви. Стълбата на Духа, Стълбата на Светлината, Стълбата на Живота е широка. Няма предел на широтата и разнообразието на Висшите Светове в техните видими и невидими форми. Творческата мощ на духа позволява да се насочва еволюцията на човечеството към достижения, за които даже е невъзможно да се помисли на вашата Земя. Формулата “всичко е постижимо” се осъществява на Далечните Светове. За огнените духове Земята е само трамплин към Висшите Светове. Космическият Магнит ги увлича в своя Фокус на спиралата на вечния възход. Деца на Земята, дерзайте, дерзайте, дерзайте. Даваме Гаранция: там се осъществява най-дръзновеното, най-огненото, най-невъзможния стремеж на Земята. Огнените крила носят духа в сферите на осъществяване на пламенните дръзновения. Да! Да! Да! Свидетелствам Сам, има сфери на пространството, където най-дръзновените мечти стават огнена действителност. Затова не ограничавайте с нищо дръзновените полети на духа. Не ограничавайте мисълта с възможностите на плътната очевидност. Даже тънката очевидност нека да не закрие огнената действителност, в сферите на която няма невъзможно. Всички ограничения се съдържат в мисълта. С мисъл, само с мисъл човек ограничава или освобождава себе си. Учете се да мислите свободно, отхвърляйки мерките на земните мерки. Учете се да мислите космически. Космическото мислене вече не е свързано нито с вашето време, нито с неговото земно отчитане, нито с горе, нито с долу, нито със земните представи за бързина. Космическите Закони се отличават ярко от обичайните земни закони и представи. Светът на трите измерения, плътният земен свят не може да служи като мерило за космическите възможности. И сърцето, и умът се отварят непредвзето за възможностите от друго естество, не предвидени още в никакви учебници. Науката на бъдещето ще напредва по формулата “възможно и постижимо е всичко, невъзможно няма”.

1962 г. 201. (М. А. Й.). Ще отхвърлим покривалата на клерикализма от древната формула, която беше дадена по-рано: “Търсете Царството Божие и неговата правда и останалото ще ви се приложи”. Царството Божие е Царство на Космическата Правда, огнена действителност, космическо разбиране на Света, осъзнаване на световната еволюция, на целта и предназначението на човека на Земята и в Световите. Когато тази цел е определена и осъзната и движението се насочва към нея, то наистина всичко останало, всичко друго, тоест целият живот на човека и на човечеството като цяло придобива космически правилно направление, в течение на което изчезва всичко това, което сега раздира планетата и народите с проявяваните неуравновесености и дискорди. Също и в живота на всеки отделен човек осъзнаването на еволюцията на духа и великото

предназначение на човека решава всички въпроси на земния човешки живот, насищайки с особен смисъл и значение всеки миг от неговото съществуване на Земята като кратък отрязък от безкрайния път в Безпределността.

1962 г. 202. (Гуру). Нека най-възвишените полети на мисълта да не попречат да се стъпва твърдо по Земята, знаейки, че само разбраното, приложено и утвърдено на практика и в живота тук, на Земята, ще бъде утвърдено в Световите като неотнимаемо достижение на духа, съхранил и удържал по този начин своето достойние.

1962 г. 203. Ще действаме с магнетизма на мисълта. Проводникът на сърцето звучи на магнитната вълна. Мисълта се пренася в сърцето. Сърцето е цитаделата на духа. Съзвучие на сърцата. Сърцето реагира. Сърцето ще вмести. Първата точка на връзката е Сърцето на Владиката. Сливане на сърцата със Светлината на Сърцето на Владиката: само в него, в него с огън и в огън се съчетават духовете в пространството на Висшите Сфери.

1962 г. 204. (14 април). Събиране на Агни. Огънят може да се набира винаги, във всякакви условия на живота, стига да има желание да се събира и разбиране на значимостта на това съкровено действие. Изчерпаните думи или действия не могат да натрупват Агни, както и мислите. Усещането за неизчерпаемост на Източника няма да дойде от изчерпаните действия. Сдържаността се проявява във всичко, във всички фази на активността на човека. Сдържаната сила е мощна именно с проявата на сдържаност. Всяка сила, всяко чувство, всяко явление може да се изчерпи с несдържаност. Астралът е разточител на енергиите на Агни. Затова той първи от всички обвивки се нуждае от пълно обуздаване на своите прояви. Искра ти се кажеш дума – замълчи. Трябва да кажеш десет – кажи само една. Искра ти се да се занимаваш с ненужна мисъл – задръж мисълта, замени я с нужна, полезна. Във всеки миг може да се направи нещо такова, което усилва запаса от Агни. Нощните полети насън, тяхната продължителност, съзнателното отношение към тях, разбирането на това, че всичко това се случва по време на сън и упражненията за преодоляване на препятствия, преминаване през стени и други прегради, лекотата или трудността на проникване през тях в зависимост от веществото и устройството на тези препятствия – всичко това са резултати от сдържаността и усилията да владееш себе си и да събереш своите сили навътре. Какво ще даде следствието на по-продължителните усилия? Трябва да се помни, че нито едно от тях не пропада напразно. Само с огън може да се лети. Без огън няма полети. Съзнателната активност насън показва възможността за разчленяване на проводниците. Приветствам стремежа към съзнателно, упорито и планомерно натрупване на Агни. Това е пътят на безсмъртните, това е пътят към безсмъртието, това е пътят към надземната свобода. Без натрупан Агни няма и не може да има никаква свобода в Надземния Свят. Там всичко се привежда в движение от огъня. Казано е, че в Тънкия Свят всичко се движи от мисълта. Ще Добавим: но мисълта се привежда в движение от огъня, тъй като е огнено същество. Така в основата на всички основи поставяме проявата на Агни. Възможно ли е да се предпочете това съкровище пред каквото и да е друго на Земята и да се замени срещу каквото и да било, и заради нещо земно да се изпусне дори една искра от него. Агни, Великият Огън – Двигателят на Живота! Служител на Огъня – така нарича себе си ученикът, разбрал смисъла на Агни. Огнепоклонниците не са били чак толкова невежи и наивни, както е прието да се мисли. По-добре примитивно поклонение на огъня, отколкото пълно отричане на неговата значимост, тъй като от нещо може да се направи нещо и към нещо да се добави нещо, но към нищото – нищо. Ръцете са протегнати към Чашата, където пламти Съкровището на Камъка, а мисълта устремено и ясно е насочена в грижата за това, как да се увеличи и умножи това Съкровище и как да се събират кристалите на великия Агни.

1962 г. 205. Може ли да има дори и един празен миг, когато Светът е в нужда и когато може да се помогне с мисъл на Света? Празномислието е осъдено.

1962 г. 206. Сърцата се съчетават чрез любовта. Ще Дойда, скоро ще Дойда. Победа има. Хората няма да я видят още известно време. Старайте се да разберете помагащото сърце. Изпращам вест за близостта, за близостта на Часа. Съзнанието се пренася първо в своето сърце, после в Моето. Сърцето се провъзгласява за познаващ орган на мозъка и външните чувства. Чувствайте сърцето – отначало своето, после Моето. Проявете живота на сърцето в огньовете. Не се страхувайте от заплахи под никаква форма. Сърцето е безсмъртния апарат на духа. Действайте със сърцето. Заповедта на волята нека да премине през сърцето, а не през мозъка. Живейте по-пълно с живота на сърцето – с живота на този огън.

1962 г. 207. (15 април). Даже и добрата цигулка трябва да бъде добре настроена, преди да може да се свири на нея; така е и с арфата на духа. Умението сам да създаваш настройка на своята арфа изисква дълга тренировка. Упражненията от подобен род са много полезни. Те могат да се водят системно и планомерно. Можеш да си даваш задача да настроиш съзнанието в желаната тоналност. Можеш да избереш всяка вълна: вълна на бодрост, спокойствие, устременост, преданост, любов, твърдост, радост и така нататък. Отначало продължителността на тези състояния да се ограничава в известно време, после то да се удължава. Избраната тоналност при съсредоточаване върху нея ще започне да се усилва пространствено по пътя на магнитното взаимодействие. Реакцията на пространството на едно или друго състояние на съзнанието винаги действа така, че всяко преживяване и състояние на човека се усилва. Действа пространствения мегафон. На музикален инструмент може да се изпълни всякаква мелодия: тържествена, печална, радостна. Точно така и арфата на духа ще звучи по волята на човека, ако се научите да я управлявате. Трябва да се отчита това, че токовете на пространството също карат нейните струни да звучат. Арфата на духа е сложен инструмент и изисква тънко и умело боравене.

1962 г. 208. Духът трябва да се издигне на нивото на свръхличното мислене, за да се отдели от своите обвивки. Личното и световното, личното и космическото не се съвместяват.

1962 г. 209. (16 април). Какво да се прави, когато е твърде тъмно? Колкото и да е сгъстен мракът, Основите на Битието остават неизменни. Трябва да се опрете върху тях, а не върху преходните настроения на съзнанието. Има Светлина и има тъмнина. Накъде да се устремим? Към крайното или към най-абсолютното? Няма да приемем Майя за действителност. Тя е преходна. А все пак трябва да се живее и да се премине тъмната полоса. Тя може да се премине по-добре и по-лесно насочвайки взор към бъдещето. Каквото и да бъде в действителност това бъдеще, както и да се стече то, магнитът на мислената постройка на бъдещето все пак ще бъде водеща сила, сила, формираща вътрешния свят на човека, неговия характер и всички качества на духа. Въпросът не е в това, ще се осъществят ли надеждите в това бъдеще, а в това, че тези надежди, представи и идеи, ако са от Светлината, създават човека в пълно съзвучие с идеала, към който той се е устремил. В това е полезността на бъдещето, което още никога не се е осъществявало в очакваните от човека форми. Значение има водещият магнит на бъдещето, а не това, което се осъществява в настоящето и което никога няма да достигне стъпалото на статичното съвършенство. Всичко е в бъдещето, всичко е в безпределността на бъдещето, всичко, с изключение на толкова съвършените форми на изразяване на живота, по-високо от които по-нататъшното усъвършенстване, тоест еволюция, е невъзможно.

1962 г. 210. (17 април). Пространственото мълчание трябва да се изчака търпеливо.

1962 г. 211. (М. А. Й.). Не можеш да напреднеш Нито с възторженост, нито с надежди, нито с разговори, нито с видения, нито с психизъм. Кратък полет, а след него е неизбежното падане. Можеш да се движиш само с дела и работа, и преди всичко над себе си. Без това условие всяко придвижване ще бъде въображаемо. Въображаемият напредък е много печално явление, тъй като човекът е заслепен от миражите на окултната Майя. Самоизмамата ще бъде такова състояние, най-лошият вид Майя.

1962 г. 212. (Гуру). Напрягайки съзнанието към бъдещето го творите в настоящето.

1962 г. 213. (18 април). Положителната страна на бездомие то се заключава в това, че съзнанието не счита за свое нищо, нито един дом или местопребиваване и не се привързва към нито едно. Неудобствата, разбира се, са много, но след няколко години такива неудобства идва освобождаването от привързаността към мястото, което има много голямо значение за пребиваването в Тънкия Свят. Рефлексите на съзнанието невинно се подчиняват на волята и привидната непривързаност към мястото и вещите често не създава освобождение. В Тънкия Свят свързаното съзнание прилича на каторжник, прикован към гюлето – може да се движи, но трябва да влачи след себе си товара, за полети вече не се налага да се мисли. Несвободният не може да лети. Всяко обременяване в земния свят има своята антитеза в Надземния Свят, тоест едно или друго освобождаващо условие. Затова твърдението “колкото по-зле, толкова по-добре” има основание под себе си. Законът за противоположностите регулира обременяването на духа с обстоятелства, обуславяйки неговото освобождение или израстване. Тежката карма, обичайна за високите духове, е явление от същия този ред. Какво притежават в Надземния Свят притежаващите всичко тук и заобиколените от призраците на това, което те смятат за свое? Позволено е всичко, но при условие, че се разбира преходността на всичко и осъзнаването на това, че навън не може да има нищо свое.

1962 г. 214. (19 април). Не се страхувай, че ще изгубиш Моята Близост. Тя е над всички твои преживявания и земното обкръжение. Но за да ги разредиш е необходимо осъзнаването на Моето невидимо Присъствие да се задълбочи и усили, преодолявайки по този път съпротивлението на външната среда. Много изпитания преминаха. Много още предстоят. Ще ги преодолеем всичките, тъй като вървим заедно.

1962 г. 215. (20 април). В Тънкия Свят човекът се превръща в мисълта, тоест приема тази форма на мисълта, с която облича себе си. Ако той мисли за себе си като за инвалид – ще стане инвалид, като за сляп – ще стане сляп, като за урод – ще стане урод, като за красавец – ще стане красив, като за камък – ще стане камък, като за животно – ще приеме облик на животно, като за когото и да било – ще приеме външния облик или образ на този, за когото се смята или като какъвто иска да изглежда. Тъй като там всичко се твори и всичко се движи от мисълта. Всички приказки и легенди за върколаци и за превръщането на човека в зверове, растения, птици, дървета, скали изразяват истината или действителността на Тънкия Свят. Призрачното пушене, пирове до затъпяване, формите на постройките, несъстояли се на Земята – всичко това са продукти на мисленото творчество на развъплътените. Следователно там може да се създава както образа на своето външно изразяване, така и обкръжаващите човека условия. Това може да се твори съзнателно или несъзнателно, тоест непознавайки Законите, управляващи тези процеси. В случай на несъзнателно творчество човекът приема свойствения му облик и създава около себе си привычната за неговите мисли обстановка. Персонификаторите от Тънкия Свят

могат временно да приемат желания от тях облик. Но постепенно тази форма, ако волята не се намесва, се разсейва и човекът приема своя истински вид. Персонификацията не освобождава персонификаторите от техния истински облик, който в края на краищата изпъква навън. Развъплътеният, подложен на възжеления, ще проявява със себе си тази форма на мисълта, която преобладава в неговата същност. Лакомникът ще се обгради със всевъзможни ястия, все пак още запазвайки човешка форма. Но възжеления от друг порядък могат да превърнат човека в тези форми или образи на мисълта, в които се потапя или въплъщава изпитващото възжеления съзнание. Мисълта може да бъде или тъмничар, или освободител, тъй като с мисъл се твори и самият човек, и това, което го обкръжава. Най-дръзновените мислени полети са добри именно с това, че разширяват границите на проявите на духа. В Тънкия Свят където е мисълта, там сме и ние. Това до известна степен се отнася и за плътния свят, но земната очевидност пречи да се осъзнае напълно това условие. От своите мисли не можеш никъде да избягаш, ако не е достигнато стъпалото на овладяване на мисълта. Властта над мисълта, ако тя е осъществена на Земята, се разпростира и върху пребиваването в Надземния Свят. Това стъпало трябва да се премине и да се овладее енергията на мисълта. Или човекът ще овладее мислите, или мислите ще овладеят него и тогава възходът на духа се преустановява. Който не владее своите мисли, него често го владеят чуждите мисли.

1962 г. 216. Ако в нещо не успявате даже много продължително време, опитвайте се да го достигнете отново и отново. Ако сам не успявате, опитайте се да достигнете това заедно с Мен.

1962 г. 217. (21 април). Не е повторение, а задълбочаване, изтънчване и усилване на Връзката. Основното направление към Йерархията на Светлината е дадено, но то изисква постоянно внимание и грижа за това как да бъде заздравено, тъй като състоянието на пространството е много неспокойно. Бушуват вихри, антагонистичните токове са напрегнати и на бедното сърце е тежко. Не можете да се успокоите нито върху едно достижение, тъй като всичко се колебае. Само Стълбата на Йерархията стои непоколебимо. За нея и трябва да се държите с всичка сила, намирайки се в постоянно бодърстване. И е много тъмно. Ако не се опазите, може и да не издържите. Най-големите явления от планетен порядък обикновено преминават незабележимо за околното население и за тях съдят само по следствията. Заминаването на Гуру и Майката на Агни Йога премина незабелязано за света и само във вековете ще видят значението на станалото. И така е във всичко. Това става защото всяко голямо явление прилича на айсберг, невидимо в по-голямата си част, тъй като е потопено в сферата на Тънкия Свят, където се намира неговата основа. Виждат и при това само частично, малка част и то ако гледат. Ние Учим да гледате в дълбочина и да виждате явлението в цялост. Корените на равновесието, раздиращо планетата, се губят дълбоко в Тънкия Свят и главното от случващото се е там. Така и в хората виждат само маските, но всяко тяхно действие е обусловено от причини с много голяма продължителност. Ще бъде по-лесно да разберете естеството на човека ако зад външното действие се стремите да видите причината. Нас Ни интересуват причините на явленията. Следствията нямат самостоятелно значение. Със следствието се изчерпва породилата го причина. Затова е необичайно важно да се види възникването на причините. Ние Сами Създаваме нужните Ни причини. Тяхната същност е еволюционна. Понякога Чакаме с векове следствията на заложените от Нас по-рано причини, които са Ни нужни. По същия този път Учим да вървят и тези, които вървят след Нас. Този път е суров. И радостта е в духа, тъй като в плътното тя не може да се намери. Еснафските радости са твърде кратки, за да удовлетворят духа. И техният характер е

личен, тоест временен и преходен. Добре е понякога да се помисли за същността на космическата радост, непреходна и независеща от нищо външно. Когато Казах, че “вашата печал ще ви бъде в радост”, Имах предвид свръхличната радост, пространствената радост, космическата радост. Трудно е да се приеме беседата за радостта, когато е толкова тъмно, но Казвам: радостта идва като проява на утвърждаването на бъдещата Светлина. Условието за усещане и приемане на тази радост си остава все същото – “отвърни се от себе си”. Себелюбието и личното не дава и не може да даде усещането за космическа радост. Но радостта звучи победно в пространството за духа, отхвърлил от себе си оковите на личността, тоест на себелюбието. Книгата за радостта е Дадена като свидетелство за победата на духа, преодолял в себе си личното начало и намерил в това великото освобождение.

1962 г. 218. (22 април). Отричането от себе си е основа на космическите възприятия. Едното се заменя от другото. Замяната върви с устременост и любов – малкото се заменя от голямото. Природата не търпи празнота. Когато си отива личното, образуващата се празнота се заменя от пространствено-космическото; своя свят – от Моя. В Моята Кула се извършва преображение на духа. То се твори с мисъл. Преобразява се мисълта. Говоря за преображение на мисълта. Аз Приемам формата на изразяване, достъпна за съзнанието; така също и Моите мисли. Влизам в съзнанието и сърцето според степента на тяхната отвореност към Мен. Колкото по-широка е отвореността, толкова по-пълно е съзвучието. Сливането се достига просто с отваряне на сърцето и съзнанието. Полетите на духа не са ограничени от времето, тоест времето като такова временно престава да съществува, тъй като духът е извънвременен. Духът в личното е като пеперудата в пашкула. Няма да полети, ако не отхвърли пашкула. Виждам и Усещам превъзходно, когато духът е с Мен. Висшата форма на Общуване е с мисъл. Когато целият екран на съзнанието е зает само с Мен, постъпленията текат само единствено от Мен. Нахлуването на личното нарушава тока. Във възприемащото съзнание Аз Съм на първо място. Аз Творя с огнената мисъл нейните нови форми. Като знаете (това), какво ще предпочетете да изберете? Своя свят, своите лични мисли и себе си, или Моя Свят и Мен и Света на Моите мисли. Renunciation (отречението) е ключ към ясновъзприемането. Ясновиждане, ясночуване, ясновъзприемане – кое от тях е по-висше и кое по-трудно, може да се помисли. Приемникът заглъхва, когато личното го замърсява. Отговарям сигурно на зова, незатъмнен от лични пратки.

1962 г. 219. Изглежда просто: достатъчно е само да забравиш за себе си, да отстраниш и отхвърлиш себе си, за да влезеш в потока на пространствената мисъл, но само от опита може да се съди колко е трудно това. Но друг път няма и преградата на личното начало, стояща на пътя за достигане нивото на космическото мислене, трябва да бъде преодоляна. Кълнът пробива обвивката на зърното, пеперудата – пашкула, пиленето – черупката, с една дума, животът е това, което преодолява себе си, за да се продължи в нова форма. Астралът също представлява един вид пашкул на висшето “Аз” на човека, който трябва да се преодолее. След него ще бъде менталното тяло, и само Висшата Триада, събрала в себе си плодовете на всички обвивки и трансмутирайки ги в елементи на безсмъртието, става вечен носител на духа. Има толкова личности, колкото възплъщения, но Индивидуалността, включваща ги всичките, е една. Не може, потапяйки се в съзнанието на временната и преходна личност, да се усети Безсмъртната своя Индивидуалност с всичките ѝ натрупвания. Вечното се съчетава с временното само при условие, че на първо място е не временното и личното в човека, а това, което е безсмъртно. Да утвърди господството и първенството на духа над всички негови обвивки ще бъде победа на

вечното в човека над временното, на космическото над личното, на Индивидуалността над преходната форма на отделното въплъщение. Може да се отбележи как у Великите Духове Индивидуалността е закривала със себе си тяхната личност, измествайки я на заден план и давайки по този начин възможност на Индивидуалността да се прояви повече или по-малко ярко при изпълнение мисията на даденото въплъщение. Индивидуалността на Великите Духове сияе във вековете, а личното се изтрива във времето, тъй като и през живота им е сведено до нищо. Когато личността стане изражение на Индивидуалността, тогава се откриват възможностите за космически постижения.

1962 г. 220. Мислите и емоциите от личен порядък, пречещи на напредъка, е най-добре да се отхвърлят безпощадно. Нима може да има колебание в отношението към това, което препятства Светлината? Именно да не се даде възможност на астрала да вибрира своеволно, затъмнявайки светлината на деня. Вредата от астралните мисли, подхранващи себелюбието, е огромна. Не е ли все едно под какъв облик, форма или предлог се надигат отвътре мътните вълни на това, което трябва да бъде изживяно. Хората могат да нанасят много чувствителни рани, но колкото и да е болезнено, нека всяка болка, всяко притеснение, всяко обременяване и всяка слабост във вас да бъде причина за още по-силно, още по-огнено, още по-мощно устремяване към Фокуса на Единната Светлина. Нека всичко, даже най-пречещото и противодействащото, само да приближава. Нека най-препятстващата мисъл да бъде импулс не за отдалечаване, а за приближаване към Владиката. И всеки път, когато възникне нещо влекащо надолу или настрани, нека силата му да бъде използвана за обратното – за сближаване и за възвишаване на духа. Ако пречещата мисъл при всяка своя проява стане причина за утвърждаване Лика на Владиката в третото око, то от пречеща тя ще стане помагача. Така всичко, което препятства, може да бъде заставено да служи за стъпала на подема. Така енергията на всяко явление може да се приложи към всеки от полюсите. Така всичко може да се застави да служи на Светлината, даже самата тъмнина. Ако всяка поява на тъмните облици бъде неизменна причина за обръщане към Учителя, то не към Учителя ли ще изместват служителя на Светлината изчадията на тъмнината! Няма да се уплашим от нищо, няма да се спрем пред нищо и няма да отстъпим пред нищо, тъй като сме достигнали до тази граница, след която започва да ни служи всичко: и тъмните, и светлите сили.

1962 г. 221. (23 април). Получаването по личния канал се извършва тогава, когато позволява или изисква Кармата. Получаването от безличен порядък е почти постоянно, тъй като безличният проводник не засяга Кармата и не нарушава свободната мисъл на приемника. Психизмът с това е и опасен, че нарушители на свободната воля от Тънкия Свят проникват към проводника на съзнанието със слаба воля и му влияят в желаното направление, кармично намесвайки се в съзнанието на човека. Това е също своего рода обсебване, тъй като опиянението на психизма прилича на алкохолното опиянение или действието на наркотиците. Пространственият проводник на свръхличните възприятия е безопасен, тъй като не дава лична храна на астрала и с това не поддържа себелюбието.

1962 г. 222. Имате множество възможности да утвърждавате себе си в Светлината.

1962 г. 223. Полагам усилие за това да се състои Общуването, но е нужна пълнозвучаща съответност.

1962 г. 224. (24 април). Отричане и Утвърждаване. Ние сме против отричането. Отричането не е действено. Отричането не съдържа в себе си нищо. Даже явно невярното положение Ние Покриваме с вярно утвърждаване. Отричането, унищожавайки това, което

то отрича, не създава нищо в замяна, докато в същото време утвърждаването твори конкретна форма на утвърждаването явление. Разрушителната сила на отричането може да се види в проявата на отричане на безсмъртието на духа, когато отрицателят, преминавайки в Тънкия Свят, остава лишен от това, което е отричал, тоест от живот. Мощта на отричането се отразява върху човека не толкова в плътния свят, колкото в Тънкия. Това, в което вярва човек, тоест това, което той утвърждава, за него продължава да съществува в утвърждаваните форми, а това, което той отрича, престава да съществува. Ако той отрича възможността да се лети в Тънкия Свят, той не лети, а продължава да се движи така, както се е движел на Земята. Всичко отричано и всичко утвърждавано проявява там своята сила. Отричането действа разрушително върху психиката на човека на Земята, само че следствията на тези отричания не са видни за окото. Ето, дойде отрицател. Как да се постъпи? Всяко изказано отрицателно положение следва да се покрие с положително утвърждаване, по възможност без да се засяга отричаното. Например отричат се едни или други положителни качества в човека, тоест извършва се осъждане. Положителното, тоест доброто начало може да се види във всекиго и да се утвърждава то, без да се засяга това, което се е отричало. И тогава разрушението ще бъде покрито от съзиданието и вреда от осъждането няма да има. Споровете са вредни затова, защото спорещите винаги отричат нещо. С това са разрушителни споровете, без да говорим вече за напразно разпиляната психическа енергия. Във всяко, даже погрешно утвърждение може да се намери някакъв дял истина и тя да се утвърждава. Трябва да се избягва думата “не”, заменяйки я с утвърждаващото “да”. Тогава всеки обмен на мисли и всяка беседа ще бъдат благотворни и ще обогатят събеседниците. Много вреда произтича от нарушаване на тази основа на строителството, пораждат се много злоба, ненавист и взаимно неразбиране. Ученикът е длъжен винаги да има в готовност своята утвърждаваща дума.

1962 г. 225. (М. А. Й.). Да попаднеш под властта на настоящето значи да загубиш перспектива за бъдещето, значи да се потопиш в призраците на Майя и да загубиш посоката. Под настояще се разбира очевидността на плътния свят, лишаваша съзнанието от възможността да се ориентира правилно в ставащото наоколо. Какво се е изменило във Великия План? Нищо. Какво е станало с Основите на Живота? Те остават непоколебими и неизменни, както винаги. Какво се е случило? Откъслеците и парцалите на призраците на Майя са закрили действителността и съзнанието, потопено в тях, е загубило способност да чувства, вижда и чува всичко, което е отгоре. Но Учителят е над Майя, но Основите също са над, но Майя не изразява действителността. Така в самите вас трябва да се намерят сили да се издигнете над лъжовността на Майя, утвърждавайки Основите и проявата на Близостта на Учителя на Светлината. Това постоянно, упорито и волево утвърждаване на себе си в Светлината трябва да се извършва всекидневно, тъй като Майя е постоянно на стража, тъй като Майя е упорита и утвърждава себе си в плътната очевидност.

1962 г. 226. Битката е ужасна.

1962 г. 227. (25 април). Действат магнитите и на Висшите, и на низшите привличания. Съзнанието избира, привличайки се към едното или другото. От избора зависи следствието, а изборът – от волята. Не можеш да служиш на Висшето, потапяйки се в низшето. Предишните натрупвания от низш порядък служат като материал, създаващ силата на влечението надолу. Тези натрупвания не могат да бъдат унищожени, но може да се неутрализира силата на притегляне с устременост нагоре. Борбата между Висшето и низшето начала трябва да бъде завършена на Земята, тъй като в Надземното тя може да завърши с поражение на Висшата Дуада. Затова изборът на мислите и влеченията на

астрала трябва здраво да се вземат под контрол, за да бъдеш готов в пълно въоръжение да влезеш в областта на Надземния Свят. Времето е кратко и всеки загубен час ще бъде невъзвратима загуба.

1962 г. 228. (26 април). Докосванията до проводника на Моя Дух невинаги са еднакви по следствия. Донесият повече ще получи повече. Приношението или жертвата са необходими. Заплащането за получаването остава. В жертва се принася: низшето за получаване на Висшето, малкото – за голямото, личното – за свръхличното, земното – за Космическото. Донесият получава. В храма влизат без багаж и в чисти дрехи, още повече в Храма на Духа. Необходимо е да се разбере самоотричането като условие за непосредственото познаване, тоест чувствознание и ясновъзприемане. Ние Даваме вехите на пътя, но трябва сами да преминете. Да преминеш значи да приложиш. Практиката на прилагане на Нашите Указания е условие за следването на Йерарха. Никога не Изискваме това, което е свръх силите. Всичко давано е приложимо и жизнено. Всичко приложено е стъпала на възхода и приближаването към Нас. Всяка крачка, даже и най-малката, всяко движение в посока към Фокуса на Светлината е Благо. Можете да се движите към Нас при всякакви условия на живота. Няма такива обстоятелства, няма нищо, което би могло да послужи като преграда за сближаването с Нас или за движението по пътя към Нас. Всичко, което пречи, е вътре и няма нищо външно, тоест вън. Когато изглежда, че пречи външното – това е самоизмама, това е съблазняване на Майя, това означава само че нещо се е случило вътре, че неблагополучието е в духа. Ако прегледаме Книгата на Животите на Великите Духове ще видим, че колкото и да са били тежки и непоносими външните условия, нищо не е могло да Ги отклони от пътя на изпълнение на Водещата Воля. Имате примери на огнена самоотверженост, когато всичко свое се е отхвърляло, включително собственото тяло. Нищо не е пречело на Великото Служене, тъй като заповедта “отвърни се от себе си” преди всичко се е прилагала върху себе си. Огненият Път, преминат на Земята със земни крака, е бил жизнено утвърждаван, тоест прилаган към самия себе си. Не са жалели Себе Си, не са Се щадили, били са разпъвани на Кръста на Живота. Този път на преодоляване на себе си наричаме Огнен Път. Огненото тяло, преодолявайки низшите три, утвърждава себе си в действие. Няма друг път за оформяне на огненото тяло. Тъй като и астралът оформя себе си също в действие. Само че неговата активност се осъществява в низшите сфери, съответстващи на материята на тази обвивка. Но астралът е оформен отдавна и усиляването на това начало вече представлява препятствие за проявата на дейността на огненото тяло. Възможността за проява на активност във всяка от обвивките зависи от избора на волята. Но даже “земната мъдрост е вражда против Бога”, тоест дейността на интелекта се противопоставя на огненото действие, на висшето в човека, тоест на чувствознанието, ясновъзприемането и другите прояви на висшето “Аз”. Съзнанието може да се проявява във всяка от обвивките, но висшето – само в огнената. Трябва да умеете да наблюдавате и да различавате във всеки даден момент коя обвивка е активна, в коя от тях и как се проявява активността на духа. Това ще помогне за разчленяване на проводниците в съзнанието и ще облекчи възможността да се действа във всеки от тях поотделно. Животът е школа, а най-важният предмет за изучаване в него е самият човек.

1962 г. 229. (М. А. Й.). Изпитвайте се усилено. Трябва да се разбере, че целта е напрегнато близка. Няма да мислим за тези, на които е по-леко, тъй като имаме това, което те нямат. Просто ние повече плащаме. Според плащането е и получаването. Трябва да бъде заплащан откритият достъп там, където за множеството входовете са затворени. Затова оплакванията са недопустими като показател за неразбиране. С оплакване и недоволство

може да се пресече пътя. По-добре е той да се приеме радостно и доброволно, тоест обединявайки своята воля с Волята на Владиката. Тъй като Неговата Ръка е над вас. Трябва да се повярва, трябва да се признае, и приемайки, да се утвърди това в действие. В таква тежко и необикновено време не може и да има обичайни условия на живот за тези, които са призвани от Владиката. Пътят на избраните е белязан от необичайността. Въздействието на Лъчите се усилва през цялото време. Асимилацията им от организма понякога не е лека. Много усещания се предизвикват от нея. Тежестта не трябва да се отнася за сметка на външните условия или хора. Бремето е тежко. Духът усеща и сърцето боли, а разпределителите на пространствените нагнетявания са толкова малко. Тежестта на Атлас не е приказка, а ярко усещана действителност. Спасението е в мислите за Висшето – в обвивките няма да го намерите. Може да се отбележи, че потапянето с мисъл в астралните преживявания не дава дори и временно удовлетворение. По-рано можеше да се избяга от живота по този начин, сега е невъзможно. Обвивките са изживели себе си. Опората и прибежището за духа са само в огненото тяло. Утвърждаваме Огъня, тъй като Епохата на Огъня настъпи.

1962 г. 230. (Гуру). Човек олицетворява със себе си правдата ако възплъщава своите думи и мисли в действие, тоест проявява със себе си това, което утвърждава на думи. Казалият „Аз Съм Пътят, Истината и Животът” е Проявявал със Себе Си Истината. Думите и делата не са се разминавали, както у обикновените хора. Огненият Път превръща думите в дела, а също и мислите. Това е Пътят на утвърждаване на Живота. Но това е тогава, когато мислите и думите са от Светлината.

1962 г. 231. Опасявайте се да давате съвети, особено ако не ви ги искат.

1962 г. 232. (27 април). Приятелю Мой, способността за Общуване с мисъл е за предпочитане пред астралните възприятия, макар и последните да изглеждат по-убедителни и осезаеми. Мисълта е твърде безтегловна и е твърде трудно да се улови. Но все пак Общуването с мисъл е от по-висока степен. По-нататък е Общуването чрез мълчание. Този вид Общуване се прилага малко, тъй като той е най-труден от всичко. Да заставиш чувствата и всички обвивки да замлъкнат не е лесно и не е просто. Изисква се дълга тренировка. Но има моменти, когато човек се уморява от постоянните движения в своите обвивки и тогава те могат да замлъкнат за кратко време. Можете да се упражнявате, привеждайки в мълчание отначало всеки от проводниците поотделно, а после всичките заедно. Пълната неподвижност на физическото тяло се постига по пътя на продължителна тренировка. Отначало се побеждават произволните движения, после така наречените нервни, после времето на пълна неподвижност и покой на физическото тяло се увеличава, започвайки поне с една минута. Тази неподвижност дава власт над физическото тяло, тъй като в моментите на замлъкване на активността на тялото господства водещата мисъл. В такива моменти е възможно даже да се лекуват успешно, изпращайки оздравяващи мисли в този орган или част от тялото, където е нарушено равновесието. После следва упражнението по привеждане в мълчание на астрала. Това също не е просто, тъй като този проводник се намира в непрестанно движение, с което той се храни и което иска. Да преживява, да преживява и да преживява безкрайно – ето неговото мото. Когато той замлъква, действа мисълта. Да се потуши тя е най-трудно от всичко, затова за начало се избира някаква отделна мисъл, а всички останали се отхвърлят. Когато това е постигнато и съсредоточаването се удаде се отхвърля и тази мисъл и всички обвивки замлъкват. Опитите за привеждане в мълчание на обвивките могат да се повтарят безброй пъти, тъй като това не може да бъде постигнато изведнъж. Но упражненията ще дадат много и ще помогнат много. Тъй като това е все този същият път за овладяване на себе си. Ще бъде

подкрепено всяко усилие по този път. Обвивките на двуногите са разпуснати и властват изцяло над тяхната поробена от обвивките воля. Човекът е забравил, че му е дадена власт над всички и се е превърнал в техен роб и слуга. Владиката на своя микрокосмос се е превърнал в роб и е загубил волята. Достатъчно е съвсем кратко наблюдение, за да се види това неизбежно и безнадеждно робство на своите обвивки във всичките му видове и форми. Ето някой се е обидил... Той е роб. Някой се е раздразнил... Роб е. Някой трепка с ръката, крака, главата... Той също е роб. Някой приказва без мярка. Някой се бои. Някого измъчва недобра мисъл. Роби, всички са безволни роби, жалки, тъмни, слепи роби на своите собствени тела. Да осъзнаеш своята власт и своето първородство, значи да направиш първата крачка. Да осъзнаеш своята власт над всички тела, които обитава духът, значи да започнеш да утвърждаваш тази власт над низшите начала в себе си постоянно, упорито, настойчиво, твърдо, неумолимо по космическото право на първенството на духа. Духът е огън, висшето начало в човека. Всичко му е подчинено и тази власт вече се проявява в човека, но неосъзната се превръща в робство и подчиняване на висшето на низшето. Мисълта господства над астрала. Тя го привежда в движение и го заставя да вибрира в унисон със своята тоналност и напрежение. Но породителят и творец на мисълта, човекът, създаващ мисълта, не разбира и не осъзнава, че той, творещият, е върховен неин владика, а не роб на своето порождение. В действителност става обратното и съзнанието, породило мисълта, става неин подчинен. Същото се случва и в областта на чувствата и емоциите. Всичко е обърнато и низшето господства над висшето и разбирането е затъмнено. Нашата задача е да освободим духа и да го изведем от тупика, в който го е вкарало неговото собствено недомислие. Трябва само да се разбере, че загубената власт, завладяна от обвивките, принадлежи на духа и не може да бъде отнета от него, ако той не допусне това, че тази власт може да се върне и да се утвърди неизменно и всички тела да се подчинят на волята на духа. Робът се бои от стопанина, тялото – от духа, а също и всички обвивки. Трябва да се влезе в своето наследство и владението над всички тела и необратимо да се утвърди властта. Ще Изпратя овладяване на себе си, но приложете пълно желание и пълно разбиране.

1962 г. 233. (М. А. Й.). За мен е радост да усещам огъня на устременото сърце. Колко мълчащи сърца и хора, мълчащи със сърцето. Нишките на сърцето вървят далеч, непознавайки прегради и препятствия. Границите на земния и на Висшите светове не могат да служат като бариера за енергиите на сърцето. Огньовете на сърцето, енергиите на сърцето ги преодоляват всичките свободно и просто, сякаш ги няма изобщо. Не само да се осъзнае, но трябва да се почувства как изчезват границите на световите, когато устременото с любов сърце ги преминава, без дори да усети тези прегради и препятствия. Огънят на любовта не се побеждава от смъртта. Устремът и предаността побеждават смъртта. За горящото с любов сърце не съществуват нито смъртта, нито разстоянията и границите на Невидимите Светове. Любовта към Висшия Облик побеждава всичко. Сърцето, горящо с нея не познава поражението. Любовта-победителка увенчава с победа огнените стремежи на духа.

1962 г. 234. (Гуру). Почитането, тържествеността и устремеността са форми на Общуването в духа. Има и други форми. Обсебените общуват също със своите обсебители. Но Висшите огньове не допускат обсебители. Почитането се увенчава с гарантираност, тържествеността – с допускане и устремът – със сливане с този, към когото се устремява сърцето. Така почитането, тържествеността и устремът служат като възможности за възхода на духа.

1962 г. 235. (28 април). Много различни течения преминават покрай съзнанието в менталния поток на планетата. Не може да се обхване всичко. Но с един от преминаващите наблизо може да се влезе в съприкосновение. И тогава мисълта ще потече по канала на този поток. Трябва само да успявате да фиксирате постъпленията, без да се отклонявате от избраното направление. Общият характер на избрания поток се определя от връзката с Йерархията, което позволява да се обградиш от нежеланите течения. За регистрацията на мислите е нужно съзвучие. Без съзвучието и Фокуса има хаос. Не е трудно да си представиш колко мисли има в пространството. Без наличието на определено съзвучие те биха потопили приемника. Музикантът, художникът и писателят – всеки черпи или се приобщава към своя поток от ментални енергии. Контактът може да бъде продължителен и постоянен. Каналът на Учението на Живота също може да храни съзнанието според степента на слятост с него. Многогодишният контакт позволява да се черпят знания в нарастващ и задълбочаващ се ритъм. Авраам ходел пред Господа – това е също символ на канала на Висшите Енергии, в които е влязло съзнанието на устремения дух. Висшата Мисъл може да се докосва до съзнанието постоянно. Телата на хората са земни, от елементите на Менделеевата таблица, но мислите на хората са толкова различни и не приличащи една на друга, както техните лица или изражението на очите и даже много повече и по-дълбоко. При единност на същността на природата нейното разнообразие е безкрайно. Нищо не се повтаря, тъй като спиралата на жизнените прояви е устремена напред, в бъдещето. Завивките на спиралата могат да проявяват аналогия, но никога тъждество. Няма два еднакви момента, тъй като всеки друг е вече нов с друго съчетание на елементите. Съзнанието също никога не стои на едно място: то или е устремено напред с нарастване, или се връща назад и започва да се разлага. Психичните продукти на съзнанието се отнасят към разряда на неустойчивите съединения и само циментът на устрема ги скрепява в монолитно цяло. Нужен е устрем, за да не се разпадне съзнанието. Това явление може да се наблюдава особено ярко, когато такова съзнание, не циментирано с устрем, потъва в малстрьома на астралните течения, бидейки всмукано във вихрите на неговите водовъртежи. Нужен е силен устрем, за да се съхрани неговата цялост, а също и връзка с Йерархията на Светлината. По същия начин и в обикновения земен живот често може да се отбележи разлагане на неустрашените съзнания. Това явление е пълно с драматизъм. Много са мятаните се духове, загубили пътя. Те приличат на сламки в морето. Фокусът на притегляне на Йерархията на Светлината, бидейки мощен Магнит, позволява в цялост да се запазва монолита на съзнанието именно благодарение огньовете на устрема и наличието на далечна цел, към която то е устремено. А тъй като наоколо е тъмнина, то може нагледно да се разбере колко разлагащи се и потъващи съзнания се има в света. Ние Наричаме маяци на спасението тези, които стоят на пост и понякога неизвестно за самите себе си служат като ориентир за търсещите духове. Мислите на търсещите се привличат към Светлината и магнитно се присъединяват към нея чрез тези, които подобно на стражи или кули на духа стоят на кръстопътя. Този процес на указване пътищата на тези, които ги търсят, често се осъществява без знанието както на указващите тези пътища, така и на получаващите указанията. Магнетизмът на мисълта на дозорното съзнание действа на съзнанието, искащо Светлина. Помощта се оказва в духа. Изпращайки лъч светлина в тъмнината, маякът не знае колко кораби ще спаси и на колко ще укаже пътя. Трябва да се стои на пост не заради себе си, а заради милионите нещастни, не познаващи Светлината, но чакащи я и жадуващи да я получат и даже искрицата Светлина, която още тлее в тях, привлича към себе си Светлина от пространството от тези, които могат да светят.

1962 г. 236. (29 април). По-напред трябва да се повярва и да се допусне в духа възможността за осъществяване на това, което е набелязано да се направи или извърши, или достигне и само след това вече да се осъществява. Отначало изпълнението се извършва в духа, а после вече в сферата или областта, за която се отнася набелязаното действие. Това особено се отнася за действията и явленията от особено естество. Осъществяването на мисълта в духа служи като преддверие за изпълнението ѝ в живота. По този път и ще вървим към утвърждаване контрола над мисълта. Тази задача е трудна, но осъществима. Неуспехът на предишните опити зависеше от това, че етапът на действията в духа не беше преминаван съзнателно. Успешността на действието на мисълта трябва винаги да се предхожда от огнено действие в духа. Действа същата тази мисъл, но от по-висок порядък и подчинява на себе си по-плътната или земна мисъл, свързана вече с проявите на външните явления по отношение на духа. В духа всичко е възможно и осъществимо. Но колкото по-ниско, толкова по-плътно и толкова по-голямо е съпротивлението. Но низшето се преодолява от висшето и плътното – от тънкото. Трябва само да се разбере, че цялата мощ за преодоляване е съсредоточена в човека, в неговия дух. Няма предел за растежа на могъществото на духа, потенциалът на мощта на който по принцип е неизчерпаем.

1962 г. 237. Владиката на седемте Лъча ти Указва: издигни се духом над всичко, над всичко, което пречи на сливането с Мен и победи пречещото в духа. Остави всичко, което застава като преграда между теб и Мен. Трябва да се остави в духа. Можеш да имаш всичко, но го остави в духа, не считайки нищо за свое. Замени лунния лик с лика на Слънцето, с лика на Светлината, с лика на щастието на победилия себе си дух. Издигайки своето съзнание над света и издигайки се в Моите Лъчи и сливайки се в сърцето си с Мен твориш велико действие, тъй като издигаш след себе си планетата. Земните сфери са пронизани от човешката мисъл. Висшите Принципи на седмичната планета се съдържат в човека и човечеството. Ако цялото човечество като цяло изведнъж се възвиси с мисъл в духа, хората биха издигнали Земята на по-високо стъпало на еволюцията. Но трябва да се издигне първо човешката мисъл, насищайки я със Светлина. Това е и мисията на живота на Великите Духове. Това е и мисията на вашия живот. Изпращам Благословия, Изпращам на подвиг за издигане на вселенската мисъл.

1962 г. 238. Да считаш себе си за недостоеен за Общуване и да се отклониш от него под един или друг предлог, като нарушиш с това всекидневния ритъм, значи действително да се окажеш негоден. Ако днес отклонението стане под един предлог, утре под друг, а после и под трети, то ще е невъзможно да се спази ритъмът. Но нарушаването на ритъма е равно на нарушаване на връзката. Всичко, което прегражда пътя, е временно и преходно, но Водещият е неизменен и духът на човека е вечен. Връзката с Владиката е над всичко, над всички обкръжаващи условия. Никой от обръщащите се със сърцето не е отхвърлен. Съвършени ученици няма. Никой не е съвършен. Приближавали Сме към Себе Си и най-негодни на пръв поглед хора. Спасителят е бил сред митари и грешници. Под външната неугледна на вид обвивка често се е оказвала скъпоценност. Също и собствените преходни затъмнени състояния на духа не могат да бъдат причина за отклоняване от всекидневния ритъм. Настроенията ще отминат, условията ще се изменят, но Сребърната Нишка, запазена в цялост с ритъма, отново ще засияе в пространството с нова сила, трябва само да се пази Образът на Учителя на Светлината в сърцето, знаейки че Този, Който Води, е винаги с вас.

1962 г. 239. Вземете мерки за това Общуването да бъде по-пълно.

1962 г. 240. Властта на думите над съзнанието е такава, че тя се приема за действителност. Но действителни са само делата. Затова трябва да се защитите от думите. Въздействието на думите е огромно, тъй като зад думите стои мисълта и ако тя е достатъчно силна, тя прониква в съзнанието и оставя в него своя отпечатък. Именно този отпечатък се приема за очевидност, заменяща със себе си действителността. Само приложената мисъл дава отлагане на кристали, неприложената – нищо. Приложение означава дела, тоест възплащаване на мислите или думите в действие. Затова ако думите не се съпровождат с утвърждаването им в живота, те са празни, а също са празни и мислите, които са ги породили. Всички хора мислят и мислейки пораждат мисли, но творещите мисли и празните мисли са съвършено различни. Трябва да се учите да не придавате никакво значение на думите, непотвърдени с дела; трябва да се учите да се освобождавате от въздействието на думите когато е ясно, че тези думи са само върху езика. Трябва, трябва да се разбере какво означава творещото слово, излизащо право от сърцето. Многословни ли са хората на делата? И защо тези, които мислят огнено, не обичат да прахосват енергията си в думи. Има хора на думите и има хора на делата. Опасявайте се от думите. Там където са думите и там където те са много, има нещо неблагоприятно. Под многословието винаги е скрито някакво неблагоприятие. Колкото и да са прекрасни думите, търсете зад тях делата, и колкото по-високи са думите, толкова търсенето на дела нека да бъде по-изострено. Ние не Обичаме приказливите. Достигналият не е приказлив.

1962 г. 241. (3 май). Ненапразно се указваше дружба с мълчанието. Обикновено се съжалева не за това, което сте премълчали, а за това, което е говорено. Отговаряте за всяка излишна дума и не някога после, а сега. В сила остава народната мъдрост – думата е сребро, а мълчанието – злато.

1962 г. 242. Как може да се довери съкровено, преди да сте изiali пуд сол? Неприето от неподготвеното съзнание то ще се обърне срещу вас с цялата тежест на неразбирането на неговото съзнание. Трябва да се приберете в себе си, тъй като вашият огън за много съзнания е непоносим. Отначало е пламването и подемот, после – залюляване на махалото в противоположната страна. Необичайното не се прощава и невместващото се – също. Също не се прощава и откриването на ликовите от тези, до които то се е докоснало.

1962 г. 243. Ти искаш да знаеш какво се случва. Светлината се докосна до себелюбието и предизвика неговата ярост. Възникна заплахата за самотнието и своеволието. Как да се опазят те? Само принизявайки вас. Но Казвах: “И ще възнесат, и ще унижат”. Но това са само вежи по пътя. Те са неизбежни. И духом трябва да се извисите над едните и другите. И трябва да се намерят сили да се устои срещу противните течения. Аз Съм с вас винаги. А вие се оплетохте в пресичането на различни мисли, не свои, а чужди, приети близко. Нека да мислят всеки както иска, но вие – както Искам Аз. Искам с мислите и сърцето си да бъдете с Мен, отхвърляйки вълните на отложения боклук. Какво от това, че някой и някак мисли иначе. Вие бяхте и сте с Мен, и ще останете с Мен здраво, когато вълните на наносните течения се отлеят в морето. При съприкосновение със Светлината поляриността на астрала се проявява особено ярко. От една страна „осанна”, на единия полюс, от друга – „разпни Го” – на противоположния полюс. Това е по човешки и това е във всички прояви на егото и астрала. Ако ви въздигат, гответе се да бъдете принизени. И колкото повече въздигнат, толкова повече ще принизят. Тежко е да се узнават ликовите на хората, даже на докосналите се до Светлината. Предателството, недоверието, съмнението са факли, осветяващи пътя на тези, които са Ми близки. А вие, Мои воители, не се страхувайте. Не се страхувайте – Аз ще Вдигна щита. Вашето докосване

и отговора на него предизвикват вълната от изпитания и всеки е принуден да прояви своята същност, за да преодолее в себе си всичко, което е било скрито дотогава. Не е ваша вината за това, а неотменимото въздействие на Светлината, която е във вас от Мен. И ако към Мен е имало такова отношение и е последвала такава реакция, то и вие в някаква степен предизвиквате същото. И въздигайки и принизявайки вас, реагират на вашата Светлина според своето съзнание и възможности. Но вие знайте своя път и не се плашете от препятстващите гласове. Нека те да не ви смутят, тъй като има много смут в света. Полагайте в Мен и вярата, и силата, и твърдостта си. Аз Съм неизменен към вас и затова нека изменчивостта на минаващите покрай вас и даже на считащите, че вървят с Мен, да не ви смущава. Тъй като е ценно не самоутвърждаването, а признаването на Мен. А то се проявява не в думи, а в дела. Не всеки казващ: “Господи, Господи” ще влезе в Моето Царство, а прилагащият Моите Завети в живота. По този признак и съдете, и няма да сбъркате. Думите са течащи води. Словесното утвърждаване е нищо, ако не е потвърдено с дело. Гледайте в корена и ако коренът не е здрав, твърд или е увреден, не е здраво и всичко, което се държи върху корена с порока. Брашното в средата не е чисто, но какво да се прави, ако няма друго брашно? Всичко ще послужи в доброто стопанство. Казах за елмаза. Трябва да се чака докато заблестят неговите стени, шлифовани от изпитанията на живота. Не е отхвърлен никой, но всички се изпитват. И колкото по-силен е устремът и колкото по-високо иска да се издигне съзнанието, толкова изпитанията са по-тежки и трудни. Ако нямат нужда от вас, отдалечете се. Когато дойде време, ще дойдат отново при вас, но вече просветлени с разбиране, ако изпитанията са издържани. Ако не, ще видите безумието на яростта на егото. Така в Мен и с Мен ще преминете и този отрязък от пътя.

1962 г. 244. (М. А. Й.). Скъпи мои, те се изпитват сурово, изпитвани сте и вие. Вашата задача е познаването на човека. Според познанието е и плащането. Озарявайки със своята светлина сенчестите места на съзнанието, ще познаете разнообразието на човешката природа и неговите скрити дълбини. Невинаги те са приятни за гледане. Но все пак трябва да се знае. Всяко отдаване на съкровено знание не само отдалечава отдаващия от крайната цел на неговия път, но и го поставя под удара на енергиите от противоположния полюс на полученото това знание съзнание. Ако Самият Владика е принуден да действа на принципа „Невидимо – Видим”, то какво да се каже за живеещите в света и стремящи се да дават! Затова и се Указваше съдружество с мълчанието. Където ви се иска да кажете повече, там замълчете. Въздействието с мълчание е не по-малко мощно, отколкото с дума. При това мълчанието не налага никакви задължения и достига целта не по-малко ефективно. Умейте да действате с мълчание. Понякога това е необходимо. Защото покрай всичко мълчанието е и щит. Нашата Близост е здрава и стабилна и не прилича на човешката близост. Ще Помогнем във всичко: и в едното, и в другото. Засега се учете да разкривате ликовете. Никой няма да съумее да се скрие под маска, тъй като вие Ни помагате да отделим пшеницата от плевелите. Не сте жертви, отдадени на разкъсване, а Наши помощници и обичани от Нас.

1962 г. 245. (Гуру). Можем да си спомним какво е сътворявано около нас винаги. В по-малка степен се твори и около вас. Това е естествено следствие от близостта до Йерархията на Светлината. Да се научите да запазвате равновесието на духа и да не се смущавате от нищо, ще бъде победа на поредното стъпало.

1962 г. 246. (4 май). Сине Мой, проявите на разстройство на стихииите се отразяват тежко върху психическото състояние на човека. Човешкият микрокосмос е тясно свързан с тяхната същност. Всички изменения в тях въздействат върху стихийната материя, влизаща в състава на неговия организъм. Огън, земя, вода и въздух – това са

основните четири стихии. В Епохата на Огъня преобладаваща стихия ще бъде огънят. Задачата на човешката еволюция е да овладее стихии първо в себе си, после извън себе си. Овладяването на огъня е най-трудната задача. Огънят вътре се намира в постоянно взаимодействие с пространствения огън. Ако овладяването не е осъществено, въздействието на пространствените огнени токове понякога е остро мъчително. Кръстосващите се токове, антагонистичните токове сякаш разкъсват организма и в дълбините на съзнанието се размърдва хаосът. Постигането на овладяване на огненото начало в себе си сякаш обвива човека със защитна мрежа, и тогава заградителната мрежа охранява особено надеждно. Електричеството е пространствен огън. Всяка клетка на тялото е електрическа батерия. Всеки нервен импулс е огнен ток. Огнено е всяко действие на мозъка. Човекът е огън, проявяван в постоянно действие. Всички действия и процеси в организма са също огнени. Овладяването или контролът на което и да е от тях означава овладяване на огъня. Дали човек работи физически или мисли, радва се или тъгува, седи или се движи – всеки процес е огнен. Под въздействието на волята се осъществява много широка област от човешката активност, но на въздействието на волята се подчиняват и произволните действия. Мисълта управлява и тях, ако е достатъчно тренирана. Здравото и нормалното състояние на органите на тялото, тоест тяхното огнено равновесие може да бъде регулирано от волята. Трябва само да се знае, че земята и нейните елементи са инертни и че елементите на земята, въздуха и водата се подчиняват на огнената мисъл. Това знание довежда до властта, до огнената власт над своето тяло. Това не идва за един час, но изисква продължителни години опит. Всеки момент на незаетост може да се използва, за да се полекува един или друг орган на тялото, в който се забелязва неравновесие, тоест една или друга степен на заболяване. Очите, зъбите, стомахът, мускулите – всичко се поддава на въздействието на мисълта. Но преди всичко самият огън в човека се нуждае от пълно овладяване. Всички мисли, чувства и импулси на човека – всичките са огнени. Тяхното овладяване довежда до неговата власт над огъня, тоест и над всички останали стихии на микрокосмоса. Това овладяване се постига с упорит, настойчив и постоянен труд. Много свободни минути в течение на деня могат да се използват с полза. Всеки опит в това направление прилича на влагане на пари в спестовна касичка. Нито едно усилие не пропада напразно. Всичко донася резултати, а тяхно следствие е нарастването на властта, на огнената власт над своя микрокосмос. Нека да беснеят астралите на двуногите, не можещи да управляват себе си, но нека да служат само като показател за това докъде довежда човека разюздаността на мислите и чувствата, разпуснатостта на силните емоции и нежеланието да владее себе си. Контролът над всяка проява на активност на съзнанието е благо. Контролът е постоянен и твърд. Върши се всичко, което вършат хората и което животът и неговите условия принуждават да се върши, но всичко това се прави под контрол и при наличие на постоянен дозор на съзнанието. Усмивките и жестовите, и думите да са под контрол. Движенията – също, с една дума всичко, ставащо в човека. Дори произволните процеси може да се насочват от волята, например храносмилането или дейността на всеки орган на тялото. Съсредоточаването, даже краткото, върху всеки с указание какво иска волята, ще даде нужния импулс за правилната работа на всеки от тях. Не трябва да се позволява на болестта да върви на самотек. Всяка може да се пресече и е добре това да се направи в самото начало. Така също и всички нежелателни прояви в себе си могат да се заменят с желани. Волята контролира всичко. Всичко това води до овладяване на собствените огньовете и подчиняване на огнената стихия на проявата на воля. Имаме примери за властта на човека над стихии извън него: утихнали са и ветровете, и вълните, спирали са или са започвали дъждове, разпалвал се е огън, предизвикван от

пространството или изведнъж е угасвал пожар; ходели са по горещи въглени, държали са горещ въглен в ръцете си, спирали са земетресения, въздействайки със своите укротени огньове на подземния огън. Много явления са творили хората, овладели стихии в себе си. Властта над всяка плът трябва да се разбира всестранно. Тя е дадена на човека в потенциал, но да се удържи тя, извеждайки тази възможност от нейното спящо състояние, може само прилагайки практически в живота, във всички дреболии, всекидневно и неуморно на всички енергии на духа за овладяване на себе си. Този труд е огромен, но и целта е огромна, а постепенността и неотклонността на стъпалата на достиженията ще дадат увереност и сили да се движите по-нататък по пътя на утвърждаване могъществото на духа, предел на което няма.

1962 г. 247. (5 май). Приятелю, знаеш ли че докосването до Моята аура предизвиква ярка проява на всички енергии на човешката същност, скрити дотогава и често даже неподозирани. Може даже да изглежда, че добрият дотогава човек е станал изведнъж лош, че от него са започнали изведнъж да напират такива свойства на характера, които не са се проявявали по-рано, а проявяваните по-рано изведнъж са се усилили неизмеримо. Това е законът за докосването до Светлината, осветяваща всички скрити ъгълчета на съзнанието и пробуждаща към действие зародишите на доброто и злото, бездейни до това време. Това явление трябва да се знае, за да не се учудвате от гримасите на човешката природа. Също и чрез Моите близки ще Разкрия доближаващите се до тях, техните скрити свойства на душата, за усилване на положителните качества и изживяване и преодоляване на отрицателните. Това явление може да се разглежда като положителен знак, тъй като как може да преодолеете или изживеете в себе си това, което, не бидейки проявено, лежи скрито в дълбините на съзнанието. Това може да се счита за изпитание, неизбежно при всяко съприкосновение със Светлината. Не може да го избегне и този, който иска да стане ученик или счита себе си за такъв. Изпитанието е трудно, тъй като трябва да преминете през самите себе си и да се издигнете над себе си. Това е явен признак за въздействието на Светлината. И ето точно тук и настъпва опасният момент, когато светинята може да бъде стъпкана от краката на невежеството и яркото себелюбие може да се обърне срещу отдаващия я в яростен стремеж да разкъса. Само прикривайки своята Светлина може да се избегнат нападите на неготовите съзнания. Символът на затвореното ковчеже беше даден, имайки предвид това. Но въпреки това при съприкосновение със земния свят е неизбежно принасянето на себе си в жертва от страна на всеки Носител на Светлина. Това е Закон на Архатите. Носителят на Светлина влизайки в съприкосновение с хората, предизвиква в тях неизбежна реакция в техния микрокосмос и най-често тази реакция бива изражение на техните отрицателни качества. Всеки показва своето от съкровищата на своето сърце: добрият – добро, злият – зло, свелият – светло и тъмният – тъмнина. В това е смисълът на жертвата на Носителя на Светлина, тъй като той трябва да приеме върху себе си ответните вибрации на въздействието на светлите. Затова не може да има безразлично отношение към Нашите хора. Прикривайки своята Светлина, все още може да се избегне противодействието на Светлината, но как да носите своята Светлина, ако тя не е видна! Оттук и двойната задача: да носите своята Светлина през живота така, че тъмнината да не я обземе и освен това така да разположите своите сили, че противодействието даже и на готовите съзнания да не може да ги изчерпи. Активната тъмнина е едно, противодействието на стремящите се към Светлината – друго. Двете явления изискват сили от страна на Носителя на Светлина. Има много звани, но избраните са малко. И всеки от званите, не ставайки избран, излива цялата чаша с отрова върху този, който е позовал. Затова не приканвайте никого и отговаряйте само на почукалия в размера

на неговото съзнание, помнейки при това, че ще се наложи да се плати тежко за всяка дума, отдадена свръх това, на което има право почукалият.

1962 г. 248. Мнозина се стремят да поучават и си търсят последователи и почитатели. Това не е подвиг. Подвигът започва тогава, когато Носителят на Светлина казва: „Да ме отmine тази чаша” и, произнасяйки това, все пак я изпива. Това е и жертвата. Книгата за Жертвата трябва да се разбере. Служенето на Светлината е огнено, но неговата трудност се узнава само върху опита от живота.

1962 г. 249. (6 май). Не е лесно да се пренесе съзнанието за Близостта през всичките ярки противодействия на Тънкия и плътния светове. Ще има моменти, когато ще изглежда, че няма и не е имало нищо, неготовите ще помогнат да се задълбочат съмненията и да се разколебае основата на доверието. Ще бъдат направени много опити под различни форми и прикрития, за да се отдели от Фокуса. И даже понякога ще изглежда, че те, отделящите, са прави. Но ще съдите не по думите, а по делата и следствията. Плодът ще бъде условие за разпознаване на ликовите, плодът на всяко действие. Може да се съди по причините и следствията, но само не по думите. И каквито и да са думите, ако следствието не е добро действието е тъмно, импулсът и причината са тъмни. На пръв поглед всичко е добро, но резултатите не са добри – следователно не са добри и причините, породили недобрите или тежки следствия. Даже глупостта не е оправдание. Тъмните дебнат и заплашват отвсякъде и се възползват от всяка предоставила се възможност да вредят. С това са опасни психиците, тъй като могат да бъдат канал за тъмните въздействия. За обект на въздействията служи също и неуравновесеният астрал. Ако притежателят на астрала не го управлява, то астралът управлява притежателя и всеки, който е достатъчно силен, за да повлияе върху него. Най-добрата защита е мълчанието и спуснатото забрало.

1962 г. 250. (7 май). Ако се говори не според съзнанието, ако се говори повече от това, което то може да вмести, ако даже при вместиране съкровено се отдава без предварителна проверка и изпитване, обратният удар е неминуем. Неговият за оказаното доверие дух не издържа. Ударът се нанася по звънаря. И как може да се допусне отдаване на съкровено, основавайки се на прекрасни думи, непроверени с дела и непотвърдени. Ако Учителят Изпитва своите ученици постоянно как може да се доверявате на когото и да било без да сте го изпитали. И не са нужни никакви особени изпитания – самият живот ще застави всеки да покаже своя истински лик. Стига само да се изчака известно време. Не трябва да се бърза. Скъпо плащаме за всяка излишна дума. Това е първата грешка. Втората се заключава в това, че изтощавахте себе си с разговори на съкровени теми. Няма нищо по-вредоносно в смисъл на разхищаване на психическата енергия от прекаленото говорене на окултни теми. Ако някой не може да се удържи, може да бъде изслушан, но без сами да казвате нищо, даже може и да се поговори, без да казвате нищо, когато сте поставени пред необходимостта да говорите. Говорете, стремейки се да кажете колкото е възможно по-малко. Говоренето без хармонизиране на съзнанията е разрушително.

1962 г. 251. Полезно е да се изчислят своите грешки и добре да се помисли над тях. Не е беда да сбъркате, но да не разберете грешката е вече лошо. От какво да се учите, ако не от грешките. От грешките се научаваме да се усмихваме, плащайки по сметките. Ще Обърна всяка в полза, но Ми дайте време.

1962 г. 252. (8 май). Когато съзнанието е вкусило от чашата на страданията, то се отваря за Светлината. Учението за Светлината е по-високо от всички други. Няма Светлина без Огън. Основата на Светлината е Огънят. Това е Огънят на вечния живот. Светлината е от Огъня. Бог е Огън – така се говори в древните Завети. Светлината и

Огънят са полюси на една вещ. Агни Йога е Учение за Светлината, Светлината-Огън и пътят към Светлината е огнен. В устрема към Светлината-Огън, в разбирането на Светлината-Огън се разкрива Космосът. Разбирането за Пространствения Огън прави Учението за Светлината космично. В пространството на Светлината Светлината се възприема чрез Огъня, запален в сърцето и духа. Човекът е огнено същество. Пространственият Огън не само трябва да се вземе с устрем от небето, но и да се задържи. Как да се удържи Огънят, ако е достигнат? Временното вместиане на всички качества на пламъка няма да бъде гаранция за възможността огньовете да се удържат. Но как да се удържат огньовете на духа! Пътят е само един. Друг не Знаем. Това е пътят на утвърждаване на качествата, вместианци формите на съзвучните им огньовете и даващи отлагания в Чашата. Утвърждавайки постоянството на качествата Даваме вековния кристал. И тогава сияещият със Светлина дом на духа се издига не върху пясък, а върху Камъка на Вечната Основа на Живота. Къде да се намерят сили, за да не се уморите в работата? Великата Работа е Огнено Действие. Огненото Действие е съзнателно утвърждаване на Висшите Огньовете в духа, в микрокосмоса на човека. Така всяко светло качество на духа ще бъде служено в действие на Светлината или утвърждаване на толкова продължителен живот, колкото са продължителни и неразрушими кристалите на отложените в Чашата Огньовете. С какво да се удържи постоянството на устрема? С ритъм неизменен, неотклонен, постоянен – като изгрева на Слънцето. Казвам ви: спасението е в ритъма. Сред непостоянството и хаотичността на плътните слоеве, когато са разколебани даже основите, огънят на устрема може да се поддържа само с ритъм. Редуването на неговите вълни ще даде на съзнанието редуване на усилването на неговите огньовете с тяхното намаляване, но не угасване и това редуване ще бъде законно. Не подскоци на пухкавите зайчета на възторжеността и проснато падане, а ритъм на възхода към Светлината. Проявата на съзнанието не се отнася към разряда на явленията с постоянно по своята сила напрежение на Светлината. Пралайята на съзнанието е закономерен и законен факт. Жизнената сила на огнените енергии на духа сякаш се свива временно и се съсредоточава в зърното за неизменното им разгръщане и разкритие в процеса на постъпателния възходящ ритъм. Огънят, а след това вече Светлината може да се утвърди само така. Всичко случайно, всичко повърхностно, всичко не приложено в ритъм и не дало при прилагането огнени отлагания от кристали ще бъде пометено от вихрите на плътните слоеве. Затова Говорейки за качествата на духа, утвърждавани с прилагане в живота, Посочвам ритъма като основа, върху която уверено, здраво, законно могат да се удържат огньовете на постиженията, да се усилват и да се направи огнения път на възхода на духа неизменен като движението на светилата. Необходимо е много мъжество, за да се държи направлението на съзнанието неотклонно в моментите на пралайя, знаейки неизменността на Закона. Аз Съм с вас винаги, но даже и това знание няма да даде Светлина, ако е допуснато нарушаване на ритъма. Колко напразни загуби на психическа енергия има по време на аритмичните срещи. Колко сили се проливат напразно, неподкрепени от ритъма. Ако същите енергии се въведат в руслото на ритъма, резултатите ще нараснат стократно. Едно ритмично усилие е равно на десетки разпокъсани по своята интензивност следствия. Даже и празнословието, обуздано от ритъма, може да престане да бъде разрушително. Всяко действие, въведено в ритъм, нараства по сила на произвежданите от него следствия. Пътят на Огнената Йога, пътят на Йогата на Огъня е утвърден и основан върху ритъма.

1962 г. 253. Хаотичността на действията не може да бъде признак за огненост на съзнанието. Хаосът и огънят са антиподи. Където има хаотичност и няма постоянство, там търсете астрала като причина за всички действия. Обидчивостта, нетърпимостта,

натрапването на своите убеждения, непостоянството, бърливостта, даже на високи теми, говори за наличие на астрално начало, неподчинено на волята, но съвсем не за огненост на тези качества. Огънят е постоянен и уравновесен в своето изразяване. Огнената преданост е постоянна, а също устрема или любовта, но астралът е неуравновесен в своите чувства, тъй като постоянството на огъня му е чуждо. Астралът е ненадежден и е невъзможно да му се доверява, тъй като той сам не познава себе си. Да разчиташ на астрала ще бъде грешка. Неговото своеволие се проявява в аритмичността на действията. Умейте да различавате къде е огънят на духа и къде – пламванията на астрала. Пламванията на астрала са временни, а огньовете са постоянни.

1962 г. 254. (М. А. Й.). Добре е понякога да погледнеш и самия себе си от страни. Много неща могат да се видят в друга светлина. Умението да виждаш себе си такъв, какъвто си, показва известна висота на духа, тъй като при това става отделяне на гледания от това, което той гледа, на висшето от низшето, на духа от тялото, на висшето „Аз” от астрала. Това упражнение е много полезно и плодотворно.

1962 г. 255. (9 май). Тялото и всичко свързано с него пребивава в низините, в плътните слоеве, но духът може да пребивава във висините, издигайки се над обичайния свят. Във висините няма място за личното, то остава долу, където живеят милиони хора. Висините на духа привличат само малцина, тъй като е трудно да се отхвърли себе си и личното, своя личен свят. Личният свят и светът на космическата действителност – духът избира към кой от тях да се устреми. Устремявайки се в пространството над света, той забравя в него себе си и малката, лична сфера, тъмница на неговия дух. Всяка мисъл за себе си уплътнява стените на тъмницата, правейки ги по-здрави. Трудно е да се пробие черупката на собствената аура, тъй като трябва да се отречеш от самия себе си. Хем пред очите е толкова много от всичко, хем ти се иска да дадеш храна на личното „аз”. В съзнанието на Великите Духове личният свят не съществува. Всичко е отдадено на света и на хората, и мислите и грижите са за тях. И тук, на Земята, забравяйки за себе си и живеейки само заради другите, човек разрушава стените на тъмницата и се приобщава към свръхличния живот. Със себеслужене са заети всички, но кой е зает със служене на хората? Те са толкова малко, Служителите на Светлината. Които са били – всички са пострадали; които са – страдат и ще страдат дотогава, докато не се утвърди Светлината на Земята. Има открит подвиг, видим за мнозина. Но много по-труден е другият подвиг, мълчаливият, невидим за хората и извършван в самотата на отричането от всички видими действия. Той е много по-труден дори с това, че даже няма на кого да се предаде знанието, което напоява пространството и служи без изключение на всички, които могат да го възприемат. Мълчаливото пространствено служене, творимо в пълна неизвестност и отричане от външната активност, се извършва мълчаливо, без думи. Трудността е в това, че никой няма да дойде и няма да донесе разбиране на творимото в този подвиг Действие. А които се доближат, те ще осъдят и ще си отидат в неразбиране. Потребността от външно действие ще бъде голяма, но невъзможността да проявиш себе си външно не облекчава мълчаливия подвиг. Да се храни света и пространството с мисъл, насищайки ги със Светлина, не е задача по силите на всеки дух, даже от близко стоящите до Мен. Затова мълчаливото пространствено Служене се поставя от Нас високо. И няма откъде да се очаква помощ. Воинът е сам в полето – такова е условието за Служене на Светлината. И Великите Духове в моменти на най-тежки изпитания са оставали сами, оставени от всички. „Защо си ме Изоставил” е формула на Огнения Дух пред лицето на най-трудните изпитания, когато чашата със земна отрова се е изпивала до дъно. Самотата при

преминаваните изпитания е Закон на Архатите. Ние наричаме подвига на пространственото Служене Мълчалива Жертва.

1962 г. 256. (М. А. Й.). Тези, Които подлежат на сроковете, зависят не от себе си и не от Нас, а от времето на сроковете. Планът е нерушим, но подвижността му отдалечава или приближава отсъдените изменения в личната съдба на Нашите близки. Сложността е в това, че принципът на бездомието трябва да бъде жизнено преминат и с това утвърдено откъсването от Земята и скъсани земните връзки. Призовани сте не за малкото. Оттук и тежестта на преминаваните изпитания. Обещанието ще се сбъдне и то може би по-скоро, отколкото изглежда, че това е възможно.

1962 г. 257. (10 май). Опашката на непослушанието се влечи дълго, а след нея – прах и боклук. Само ако можете да се държите неотделимо. Колко пъти е Говорено за това, че е необходимо да се утвърди постоянството на непрекъснатото Предстоене каквото и да става, а също и избраният Образ в третото око, че съблюдаването на тези условия дава възможност да се избегне злото. И все пак устремеността не стига за това да се изпълни този Указ. Има време за всичко, и за най-ненужните мисли, но за най-нужното не го намираме. Но всемирното неблагополучие и нахлуването на хаоса в аурата на планетата настоятелно изискваха и изискват следването на това Указание. Не Можем да Помогнем, ако съзнанието е закрито от дима на земната кухня. Но Указът все пак трябва да се изпълни. Ще посветим на това като за начало поне един ден, после времето може да се разшири. Без въздух не може да се преживее повече от минута, но как да се преживее без Светлина! Указвам да се съберат всички сили на духа, за да се изпълни Указа. Указвам като преддверие на всяко действие, на всяка мисъл и всяка дума да се постави утвърждаването на Лика и мисълта за това, че Присъствието на Учителя в духа може да бъде осъзнавано непрекъснато. Как по друг начин да се установи постоянството на Предстоенето. Тъмнината е огромна, но непоколебимото следване на Позовалия ще разпръсне тъмнината и няма да позволи на крилата на мрака да докоснат съзнанието. Нима призраците на Майя и фантомите на случайните мисли могат да заменят Светлината на Йерарха и Неговата Близост. Предлагам парцалите на мислене да се заменят със сиянието на Светлината. За това е нужно едно – да не се откъсваш с мисъл от Мен. Тъй като Аз Съм с вас само тогава, когато вие сте с Мен. Но колко често вие сте с нещо друго и се потапяте с цялото съзнание в Майя. Всичко, което е наоколо, е Майя, колкото и крещяща да е тя. Моят Свят и Моята Близост са над Майя. Стига само да се разкъсат нейните покривала и Моята Близост отново ще стане явна. Елате при Мен, но свободни от смътните призраци, от слугата на съмненията, от мътното опиянение, от съблазните на времето, пространството и вещите. Ще ви Посрещна свободни. Но как искате да видите Светлината, плътно скрити зад тъмната завеса на измислените връзки. Разбийте веригите на робството, разкъсайте оковите. Веригите на Майя са по-здрави и по-твърди от железните вериги. Аз ще ви Посрещна свободни. И ви Казвам как по-бързо и по-близко да се доближите до Мен.

1962 г. 258. (11 май). Над всичко временно и преходно има нещо стоящо над този вечно течащ поток. Това е висшето „Аз” на човека, Безсмъртната му Триада, в Чашата на която се отлага опитът на всички възплъщения за съзнателен живот в Надземното, когато са отхвърлени всички временни облека на духа. Ако е събрано много за този съзнателен живот, има с какво да се живее; ако е събрано малко или нищо – тогава няма с какво да се живее. И тогава висшето „Аз” е безсъзнателно на висшия план. Това не е смърт на духа, а безсъзнателен сън до следващото поредно възплъщение. След смъртта съзнанието проявява своята активност в тези сфери или на тези планове, материята на които съответства на земните придобивки на духа и му позволява да изчерпи натрупаните

от него енергии. По земния живот може да се съди за тези сфери, в които ще пребивава духът, устремявайки се по прекаранията от него в пространството канали на активност на своите обвивки. На Земята тялото живее външен живот, но мисълта е активна на менталния план и мисълта проправя в пространството канали, пробивайки със своите енергии инертното вещество на стихииите. Следствията на тази активност остават близки за техния създател и формират надземната карма на техния породител. Пространствените шарки на духа са подобни на галерии, прокарани под земята, по които само може да се движи духът. Галериите се прокарват от мисълта и тяхното направление се определя и ограничава от възможностите на човека. Възможностите в пространството се прокарват или обуславят от мисълта. Духът не може да се придвижи по-надалеч от мисълта. Преддверието, поставено от мисълта, определя направлението, но и пределът също се поставя от мисълта. Ние Указваме Безпределността Твърдейки, че крайността е смърт за духа, тоест предел, по-нататък от който той няма да може да се придвижи дотогава, докато не разкрепости мисълта, затова ударението се поставя върху мисълта. Затова Казваме: действайте с мисъл. Възможностите на мисълта са безпределни. Когато беше Казано, че невъзможно и недостижимо няма, Имахме предвид безграничните възможности на мисълта и духа, който се устремява в Безпределността върху крилата на огнената мисъл, прокарвайки в пространството нови трасета за полети. Само се устремете като знаете, че нищо не може да спре мисълта. Мисълта може да прелети навсякъде. Безпределността е сфера за проява мощта на огнената мисъл.

1962 г. 259. (12 май). Земята, бидейки трамплин за скок в Безпределността, ще служи като отправна точка за полетите на мисълта от Земята в пространството, към Далечните Светове. Ще бъде правилно да се смята, че там могат да се срещнат тези пътеки на живота, които удовлетворяват и най-смелите очаквания и надежди. Там е осъществено всичко, над което на Земята се трудят най-добрите хора и което искат да осъществят в условията на тази планета. Разрешен е въпросът за живота и смъртта, разрешен е въпросът за общественото устройство, разрешен е въпросът за здравето, за енергийните ресурси, за храненето и така нататък. Това, над което се труди човечеството на Земята, отдавна е решено на висшите планети. Но едни задачи са си отишли, за да се заменят с други, по-трудни, по-сложни и по-космични. Както и преди, остава въпросът за изучаване свойствата на материята, усвояването на Космоса и свързването с други светове. В тази област хората на Далечните Светове многократно са изпреварили земното човечество, но изпреварвайки го и те също са така далеч от достигане върха на Космическото Знание, както и хората на Земята, тъй като безпределността е и тук и познаването на Космоса няма граници. Няма граници и възможността за изучаване свойствата на това, което хората наричат материя, тъй като са много нейните състояния и е безпределно числото на тези съчетания, които тя може да образува. Безпределността е във всичко и човечествата на Висшите Планети знаят това от опит. На хората е съдено да станат сътворци на Пламенните Логоси и тази задача в известна степен е осъществена там и творчеството е развито широко, превъзхождайки всяко земно въображение. Основа на творчеството остава мисълта. Затова тя може да се нарече универсален опит, действащ във всички населени с хора светове и не познаващ пространствените ограничения. Като знаят тайната на взаимоотношението между мисълта и основата на това, което вие наричате материя, на Далечните Светове творят нови форми на живот. Степента на творчество зависи от висотата и стъпалото на населения свят. Има светове, където мисълта е енергия, използвайки мощта на която хората имат всичко, което им е нужно за живот, без да прибегват към посредничеството на машини. Има апарати, но тяхното устройство е дотолкова далече от земните, че сравнението не може да даде

никаква представа за тях. За пример ще Кажа, че творческата мисъл, пропусната през магнитните полюси на такъв апарат, коагулира около своята форма материя от плътния свят и дава в краен резултат нужния предмет, но вече в плътен и оформен вид. Трябва да се има предвид това, че плътността на материята на Висшите Планети е различна от вашата плътност.

1962 г. 260. (13 май). Може да се каже, че формите на живот, неосъществими на Земята, са постигнати в Далечните Светове. Затова е добре да се мисли за тях като за реален фактор на еволюцията. Нашата цел е да се въоръжи човекът без нито един апарат, тъй като всички те се съдържат в човешкия микрокосмос и всички те могат да бъдат приведени в състояние на активност. Човекът може да лети и на някои планети той лети или във физическо тяло, или в другите обвивки или проводници. И не са нужни сложни телевизионни системи, за да се види пространственото клише или това, което в дадения момент се случва там, където съзнанието иска да бъде. Не са нужни машини, тъй като всичко се строи и създава от мисълта и материята ѝ е подчинена. Добре е да се устремявате към Далечните Светове, тъй като там е осъществено всичко, което на Земята подлежи да бъде осъществено в бъдеще. Настоящото на Далечните Светове представлява реалното утвърдено бъдеще на земното човечество. Затова да се черпи знание от тях е плодотворно. Мисълта ще донесе семената на тези знания, които ще дадат кълнове на земната нива. Вие трябва да ходите на кино и театър, за да видите в тях формите на творческата мисъл на човешкото въображение. Там има също нещо подобно на вашите кино и театър, но зрителите там виждат без всякакви механични приспособления филмите на творческата мисъл на тези духове, които поради липса на по-добри думи в земния език, могат да се нарекат поети, писатели и художници. Много стъпала на стълбата на еволюцията трябва да се преминат, за да се даде ярък, цветист, жив и реален филм на творческите образи на човешкото въображение, явно видими и в необходимата последователност в отчетливи завършени форми. Но простият факир или хипнотизатор-илузионист може да даде намек за възможността на подобни постижения на по-високо ниво. Това не е хипноза, не е внушение а реалност на образите на творческото мислене.

1962 г. 261. Нашето Учение е космично, тоест представлява известен аспект на Космическата Истина и затова отчасти то е осъществено в една или друга форма на Далечните Светове. Колкото по-висша е планетата, толкова по-висше и по-тънко е осъществяването. На Земята Учението на Живота, Учението на Живата Етика е дадено само частично. Но прилагайки неговите основи към проявите на еволюцията на битието, може да се разбере по-нататъшното направление и нейните форми на Далечните Планети. В рамките, указани от Учението, влиза целият проявен Космос. Пралаите и Манвантарите, Циклите, Кръговете и спиралният възход на световите и човечествата се разпространяват върху всички космически прояви. Течението на еволюцията се направлява от Космическата Воля. Космическият Магнит действа в рамките на Великите Космически Закони. И ако Ние Говорим, че Нашата цел е да въоръжим човека без нито един апарат, то Утвърждавам, че има такива светове, където човек е въоръжен така и където той не е играчка на съдбата и природата, а представлява сътворец на Пламенните Логоси.

1962 г. 262. Мисълта, устремена към Далечните Светове, никога не се връща от там безплодна. Аурата на тези Светове сякаш я насища със своето съдържание и я възвръща на изпратилия обогатена с нови находки. Да се мисли за Далечните Светове не е празно прекарване на времето, а огнено обогатяване на мисълта, нейно развитие и стремителен растеж. Много мисли от Висшите Светове се носят към Земята и оплодотворяването на земното съзнание от Космическата Мисъл е огнена действителност.

Това, което хората на Земята творят със своите ръце, които ръководи и движи мисълта, там се създава вече не с ръце, а с мисъл. Тук машините преобразуват материята и я въплъщават в желани форми, там действа мисълта без посредничеството на машини, тъй като материята се подчинява на мисълта. Плътността на тази материя е друга и пластичността ѝ е голяма, но и тук, и там все пак твори мисълта.

1962 г. 263. (14 май). Ако вървиш воден от своите настроения, изменяйки своето отношение към най-нужното в съответствие с тях, то къде ще заведат те, бидейки изражение на движенията, протичащи в астрала? В астралната сфера на личните чувства и преживявания, в тази сфера, където процъфтява и се утвърждава личността. Но Аз Зова в Моя Свят, в друга сфера, която е над личния свят.

1962 г. 264. Човекът е фабрика, произвеждаща маса отработени материали и шлаки. Отпадъците на дишането, потта продуктите от дишането на кожата, лющенето на кожата и нейните отмрели клетки, слюнката, отпадъците от преработената храна и течности, най-дребните частици материя във вид на миризми, излъчвани от него, шлаки на мислите и чувствата и така нататък. С една дума, отпадъците и шлаките са твърде много. Техният състав е твърде разнообразен. Ако всяко раздразнение, болест, злоба пораждат зловоние и дават съответстващи отделяния, то и всичко излизащо от човека се пропива със същността на неговия микрокосмос. Доброто благоухае, а всичко, което е от тъмнината, е зловонно. Так човек насища пространството и земята с това, което минава през него. Материята на съответните сфери, преминавайки през физическото, астралното и менталното тела и отровена или очистена от техните еманации, отива за подобряване или влошаване на тялото на планетата и обкръжаващите я Невидими Сфери. И те се изпълват със Светлина или тъмнина. Можете да си представите количеството и състава на тези отпадъци на места, където се намират огромни стълпотворения от хора. Материята се преработва от всички царства на природата, благодарение на което се осъществява постепенно и бавно преобразяване на нейната кора, на нейния повърхностен слой, даващ възможност за органичен живот. Но задачата на човечеството в цялост е да одухотвори Земята. Това е възможно само при условие на одухотворение на самия човек. Мощите на светеца или на отшелника или просто на високодуховния човек могат да се съхраняват години, но тялото на негодника, отровено с всички отрови и с всички пороци се разлага едва ли не наживо. Действително много порочни хора започват да се разлагат наживо още приживе. Лабораторията на човешкия организъм може да бъде очистител и разреждател на материята във всички състояния, но и може да бъде явление, заразяващо всичко, с което той влиза в съприкосновение. С тази зараза са пропити вертепите и местата за низки увеселения. Кармичните и допуснатите болести са продукт на отровеното състояние на съзнанието или на една или друга степен на дисхармония или разновесие на проводниците. Всички те се съпровождат с неприятни миризми. Учението за миризмите и ароматите може да бъде не по-малко широко, отколкото за цвета и цветовете на светлинната скала. Миризмите и цветовете се намират в тясна взаимовръзка и съответствия помежду си. Тъмният и светъл полюси определят тяхната същност, характер и свойства. Тази област дава широк простор за изучаване, но изисква знание и подготовка. Същността на човека се изразява в присъщия му мирис и по този мирис тя може да бъде определена съвършено точно. Цветът на аурата характеризира облика на самия човек точно така, както и миризмата. Светлата аура не може да бъде зловонна или пък злата да благоухае, но трябва да можете да ги различавате. Някои благовония са отровни. И тук е необходим опита на разпознаването. Лабораторията на човешкия микрокосмос е сложна.

1962 г. 265. Световното пространство е тази сфера, където няма място за прояви от личен порядък. Личността като такава представлява един вид страничен израстък, нехармониращ с обкръжаващите условия. Затова при прехода на Великите Граници личното се трансмутира и съзнанието придобива до известна степен друг характер. На това помагат предишните натрупвания, ако ги има. Сякаш се отхвърля пелена, закриваща миналото и съзнанието се изтръгва от тъмницата на личността на последното възплъщение. Личното съзнание се заменя с индивидуалното и предишните натрупвания пламват с всички огньове. Разбира се, за това те трябва да бъдат достатъчно наситени с енергии от висш порядък. Можете да си представите цялата нелепост на обикновения личен малък свят на човека, когато неговата същност, освободена от тялото, навлиза в сияйните сфери на пространството на висшите измерения. Наистина, мнозина продължават да се считат за изпълнители на своята последна земна роля на сцената на вече изживените земни условия, но това са роби на своята малка личност, не можещи да се откъснат от тъмницата на егото и продължаващи да затъват в следствията на своята земна Майя. Ще се учим да се откъсваме от своя личен свят, устремявайки се в космическите простори към Далечните Светове. Тъй като това са сфери за осъществяване на най-високите степени на еволюцията на духа. Тъй като това са магнити на висши притегляния. Тъй като заради това човек живее и страда на Земята. Сферите на Далечните Светове при съзнателно устремяване към тях магнитно насищат съзнанието със своите вибрации и далечната мисъл го обогатява с нови находки. Земното е необходимо, тъй като краката стоят на Земята, но огненото е неизбежно, тъй като духът е от огъня и съзнателно или несъзнателно, но винаги е устремен към своята надземна родина. Духът, който е осъзнал своето космическо предназначение и пътя в Безпределността никога повече няма да бъде прикован към Земята, както са приковани тези, които не са признавали друго съществуване, освен земното. Допускането на възможностите за пространствено съществуване в съзнанието, тоест на живота в пространството извън тялото, дава право на живот когато е отхвърлено тялото, тъй като с каквото свърже себе си духът на Земята, с това ще бъде свързан той и в Надземното. Трудно е да си представите с цялата яснота и всички последствия, че човек свързва и освобождава себе си сам и че като условие за тази свързаност или свобода служи неговото временно пребиваване в земно тяло на Земята. Казано е просто: ако свържете себе си на Земята, ще бъдете свързани в Небесата, тоест в пространството след освобождаване от тялото. Материалът, от който се коват веригите на надземното, следсмъртно робство се явява мисълта и енергията, разбиваща веригите на това робство, се явява също енергията на мисълта. Така мисълта е едновременно и тъмничар и освободител. Оковите на самозахвърлянето на духа в тъмницата се коват от мисълта. Но духът може още на Земята да разкрепости мисълта, тъй като той отнася със себе си веригите на земните наслоявания. И тогава започва смъртоносна борба между земното и небесното, между Висшата и низшата дуада. Побеждава тази, чиито натрупани енергии преобладават. Победата на Висшата позволява да се съсредоточат в сферата на Безсмъртната Триада всички енергии на превъзплъщаващата се Индивидуалност на човека и да се продължи съзнателния живот на духа в Огнените Надземни Сфери.

1962 г. 266. (М. А. Й.). Да се доближиш чрез лични страдания, отхвърляйки ги и отричайки се поне временно от тях, до областта на свръхличната мисъл, значи да намериш в себе си сили да разбиеш черупката на собствената аура и да излезеш извън нейните предели. Това и ще бъде победа и преди всичко над себе си. Светът на светлите пространствени мисли е отворен, но не за свързаните духове. Натъжаваме се виждайки усилията на „свързаните души” и тяхната невъзможност да се освободят, но се радваме на

всяко освобождение и излизане в широкия космически простор. Само се устремете, отричайки се от себе си и сиянието не Безпределността ще залее вашето съзнание. Приветствам съзнателния опит за пространствено мислене в тези минути, когато обременяването с обстоятелства е особено трудно, тъй като това е победа.

1962 г. 267. (20 май). Ще дам пример: имало човек, изгубил доверие към хората. И отново го измамили. Тогава той решил – всичко това е Майя, тоест измама. И проглеждайки в изматата на Майя никога повече не разчитал нито на хората, нито на това, което е вън. Неизменен, надежден и здрав е единствено само Владиката, единствено само Владиката бил за него и останал Камък на Вечната Основа на Живота.

1962 г. 268. И тъй, над накипа на живота Владиката Остава Неизменен. Така също и в Надземния Свят Той е Указващият пътя и направлението нагоре. От Него няма къде да се отиде, тъй като сте в Неговите Лъчи и сте Негови деца. Той е Фокусът на Йерархията на Светлината на Земята и за земните жители, Той е Фокусът за Нашата система. Слънцето е Неговият символ, Слънцето е Неговото Сърце, Слънцето на Великото Сърце.

1962 г. 269. Пренасянето на цялото съзнание в бъдещето го освобождава от властта на настоящето и го въвежда в сферата на огнената действителност, изковаваща проекцията на еволюцията на вашата планета. Причините, творещи следствията в бъдещето, съществуват вече в настоящето. Да се видят те – значи да се види това бъдеще и да се вземе участие в неговото формиране, тъй като създаването на причини в настоящето зависи от волята на човека. Бъдещето се твори в настоящето, но независимо от това, което е вече в него, но независимо от същността и предназначенията на Великия План. Формите на Великия План имат своето Битие в слоевете на неуязвимост в настоящето и всичко, което се върши от Нас на вашата Земя, се твори в съзвучие с него. Изпълнителите на задачите на Великия План са изпълнители на Космическата Воля, тъй като начертанието на плана се намира в пълно съзвучие и съответствие с нея. Също и съзнанието на учениците се привежда в хармония с Водещата Воля и изпълняващите я стават членове на Вселенското Братство. Не външно, а вътрешно са свързани братята, съставляващи едно семейство на духовния план. Често те не се познават един друг и преминават целия си живот в пълна самота, преследвани, неразбирани и носещи върху своите плещи бремето на човешките несъвършенства. Сократ, Кампанела, Леонардо да Винчи. Много са били те, носещите Светлина на света. Всички са получили признание, но след като са пострадали и обикновено едва след смъртта. Прозрели в огнената действителност те са живели само с нея и са знаели пътищата на неизменността в живота. Това им е давало сили да вървят през живота, извършвайки посева на огнените зърна на причините, донасящи следствия. Да бъдеш член на това велико семейство е трикратно почетно, тъй като бъдещето се формира от тях. Били са много, са и много такива ще има. И тяхното семейство ще расте, докато в него не се влеят всички хора, цялото човечество и то стане единно стадо, на което Пастир ще бъде Бъдещият Владика Майтрейя.

1962 г. 270. Бъдещето ще го бъде, бъдещето подлежи да го бъде. Това бъдеще е неотменимо и неизбежно. Това е и огнената действителност на настоящето, тъй като в сферите някои негови картини вече са отлети във форми. И то е близко: по-близко е от близкото. И звездните срокове горят с лъчите на далечните светили. Могат ли да се видят звездите, ако се гледа с насочен в земята поглед. Но бъдещето може да се усети и даже да се види, ако се гледат звездите, ако съзнанието се слее с лъчите на далечните събратя, зоващи съзнанието в бъдещето. Целият Космос, всички планети и звезди са устремени в мощно движение. Накъде? В Безпределността на бъдещето. Устремена заедно с Тях е и

нашата Земя. Дали това е известно на хората или не, но никой няма да отнеме от човечеството нейния Космическият Път, определен от Космическите Закони, към нейното победно сияйно бъдеще. Бъдещето очаква, за да се влее в земните, конкретни, зрими форми и от невидимото да премине в областта на плътната видимост. Когато времето настъпва, звездните срокове не чакат.

1962 г. 271. (2 юни). Вечността се проявява в нашето съзнание чрез временни, преходни форми. Ритъмът на Безпределността е проявен в биенето на сърцето, в смяната на дните и нощите, в пулсациите на атомното ядро.

1962 г. 272. (5 юни). Две задачи се изправят в целия си ръст: първата – познаването на човека, втората – отричането от сферата на личното мислене. Без разпознаване същността на всеки приближаващ се е невъзможно да се твори Моето Дело. Без отричане от себе си космическото мислене е недостижимо. На всеки етап от пътя в Безпределността се изправят свои определени задачи, от разрешаването на които зависи по-нататъшното придвижване. Те не са случайни. Това са вежи, указващи степента на растеж на съзнанието и характера на неговите страни. Мъдрият се радва на трудностите и изпитанията, тъй като те неизменно го носят, подобно на крила, към далечната Кула. Всяка трудност и препятствие е стъпало за приближаване към Мен. Не завиждаме на тях, непознаващите тръните по Пътя. Скъпи Мои, деца Мои, любими, избрани от Мен, в нещастие и в щастие Аз Съм с вас, тъй като Аз Съм ви Застъпник и Приятел и Баща.

1962 г. 273. (7 юни). Утвърждавам най-близките действия да се извършват под Моята Ръка. Не Познавам Път без тръни. Също и Учителите Стоят на стража на вашето щастие. Ако преминеш с Мен през всичко, ще бъдеш победител. Следя за всяко ваше движение. Известно Ми е всичко. Охраняващият Лъч бодърства.

1962 г. 274. (8 юни). Ще Дам възможност да виждаш и чуваш в пределите на позволеното. Подвигът на Служене на Светлината е периодичен. Върви през всичко мъжествено и спокойно, тъй като вървиш към Мен.

1962 г. 275. (М. А. Й.). Предупреди: Ашрамът трябва да остане неприкосновен. Замисленото върви срещу Нашите желания. Планът е неприемлив, тъй като ще последва непоправимото.

1962 г. 276. (15 юни). Намери себе си и събери във фокус съзнанието, разхвърлено в различни посоки. Фокусът за обединяване ще Бъда Аз. Невъзможно е постоянно да се пребивава в състояние на духовна разпръснатост. Земното – на Земята, но за духа е Светлината. Светлината има свой фокус на съсредоточаване. Към него се насочват и мислите. Служенето на земното ще привърже към земята. Всички са привързани, но Архатът е свободен от земното. Земните грижи не са забранени, но при осъзнаване на тяхната краткост. По-дългата линия ще може да ги намали. Мъдрият я прекарва в Безпределността. В бъдещето е всичко, но в настоящето няма нищо от това, което духът иска да постигне. Достиженията на духа са в бъдещето. Затова по Моя Завет се почита бъдещето.

1962 г. 277. (16 юни). Нека неустойчивостта на земното обкръжение да служи като постоянно напомняне за краткостта на земното пребиваване и невъзможността да се утвърдиш върху него. Можете да се утвърдите само върху духа си, който е непреходен. Преходността на всичко външно личи силно дори от това, че пред съзнанието е преминало вече толкова даже в този един живот, преминало е, мяркайки се като сън и заменяйки се от друго, вече ново, вече завладяващо и чувствата, и мислите с привидната реалност на настоящия момент. Можем ли да се утвърждаваме върху това, което неизбежно се заменя постоянно винаги с ново и ново, както е нов всеки ден с нов оборот на спиралата.

Цитаделата на духа се изгражда върху непреходното. Този, който гледа на всичко ставащо с човека вътре и вън, е непреходният. Текат мислите и чувствата, и събитията на живота, всичко тече. Неизменен е само Гледащият. И отъждествявайки се с Него, с Безмълвно Гледащия, човек утвърждава своя дух върху Камъка на Вечната Основа на Живота.

1962 г. 278. (17 юни). Ще извлечем полезен опит от най-тежките и трудни явления на нашето съществуване на Земята. Ако не извлечем, той ще се повтори, но в още по-трудни условия. Само усвояването на опита избавя от неговото повторение. Съзнателното отношение към него освобождава кармично духа от вече преминатото стъпало. От опита трябва да се изстиска всичко, всяка полезна частица. Всичко трябва да се обмисли до края и да се разбере смисълът и целта на това изпитание, което е било допуснато Отгоре. Ако целта на даденото стъпало е познанието на човека, то и полученият опит по постигането на човешката природа трябва да бъде осмислен аналитично и детайлно, за да не се допускат повече в бъдеще извършените грешки. Именно от грешките се учим най-добре от всичко. Огромна е ползата от осъзнатата и разбрана грешка. Не съжалението или разкаянието движи духа, а разбирането същността на всяка погрешна крачка и съзнателното и пълно извличане от всеки урок на всичко това, на което той ни учи.

1962 г. 279. (18 юни). Приливът на психическа енергия към всеки орган на тялото може да бъде спрял и енергията да бъде отнета от този орган и насочена в слънчевия сплит за разпределянето ѝ по другите части на тялото. Половата енергия се регулира по същия този начин и всички ексцесии от този порядък се прекратяват от волята. Овлабяването на огнената енергия е необходимо защото нейният растеж и безконтролно съсредоточаване или приливи могат да предизвикат нежелателни прояви от най-различен характер. Тя може да се отклонява и от мозъка, когато той е пренапрегнат до такава степен, че това служи като причина за безсъние. Волята може да управлява потока от психическа енергия, насочвайки я в тези органи на тялото, които се нуждаят от нея. Всяко заболяване и всяко неравновесие може да се лекува с психическа енергия. Това оръжие е двуостро, тъй като необузdana, тя овладява човека и го прави роб на тези неизживени свойства или слабости в него, в които тя започва усилено да се проявява. Сама по себе си тази енергия не е нито хубава, нито лоша, нито добра, нито зла, а такава я прави светлата или тъмна воля на човека и тогава творящият Агни се превръща в пояждащ огън. Огнената стихия изисква да бъде овладяна, иначе по-добре да не се доближавате до нея. Беснеенето на огнената енергия, необузdana и неподчинена, понякога се проявява в чудовищни крайности и ексцесии от всякакъв род, с които техните жертви вече не са в състояние да се справят. Всеки опит за съзнателно подчиняване на психическата енергия на волята е необичайно полезен.

1962 г. 280. Устремът към Висшето е необходим, тъй като когато той се прекрати, се прекратява и притокът на висши енергии, Висшето се заменя с низше и съзнанието може да бъде залято от вълните на злото. Природата не търпи празнота.

1962 г. 281. (25 юни). Слънцето и звездите са винаги на небето, следователно погледът може винаги да се насочи към тях.

1962 г. 282. „Божие Милосърдие” може да се разглежда като неотменимо право на човека във всички условия на живот да устремява мисълта си нагоре.

1962 г. 283. Ако знаехте колко се губи в тези дни, когато земното обхваща мисълта и овладява съзнанието.

1962 г. 284. (28 юни). Мнозина са идвали на Земята, прегаряли са и са си отивали по-рано от срока. За съжаление това се е случвало с много достойни духове. Не

всички са били в състояние да издържат земните условия. Неблагополучията на плътните слоеве на планетата са били причина за това печално явление. Не е по силите на всеки дух да издържи натиска на стихии на Земята. От една страна е изтънчването на възприемчивостта и обострянето на всички способности на огнения апарат на духа, от друга – отровната атмосфера на низините и изпиването на Чашата със земна отрова. Тънкото възприятие е двустранно, тъй като възприемайки висшето трябва да се защитите от пространствената отрова. Не всички издържат тежестта на Земята и чувствителните обвивки прегарят. Налага се да се защитавате не само от отровените токове на пространството, но главно – от йерархията на тъмнината, която действа чрез всички, които се поддават на нейното влияние: използват се приятели и врагове, насекоми и животни, и всичко, което може да им послужи. Оттук и ярките предателства, дебнещи служителите на Светлината. Но силният трябва да премине през всичко и до бъде пълен победител. Отстъпката пред лукавите ръце не трябва да се счита за поражение, ако тя е възникнала вследствие на недостатъчно разпознаване. Вредата може да се неутрализира веднага щом са осъзнати корените и причините ѝ и са разкрити злодеите. Важно е да се разбере, че зад всеки водещ надолу импулс стои тъмен нашепник. Разкриването парализира неговата активност и той е принуден да търси ново прикритие. Ако знаехте колко желаещи има да внушат най-низки мисли и да ви накарат да ги считате за свои, а не подхвърлени от тъмната ръка. Затова всяка водеща съзнанието надолу мисъл трябва да се счита за стрела на злото, пусната от тъмнината. Но особено опасни са служителите на тъмнината, доближаващи се под облика на Светлината и с Вашата молитва на уста. Спомнете си само колко зло са творили с Името на Спасителя. Тъмните са изтънчени в имитациите от подобен род. Орловото око е нужно не само за да разпознае Светлината, но и тъмнината под маската на Светлина. Затова точното и безпрекословно изпълнение на Указанията е необходимо като щит, като защита от злото. В корена на всяка допусната грешка ще намерите неизпълнение на Указа.

1962 г. 285. (29 юни). На височините условията за мислене са други. Даже сто метра имат значение. Даже подземие се отличава от горния етаж. Всичко има значение. Колкото по-високо, толкова характерът на мисленето става по-изтънчен. Не трябва да смятате, че на височина триста километра мисленето ще остане предишното. Колкото и да е странно, но космическото мислене ще стане много по-достъпно, когато човек фактически се откъсне от Земята. Може да се откъсват и в мислите, но не всяко съзнание е способно за полети (на мисълта). Пречи земното натоварване. И наоколо има толкова предмети, силно отвличащи вниманието. Когато човек смята нещо за свое, за своя собственост, между съзнанието и вещта се установява магнитна връзка и съзнанието сякаш се привлича към обекта на притежание. Това и съставлява значителен дял от земните притегляния. Привичките, слабостите, пороците и страстите също привличат съзнанието към обектите на своите възжелания и те също обикновено са от земен порядък. По този начин хиляди нишки са опънати от човека към Земята и го държат здраво. Астралното и земното са тясно свързани, тъй като у болшинството целият емоционален живот на съзнанието протича в земните сфери. Но когато мисълта се устремява в пространството и се освобождава от земните притегляния, космическото мислене става достъпно. Главното е да се разкрепости мисълта. Не е чак толкова трудно да се откъснеш от обичайните условия с мисъл, ако стъпалото на съзнанието позволява. На не можещите ще се прости тяхната немощ, но за този, който има крила, пълзенето по земята е непростимо. Отговорността е само пред себе си, тъй като отхвърлящият възможностите се явява и плащач. Сам си тъмничар и сам си отваряш ключалките за самозатваряне. Смятат, че някой или нещо

трябва да възнесе. Но човек се възнася сам и мисълта възнася човека. А мисълта е винаги в негово разпореждане и на неговите услуги, ако той владее мисълта, а не тя него. Овладяването на мисълта ще бъде гаранция за успеха, тъй като мисълта води човека.

1962 г. 286. (М. А. Й.). Да преминеш през всичко и да удържиш Връзката ще бъде победа. Нишката на Връзката е здрава с множество качества. Укрепвайки всяко от тях, укрепваме Нишката на Сребърната Връзка с Владиката. Който постави нещо земно над Нея, той и ще пребъде със земното. Но този, който ще държи Нишката на Невидимата Връзка над плътните условия, каквито и да са те, той ще остане близък на Владиката.

1962 г. 287. (30 юни). Какво да се прави, когато съзнанието мълчи? Даже простото зърно трябва да бъде заровено, за да даде кълнове. То не трябва да бъде безпокоено. Така и на съзнанието трябва да се даде покой, за да може това, което е заложено в него, да принесе своите следствия. Каквото е било, то и ще бъде, но на нов оборот на спиралата. Пралайята на съзнанието е проява на закономерния растеж на духа. Освен това новите условия изискват асимилация. Вибрациите на околната среда трябва да бъдат преодолені и да бъде установен свой тон или своя вълна, определяща и характера на поредните постъпления. Ашрам не може да се създаде за един час. Всичко, което е наоколо, е напоено с чужди наслоения. Те притискат съзнанието с чужди за духа излъчвания. За тяхната неутрализация също е нужно време. Пространствените планетни условия също не благоприятстват. Получава се натрупване на противни обстоятелства. Но нашата Връзка е над тях, над всичко и тя се установява отново, без да се съобразяваш с нищо. Тя е в духа, а не в нещо външно. Затова всичко външно може да се отхвърли. Но това е малко. Пречещите мисли са вътре. Те също трябва да се отхвърлят. Последното е много по-трудно. Когато нещо се преодолява в духа, тогава победата е постижима.

1962 г. 288. (2 юли). Нека никой и нищо в света не ви накара да се отклоните от пътя.

1962 г. 289. (3 юли). Когато изглежда, че Владиката е оставил и бъдещето е скрито зад завеса, знайте, че тъмните са преуспели да подхвърлят своята вреда. Владиката е неизменен, бъдещето е неотменимо и Огнената Епоха вече е настъпила. Обречено е всичко, което върви срещу вървящия към Светлината. Затова и беснее тъмнината, защото усеща своята обреченост. И как може да се опираш на настоящето, когато то подлежи на промяна. Всичко, което е от тъмнината, ще бъде изкоренено от това настояще в бъдещето. Затова и в настоящето не може да се опрете на нищо, което няма устои в него и много от него ще се отстрани поради несъответствие със Светлината на бъдещето. Но борбата е дълбока, напрегната, решителна и окончателна, тъй като няма връщане към миналото. Който се държи за него и се опитва да го запази, обрича себе си на поражение, тъй като срещу Нас никой не е силен. Как би могло да се преживее това време обичайно, когато необичайността пронизва цялото пространство и самата сърцевина на планетата. Всичко се колебае и е в движение в очакване на неумолимо надвисващата смяна, последна преди края. Смяната е започнала отдавна, но още не е достигнала апогея.

1962 г. 290. До Нас трябва да се достигне по земята.

1962 г. 291. (5 юли). Бъдещето е мост в Безпределността. Живеем във вечното, но Майя пречи да се види Вечната Основа на Живота и да се утвърдите върху Нея. Но временността на условията, водещи духа в Безпределността, трябва да се разбере като вехи по безпределния път. Потокът на обкръжаващите явления тече във времето от миналото към бъдещето. Временната природа на заобикалящите човека условия може да се приеме като стъпало от стълбата на живота, водеща към постигане на Вечността. Не е възможно да бъдат разбрани нито Вечността, нито Безпределността, която съществува в нея, без да

преминете, изкачвайки се по стъпалата на тази стълба. Тя води в бъдещето, където за духа е подготвено всичко. Настоящото стъпало на съзнанието не позволява да се обхване космическото величие на Безпределността. Но Безпределността е дадена като поле на бъдещи достижения, като водещ магнит към вечния живот. Духът е вечен. Нужно е време, за да се разкрие неговата дълбочина. Стените на елмаза на съзнанието се шлифват във времето, за да засияят в Безпределността с всички огньове на Космоса. Вечността и времето са полюсите на една вещ, между които духът се придвижва в Безпределността.

1962 г. 292. Ще напием устрема в името на бъдещето, тъй като с настоящето вече няма да преминем. В миналото всичко е изгорено за Огнената Йога. Но настоящето е следствие на миналото. Следователно наследството на миналото се изгаря и в настоящето, доколкото то е свързано с това минало. И само това, което в настоящето се отнася за бъдещето и го обуславя, само то е и ценно за еволюцията. Така че ще разделим и настоящето на два полюса: на полюс на смъртта, засенчен от проявите на миналите несвършенства, и полюс на бъдещето, пламтящ с всички цветове на дъгата и с всички възможности. Разделението на живота сега върви от горе до долу: на едната страна е Светлината, на другата е тъмнината. Светлината на бъдещето е несравнима с тъмнината на миналото. Нея и ще утвърдим като водещ магнит.

1962 г. 293. Личното и космическото начало в съзнанието са също като тъмнината и като Светлината. Личността и егото са временни и нямат под себе си космическа основа. Безсмъртието може да се търси в свръхличното и общочовешкото, тъй като ако човек умира и неговата личност умира, то човечеството не умира, както и всичко, което е свръхлично в смъртното съзнание. Полюсите на смъртта и живота се проявяват във всеки човек с личния или свръхличен живот на съзнанието. Указанието „отвърни се от себе си“ се е отнасяло за личното самолюбие на човека. Само загубилият своята душа, тоест своята личност, може да я придобие, тоест своята вече безсмъртна Индивидуалност. Тук личното и Космичното не се съчетават. Именно трябва да умрете, за да възкръснете за свръхличен живот, обуславящ непрекъснатост на съзнанието, тоест съзнателното безсмъртие.

1962 г. 294. (6 юли). Ще Приложим Ръка, за се състои Общуването. Действието на единичния проводник е взаимно – действат двата края. Напрежението на единия предизвиква отговор на другия, ако проводникът е в изправност. Прегарянето му прекъсва контакта. Затова Съветвам Моите лампи да не мигат. Разбира се, външните условия могат силно да пречат, но трябва да се постигне тяхното преодоляване, ако целта е да се утвърди нерушимият ритъм на Общуване. Може да се отбележи, че Тези, Които наричат Светилници на човечеството, са се намирали обикновено в много трудни жизнени условия и все пак не са губели връзка с Водещия. В това е може би и целта на възплъщението – да се пренесе Сребърната Нишка нерушима през живота. Тя е ясно видима в пространството, сияеща и вибрираща със Светлина. Затова има и толкова нападки от страна на тъмните. Докато сте на Земята и докато има толкова отвличащи неща пред очите, значението на Сребърната Нишка не се осъзнава изцяло. Но си представете, че земното съществуване е завършило и всичко, което е било на Земята, си е останало на Земята и духът обитава в пространството свободен от плътното обкръжение. Къде ще отиде той, ако Сребърната Нишка е прекъсната. Магнетизмът на астралните течения е огромен. Може да въвлече във всеки водовъртеж. Без Нишката на Връзката няма да устоите. Там е нужен още по-здрав устрем, отколкото на Земята. Тъй като освен Нишките на Сърцето няма нищо.

1962 г. 295. (8 юли). Правилно е да се смята, че тежестта на ръководителството се задълбочава от това, че водещият поема върху себе си товара от плещите на водения.

Когато Казах всеки да Ми отдаде своето за преливането му в Кулата в чист метал, Имах предвид именно това обстоятелство. Отдават Ми своите несъвършенства и Аз ги Преотливам в Моята Кула. Както горе, така и долу. Преотливате и вие. И от това понякога има такава тежест. Трябва да преодолееш в себе си не само своите недостатъци, но и на взетите под свое попечителство. Но ако са влезли с вашата молитва на уста и вие сте ги допуснали, то все пак ще се наложи да се изкупва чуждата карма, даже и външно нишката на връзка да е прекъсната. Цялата работа е в това, че допускането се е състояло, макар и временно и сърцето е било отворено. През тази отвореност и тече вредата. Затова е и Казано, че горко на неразпозналите дошлите с вашата молитва, но носещи тъмнина със себе си. Погледнете колко е дълга причинената вреда и колко дълго се проточва опашката на неразпознаването, и колко тежко се налага да се плаща. Затова е по-добре да се недодаде, отколкото да се наддаде, да се недоизкаже, отколкото да се каже повече, да се премълчи, отколкото да се издаде съкровено, тъй като на звънаря се налага да плаща. Всеки от приближаващите натоварва цялата тежест на своята карма върху призовалия, дори почукалият натоварва, а още повече призования. Затова мълчанието е злато. Затова е трудно да се освободиш от следствията на допуснатите грешки. И когато стане вече твърде тежко помнете, че преодолявате не своето, а чуждото, и че трябва да се преодолее във всички случаи, иначе край.

1962 г. 296. Ценна е цялостната верига. И ако сред положителните свойства и черти на характера има някаква слабост, веригата губи цената си, а същевременно и своята здравина. Отстъпката в едно прави цялата верига от останалите качества слаба. Това трябва да се има предвид при утвърждаване на качествата, тъй като лъжичката катран разваля цялата бъчва мед. И ако си паднал, веднага стани и продължавай нататък. Сили могат да се съберат, а Аз ще Помогна.

1962 г. 297. (9 юли). Кармата на обсебените и обсебителите е ужасна. Процесът на изгонване на обсебителя е опасен с това, че прогоненият в случай на прогонване се обръща срещу прогонения и ако неговата воля е слаба, го овладява. Ако пък волята е достатъчно силна, то все пак изгоненият не прекратява опитите да вреди, спотайвайки се и криейки се зад близко стоящите. Ще изпробва всички, през които би могло да се нанесе вреда. Колкото по-силен е обсебителят, толкова по-силна и възможна е вредата. Борбата с обсебителя е характерна с това, че борещият се предизвиква срещу себе си неговата сила, която той трябва да преодолее. Злото е много подвижно и се стреми да проникне и в най-малката цепнатина. С това са опасни малките цепнатини. Но е важно да се разбере откъде заплашва опасността. Разпознаването на източника е вече победа, тъй като тъмните не понасят разобличаването. Лъчът на съзнанието, насочен към тях, ги обгаря. Трябва да се открие същата тази тъмна ръка, криеща се зад външни прикрития, за да причини зло. Постоянният Образ на Учителя в съзнанието опазва сигурно от злото на тъмнината и тъмните въздействия. Тъмнината е опасна докато не е разпозната. Вървящият след Мен е склонен да приписва болшинството от най-нежелани явления на всичко друго, но само не на нея, докато тяхното нарастване не покаже колко голяма е опасността.

1962 г. 298. Много приближаващи се към Нас завършват течението на Кармата. Докато не завършат, не ги Приближаваме: всеки допуснат до Нас, знаейки или не знаейки, но възлага своята Карма върху плещите на своя Ръководител. Това се отнася за всеки учител, голям или малък, и за всеки ученик. Да приемете някого за ученик – това значи да поемете върху себе си неговата Карма. Затова са и толкова много желаещите да си намерят ръководител и съзнателно или несъзнателно да възложат върху него своите тежести. Оттук и непосилното обременяване от страна на всеки обръщащ се. Неопитните пътници,

особено на първите стъпала, усърдно се опитват да учителстват, без да познават суровостта на Закона. Но опитът учи, че трябва седемдесет и седем пъти да помислите преди да обвържете себе си с ръководство. Разбира се, трябва да се помогне, но без поемане върху себе си на кармата на водения, тъй като веригата на водачеството няма край. Опитът показва колко упорито и тежко, а понякога и жестоко и злобно се стремят неподготвените духове да се възложат върху този, който ги е призовал към Светлината. И тогава горко на звънаря, поканил някого в своя двор. Нека призивът към Светлината да бъде безличен – това кармически не налага задължението да поемете върху своите рамене кармата на откликналите. Може да се разбере защо дори Великите Учители са имали толкова малко ученици. Всеки ученик представлява тежест за Учителя на Светлината. И много малко, даже от допуснатите близко, мислят за това как да не обременят Призовалия. При това може да се отбележи колко непосилно и тежко са обременявали и вас тези, които чрез вас са се доближили до Светлината. Отговорността на ръководителството е голяма и продължителна. Кармата на ръководството е устремена към бъдещето – оттук нейната продължителност. Всички Посланици на Светлината са били измъчвани и погубвани – и това трябва да се помни, за да не заприличате нито на мъчителите, нито на тези, които, следвайки Учителя на Светлината, са искали да възложат своя кръст не върху своите, а върху Неговите плещи.

1962 г. 299. (10 юли). Законите за тънките енергии са толкова различни от законите за обикновените енергии, както областта на двете измерения от триизмерния свят. Разширяването върви в посоки, които не съществуват в областта на обикновените енергии. Така например за действието на светлината е нужно време, но то не е нужно за действието на духа. Понякога на лъча светлина са му нужни милиони и даже милиарди светлинни години, за да достигне Земята от звездите на далечните галактики. Но за полета на мисълта не е нужно време. Мисълта достига предмета, към който е устремена, мигновено, без загуба на време. Полетът на мисълта в пространството е лишен от елемента време. Следователно времето е явление от плътния свят и неговите фази се проявяват даже в астралния свят вече по съвсем различен начин в сравнение с плътния. Космическите условия рязко се отличават от земните условия. Решението е в духа, тоест решението на всички проблеми на мирозданието се намират в самия човек. Затова най-важната наука е науката за човека. Вече твърде много се приема като неоспорим факт. Но хората търсят не там, където могат да намерят. Тайната на всичко е затворена в човека, но енергиите на духа са насочени навън, тоест там, където липсва решение. Понятието за извънвременност, понятието за вечност, безпределност и безсмъртие се намират в съзнанието на човека и да се търси разрешението им извън него е безполезно. Животните са лишени от осъзнаване на бъдещето, макар инстинктивно и да проявяват грижа за запаса от храна, за леговището, а птиците – за гнездата. Но те нямат осъзнаване на бъдещето. Само човешкият дух, издигайки се над времето, осъзнава бъдещето и относителността на временните представи. Мисълта е безвременна, сънищата са безвременни, действията на духа са безвременни. Мислените образувания не подлежат на законите за трите измерения, макар и да имат обем, форма, цвят и даже тегло. Динамиката на мисълта се измерва с други мерки, различни от измерителните прибори на обикновената механика. Само температурата или промяната на теглото на тялото може понякога да отбележи действието на мисълта. Но това ще бъде вече следствие, а не самата мисъл, засега все още неуловима за съвременните прибори. Мисълта може да се фотографира и особено чувствителните ленти могат вече да фиксират светлинните еманации на мислите. Мисълта може да въздейства мощно и върху физическите тела и, преди всичко, на физическото тяло на човека. Но хората не искат да

видят явната очевидност и страдайки от собствените си мисли и боледувайки от тях все пак отричат тънката действителност. Здравето на човека често зависи от равновесието на мислителната енергия. Причина за болестите трябва да се търси в неуравновесеността на мислите. Всяка мисъл предизвиква една или друга реакция в тялото. Тези реакции преминават покрай вниманието, но въпреки това те обуславят много функции на организма. Например с постоянно раздразнение лесно може да си докараш болест на черния дроб, а с безпокойствата, вълненията и страховете – до нервно разстройство. Затова лечението на всяко неравновесие или болест на организма трябва да започне с установяване на равновесие на мисълта, имайки предвид при това, че реакцията на мисълта за спокойствие успокоява нервите, реакцията на мисълта, утвърждаваща здраве, действа оздравяващо на целия организъм. При никакви условия не трябва да се поддавате на мисли за болести. Крепостта се защитава решително и необратимо до края, до последната възможност. Да се поддадеш с мисъл на болестта – значи да отвориш вратата на крепостта и да допуснеш врага вътре. Много болести произтичат от мислите. Когато болестта, тоест неравновесието е проникнало вътре, стремете се да възстановите равновесието в астралната и менталната обвивки, и физическото равновесие или здравето ще дойде като следствие на подредените движения в астрала или ментала. Разбира се, всяко неравновесие преди всичко незабележимо се подхвърля от тъмната ръка. Борейки се с болестта, не забравяйте за нея. *Sana mente in corpore sano* или здрав дух в здраво тяло (лат.), но и обратното, тъй като равновесието на духа и тялото дава здраве.

1962 г. 300. (11 юли). Утвърждавам пълната бъдеща победа на Новия Свят, Утвърждавам водещата роля на Русия, Утвърждавам, че никакви опити на стария свят да върнат историята назад няма да бъдат пречка за настъпването на Новата Епоха. Утвърждавам мира на Земята за всички народи на планетата. Ще Утвърдим новите форми на живот, новите взаимоотношения, кооперацията и сътрудничеството на нациите за вечни времена. Нашата Помощ е за всички, които вървят след Нас и с Нас, знаейки или не знаейки това, но утвърждавайки мира на Земята и борейки се за него. Гарантирам за победата.

1962 г. 301. Съзнанието може да се съсредоточава и да се проявява във всяка от своите обвивки. Най-упорита и активна от тях е астралната, укрепена от себелюбието и личното начало. Всички слабости и пороци се съдържат в нея. Да отъждествиш себе си с нея и да считаш, че астралът е „Аз-ът”, значи да отдадеш себе си във властта на всичко низше, което още не е изживяно в същността на човека. Астралът не е „Аз-ът”, астралът е само обвивка, наследство от миналото, лунно наследство, тя е това, което подлежи на пълно подчинение на волята, за да стане послушно и лишено от своя воля оръдие на човека. Астралът може да отпадне, както е отпадал не един път, но това няма да бъде падение на висшето „Аз”. Необходимо е да се установи разчленяване на проводниците в съзнанието, за да не се подчините на взривовите или рецидивите на астрала и да не считате неговите затихващи последни пламвания и опити отново да утвърди своята власт над съзнанието за решаващи и непоправими. Тази обвивка ще умре, както ще умре и ще бъде отхвърлено тялото; това е временна обвивка, подобна на дрехата, която носите. Тя подлежи на замяна с нова, по-съвършена и по-чиста с всяко ново възплъщение. Затова тя е само оръдие на волята, само роб на огнената воля, длъжна да ѝ се подчинява във всичко. Трябва само да се осъзнае, че даже в своите ексцесии тя се подчинява на волята. Възможно е да убиете в себе си всяко желание на астрала, всяка слабост, всяко попълзновение да овладее духа. Трябва само да се знае, че астралът е роб на духа, а не обратно. Когато низшето овладява висшето, няма по-горчиво робство. Но това може да се случи само в

неведение, когато съзнанието се потапя в поредното и временно преживяване или емоция на астралната обвивка и отъждествява себе си изцяло с нея. Робът се бои от своя господар, тялото от стопанина, астралът – от духа. Трябва да отделите себе си от него и да погледате отстрани гримасите на палячото, за да осъзнаете своята власт и неговото безсилие. Само освобождението от властта на астрала може да даде истинска свобода на духа.

1962 г. 302. (12 юли). В своята светлина вижте Моята Светлина, деца Мои. Гонете всичко тъмно, всички тъмни мисли, всичко, което пречи на Светлината вътре да се разгори. Много желаещи и стремящи се да потушат всяка искрица Светлина се тъпчат наоколо. Действат от Тънкия Свят и чрез тези възплътени, които отварят себе си за техните въздействия. Често превръщат близките в оръдия на неволните мисли, подхвърляни от тях. Бодърствайте на несменен дозор, тъй като тъмнината е голяма и напрежението – необичайно. Не се отделяйте от Мен. Връзката трябва да бъде непрекъсвана. Само Моята Близост ще защити срещу тъмнината. Указвам да започнете новия ден здраво държейки в третото око Избраното Изображение. Нека то да бъде пред вътрешното око не от време на време, а постоянно и непрекъснато. Само така може да се удържи връзката в тези трудни дни преди Разсъмването. Не се предавайте на страха и безпокойствата, тъй като даже космите на главите са преброени и Моят Щит е над вас. Щитът не освобождава от кармичните следствия, но опазва надеждно от злото и тъмните опити.

1962 г. 303. (13 юли). Не приемайте случайностите по пътя за основи. Случайности Наричаме това, което е разположено отстрани по пътя, покрай което преминава съзнанието. Разбира се, случайности няма, тъй като всички те са кармично обусловени от някакви причини. Но все пак всички те са временни и всички са свързани с движението по пътя. Съзнанието не трябва да се привързва към тях. Да се привържете – значи да спрете. Срещите от миналото често занимават много вниманието и понякога в ущърб на придвижването. Трябва да се защитавате психически от вредящите, заповядвайки на своето подсъзнание да постави бариера срещу човека, от който идва вредата. Вредят и насън. Тогава заповедта се отдава на тънкото тяло преди лягане за сън.

1962 г. 304. (14 юли). Невъзможно е да се съди по очевидността. Невъзможно е също случващото се в света да бъде обхванато със земния разум, тъй като всеки опит неизменно ще бъде последван от лъжлива представа. По-добре е да разчитате на Нас и да считате, че никакви злонамерения на тъмните не са в състояние да изменят начертанията на Великия План. Напрежението в света е нужно, за да предизвика към активна проява всички съзидателни и творчески енергии на човечеството. На силите на разрушението трябва да се противопоставят съзидателните сили в цялата си мощ. Няма да Позволим на барса да скочи и ще Лишим злобните разрушители от сили за изпълнение на техните планове. Всичко ще се обърне във вреда на самите тях, всичко, което те са натрупали, подбуждани от импулсите на човеконенавистничеството. Настъпването на Новия Век няма да бъде ознаменувано с унищожаването на всички светли начинания. Владиците Стоят на Велика Стража, готови всеки миг да Спрат ръката на злото. Тъмните разрушители ще си отидат от планетата, но дайте време на пшеницата на съзрее и да се укрепи. Беснеенето на тъмнината е пред края. Тъмните корени са пресечени и стъблата на злото се люшкат по вятъра, нямайки вече опора. Велико рушене очаква всички, които вървят с тъмнината, тъй като в бъдещето тъмнината и извършителите на зло вече нямат дял.

1962 г. 305. (15 юли). Считам за възможно да се установява от волята желаната тоналност на приемника на съзнанието. Считам, че в собствения вътрешен свят върховната власт над всички състояния на съзнанието принадлежи на волята. Считам, че само неразбирането на първенството на духа служи за причина на това да се допуска

безконтролно въздействие върху собственото съзнание отстрани. Въздействията и влиянията са неизбежни, но контролът върху тях и постоянният дозор освобождават от печалното явление да бъдеш ветропоказател за чуждия случаен вятър, а още повече за неслучайния, но направляван от недобра воля. Добре е да се има предвид обстоятелството, че и добрите, и отрицателните влияния са еднакво вредни, ако волята им се подчинява безконтролно. Всяко подчинение е безусловно вредно. Не роби са нужни на еволюцията, а сътрудници на Светлината. Слабостта е осъдена. Силата, даже насочена по лъжлив път, може да тръгне по правилния, но слабостта поражда нищожество на духа и космически боклук. Свободата на духа е най-ценното, което притежава човекът. Затова никога не Посягаме на свободата на волята, предоставяйки избор на свободни пътища. Разбирането движи и трябва да се разбере, че само духът, утвърдил своята свобода и вървящ свободно към Светлината, може да достигне.

1962 г. 306. (16 юли). Ако бъдещето не е станало минало, то не може да се осъществи и в настоящето. Това трябва да се разбира така: мисълта за бъдещето, придобивайки реална форма и преминавайки през съзнанието се превръща в явление от миналото и вибрира в пространствените сфери като жива, динамична същност, притегляйки магнитно към себе си съзвучни на нея елементи от различните слоеве на мирозданието, ставайки постепенно все по-плътна и по-плътна, докато накрая не се отлее в плътна форма. Това е пътят за осъществяване на пространствената огнена мисъл, породена от творческото огнено съзнание на човека. Така Творим бъдещето Ние, така бъдещето се твори с мисъл. Такъв е пътят за претворяване на мисълта в плътни форми. Така еволюцията на проявления свят се направлява космично от Висшата Воля. Понятието „човек“ се приема широко, тъй като всички духове, стоящи върху Стълбата на Йерархията на Светлината, даже и Най-Височайшите, са били някога хора или се явяват такива сега. Цялото бъдеще се твори от мисълта. Всичко, което е видимо за окото, е създадено с мисъл. Ще попитат: а как стои въпросът с дървениците, мухите и другите гадини. Ще Отговорим: мислите на хората могат да бъдат различни. Мисълта от Светлината твори прекрасни форми, но какво творят зловните мисли. Освен това даже първичните форми на животните, появили се на Земята още преди човека, са се нуждаели от постоянното попечителство на създалата ги Творческа Воля. Предоставени на самостоятелно развитие те са се изразждали в зловни и страшни чудовища. Затова е необходим Дозорът на Духовете над света, тъй като течението на еволюцията не може да върви на самотек. Държателят на Земята Носи върху Себе Си отговорността за Земята. Великата Стража стои на охрана на планетата и нейната еволюция. На злото и злата воля не може да бъде предоставено безпрепятствено разпространение. Космически само Земята страда от голямата активност на тъмните. На другите планети тъмни няма. Там се води борба само с хаоса и се преодолява законното съпротивление на материята от различните степени на плътност. И само на вашата Земя нейният бивш Стопанин е породил зло, страшните следствия на което се изкупват сега солидарно от цялото човечество. Това изкупление се състои в преодоляването на всичко, което е породено от Княза на тъмнината и неговите слуги. Стопанинът го няма, но неговите слуги, изпълнявайки неговата зла воля, са още много силни и, знаейки че са обречени, проявяват безумната си ярост готови на всичко, стига да причинят зло. Но бъдещето на планетата е сияйно. Неговите прекрасни форми са отляти от мисълта и съществуват в пространството, готови да се влеят в плътния свят. Затова и са толкова напрегнати двата полюса на светлите и тъмни сили, за да може в това последно стълкновение между Светлината и тъмнината да бъде победена тъмнината и да се очисти планетата от всички наслоявания на мрака и от всички, които му служат.

1962 г. 307. (18 юли). Една и съща постъпка, извършена от един и същи човек, се оценява не само по мотивите, стоящи зад нея, но и по това извършена ли е тя по заповед на волята и с нейно позволение или въпреки нея и против нея, тоест е ли тя резултат на сила или на слабост на волята. Слабостта на волята, тоест безволието е осъдено, но силата, даже и погрешно приложена, може да измени своето направление и да бъде приложена за благо. Говоря не за злата воля, постоянно насочвана към зло, а за волята на възходящия дух, допуснал една или друга простъпка благодарение на неправилното прилагане на волевата мощ. За такава воля Нямаме забрани, тъй като Знаем, че даже грешките могат да бъдат усвоени с полза, даже очевидните грешки, но пътят е спешен и времето не чака, и няма кога да се губи време, за задържане и спиране заради възможните грешки. Напред, напред и само напред, и само по-бързо, тъй като в бързия полет отпадат тежките частици на ненужните и вредни наслоявания. Позволено е всичко, но само на този, който дързае към Светлината независимо от всичко.

1962 г. 308. (19 юли). Няма да се смущаваме от тъмните нападения, но ще използваме всяко от тях за приближаване към Светлината. И се радвайте, че сте отбелязани от тъмнината, тъй като вашата Светлина расте. Всички Велики Духове са били отбелязани с особено внимание и особено изискани предателства от нея. Тъмнината гние за цветята на Светлината, а чудовищата са крака на престола. Нека всеки опит на тъмнината да нахлуе в съзнанието незабавно да предизвика Образа на Учителя в третото око и ритъма на свещените възвания, и с това да усилва Сребърната Нишка на Връзката. Така тъмните ще служат на възхода на духа и ще способстват за напомняне на най-нужното. Страхът пред тях е пагубен. Той отваря достъп за врага, той пробива защитата на доспеха. Трябва да привикнете към мисълта, че наоколо има много опасности, че докато гори Светлината, пораждайки тъмнината, тъмните няма да оставят в покой. Виждам и Зная, и Моят Щит е над вас. Но вие сте воини и духовният доспех и оръжието на Светлината са дадени за защита и воюване. Не може да се огънете пред тъмнината или да оставите оръжието, или да се забравите в сладостно успокоение, или да отслабите бдителността, или да се поддадете на някаква слабост. Те също винаги са на пост да ви нанесат вреда, използвайки всяка възможност, всяка цепнатина. Отдавайки се на своите слабости или допускайки съблазнителни и подхвърлени от тъмнината мисли им отваряте достъп в своята крепост. Суровият контрол над мисълта също служи като защита срещу търсенията на тъмните злодеи. Те също изпращат и мислите за безполезност на борбата с тях. Ако можеха, отдавна биха съкрушили, но Аз Съм на пост. Но вредят в малките дела, тъй като Раздробявам злото и долитат само откъслеци. Иначе не може – не стоите в парник, а стоите в предните редици на Моите воини. Погрешните действия са от полза за тъмнината, особено лекомислието и бърливостта. Разкриването на себе си даже за приятелите е недопустимо. Разкривайки се на приятелите, не проверени в живота, се поставяте под удар, тъй като невинаги мислите на приятелите са светли и невинаги те ви щадят, когато сами губят равновесие на духа. Ако си отиват от Светлината, тогава се обръщат яростно срещу вас и тогава не очаквайте пощада. Също така често действат под внушение на тъмнината, без сами да подозират това. Тъмните нашепници се опитват да използват всеки човек, който така или иначе влиза в съприкосновение с вас, за да причинят поне (дори) минимална неприятност. Затова бдителността трябва да бъде постоянна и усещането за Близост на Учителя да е постоянно, и да е постоянна готовността да се отрази злото. Трябва да се стигне до остро разпознаване, за да се види откъде и как идва поредният опит. Не се смущавайте, а се радвайте, че сте отбелязани от тъмнината, тъй като

вие сте Мои воители, и огънчето трябва да е слабо и горенето на духа нищожно, ако тъмнината не го е забелязала и не се е насочила към него.

1962 г. 309. Нагнетяването на Светлина е възможно. Способите за нейното усиление са многообразни. Светлината в себе си може да се усилюва от противодействието и съпротивлението на обкръжаващите сфери. Противодействието и съпротивлението представляват един или друг вид енергия. Тази енергия, вървяща срещу, е възможно да се насочи към полезна вълна, както мелничарят насочва струите на водата към колелото. Действието предизвиква противодействие, но и обратно – противодействието предизвиква огненото действие на духа. Пламъкът на духа под нагнетяване става подобен на пламък на поялната лампа, особено силен и устойчив. Той не може да се сравни със силата на обикновения пламък. Но затова и ефектът на неговото действие е много по-могътен. Силата на огъня на духа се нагнетява от волята, преодоляваща всяко съпротивление. Обикновените спокойни условия на живота не раждат огън. Нужна е необичайна трудност на условията и тогава огънят на духа се разгаря, и тогава нагнетяването на Светлина става ярко и достъпно. Ето защо пътят на Светлината не е лек. Царството на Светлината се превзема със сила и полагащият усилия го постига.

1962 г. 310. (М. А. Й.). Трудно, но чудно, скъпи. Трудно, но заедно. Трудно, но побеждаваме тъмнината, тъй като пътят е само нагоре, тъй като всичко, което се върши около вас, ви приближава към Светлината. А Ние Сме с вас, колкото и да се стараят враговете да Ни отделят във вашето съзнание. Ние Сме с вас и Отговаряме с чувство на всеки призив на устремения към Нас сърце. Дръжте се здраво за Нас, Ние Сме с вас.

1962 г. 311. (Гуру). От Нас имате не осъждане, а разбиране и подкрепа. Ние сме свързани чрез Кармата. Нишките на Кармата не са материални, тоест не са ограничени от условията на плътния свят. Те продължават и в Тънкия Свят. Те могат да се укрепят и отслабят. Връзката се кове във времето. Връзката с Йерархията и Нейните Посланици е най-висшето, което имате на Земята. Опазвайте свещено светлите нишки. Помислете за тези, които ги нямат. Малко е да се притежава щастието, много по-трудно е то да се удържи. Дръжте здраво нишките на щастието.

1962 г. 312. Полагам усилия, за да бъде ритъмът на пространствените възприятия напълно в действие. Усилието е плодотворно когато е двустранно и когато е проявена напрегнатата отговорност. Трудността е в това, че се преодолява липсата на улегналост към новото обкръжение. Даже и непознатият дом трябва да улегне. Но ще дойде време, когато никакви външни условия, даже бездомието, няма да влияят върху потока от възприятия и проводникът ще действа постоянно. Затова се и създават поредните трудности и препятствия. Вече Говорихме, че е по-лесно да се достигне, отколкото да се удържи постижението. Необичайното става обичайно, губи се грижливото отношение към него и тогава побеждава суетата.

1962 г. 313. (М. А. Й.). Всеки ден може да се взема неизменно някакво най-силно звучащо в дадения момент качество на духа за утвърждаване. Днес ще вземем сдържаността. Кой е казал, че трябва да се изнася своето вътрешно състояние за наблюдение от хората. Сдържаност означава и защитеност, тъй като всяко и най-малко отваряне на своето съзнание го излага под удар на неуравновесеното чуждо съзнание. По-добре е когато няма за какво да се захванат, тъй като хората имат склонност да се вкопчват във всичко, изглеждащо им неудовлетворяващо техните представи за това какъв по тяхно мнение трябва да бъде човекът. Затова всяка дума трябва да бъде строго обмислена. Излишните думи се отстраняват изцяло. Да говорите заради така наречената вежливост и да занимавате някого с разговори е недопустимо, след като всяка дума е подобна на огнено

пламване и се забива в съзнанието на събеседника като стрела. По-рано, когато огнеността на мисълта беше не толкова напрегната, отговорността за думите не беше толкова голяма, но растежът на вътрешните огньове усилва и отговорността за всяка дума. Може да се отбележи как понякога хората реагират силно и болезнено на това, което им се говори. Затова е по-добре седем пъти да се отмери, преди да се отреже мисълта, облечена с думи. Сдържаността в този случай е добра с това, че не допуска излишни думи. Хората и без това обичат да говорят, така че няма никаква необходимост да ги обременявате със своите думи. По-добре е да им се предостави възможност да се изкажат те, отколкото сами да правите това. Но когато все пак се налага да кажете своята дума, нека тя да бъде пестелива и под суров контрол.

1962 г. 314. (М. А. Й.). Угодниченето пред хората и стремежа да заслужите тяхното предразположение са обусловени от страха и не довеждат до целта. Достойнството на духа не допуска тези явления, в крайна сметка довеждащи до съвършено противоположни резултати, тъй като зад тях мърда сивата сянка на страха да загубите нещо чрез хорското неразположение. Сдържаността и осъзнаването на собствената сила много по-бързо довеждат до желаните резултати. Затова трябва внимателно да преразгледате своето отношение към хората, за да не пропълзи някъде угодливото говорене или желанието да заслужите моментното одобрение на минувачите. Дръжте се за Грижата на Владиката, а не на хората, тъй като на Владиката и само на Него единствено можете да разчитате с цялото съзнание. Отдавна е Казано: не се надявайте на синовете човешки. А и последният опит показва, че даже желанието на приятелите да помогнат и решението да разчитате на тях не донесе нищо, освен огорчение, разочарование и нови трудности. Опората е една, надеждата е една – Владиката. Сдържаността и яркото осъзнаване на достойнството на духа не изключват доброто отношение към хората и възможността да им се посвети, но без да нарушавате нито едното, нито другото.

1962 г. 315. (Гуру). Мисълта, когато е устремена твърдо и отчетливо към определен човек, поставя съзнанието във връзка с това лице и тогава съзнанието се свързва с него с невидима нишка. Това се отнася еднакво както за живите хора, така и за умрелите. Време е вече да се разбере, че всяко споменаване на едно или друго лице и разговор за отсъстващ човек свързват съзнанието с него. Нито едно такова споменаване не преминава безследно, а донася своите резултати. По-добре е всички да се споменават с добро, отколкото да се изпращат мисли или да се изказват думи, които в тяхно присъствие никога не бихте им казали в лицето. Във всеки човек ще се намери добро и е по-добре да се предизвиква във всекиго доброто, отколкото злото начало. Но от одумки няма нужда и особената предпазливост няма да попречи когато се говори също и за отсъстващите. За отсъстващите винаги говорете така, сякаш те са до вас и чуват всяка дума. По-малко боклук ще има в пространството и по-малка вреда. Споменаването на имена също е важно. Действителността е скрита от човека с плътната завеса на земния свят, но зад нея е реалността на Невидимия Свят, където всичко е ясно и се отпечатва трайно върху свитъците на Акаша и всичко съществува и въздейства върху човека.

1962 г. 316. (21 юли). Твърдата, отчетлива и решителна заповед на волята на своето тънко тяло преди лягане за сън пресича опитите на тъмните да потиснат съзнанието, предизвиквайки нощни кошмари. По време на сън тънкото тяло се защитава с огнена мисъл. Късно и трудно е да се защитаващ насън, когато мисълта не е готова за защита. Ако те помрачават съзнанието по време на бодърстване, толкова по-лесно им е да правят това по време на сън. Но оръжието за защита, огнената мисъл е винаги в разпореждане на ученика и тя бодърства, когато земното съзнание е потънало в сън.

1962 г. 317. Колкото по-силна става волята, толкова по-голямо количество явления може да управлява и толкова по-широк е кръгът на възможните въздействия. Но трябва волята да се научи да се разпорежда. Най-доброто и най-близко поле за развитие на волята и нейното приложение е самият човек: неговото физическо тяло, неговите емоции и чувства, неговите мисли. Всичките тези три области могат в една или друга степен да се регулират от волята. Плътната, астралната и менталната обвивки трябва да бъдат в пълно подчинение на енергиите на волята. Това подчинение се достига само с продължителен опит и приложение на волята. Успешни или неуспешни, но тези опити не се прекратяват независимо от всичко. В крайна сметка при известно упорство волята все пак побеждава, тъй като волята се явява огнен атрибут на духа и вечно, неумиращо достойние на човека, докато в същото време всички обвивки са смъртни, подлежащи на смяна с нови при всяко ново възплъщение. Растежът на могъществото на волята е безпределен, докато нейните смъртни проводници са пределни и е пределно всичко, което е заложено от самата нея в тях. Пагубните привички, тенденции или склонности са кристализирани енергии на зла воля, заложени от нея в микрокосмоса на човека. С тях може да се борите със същата енергия на волята, но с по-голям потенциал, тоест с по-голямо напрежение отколкото тази, която е била заложена в тях. Но волята расте ако човек възхожда и затова борбата с тях винаги завършва с победа на възходящия дух. Победа, победа, победа над всичко, което още не е изживяно, над всичко, което пречи, над всички, които пречат, над всички, които препятстват духа да върви към Светлината.

1962 г. 318. (М. А. Й.). Признаваме само действителната любов, само такава, силата на която се проявява в редица съзвучни действия. Ако действително обичате, докажете на дело вашата любов във всекидневните действия. Само словесна любов не приемаме. Любовете на думи не е нищо друго, освен пламвания на астрала, макар и може би силни, но безплодни на дела. И толкова по-действена трябва да бъде любовта към Владиката. Твърде много Негови последователи говорят за любов и мислят за нея, и вярват, че обичат, но правят твърде малко. Такава любов не е нужна на Владиката, не са нужни уверенията в нея. Но са нужни огнени действия, скрепени с това огнено чувство, незамърсени от словесния отпадък. Понякога е трудно да не се вярва на хората, които сами вярват в това, което говорят, но на дело не го правят и не го прилагат в дела. Затова ако обичате, както говорите, покажете силата на тази любов в дела, съзвучни на Заветите на Владиката, Който ви е Призовал на великото Дело. Словесните твърдения нямат никакво значение, както и уверенията, тъй като този, който може да действа и действа мощно – мълчи, а ако заговори, то неговите думи ще бъдат подобни на ударите на тежък чук, тъй като са наситени с енергията на действието.

1962 г. 319. (Гуру). Действие, действие, действие! Действие с мисъл, действие с чувство, действие с думи, но с “ръката човешка”, тоест с прилагане в земния живот.

1962 г. 320. (22 юли). Приближаваме, когато се установи съзвучие. Съзвучието е възможно само тогава, когато своето отстъпва на заден план и Моето е на първо място в съзнанието. Но как може да се намери място за Моето, ако своето заема цялото поле на мислене. Произволът на мислите не допуска контрол. Ущърбът от своеволното течение на мислите е толкова голям, че наистина си струва да се помисли за това те да се обуздаят и да се насочат по русло, определяно от волята. В краен резултат мисълта ще се подчини, ако само желанието да се установи съзвучие е достатъчно силно. Процесът се облекчава много ако устремът към овладяването на мисълта е циментиран с любов към Владиката. Любовете, както и всяко чувство, може да се усилюва съзнателно. Тя може да се усили с признателност и разбирането на това, колко грижи, любов и внимание са получени от

страна на Великото Сърце. Колко пъти съзнанието затъваше в суетата и суматохата на външния свят, колко пъти огньовете на устрема гаснеха, колко пъти пробуждането на уж изживените наслоявания от миналото пречеше да се движите по-нататък и все пак, независимо от всичко, не бяхте оставени. И веднага щом се отдръпваше вълната на плътните въздействия, отново се усещаше далечната Близост. Но трябва да се помага на Явлението с неукротим огнен устрем и разбиране, че Близостта е по-високо от всичко. Всичко е допустимо и всичко е позволено, но при условие, че Образът на Учителя в третото око е постоянен. Как да се постигне това постоянство? Само с утвърждаване на мисълта. Но как да се утвърди мисълта? С ритъма на всекидневното повторение. Сутрин и вечер може да ѝ се посвети нужното време. Нека то да бъде дори кратко, но пълнозвучно и утвърждаващо с всички сили на духа и желанието на сърцето непрекъснатото предстоене и Лика на Учителя пред вътрешното око на съзнанието. Може, може да се постигне даже най-трудното, ако огненото желание е подкрепено с ритъм. Ритъмът увеличава силата, пред която отстъпва съпротивлението и противодействието на обвивките. Какво от това, че досега постижението не се е отдавало. Давам ключа – това е всекидневният и неотклонен ритъм. Утвърждавам: с ритъм може да се достигне. Отсега на тази полезна и нужна мисъл се отделя време за ритмичното ѝ внедряване в съзнанието, докато тя не нарасне и не придобие сила дотолкова, че тъпото и инертно противодействие на обвивките бъде победено. Много важно е да се отбележи как нещо вътре яростно се съпротивлява на най-полезните начинания. Висшето „Аз” в човека иска и се стреми към Светлината, но низшето „аз” упорства. Тъмното упорство на всички обвивки се преодолява с ритъм и с ритъм се постига победата. Много пъти е Говорено за това, че този побеждава всичко, който съумее да победи самия себе си. Сега в ръцете на отсъдения победител се дава огнения ключ, който ще разтвори пред него сребърните врати на преодоляването. В ритъма се съдържа тайната на неизменната победа на духа над обвивките, които го обличат и които трябва покорно да му служат по неговия безкраен път в Безпределността.

1962 г. 321. „Утвърждавам: отсега Образът на Владиката е винаги пред мен и ме съпътства постоянно във всички мои дела в течение на деня и по време на сън в течение на нощта” – така си казва ученикът и умножава своите сили.

1962 г. 322. Помощта е готова и лети бързо, ако обръщението е искрено и достатъчно силно.

1962 г. 323. (М. А. Й.). Призовавайки Ни с любов към себе си, ще удържите връзката чрез любовта. Зовът на любовта донася отговора на Възлюбения. И как можем да не отговорим на огнения призив на сърцето. Мнозина не преуспяват в своя стремеж, тъй като заменят огнеността на непосредственото Общуване, предизвиквано от силата на това чувство, с разсъдъчните постройки на интелекта. Не разсъждения са нужни, а топлината на непосредственото чувство.

1962 г. 324. (Гуру). За общуване с тези, които обичате не е нужно нищо, освен любов и устременост. Любовта преодолява всички прегради на видимия и Невидимия светове и със силата на своя магнит привлича желаното. Самият Той Каза: любовта е силна като смъртта и нейните стрели са огнени стрели. Може да се усили, добавяйки: любовта е по-силна от смъртта. За любовта няма никакво значение в какво тяло е любимия, тъй като тя побеждава и преодолява всичко, което прегражда нейния път.

1962 г. 325. (23 юли). Сине Мой, упорството, настойчивостта и постоянството също се усилят с мисъл и се утвърждават с ритъм. Так може да се усили всяко качество, тъй като всички те са налице в зародиш. Опитът ще даде увереност във възможността да се достигне желаното. Да се порадваме на всяко постижение.

1962 г. 326. (24 юли). Да! Да! Да! Само при условие на неотклонно движение и при неуспехи, и при успехи, когато вече нищо не влияе на непреклонното решение да се върви напред, е обезпечено постижението. Но ако всеки неуспех застава да се спирате на място и да се съмнявате в своите сили, то е невъзможно да се движите. Работата не е в успешното или неуспешното придвижване, а в това то да се извършва при всякакви условия. Именно еднаквостта при успех и неуспех, позволяваща да се запази ритъмът на движението и ще служи като гаранция за крайната победа. Дори обикновеният пътник ако се спира заради всякаква причина или забавя крачка, или се връща назад, или се задържа, защото нещо го е привлякло и го е накарало да забрави за пътя, той няма да достигне до целта. Аналогията е пълна. Затова движението продължава независимо от това какво се случва наоколо или в съзнанието на вървящия към Светлината. Трябва да се върви и трябва да се достигне. Призраците на Майя могат напълно да закрийт целта и да накарат да се забрави за нея, могат да отвличат постоянно. Тъмните също ще се стараят да отвлекат от пътя под всевъзможни предлози и хитрини, специално измислени за това. Но духът, който е решил необратимо своя път към Светлината, не допуска спирки и задръжки. Нищо не може да го задържи. Той знае, че при всякакви обстоятелства може да се движи с мисъл и винаги може да свърши нещо, което придвижва, дори и това да е нещо малко и незабележимо, но все пак приближаващо към целта. Знаете примери, когато силните духове са намирали при най-невъзможни условия възможност и сили неотклонно да се придвижват напред. Хубаво и лесно е да се устремяваш при подемите на духа, но да се запази ритъмът на постъпателното движение при пралайя на съзнанието ще бъде вече огнено действие.

1962 г. 327. (М. А. Й.). Винаги Избягваме преките указания, тъй като те засягат Кармата. Противниците на Светлината обратно, никога не се съобразяват с това и редовно насилват волята на хората, задълбочавайки с това неизмеримо и своята, и чуждата карма и трупайки нови кармични сложности. Ето защо Служителите на Светлината, стремейки се да освободят човека от всякаво робство и кармични вериги, никога не посягат на свободата на неговата воля. Свободните действия, произтичащи при самодейност, са по-ценни от действията, указани и предписани от страни. Във всичко и винаги трябва да се избягват преките указания, предоставяйки свобода на избора. С това няма да утежните чуждата карма и няма да усложните своята. Всеки даван съвет също налага кармични вериги и на даващия, и на приемащия. Сега в света върви усилено изживяване на натрупаната с векове карма, но за съжаление отново се осъществява страшен натиск върху свободната воля на хората и кармичните вериги не стават по-леки. Във веригите на старата карма няма да се създаде Новия Свят. Трябва на всички малки народи да се предостави свободата да изграждат своето бъдеще. Трябва да се сложи край на колониалното робство. Трябва да се освободи човечеството от ужасите на войните и кървавите насилия, от ужасите на разрушението и унищожението. Трябва...

1962 г. 328. (Гуру). Знайте, че чрез облика на последното възплъщение съзнанието може да се докосне до заминалите. Почитането на Служителите на Светлината, основано на това условие, винаги е създавало нужния контакт. Изображенията на Подвижници и така наречените светци са служели като посредническо звено за връзка между тях и техните последователи. Смъртта не може да служи като преграда за общуване със заминалите. На същия този принцип са почитали и Христос, молили са се на Него и са имали Контакт с Него.

1962 г. 329. (25 юли). Растежът на волята е това условие, без което възходът на духа става невъзможен. При подем към Върха се преодолява съпротивлението на миналите

натрупвания, несъответстващи на достигнатото стъпало. Във всяко е било вложено едно или друго количество воля, която го е породила. Отстраняването на изживяваните наслоявания изисква прилагане на воля вече с по-голямо напрежение от това, което ги е извикало към живот. Яростното противодействие на изживяваните свойства е неизбежно, тъй като те съставляват един вид част от съществуването на човека. Особено здрави са установените в течение на дълги години привички. Затова и ги Наричаме „израстъци“ на духа”. За преодоляването на един или друг определен недостатък или слабост волята, нужна за преодоляване, може да се акумулира с мисъл. При достатъчно съсредоточаване върху това мисълта ще расте, натрупвайки енергия за преодоляване и когато мисълта израсне достатъчно, преодоляването ще се извърши вече без особена борба. При това можете да не се смущавате от това, че е невъзможно веднага да се достигне желаната цел. Стига само явлението да не пречи да се натрупва воля и да не лишава от увереност, че победата все пак ще бъде постигната. На проявите на изживяването свойство може вече да се гледа като на нещо, което доизживява своите последни дни и подлежи на окончателно изживяване. Може дори да се изпраща някой с мисълта за скорошна среща или пък че никога повече няма да се срещнете. Всичко зависи от волята и унищожаването на корените в дълбините на съзнанието. Но в себе си може да се победи и преодолее всичко, което не е съзвучно на разбирането на израсналото съзнание.

1962 г. 330. (М. А. Й.). Ако действително искате да бъдете с Нас, погрижете се за своето облекло. Не можем да пребиваваме в тези слоеве, които съответстват на неочистеното съзнание. Значи трябва да се издигнете до Нас, оставяйки целия боклук и ненужни вещи долу. Ако обичате, както казвате, ще намерите сили да започнете очистване на сърцето.

1962 г. 331. (Гуру). Очистването на сърцето от боклук се извършва всекидневно. Провежда се ритмично сутрин или вечер. В края на деня може да се види какво в него или от предишния ден се е проявило за неотложно изживяване.

1962 г. 332. (26 юли). Недисциплинираното мислене е бич за човечеството. Както в старинната легенда – предизвикани са сили, а не достига умение те да се управляват. Но мисълта трябва да се управлява. Смотекът на мислите е недопустим. Но когато Ликът е постоянен в третото око, тогава и потокът на мислите се обагрят в съответстващ цвят и губи своята обичайна земна тежест. С други думи Светлината прониква в мисления свят на човека, а с нея – радост, увереност, устойчивост и устременост. Образът на Учителя в третото око е абсолютно полезно явление. По-често и по-често трябва Той да се предизвиква, докато не стане постоянен. Всичко е постижимо, ако са положени достатъчно желание и усилия.

1962 г. 333. (М. А. Й.). Кесаревото – на кесаря, земното – на Земята; златната среда, тоест хармоничното съчетаване на Висшето с проявите на плътния свят ще бъде правилното разрешение на жизнения проблем на съществуването на духа на Земята, в плътното тяло. Когато всичко се върши заедно с Владиката, земните дела не поглъщат изцяло съзнанието и не го обхващат. Тогава те губят своята власт над съзнанието. Цялата дейност се посвещава на Него, Изпратилия ни на Земята и Дал Поръчението. Така и трябва да считате себе си за изпратени от Учителя в плътния свят за внасянето на Светлина в него. Постоянното осъзнаване на Поръчението ще помогне за неговото достойно изпълнение. Изпълнителите на доброволна мисия умножават своите сили, провеждайки я неотклонно и твърдо в живота.

1962 г. 334. (Гуру). Едва след като желаното достижение е утвърдено в духа, то може да се утвърди и в живота.

1962 г. 335. Пространственото служене се осъществява във вътрешния свят на човека. То не е видимо външно. Познавали са го отшелниците и пустинниците на древността. То се извършва насаме. То е светлоносно.

1962 г. 336. (27 юли). Мисълта е инструмент, оръдие или, с оглед на предназначението – оръжие на духа. Можете да оседлаете мисълта като кон и да се устремите върху нея, оседлана от волята, натам, накъдето иска волята. Но ако оседланият кон води конника натам, накъдето иска или се носи своеволно, то от послушно оръдие на духа тя се превръща в поробител на своя господар. Задача на йога е да овладее мисълта. Това е правилното ѝ разрешение и от него не може да се избяга. Задачата трябва да се реши. Иначе не можете да се движите. Енергията на постоянното усилие, насочено към овладяването на мисълта, трябва да предшества всеки опит да се внесе ритъм в този процес. Ако мислите скачат като бълхи, как могат да се управляват! Осъщественията мисъл, тоест мисълта, приложена в живота е мисълта, подчинила се на волята. Значи пътят за овладяване на мисълта преминава през практическото ѝ приложение на дело. Можете да си поставяте задачи от мислен порядък и последователно да ги осъществявате. Тук отново се налага да се връщаме към значението на малките начинания. Лесно е да се спънете в трудната задача, но може да се изпълни малкото, за да се заемете после с по-трудното, а после с още по-трудното и в края на краищата да достигнете до най-трудното. Волята ще расте в този процес на овладяване на мисълта. При това е добре също бързо да се научите да пренасяте мисълта от изпълнената задача към следващата друга, изключвайки съзнанието от сферата на предишното задание. Нужно е подреденост на мислите. Също така всяка работа се изпълнява по най-добрия начин при пълно съсредоточаване върху нея. Има много способности за обуздаване на мисълта и всеки е добър, ако е успешен, тоест доведен до край.

1962 г. 337. (М. А. Й.). Когато твоето изразяване в действията на всеки ден (Когато себеизразяването във всекидневните действия) съответства на достигнатото стъпало на разбиране, тогава пътят е правилен. Ако пък не съответства се получава разрыв между това, какъв трябва да бъде ученикът и какъв е той на практика. Това ще бъде отстъпка пред бившия (миналия) човек в себе си, свойствата, слабостите и недостатъците на който (когото) подлежат на неотложно изживяване. Но устремът движи напред. Усилвайки го, усилваме и енергията за преодоляване на изживяваните свойства.

1962 г. 338. (Гуру). Където и да се намира духът, напуснал тялото, той съществува, той е. Можеш да се докоснеш до него чрез формата на неговата бивша физическа обвивка, ако си я представиш достатъчно ярко, удържайки при това в съзнанието мисълта, че контактът се установява не с обвивката, а с духа, когото тя е обличала. Нишките на връзката, бидейки явление не от плътен порядък, тогава достигат субекта на устрема и съединяването на проводниците дава искра, която се изразява вече във формата на конкретна мисъл, резултат от затварянето на тока на устремената енергия на духа. Общуването със заминалите е възможно, но трябва да се издигнете до тях и да се устремите към тях, без да очаквате и без да се стремите да ги привлечете към себе си.

1962 г. 339. (28 юли). Мисълта е енергия, поражда от същностите, способни да мислят. Няма да е вярно да се каже, че тази енергия се поражда само от мозъка, тъй като развъплътените го нямат, но не губят способността да пораждат мисъл. Тази енергия се отлива във форма, съответстваща на съдържанието на мисълта. И тогава мисълта се превръща в същество от мисления план с всички признаци на самостоятелно съществуване. Даже мимолетната, но определена мисъл може задълго да оцветява състоянието на съзнанието, пулсирайки около своя породител, ако се отнася за него или

около този, на когото е била съзнателно или несъзнателно изпратена. Мисълта може да тревожи, мисълта може да успокоява, мисълта може да действа активно по заложения в нея импулс или съзнателната волева заповед. Мисълта действа постоянно, докато не се изчерпи енергията, заложена в нея. Мисълта може да охранява като верен страж. Възможно е волево (чрез волята) отговорно да се създават мисли, имащи точно определено и строго ограничено предназначение. Добрата мисъл, изпратена с блага цел, ще бъде благословия за получилия я. Мислите са благословия или проклятие и за породилото ги съзнание. С мисъл може да се оградите от страничните въздействия и от въздействията на своите собствени неуспешни мисли. Контролът над мисленето има далеч по-широко значение и приложение, отколкото това може да изглежда на човека, неизкушен в многообразните прояви на мислената енергия. Възможно е да се обкръжите с мисли на бодрост, здраве, устременост, сила, устойчивост, увереност и победа, а може и обратно. В своя собствен микрокосмос, където мисълта царства безразделно, с мисъл може да се създава всяко състояние на духа. Да считате, че тези процеси трябва да вървят автоматично, без съзнателната намеса на волята и да отдавате съзнанието си на произволното течение на мисли, ще бъде грешка, създаваща възможност за най-нежелани следствия. Преди всичко трябва твърдо да се усвои, че човекът, като роден творец на мисли, тоест мислител, може да твори мисли по своя воля и то такива мисли, които по своя характер и сила на въздействие ще носят положителен смисъл, тоест ще бъдат светлоносни. Мисълта за униние, отчаяние, безнадеждност, недоволство, страх, осъждане, безпокойство, раздразнение няма да бъде вече светлоносна. Светлото съзнание поражда мисли от Светлината, тъмното – от тъмнината. Междинните стъпала между тези полюси са безкрайно множество. Но мисълта се определя по своята светлосянка. Дори и нелошият човек, допускайки мисли на униние или отчаяние, не твори светлина със своите мисли, а тъмнина. Контролът над мисълта изисква мислителят да си дава сметка какъв род мисли поражда във всеки даден момент. Независимо от външните условия, с мисъл може да се свети или затъмнява обкръжаващото и всички, които се намират наоколо. Но сферата на въздействие на мисълта е широка и вредата прониква надалеч, ако мисълта не е от Светлината. Този, който иска да се издигне към Светлината, трябва да съблюдава мисълта. Повтарям: при това външните условия нямат никакво значение, тъй като истинският Носител на Светлина носи своята Светлина с мисъл при всякакви съчетания на външните обстоятелства. С това се достига двойна победа: над себе си и над тъмнината, като тази победа се постига вътре с мисъл. Всичко външно може да се остави в покой и да се насочи волята към състоянието на мисълта. Борбата не е с това, което е вън, а с това, което е вътре и което се преодолява със светлоносна и силна мисъл.

1962 г. 340. (М. А. Й.). Да! Това действително е така – мисълта твори и мисълта привлича съзнанието на тези, към които е устремена. С мисъл се докосваме до тези, за които мислим. Толкова по-силна е мисълта, съзнателно устремена към друг човек, където и да е той и в каквото и тяло да се намира. Устремената мисъл служи като пространствен проводник, съединяващ здраво със съзнанието, към което тя е насочена от волята. Трябва да се премахне всяка неопределеност, всяка случайност, всяка неувереност в мощта на действието на мисълта, която е напълно овладяна от съзнанието, тъй като мисълта е оръдие или инструмент, намиращ се в ръцете на човека, от който може да се ползва също така изкусно и умело, както добрият майстор на дървото и на метала се ползва от своя инструмент. Не са нужни никакви измъчени усилия – светлоносната мисъл ще се роди естествено и просто в процеса на огнения устрем. Мисълта е проява на действително щастие.

1962 г. 341. (Гуру). Разбирането на психотехниката на действие на мисълта дава увереност на ръката. Цигулката в ръцете на виртуоза е послушен инструмент. Така също е и мисълта – на волята на този, който се е научил да използва нейната сила.

1962 г. 342. (29 юли). Мисълта се извежда от латентното ѝ състояние на дневна светлина и се облича в конкретна форма, ставайки достъпна за другите съзнания. Оформянето на мисълта ще бъде и проява на творчество. В пространството съществуват мисли без форма. Те са недостъпни за обикновеното съзнание. Събирачите на пространствени мисли, превръщащи ги от състоянието арупа в завършени и ясни образи са тези, които свалят небесния огън на Земята за ползване от цялото човечество. В зората на човечеството Посланиците на Светлината със своята мисъл са оплодотворявали съзнанието на хората, показвайки им посоката на еволюцията и внедрявайки науки, изкуство и практически знания. Но хората вървят напред и се нуждаят от нови постъпления от мисли, които щедро се изливат за тях от Носителите на Светлина. Новите форми на мисли се донасят на хората според разширяването на тяхното съзнание и способността да вместят нови еволюционни идеи. Мисълта движи еволюцията. Но трябва някой да донесе тези нови мисли на Земята. Ако мисълта пребивава в застой, течението на еволюцията се прекратява. Цели епохи са били отбелязани с бедност на мисълта. Безплодието на мисълта е характерно за съзнанието, вървящо назад, но върху щита на еволюцията е написано „неизчерпаемост”. Контактът с пространствената мисъл ѝ дава разцвет в човешкото съзнание. Устремът ѝ отваря достъпа, а съзнанието, очистено от предразсъдъци, суеверия и невежество служи като благодатна почва за нейния огнен растеж.

1962 г. 343. (М. А. Й.). Когато съзнанието временно замлъква, значи то събира сили за нови завоевания и нови придобивки.

1962 г. 344. (30 юли). В Тънкия Свят, както и в земния, преди всяко действие се изпраща съзнателна или несъзнателна мисъл, тоест действието се обуславя от мисъл. При утвърден контрол над мисълта и действията ще бъдат контролирани. Неподготвеното за условията на Тънкия Свят съзнание ще извърши редица хаотични действия, повечето от които ще бъдат рефлекторни действия. Нагледни примери за рефлексии са навиците. Навиците се пренасят и в оня свят, особено мислените и емоционалните. Ако човек е привикнал да се дразни цял живот и е отнесъл със себе си достатъчен запас империл, раздразнението ще го съпътства и в Надземния Свят. Както горе, така и долу; както тук, така и там. Навиците са вериги за развъплътения дух. Но привичната молитва или ритъма на Общуване с Учителя няма да бъдат вериги. От навик до навик има разлика. Навикът да се мисли красиво и ясносйно ще бъде крила за духа, а не вериги. Следователно редицата светли привични действия ще съдейства за възвисяване на духа, а няма да бъде вериги, удържащи го в низшите слоеве. За надземното пребиваване трябва да се мисли определено и ясно и да си набележиш линия за своето поведение. Преди да направи нещо, човек трябва да помисли, тоест преди действието да изпрати мисъл. Ако действието е автоматично, мисълта за такова действие вече е била изпратена някога в миналото. По такъв начин и рефлексните действия, и съзнателно-волевите действия в Тънкия Свят могат да се насочат в единно русло на правилните действия. Така наречения праведен живот набелязва такова русло за правилните действия в Надземния Свят. Когато всички действия на Земята са под контрол и всички действия са правилни, то и линията на поведение в Тънкия Свят ще бъде също линия на правилното поведение. Затова постоянният дозор на съзнанието над всичко, което върши човек вътре и извън себе си, ще бъде гаранция за условията на неговото надземно съществуване. Всяка победа над себе си ще разцъфти със

свой цвят, всяко нехайство и разпуснатост, всяка мекушавост и слабост – със свой. От себе си няма къде да избягаш и не можеш да избягаш от следствията на своите постъпки и мисли, тъй като кристалите на отложените в микрокосмоса на човека енергии обуславят неговите действия и рефлексии, когато той се освободи от тялото. Надземното състояние на духа е справедливо състояние. Всеки има това и живее с това, което си е създал и създавал сам в течение на своя земен живот. Всичко донася своите плодове и следствия по реда на заложените във всяко причини. Правилно е плътния свят да се нарече свят на причинността, следствията на която ще разцъфтят ярко и пълно в Тънкия Свят. Може да се помисли и колкото по-често, толкова по-добре какви последствия от дадено действие, постъпка, емоция или мисъл ще дадат те в Надземния Свят. Причините и следствията са свързани с пряка нишка, тъй като представляват противоположните краища или полюсите на една и съща вещ. Причината и следствието са едно цяло, неделимо, което е разчленено и разделено само в сгърченото съзнание на vyplътените слепци. За Нас всичко е само следствие на породените от Нас причини. Подражавайки на Нас и отчитайки, тоест стремейки се да видите с духовно око следствията на своите действия, освобождавате себе си от незнанието на своята бъдеща съдба и условията на надземното пребиваване. Ако за Нас всичко е само следствия, които Ние Знаем, то всичко е единствено само следствие и за вас. Искаме да ви Научим да предвиждате и да знаете всички тези следствия във вашето бъдеще въз основа на разбирането и анализа на вашите действия, постъпки и чувства в настоящето. Човекът е творец на своята карма. Кармата се твори от волята. Волята е свободна. Свободата на избора винаги е обезпечена за човека. Следователно условията на съществуване на духа в Тънкия Свят могат да се определят от собствената воля и те могат да се знаят и предвиждат въз основа на знанието и анализа на пораздащите ги сега причини. Само невежеството може да служи за основа на убеждението, че човекът е играчка на съдбата и сякаш го освобождава от отговорността за всяка дума, за всяко чувство, за всяка мисъл. Но всяко от тях е причина, семе, зърно, неизменно и сигурно донасящо следствие в точно съответствие с природата на причината. Човек не може да избяга от отговорност, независимо знае ли за това или не. Непознаването на закона не освобождава духа от следствията на неговото нарушаване. Мисълта за зло, породена от злобно сърце, ще даде свой плод, без да се съобразява с това признава ли съзнанието породеното зло или го отрича. По такъв начин настоящето на човека на Земята в плътно тяло е поле на творими от неговата воля причини, резултатите на които ще се проявят в Надземния Свят. Може да се помисли за това какво си създаваме сега в Надземното със своите дела всеки ден на Земята, с мислите, стоящи зад тези дела и с чувствата, оцветяващи всяко. Там ще бъде вече късно да се мисли за това, там ще се наложи да изчерпвате върху себе си следствията на породените от самите вас енергии.

1962 г. 345. (М. А. Й.). Да се порадваме на всяко, даже малкото преодоляване в себе си на някоя слабост, даже и най-малката. Всичко това са тухли, камъни и камъчета за дома на духа, изграждан от волята в пространството. Във всеки има светлина и всеки увеличава постройката. Всекидневното принасяне ще бъде гаранция за растеж. Няма да се уморим в делата. Напред е Светлина.

1962 г. 346. (Гуру). Считайте, че нищо не свършва, а всичко продължава в безкрайното бъдеще и продължава безкрайно; че чувствата, постъпките и мислите са нишки, протегнати в бъдещето. Това са и веригите на Кармата. Веригите не могат да се отхвърлят или да се унищожат, но да се замени техният метал със скъпоценен е възможно. Има различни метали. Има Морий – метал, наситен с висша енергия. Има различни вериги.

Има вериги на щастието. Те се изковават от волята и са леки и наситени със Светлина. Има Морий – метал.

1962 г. 347. (31 юли). Сине Мой, когато извършваш дела в Мое Име, те разцъфтяват с особен цвят. В основата на делата, творими в Мое Име, е заложена самоотвержеността. Така с Моето Име може да се започва деня, може да се продължава и може да завършва. И когато Моето Име навлезе като основа във всички твои дела, делата ще станат светли. Целият живот трябва да стане светлоносен и тогава той ще бъде стъпало за Носителя на Светлина. Да носиш незатъмнена своята светлина на света ще бъде подвиг на живота. В лъчите на утрото ти Указвам всекидневно как да станеш Носител на Светлина, умножавайки своята светлина във всекидневните дела. Няма значение какво вършат ръцете или как действа мисълта или чувството, ако те са светлоносни. Светлоносно може да се шият ботуши, светлоносно може да се мисли във всеки труд, изливайки своята светлина наоколо. Тази светлина ще бъде проява на Тънкия Свят, невидима за земното око и невидима за хората, но несъзнателно усещана от тях и привличаща ги силно. Като мушици към светлината в тъмното хората се стремят към светлината на запаленото сърце, обременявайки го силно. Няма значение нито техните убеждения, нито начина на мислене, нито това как или кои наричат те себе си или какво положение заемат в живота – всички се стремят към светлината на пламтящото сърце, даже без да си дават сметка какво ги привлича. Само тъмнината въстава и ръмжи срещу Носещия Светлина. Не е лек живота на Светлоносеца дори само поради това, че е твърде голяма разликата във вибрациите на обкръжаващата среда и излъчванията на неговия микрокосмос. Извършва се постоянно светлоотдаване на принципа на скачените съдове. Налага се не само да се отдава светлина, но и да се попълва и поддържа тя постоянно. Но пламъкът е неугасим и изворът е неизчерпаем и няма сили в света, които да го угасят, ако е премината тази граница, след която няма връщане назад. Осъзнаването, че може да се движиш единствено само напред и единствено само нагоре, придава сили на духа да противостои на всичко, което върви срещу Светлината и което гаси Светлината. Тази борба на Светлината, която е вътре, с тъмнината, която е вън и с това, което още не е изживяно, е трудна и напрегната до предела. Ученикът върви през живота на предела на всички сили, устремен към Владиката. Той е длъжен да върви и да достигне като победител, тъй като е отсъден за победа.

1962 г. 348. Когато нещо се върши за себе си, сферата на действие и орбитата му са ограничени от своето и себе си, а когато нещо се върши в името на хората и на бъдещето, орбитата на действие се ограничава от бъдещето и човечеството. Затова всяко действие или затваря съзнанието в малък кръг, или го извежда в просторите на планетния живот. И зад всичко стои мисълта. Нито дворецът, нито килята, нито пещерата в далечните планини, нито тъмницата не могат да служат като граница за действията на духа и мисълта. Мисълта е над тях; тъй като мисълта като дете на духа е явление от тънък порядък. Мислите от тъмнината се привличат към Земята и низините, а мисълта от Светлината, която е ясносияйна и лекокрила, увлича съзнанието във високите сфери на пространството. Откъсването от Земята се твори с мисъл и крилата се раждат с мисъл.

1962 г. 349. (М. А. Й.). Когато мислите, думите и делата са облъхнати с красота, Светлината ги насища, тъй като Красотата и Светлината са синоними. Безобразието не може да бъде светлоносно. Тъмното дело не може да диша с красота. Красотата е зов на Новия Свят. Красотата се съчетава с простотата. Простотата не е проста. Колко прости и ясни са утвържденията на Първоучителя и какви грамади са по-късните тълкувания и наслоения на коментаторите. Да се говори и да се мисли просто е голямо изкуство.

Простотата на изложението се ражда от яснотата и отчетливостта на мисълта. Огнената мисъл обикновено е проста, тъй като се изгражда върху първоосновата – творящия огън. Мисълта на интелекта е лъкатушна, тъй като излиза не от сърцето, а от мозъка, знанието на който е затъмнено от ограничеността на външните чувства. Така устремяването със сърцето приобщава мисълта към нейната огнена основа и оформя нейната красота, ако връзката с Владиката е здрава.

1962 г. 350. (Гуру). Светът се движи към бъдещето от мисълта. Трябва да се въздаде дължимото на мисълта. Говорят за какво ли не, но за културата на мисълта мислят малко. Грижата за мисълта ще бъде планетарно явление, тъй като ще се наложи да се постигне разбиране на същността на мисълта и мощта на нейното въздействие върху масовото съзнание, ако хората искат да се движат по-нататък.

1962 г. 351. (2 август). Смятат, че ако животът се нарежда щастливо и благополучно, то това и ще бъде успех. Но от земното щастие и благополучие още нищо хубаво не се е раждало. Следователно понятието успех се различава от понятието щастие и благополучие. Човек може да бъде щастлив, но ако това щастие се съпровожда от застой на духа и тление, то за какъв успех тогава може да се говори. Такова щастие ще бъде най-голямото нещастие за духа. Затова Нашето разбиране и вашите представи за нещата са различни. Твърде нещастните обстоятелства могат да бъдат много успешни. Мерките на духа са различни от обикновените мерки и еснафските мерки. Може ли да се учудваме на това, че всички Велики Духове са страдали тежко и всеки живот е донасял на всекиго най-ценни натрупвания. С духовен поглед може да се разпознае действителната успешност и да се преценяват явленията в живота вече по друг начин. И тогава от всяко така наречено щастие може да се извлече бисерът на опита и познание за действителността. Нима е нещастие когато се разкриват истинските ликове на хората, когато опознаването на човека става възможно, макар и това да се съпровожда с тежки преживявания. За всичко се налага да се плаща. Жизненият опит и заплащането за него са неразделни. Може да се помисли за това колко е трябвало да заплати човек по дългия път на своята еволюция, за да овладее поне обикновения огън или движението на мускулите, или да се защити от диви животни. Цената е била огромна, но и постиженията са ценни. В областта на духа действа същия закон. Даром нищо не се дава. Даже Царството Божие се превзема със сила. Казах: в Света ще имате скръб. Но нали Говорех за победата над Света. Правилно е от всяко тежко явление в живота да можете да извличате давания от него опит. Правилно е да можете да го извличате целия, докрай, обмисляйки всяка подробност и огнено отпечатвайки я в съзнанието. Правилно е да се обръща внимание на всеки детайл: малките неща са много знаменателни със своето характерно значение. Малките постъпки често показват нещо твърде голямо, стоящо зад тях.

1962 г. 352. (М. А. Й.). Домът, разделен в себе си, е неустойчив. От една страна е желанието да се възхожда, от друга – своеволието на астрала. Как да се примири непримиримото? На астрала е тежко в юздата на духа. Но астралът трябва да бъде победен.

1962 г. 353. (3 август). Едно е несъмнено – бъдещето е неизбежно и в бъдещето е всичко, което ни принадлежи, което ние можем да утвърдим в себе си. То не е материално, тъй като още го няма, но то съществува, тъй като е отсъдено неизменно. Едно свойство на бъдещето е твърде забележително – това е неговата пластичност, зависеща от приложението на волята. Настоящото е това огнище, в което се кове бъдещето. Само в това е ценността и значението на настоящето. Всеки негов момент може да се посвещава на бъдещето знаейки, че тези моменти проектират неговите форми. Да се живее в бъдещето

значи да се съчетае смисълът на действията в настоящето с тези следствия, които те ще дадат в бъдещето. Веригата от причини и следствия е непрекъсната, но нейната структура се определя от това, което се върши в настоящето. Всяка постъпка, чувство и мисъл може да се разглеждат от страна на тяхното значение за бъдещето, сякаш въвеждайки ги в пространството на бъдещите прояви. Тогава те придобиват друго значение и смисълът им става ясен. Цялата беда е в това, че обикновено ограничават своето бъдеще в най-добрия случай до един живот, болшинството не мисли даже зад пределите на няколко години. Ясната представа за бъдещето, преминаващо през целия даден живот и зад неговите предели през няколко бъдещи възплъщения, а също и през пребиваването в Надземния Свят, ще позволи да се видят следствията на това, което върши човек в настоящето. От лошото не може да се получи добро, от слабостта – сила, от поражението – победа. Малките причини пораждаат следствия, постоянно растящи по своята сила, ако не им е поставен от волята печата на окончателното решение на духа. На далечен път се взема само най-необходимото, всичко ненужно се оставя назад. Възможно е да си представите в бъдещето всяка слабост или всеки недостатък нараснали до своята логична недопустимост, за да може толкова по-лесно да бъдат отхвърлени в настоящето. Борбата със себе си и преодоляването на себе си са безкрайни, тъй като животът е това, което преодолява себе си. Колкото и да са високи човешките съвършенства, те стават на по-високото стъпало вече несъвършенства на миналото и подлежат на замяна с нови достижения. Няма край на възхода, тъй като вървим в Безпределността.

1962 г. 354. (Гуру). Правилно е да се счита, че Близостта до Нас се определя от мислите и чувствата на текущия ден, макар и тя да се утвърждава от тях за далечното бъдеще. Ако мислите да бъдете с Нас в бъдещето, утвърждавайте сега тези мисли за Нас. За мислите и сърдечния устрем няма непроницаеми прегради. Мисълта или сърдечното чувство, ако се изпращат съзнателно, Ни достигат. Достигат и несъзнателните искрени опити, но волевата съзнателност дава на мисления лъч по-точно и по-определено направление. Бъдете съзнателни във вашите действия, укрепващи невидимите нишки на Надземните Връзки. Ние Сме с вас, докато със сърцето си и с мисълта си и вие сте с Нас. Но ако забравите, то и проводникът, прострян от сърце към сърце, замлъква.

1962 г. 355. (4 август). Прието е да се счита, че общопризнатите явления са именно такива – безпогрешни и неподлежащи на никакво съмнение. Но това не е вярно. Всичко стандартно, не предизвикващо и най-малки съмнения и изглеждащо толкова просто и разбираемо, не е просто и не е разбираемо. Лъжливата представа винаги следва общоприетото разбиране за обкръжаващото. Големите умове са дръзвали да се издигнат над стандарта и са проглеждали в действителността, явяваща се аспект на другия, реалния свят. Само умът не признаващ стандартното може да проникне зад завесата. Стандартното разбиране на нещата носи върху себе си печата на ограничеността и невежеството. Другият свят съществува зад пределите на стандарта. Това е светът на Космическата Правда, светът на това, което съществува в действителност. Науката стремително се приближава към проникването в този действителен свят. Човекът винаги съди от себе си. Затова Слънцето изгрява и залязва за него и се движи небосклонът. Затова му е топло или студено, приятно или неприятно, харесва му или не, днес или утре, далече или близко, горе или долу, ден или нощ. Но в космическото разбиране няма нито горе, нито долу, нито днес, нито утре, нито нощ, нито ден, тъй като Слънцето е винаги над Земята. Относителността на личните прояви е поразяваща. И когато човек съди само от себе си, той се намира във властта на Майя. Свръхличното мислене означава и космическо мислене или във всеки случай верният път за приближаването към него. Отначало съзнанието се

издига до нивото на планетното мислене и живее с живота на цялата планета и човечество, а после вече достига и сферата на космическото мислене. Огнената Епоха на Новия Свят неотклонно води съзнанието на човека в тази орбита на космическата мисъл през стъпалото на планетната мисъл. Науката и техниката вървят дружно и редом с изискванията на Новата Епоха. Радиото, телевизията, радиотелефоните, свръхскоростните самолети въвеждат съзнанието в планетния живот и го приобщават към него. Общуването между народите също става близко и всичко, което се случва на планетата, достига достатъчно бързо до обикновеното съзнание. Животът на цялата планета властно нахлува в съзнанието даже на средния човек, разширявайки го и правейки го гражданин на цялата Земя, за да стане с времето гражданин на Космоса. Човекът е дете на Космоса. Еволюцията неизменно го води в сферата на космическия живот и го приближава към Далечните Светове. Новата Епоха има свой зов, призивно звучащ и зовящ съзнанието му и мисълта му в Безпределността, в космическите простори на огнените постижения.

1962 г. 356. (М. А. Й.). Не ние, заминалите, а вие, живеещите в плътния свят трябва да устремявате към Нас своята мисъл. Този Закон не трябва да се нарушава, докато вашето вътрешно зрение още не се е отворило. Когато то се отвори и невидимият Свят стане видим, илюзията за нашата отделеност ще изчезне и близостта на нашата реалност ще става явна. Но нека засега сърцето да държи Огнената Нишка на Връзката, докато мозъкът замъглява действителността. Това, което е било, то е и то ще бъде и привидната Наша отделеност от вас е само илюзия. Да бъдеш със сърцето си с Мен означава да Ме държиш здраво в мислите, наситени с огньовете на сърцето.

1962 г. 357. (5 август). От осъзнаването на собственото несъвършенство още не следва, че съвършенството е непостижимо и не трябва да се усъвършенствате. Всичко е постижимо, също и всяко качество на духа. Всяко от тях може да расте и да се развива. Добре е да си въобразяваш себе си като актьор на сцената и да проявяваш желаното качество представяйки си, че животът е сцена. Ако правиш това настойчиво и упорито, утвърждавайки по такъв начин всяко желано качество, то ще започне сякаш да вращава в характера и да се проявява в него вече без специални усилия. Трябва само да се намери време за изпълнение на набелязаната роля. Сутратма е актьор, но ролята може да му се дават съзнателно и в съответствие с набелязания план. Тогава и развитието на духа става планомерно и ще зависи вече от волята на самия човек. Най-лошо от всичко е да се остави то на самотек и да се постави в зависимост от случайностите на външните условия. Космическата еволюция е планомерна и се развива по схема, набелязана от Волята на Космическия Магнит. Следвайки този пример, може да се планира и еволюцията на своя дух, като се знае крайната цел и стъпалата на възход. Или човек взема своята съдба в свои ръце, или пък се оставя да бъде нейна играчка. Представа да бъде играчка само този, който решава да ръководи еволюцията на своя дух сам с волята си. Затова трябва да се разбере, че животът е сцена и Сутратма е актьор и да се прилага това знание на практика, възлагайки на Сутратма да изпълнява роли, определяни и избирани по свое усмотрение. Външните условия и обкръжаващият свят са само сцени, върху които, каквито и да са те, се изпълнява определената от волята роля.

1962 г. 358. (6 август). Мисълта за Височайшето прониква във високите сфери и донася техния отзвук. И тогава докосването до Висшия Свят става осезаемо. Съзнанието постоянно е изпълнено с цял рояк различни мисли и образи, свързани с него. Цялото това сборище от произволни мислени образувания може да се замени с едно, с изместващия всичко Лик на Владиката и да се изпълни с Него цялото съзнание. Но мисълта е магнетична и всяка го свързва с тази сфера, към която тя принадлежи, установявайки

канал за постъпление на съзвучни мисли. Когато Образът на Владиката заема цялото поле на съзнанието, магнетичната връзка установява и съответстващо му привличане и отваря възможност за постъпление на високи мисли, свързани със Света на Владиката. Не е лесно да се удържи съзнанието върху Височайшето, но такова съсредоточаване е плодотворно. Роякът земни мисли представляват личния свят на човека. Той може да се преодолее само с отричане от себе си и приемане за изпълнение на отдавнашния Завет: “Отвърни се от себе си и Ме следвай”. Ето че се дава ключа към Висшите Светове. Стига само да го превъртиш и входът в съкровено царство се отваря. Но откъслеците от личните мисли са ни по-скъпи от свръхличните мисли и тогава те отлитат лекокрили, опърлени от грубото докосване на себелюбието. Но ако духът намери в себе си сили да се отрече от него, достъпът до пространствените мисли става лесно постижим. Ако човек отъждествява себе си със своята преходна личност и счита, че в нея се съдържа всичко, то той няма да намери в себе си сили да се отвърне от нея. Но разчленявайки обвивките в съзнанието и отделяйки своята Безсмъртна Триада от обличащите я обвивки той може да застане сякаш встрани от тях и да гледа на себе си, на земното аз както на сцената актьорът гледа към себе си, изпълняващ дадената му роля. Изпълнителят, Сутратма, актьорът е именно този, който стои зад гърба на представения персонаж и го задължава да играе поетата върху себе си роля. Стоящият зад гърба и Знаещият, че всичко това е само игра, временна и ограничена в предела на изпълняваната роля, е именно Този, Който гледа, Безмълвно Гледащият, Свидетелят, Регистраторът на всичко, което човек твори и през което той преминава. Тази идея не е нова, но колко пъти трябва да я повтаряме, за да стане тя реалност в живота и да откъсне духа на човека от менгемето на единствената дребна личност, личният свят на която закрива космическия хоризонт на духа и го лишава от възможност да черпи безпределно от океана на пространствената мисъл. Повече или по-малко ясното осъзнаване същността на Безмълвния Свидетел ще дойде само на последното стъпало от завършека на земната еволюция на духа.

1962 г. 359. (7 август). Произвеждащият брак е човек, пускащ от машината негодна продукция. Така и от конвейера на съзнанието могат да слизат негодни мисли, пораждащи негодни постъпки, действия и чувства. Всяка грешка на мисленето подлежи на незабавна поправка, веднага щом е забелязана. В случай на грешни постъпки и действия на поправка подлежи мисълта, тъй като мисълта стои зад всяко неправилно действие. Всичко е поправимо, но поправката трябва да започне от основата. Основата на активността на съзнанието е мисълта. Мисълта се поражда от волята и се намира в нейна власт. Контролът е нужен, за да се унищожи възможността за погрешни действия. Непоправимо е само оскъряването на Йерархията и съзнателното предателство. Затова вместо да се поддавате на отчаяние или разкаяние за извършената грешка трябва да устремите цялата си енергия и воля, за да може, определяйки характера на мислите, предизвикали погрешното действие, те да се отстранят от съзнанието за в бъдеще. Понякога изглежда, че даже допустимите мисли предизвикват свършено недопустими грешки. Няма такава грешка, с изключение на гореуказаните, която да не може да бъде поправена. Конвейерът на съзнанието трябва да произвежда такива мисли, от които не би трябвало да се срамуваш, когато ги Чете Учителят. От всяка допусната грешка може да се вземе енергията, вложена в нея и да се насочи полезна вълна към действието, противоположно на допуснатото. Стига само да се осъзнае причинената на самия себе си вреда и вредата, нанесена на пространството и обкръжението. Произвеждащият бракувани мисли нека не мисли, че вреди само на себе си – пространствената вреда от негодните мисли се разпространява широко и засяга много съзнания, и особено тясно свързаните със самия неудачен мислител. Кой знае, кой може да

каже кого, кога и къде ще засегне заразата на пространствената мисъл, слязла от конвейера на неконтролируемото съзнание. Нужен е контрол над мисълта, не над постъпката, а над мисълта, тъй като мисълта поражда всяко действие на човека. Когато това е осъзнато и е утвърден контрол, тогава вече не се налага да се страхувате от пламванията на необузданите действия. Но ако мислите упорито и дълго са текли по недопустим канал, техните следствия, изразяващи се в действия, са неизбежни. Затова допусканите коловози на мислите изискват напрегнато внимание, за да не се утвърдят сред тях такива, които водят към ямата. Недопустимите действия са неповторими, ако се съблюдава мисълта. Затова и тук се поставя ударението на мисълта. Съблюдавайте мисълта, ако искате да достигнете. И ако си паднал, веднага стани, тъй като всичко е поправимо. Всяка извършена грешка позволява да се види къде се крие опасността от бъдещите постъпки от този род и дава възможност да се въоръжите за в бъдеще време и да обезопасите себе си от нейното повторение. По-лошо е да се прогони заразата навътре и да си въобразите, че нежеланото свойство е изживяно. В Надземния Свят ще бъде много по-трудно да се бориш с такива утвърдили се с корена си в дълбочина. По-добре е да го унищожиш изцяло и да приключиш с него още на Земята, докато си още в тяло. Това е положителната страна на всяка допусната грешка и всяко неизживяно свойство, криещо се под нея. Ако ехидната надига глава, значи тя е още жива, значи не е убита, не е унищожена, както е предполагал нейният притежател. Борбата е докрай. Борбата е неизбежна. Победата трябва да се постигне каквото и да става. Невероятно трудно е да се изживяват язвите на духа когато тялото е отхвърлено. Това трябва да се върши сега, когато животът на Земята дава такива благоприятни условия за борба и победа. Нека мисълта да бъде за победа и само победа.

1962 г. 360. Разкаянието, самоизтезанието, безнадеждността на отчаянието са безусловно вредни, но осъзнаването същността на извършената простъпка е нужно за да се съберат всички енергии на духа за нейното преодоляване, ако корените ѝ са здрави. Всичко Обръщаме в полза, също и всички погрешни действия. Как да се изживеят негодните свойства, ако те, загнездили се вътре, не се проявяват външно. Най-лошо от всичко е болестта да се прогони навътре. Може даже да се порадвате, когато коренът излиза навън – така е по-лесно да бъде отскубнат. Някое свойство се таи с години, за да вдигне изведнъж неочаквано своята глава. На такова явление може действително да се радвате, за да го унищожите решително и пълно вече докрай. Корените на сега изживяваните свойства са се укрепвали векове и борбата с тях изисква зорка бдителност и голямо упорство. Астралът, древният враг, е постоянно на стража за да защити това, с което живее и което съставлява същността на неговите прояви. С него е и борбата. Много важно е при това да се отчете още едно обстоятелство: астралът, преодолян или победен в едно от своите подлежащи на изживяване свойства, по-лесно ще се подчинява и при разкриването на други, още не подчинени.

1962 г. 361. Няма нищо тайно, което да не стане явно. Ще отнесем това изречение към условията на Надземния Свят, когато всички деяния, извършени от човека на Земята, той вижда във видими, ярки, отпечатани в пространството образи. Вижда той, виждат и другите: близките, приятелите и враговете, и особено последните. И е нужно много мъжество, за да се премине и през това тежко изпитание без да забавяш крачка и без да се смутиш, и да загубиш равновесие и достойнство на духа. Много, много мъжество е нужно, за да се премине и през това. Но можете да се подготвите и за това и мислено да си представите как ще премине това изпитание и как ще го издържи духът. Духът е нерушим, неуязвим, неунищожим. Може да се премине през всичко знаейки, че съдия е само Владиката и че да съди може единствено само Той, а не враждебно и жадно гледащите и

осъждащите жестоко. Но Той не е съдия, Той е Застъпник и Приятел и Баща, затова и през това може да се премине, държейки се здраво за Сребърната Нишка на Връзката. При това трябва да се помни и да се знае, че победителят не го съдят.

1962 г. 362. Но защо да се отлага до някакъв надземен срок това тежко изпитание за разкриване на своята скрита зад плътната обвивка същност и всички свои деяния, когато вече нищо не може да се поправи, докато в същото време сега е възможно, осъзнавайки невидимото, да се сътворяват всички свои чувства, мисли и постъпки пред хилядите внимателни очи, гледащи от Тънкия Свят, очите на приятели и врагове, и пред Лица на Владиката и зафиксиращото всичко Всевиждащо око на Пространството.

1962 г. 363. (8 август). Всевиждащото Око. В свитъците на Акаша се отпечатва всичко, ставащо във Вселената. Пространството вижда и пространството фиксира в паметта на природата всички прояви на живота. Освен това и самата материя притежава памет. Вибрациите, изхождащи от живите същества, растенията и неодушевените предмети се наслояват върху всичко, близо до което те се намират. Даже безмълвният камък е свидетел на всичко, което някога се е случвало около него. Тези отлагания се наслояват устойчиво и явно върху камъните, вещите и предметите и тези наслоявания при известни условия могат да бъдат видими. Нищо от случилото се на Земята никога не изчезва, а се запазва в свитъците на миналото. Записите на Акаша не се унищожават с унищожаването на вещите и предметите, на живите същества и растенията, с унищожаването на цялата планета. Пространството вижда всичко и всичко отпечатва. Паметта на природата е бездънна. Също и животът на всеки отделен човек е фиксиран върху филма на пространствените записи. Нищо от него не е забравено. И всичко е неунищожимо. Оттук и символът на Всевиждащото Око на Пространството, изопачен впоследствие от по-късни тълкувания и неразбиране същността <...> на записите. Поведението пред Лица на Пространството, пространственото поведение, когато човек постъпва насаме, показва познаване на Основите. Филмът на индивидуалния живот или, по-вярно, на всички преминати животи се съхранява и в съкровената памет на духа, в която е отпечатано всичко, през което някога е преминала духо-монадата на човека от началото на началата. Отпечатани са също и всички подробности на даденото възплъщение. След освобождаването от тялото възлите на миналите действия стават особено близки на участника в тях и образите на миналото започват да преследват техния породител, ако силата им на Земята не е била изживяна напълно. Като на филм миналите деяния се разгръщат пред техния творец и задължават съзнанието отново и отново да преживява преживяното, ако силата на неговите вибрации не е била изчерпана през живота в земно тяло. Пушачът продължава да пуши, пияницата – да пие, а скъперникът да брои своите пари, ако тези привички не са били своевременно изживени. Затова и освобождаването от земните изживявания е необходимо за по-нататъшния напредък. Свързан с тези преживявания, човекът е длъжен да чака докато цялата сила на техните енергии не се изчерпи върху него и не го освободи за издигане в по-високите сфери. Осъзнаването на действителността на пространствените записи и порождения от психичен порядък дава разбирането, че няма нищо скрито и тайно. Всичко е явно и всичко е видимо и е скрито само от човешката слепота и невежеството на отричането. Нищо не преминава и не изчезва, а всичко остава в записите на пространството.

1962 г. 364. “Ако са те ударили по лявата буза, подложи и дясната” – колко голямо неразбиране, присмех и невежество е било показано по отношение на този Завет. Мнозина даже са извели от него толкова любимата на някои теория за непротивенето, докато този Завет е имал предвид най-решителната и трудна борба и победа. Петлите

започват да се бият, ако единият засегне другия. Кучетата бясно се нахвърлят едно върху друго, ако някое от тях се държи предизвикателно. От всеки удар с юмрук човекът побеснява и се нахвърля върху своя оскърбител. Ярките пламвания на астрала се проявяват във взаимни взривове, несдържани от волята, и превръщат хората в зверове, вече напълно не владеещи себе си, както не се владеят биешите се кучета или вълци. В това се проявява астрално-животинската природа на човека. Но ако, получавайки удар, се сдържи яростта на астрала и той се обуздае, ако се намерят сили в себе си дори за повторно получаване на удар и нова победа над себе си и безумното своеволие на астрала, то тази борба със себе си и тази победа над своя астрал ще бъде пример за необичайно преодоляване на своята собствена природа и обуздаване на астралното начало в себе си. Това не е непротивене, а напротив, ярко съпротивление, борба и победа над животното и звяра в себе си, над астрала, който властва напълно над волята на обикновения човек. Във вашата литература имате ярък пример на подобна борба и победа. Когато Шатов ударил Ставрогин по бузата и последният, вместо с един удар да съкруши своя противник, е отдръпнал ръка назад и е останал да стои така, докато не е покорил в себе си звяра, авторът наистина показва пример на победа на волята и преодоляването от нея на бясното пламване на астрала (Ф.М.Достоевски – „Бесове“). Външната видимост на непротивенето се предизвиква от силната съпротива и борба със своята низша природа, когато външните условия я принуждават да се проявява особено силно. Явлението се е отнасяло за самия човек, за неговата личност и процесите, протичащи вътре. Непротивенето, толкова малко разбрано, може и трябва да бъде проявявано външно, когато яростният астрал се опитва да се вдигне в защита на себе си и на всичко, което той счита за свое, и тогава обуздаването и победата над него може да се постигне така, че външно да не се реагира изобщо на външните въздействия, проявявайки с това висша форма на равновесието и власт на волята над низшето начало в себе си. Този завет за непротивене на злото, идващо отстрани, е по силите само на силния, по силите е само на този, който може да победи себе си и да застави астрала да замлъкне, когато животинската ярост и беснеее са готови да залееят с ответна злоба цялото съзнание на човека. Да не се противиш на злото, причинявано от негово величество себелюбието и да застанеш по-високо от него, и по-високо от всички лични чувства и астрални емоции, ще бъде победа на волята над най-опасния и страшен враг на човека. Заветът за непротивене трябва да се разбира мъдро. Той е по силите само на силния. Учителят на Светлината не може да бъде превит непротивенец и да не се противи на злото. Той няма да мръдне пръст за защита на Себе Си, ако така трябва. Но Той е изгонил от Храма с бич тези, които са осквернявали Храма Господен. Това е било активно противодействие на злото. И Той също е Казал, когато цялото зло на света се е устремило към Него: „Ето, идва Князът на този Свят и няма нищо в Мен“, и външно не е защитил Себе Си, макар и да е можел, но със Светлината вътре се е изправил срещу тъмнината и я е победил. Трябва да се разбират и различават вътрешното и външното противодействие.

1962 г. 365. (9 август). Завършвайки деня можете мислено да го прекарате пред себе си и да си представите, че приятели и врагове, и хиляди очи от Тънкия Свят са следили за всяка постъпка и мисъл, че Учителят е Видял и Всевиждащото Око на Пространството е отпечатало целия филм на текущия ден. И ако можете да не се засрамите от него и, запазвайки достойнство на духа, смело да погледнете към гледащите, благо на изминатия ден и на този, който го е провел така, без да помрачи неговата светлина.

1962 г. 366. Колко полезна е всяка грешка, ако е разбрана правилно и нейната енергия е насочена към обратното. Как иначе ще се учите? Учим се да се усмихваме на грешките и да се радваме на препятствията.

1962 г. 367. Да се порадваме на неотвратимостта на бъдещето и да покажем готовност.

1962 г. 368. (11 август). Всяко решение в земния свят трябва да отзвучи и в Надземния Свят.

1962 г. 369. Основата на взаимоотношенията с лица, имащи особено значение в живота на човека, се получава като резултат на постоянни и продължителни усилия. Невъзможно е да се създаде изведнъж това, за което се изискват дълги години и, може би, много животи. Случайните срещи обикновено нямат вътрешен смисъл и завършват така бързо, както са и започнали. Сърдечната нишка се укрепва във времето. Тя довежда и до нови срещи с тези, с които се е наложило да се разделяме. Не свършва нищо, което е свързано с огнените нишки на предаността, любовта, верността и общите стремежи. Разбира се, свързващият цимент се Явява Учителят. Той Обединява съчетаните духове. Може да се счита, че не се е прекъсвало и не е свършвало нищо – просто е настъпило прекъсване или антракт на жизненото действие, за да продължи отново, щом външните условия предоставят съответстваща комбинация на елементите. Това трябва да се внедри в съзнанието до гравирание в мозъка. Ще дойдете отново на Земята и ще бъдете заедно. Ще бъдете заедно и в условията на Надземния Свят. Спомнянето за близките и скъпи на сърцето заминали ги приближава и утвърждава тази близост за продължително време в бъдещето. Всичко, което било, съществува и всичко, което ще бъде, се утвърждава сега в сърцето и мислите. Който с когото иска да бъде, той с него или с тях и ще пребъде, и особено там (в онези сфери), където пребиваването на духа се определя от мисълта. Бъдещето на човека се твори от мисълта. Мисълта, подкрепена и усилена с огъня на сърцето, твори особено мощно.

1962 г. 370. Владиката е близък и Неговата Грижа тече над преходните и временни състояния на съзнанието, над изменчивостта на астрала, над впечатленията през текущия ден и от всичко, което, подобно на поток, преминава пред вътрешното око на човека и над всичко, което навън също преминава покрай него и става минало. Учителят е миналото, настоящето и бъдещето, проявено над тях във Великото и Вечно сега.

1962 г. 371. (12 август). И тъй, независимо от всички най-добри намерения, нещо вътре все пак пречи да ги осъществиш. Не се отдава и постоянният Образ на Владиката и намерението да се съблюдава мисълта. Указвам усилията да продължават, каквито и да са резултатите. Усилията не трябва да се прекратяват при никакви условия, тъй като това ще бъде краят. Упорството и настойчивостта в крайна сметка ще дадат своите следствия. Не трябва да се забравя, че пространствените условия са необичайно тежки и всеки опит за внасяне на светлина среща яростната съпротива на обкръжаващата сфера. Тъй като тъмнината обкръжава носителя на Светлина и следи за всеки негов опит да подобри това обкръжение. Не е лесно сам да дръзнеш срещу тъмнината. Но нейното нагнетяване и набъбване не е вечно. Космическите условия скоро ще се изменят и много ще се облекчи. И благо на този, който не е прекратявал борбата нито за час. Малко са носещите Светлина на света, но толкова по-голяма е заслугата на стоящите на стража.

1962 г. 372. (13 август). Няма и вечно изпитание. Колкото и продължително да изглежда, то ще свърши и условията на живот ще се изменят напълно. Именно в това се състои радостта от възплъщението, че те са разнообразни и не приличат едно на друго. Практически получаваният опит варира така, че да състави пълен кръг на възможното

знание от земните въплъщения. Погрешно смятат, че животът неизменно ще върви по една полоса. Обичайният срок за кардинални изменения е седем години. Това е период за особено важни изпитания. Също и особено значителните срещи се отбелязват понякога с периоди от по седем години. При това всеки се дели на седем по-малки подразделения – получава се цикъл, вървящ както в посока на увеличаване, така и към намаляване. Цикълът се изразява в ритъм, повишаващ и понижаващ своята пулсация. Това е спиралата на индивидуалния живот, върху нишката на който са нанизани личностите на отделните въплъщения. Съчетаването на Скандите позволява да се акцентира или намалява проявата на едни или други свойства или черти на характера, развитието на които в противен случай би могло да се извършва за сметка на други, по-малко развити и затова пречещи на последните да се развиват хармонично. Разбира се, всяка индивидуалност се отличава със свои особености, но при хармонично развитие на духа те украсяват и открояват тези особености, вече не нарушаващи общия строеж на дадената индивидуалност. Недостатъците и пороците, вкоренени от векове, рано или късно подлежат на изживяване и унищожаване. Понякога им позволяват да се държат до срока, за да предизвикат нужната сила на противодействие. Дори плевелите не трябва да се премахват, докато не са израснали достатъчно. Точно така е и с нежелателните черти и свойства на човека. Слабото се унищожава от силното, силното – от още по-силното. Когато растежът на духа върви планомерно и неотклонно, енергиите на противодействие на злото в себе си достигат до такова напрежение, когато всичко подлежащо на изживяване се преодолява победно и твърдо. Нищо не може да попречи на възхода на духа, който не се смущава от никакви свои недостатъци, слабости или нежелателни свойства и продължава да се устремява напред въпреки всичко. Често тъмните усилват и раздуват някои от тези свойства, за да задържат напредъка. И стига само да решите, че не трябва да се движите по-нататък и те пожънват обилна жътва от своите зли хитрости. С това са и отбелязани високите духове, че са се устремявали и вървели без оглед на никакви свои несъвършенства, които в тях са били много по-силни, отколкото у обикновените хора. Обикновеността и слабостта е слаба и в проявата на своите отрицателни свойства. Но е казано, че тези, които не са нито студени, нито горещи, а само топли, тоест нищожни в проявата на своите огънове, ще бъдат избълвани от устата на Висшия. Това е космически боклук, отиващ за преработка. Затова не трябва да се смущавате от нищо, а да вървите неотклонно и твърдо към набелязаната цел, независимо от всичко. Това е пътят на отсъдения победител. На Земята няма съвършени и те няма какво да правят на планетата. Всички се борят, всички вървят и се издигат, преодолявайки в себе си това, през което са преминали някога. Достиженията от низшите стъпала стават недостатъци на по-високите и подлежат на преодоляване. Всичко е относително, безусловна е само любовта и предаността към Владиката, и устремът към Неговата Светлина през всичко, което пречи на това движение към Светлината.

1962 г. 373. (14 август). Постоянното помнене на Учителя, независимо от всичко утвърдено здраво в сърцето, трябва да бъде огнено отпечатано в него и при това така, че нищо вече да не може да премахне това помнене от сърцето. И тогава може да се върви и да се премине през всичко, вече без да се смущавате от нищо и да не се спирате пред никакви препятствия или сложности на живота. Космическата връзка на духа е над земния живот, в каквато и форма да се проявява той, на каквато и да било ширина, в каквото и да било тяло или народност: в бедност или богатство, здраве или болест, щастие или нещастие. Тогава и грешките са нищо, нищо е и всичко останало, колкото и значително да ни изглежда то.

1962 г. 374. (Гуру). Ще станете свидетели не на нищожното и не на малкото. Съзнанието трябва да се подготвя за това, без да го затваряте в тесния кръг на ежедневието. Нека то да бъде отворено за възприятия от космически порядък. Нека то да бъде в готовност, не заливано от потока на обичайните впечатления. Сега е времето на необичайното, но трябва съзнанията да бъдат на стража, за да го видят. Способността за разпознаване на необичайното в обичайното е свойство на Архата. Но сега настана време, когато призивите на необичайността проникват даже в глухите уши на нечуващите. Толкова по-голяма чувствителност трябва да проявяват тези, които са били предупреждени.

1962 г. 375. (17 август). Съсредоточаването на общочовешкото съзнание на нашата планета върху което и да било знаменателно явление от еволюционен порядък способства за обединяване на народите в духа. Този фактор от психо-техническо значение, събирайки психическите енергии на земните жители в един фокус, усилва необичайно даденото явление и създава стъпало към по-нататъшното му развитие, затова космическите полети на героите на Великия Народ имат и ще имат своите много големи следствия. Това обединяване на човечеството върху определена мисъл се извършва за благо, независимо от противодействието на тъмните недоброжелатели и обсебените от всички степени. Това залага всепланетен фундамент за бъдещи достижения и преодолява планетното съпротивление на тъмнината. Далечните Светове са указани като цел на набеязаните постижения и всяка крачка в това направление е добра вече с това, че приближава към тази велика цел. Благо на тях, творящите Волята на Космическите Начертания и благо на тези, които духом и в духа подкрепят това велико дело за усвояване на Космоса. Наистина забележително време на велики постижения и велики открития и благо на Водещата Страна.

1962 г. 376. Ще видите Нашата Ръка във всички значителни събития от текущото време и в помощта на тези, които вървят в крак с изискванията на еволюцията. Носещите върху себе си етикета на стария свят няма да имат успех и няма да имат Нашата Помощ. И всички техни начинания ще бъдат напразни, колкото и грандиозни за изглеждат и колкото и сили да изразходват за тях противниците на еволюцията, злите разрушители и планетните човеконенавистници. На Великата Страна, вашата Родина, е определено по волята на съдбата да носи Знамето на Културата и да изведе човечеството от задънената улица на войните, потисничеството, кръвта и противоречията на стария свят. Новият Свят, който тя утвърждава, ще победи стария свят. Да се порадваме на всичко обединяващо човечеството за благо. Значението на подобни събития е огромно. Това е победната стъпка на Новия Свят и погребението на стария.

1962 г. 377. (М. А. Й.). В света има много ненавистници към Нашата Велика Страна. Но това е все същата тъмна шайка, макар и прикриваща се с различни имена. Те усещат своето неминуемо поражение, от тук и тяхната ярост, преминаваща в безумие. Това не е просто напрежение и противодействие на заминаващата си тъмнина. Те вървят с лозунга: „Да загинем, но да навредим”. Е, и ще загинат, само че няма да им се отдаде да нанесат вреда в тези размери, както е набеязано от тъмнината. Победата е върху Щита на Светлината и напред има Светлина.

1962 г. 378. (Гуру). Аз обичах и обичам своята Родина, обичайте я и вие. Аз работех в името на нейното велико бъдеще, разбирайки че настоящето е стъпало към него. Мислете така и вие. Настъпва велико време и Великият Народ прокарава огнения път към бъдещето.

1962 г. 379. (18 август). Бащиният Дом не е на Земята. На Земята е имало и ще има много домове, но Бащиният Дом е един и е отсъдено завръщане в него в отсъденото

време. Затова са и многото домове на Земята, за да не се привикне към нито един и нито един да не се счита за свой. Бащиният Дом е свой дом и навеки. Той може да бъде оставен заради земните странствания, но само временно, за да се разбере, че родината на духа не е на Земята и че на Земята няма нищо, което би могло да се нарече свое. Тези, които са разбрали, че Бащиният Дом е в Надземното, те са преминавали своя живот на Земята, помнейки постоянно за високото прибежище в Дома на Отца, където духът отдъхва от земните странствания. Домът на Духа е свързан с планетата и представлява нейната Твърдина, неуязвима за потока от събития, носещи Земята към бъдещето. Домът на Духа служи за опора на тези съзнания, които вече разбират преходността на земното и нездравината на домовете и жилищата, в които се приютяват още непросветените с разбиране хора, криейки се от действителността. Но истината е проста: на Земята няма нищо свое, всичко служи само като училище за познаване на съществуващото. И както оставя училището, учебниците, занятията, игрите и неговите стени този, който го завършва, точно така и духът оставя живота в плътната очевидност, оставя го в духа, макар и в тяло да пребивава още в него и тогава може да се каже, че този човек не е от този свят. Всички Велики Духове са били не от този свят. Те са живели в света, Те са изпълнявали своята мисия на Земята, но Техният Дух е бил сякаш над обикновения живот, сякаш извън неговите рамки, тъй като е Знаел, че Бащиният Дом е в Надземното и е пазел спомена за него. Не може, считайки нещо за свое, да делиш това притежание с осъзнаването на Бащиния Дом. В него има толкова от всичко превъзхождащо по своето състояние земните вещи, че един път докоснал се до него вече е невъзможно да се придава на земното такова значение, което му придава обикновеното съзнание. Скучните земни песни няма да заменят песните на Небесата. Но отзвучите от надземните звуци могат да се донесат със себе си в земния свят и може да се споделят с тези, които не знаят за тях. Светлината и топлината на Бащиния Дом може да се донесе на Земята, озарявайки и съгрявайки я с Надземна светлина. Така са правели всички Велики Духове, така правят тези, които вървят след Тях.

1962 г. 380. (19 август). Духът получава мъчения заради тялото, когато тялото е отхвърлено. Тялото преяжда, препива, пуши и се отдава на излишества, но отговаря духът, тъй като израстъците и язвите са върху духа, а не върху тялото. Израстъците на духа се изживяват в Надземното, ако не са изживени на Земята. В това е отговорността на духа за това, което той твори, бидейки в тяло. Мъченията се състоят в това, че привичките и желанията остават и даже в още по-изострен вид, но инструмента или посредника, който ги удовлетворява вече го няма. Астралът, наситен с тези стремежи, продължава да ги преживява в своето въображение, докато в същото време той няма възможност да ги осъществи. Мъките на Тантал не са символ, а печална действителност. Положителните качества на духа са добри вече с това, че го освобождават от нежеланите израстъци. Тези израстъци са огньове, димен и зловонен Агни, запален от прекомерните и ненаситни желания и кристализиран от привичките в същността на човека. Само на Земята може да се освободиш от тях, тъй като в Надземното те ще парят притежателя си, докато не се изтощи върху него цялата им сила. Самият породител на черните огньове изкупва върху себе си заложената в тях енергия. Привичките са вериги за духа, даже добрите, тъй като даже и те, когато духът се издига нагоре, вече го ограничават със своите несъвършенства. Всичко добро е добро на даденото стъпало, но става лошо когато духът израсте от предишните дрехи. Привичките представляват ограничаващата растежа на духа дреха – нещо като женските дървени обувки в стария Китай, деформиращи краката и не даващи им възможност да се развиват свободно и нормално.

1962 г. 381. (20 август). Човекът е привързан към дома-затвор с невидими нишки на връзки, които след освобождаване от тялото се превръщат във вериги на надземното робство. Между всяка вещ, която нейният притежател счита за своя и притежателя са протегнати тези нишки или токове и когато човек умира те не умират, тъй като представляват енергии от психически порядък. И оказал се без тяло, човекът се привлича от тези токове към вещите, които притежава или по-точно е притежавал на Земята и които е считал за свои. Затова земната собственост е коренът на свързаността на човека в Надземното. Представата за въображаемата собственост и за вещите не умира, както не умира и въображението. Последното, напротив, се изостря още повече и човек получава способност за творчество на духа, способност да твори в Тънкия Свят. Всички продукти на неговото психическо творчество получават особена реалност и жизненост. И когато тази сила на творческото въображение се насочва към неизживяното чувство за собственост и нейните обекти, те придобиват аспекта на земната Майя и съзнанието се потапя в нея, както се е потапяло и на Земята. Силата на привикването към вещите, дома и местата не отслабва, а нараства в Надземния Свят, ако духът не се е освободил от него със съзнателно отричане от всяка собственост. Злото не е във вещите, а в отношението към тях. Ако хората можеха да видят с какви дълги опашки идват в Тънкия Свят и колко дълго се влачат зад тях тези опашки. Казано е: притежавай всичко, но не считай нищо за свое. Нека ползата от приложението на вещите да надвиши опасността да считаш вещта за своя. Всичко се дава за временно ползване и само за определен срок. Мъдър е бил обичаят преди смъртта да се раздава цялото свое имущество. В това е смисълът на завещанията, изопачен и не разбран от завещателите. Въпросът за освобождаване на духа от тъмничното затваряне на духа е сложен с това, че не плътта и плътното обкръжение затварят човека в тъмницата, а неговите мисли и съзнание, тоест явленията от психическа природа. Затова и борбата с тях се извършва в съзнанието. Позволено е да имаш каквото пожелаеш, но не е позволено да го считаш за свое. Нищият, нямащ нищо, може да бъде още по-горчив роб на собствеността от този, който има, тъй като освободението е в духа. И нишките на желанията, протегнати мислено към вещите, които иска да притежава въжделенецът, създават за него още по-горчива тъмница, тъй като неудовлетвореното желание е много жизнено. Само изживяното желание губи своята сила и власт над човека. Затова потискането на желанията никога не довежда до целта. Само изживяното в духа го освобождава от преживяванията на миналото. За изживяването може да способства само мисълта, тъй като мисълта е и тъмничар, и освободител. Ето защо ударението се поставя върху мисълта. Ето защо Съветваме да се обкръжавате (обграждате) с мислени образи на красотата, за да може в случай на непълно освобождаване на съзнанието обкръжението да бъде прекрасно. Можете да си представите как от човека са протегнати хиляди нишки към всичките тези вещи, които съставляват неговата въображаема собственост и можете да си представите как всички тези нишки и обектите на тяхното привличане следват умрелия в Тънкия Свят, ставайки вместо невидими нишки – видими, само робски вериги. Възможно е също да си представите цялата нелепост на чувството за собственост в Надземното и цялата му ненужност. Отричането от вещите и чувството за собственост е неотложна задача за еволюцията на духа, за да може всеки да каже в духа: наистина не виждам вещи, които притежавам.

1962 г. 382. Трудно е даже да си представите цялото разнообразие на всички видове робство, на които с готовност се предават хората. Но стига да се помисли за това, за да се разбере и своята несвобода. Най-лошо от всичко е когато робът счита себе си за свободен, даже не подозирайки за своето робство. Затова Твърдим постоянно, че

качествата на духа не само са кондензатори на огньовете, но и освободители на човека от робство. Мъжеството освобождава от страха, предаността – от предателството, устремът – от привичките, равновесието – от въздействията от страни, постоянството – от колебанията на астрала. Всяко качество е освободител. Да прибавим още и новото, разширено разбиране на значението на огнените качества и да намерим нови сили в себе си да ги утвърждаваме.

1962 г. 383. (21 август). Избавлението ще дойде чрез Владиката, избавление от това, което обременява съзнанието и пречи на свободния полет на духа. Духът иска, но обвивките не искат и затова пътят на възход е тежък. Водещият ще помогне да се преодолее съпротивлението на проводниците. Силата на съпротивлението е съсредоточена в натрупванията от миналото. И трябва толкова много да се преодолее: условията, представите, привичките, понятията, суеверията и от толкова да се отречете. За примери няма да ходим далеч. Съзнанието е привързано към мястото, където се намира тялото. Където е тялото, там е и съзнанието. Но духът не е тялото. Духът е там, където е мисълта. Духът е вездесъщ, тоест може да се носи със силата на мисълта където иска. И когато обвивките започнат безпрекословно да се подчиняват на това, което иска духът, тогава ще бъде преодоляно и пространството, тоест привързаността на съзнанието към мястото на пребиваване на тялото. В духа можеш да се носиш по просторите на планетата, ако съзнанието се е освободило от властта на обкръжаващото над него. Съпротивлението на обкръжаващата среда е огромно. Влияят и мислите от най-близката сфера, и трябва да се преодолее всичко. Осъзнаването, че всичко е съсредоточено в духа, а не в обвивките и тялото, дава свобода на духа. Но колко трудно се постига тази свобода. Не трябва да се мисли че това, което се е натрупвало с векове и даже хилядолетия, може да бъде преодоляно за един час. Може и за един час, ако натрупванията са големи. Но това не се случва често. Обичайният път на възход на духа е тежък и трънлив. Всичко се свежда до работата, която води над себе си човек. Мнозина предпочитат безволно да плуват по течението на живота. Ще Отбележим значението на волята – то е огромно. Вечна борба и вечно преодоляване – така е обозначен пътят на духа. И там, където видите прояви на тази борба, там пътят е верен, в каквата и форма тя да се проявява. Не Вземаме безволни страдалци за ученици. Отреждаме на волята полагащото се място в общата схема на нещата. Тъй като това е огън на духа, проявен в действие. А действието е това, което сближава с Нас, ако направлението е правилно. Проявете волево действие, водещо към целта и целта ще се приближи. Няма да се смущаваме от отдалечеността на целта, тъй като времето е относителен елемент. Огънят на духа преодолява илюзията на времето и прави далечното близко. Всеки взрив на огнен устрем служи като доказателство за това. Само не стойте на едно място. Застоят и спокойствието са смърт за духа. Колкото по-напрегнато, толкова по-трудно, колкото по-невъзможно, толкова по-добре. Наистина, колкото по-зле, толкова по-добре, по-добре от застоя на спокойствието. Приветстваме борбата и преодоляването. Приветстваме отсъствието на земен дом, Приветстваме всеки опит да се сломи съпротивлението на външната среда, Приветстваме духа, вървящ към Нас в лошо време, сред мрака и земната буря. Който върви към Нас, той е вече с Нас, той е с Нас в духа. Който е с Нас в условията на Земята, той е с Нас и в Надземния Свят. Аз Съм с вас винаги, винаги ще бъдете с Мен и вие, за да се слоят нашите съзнания в тази близост в духа, тъй като Аз Съм с вас винаги...

1962 г. 384. Когато Указвам да бъдете с Нас винаги, въпреки всичко, Имам предвид не външни препятствия, а нещо пречещо вътре, под каквата и форма това „нещо” да се крие. Много предлози ще изобрети вървящото назад съзнание, за да оправдае своите

задръжки и разрива на връзката с Нас. Но най-опасното и вредно от всички самооправдания е позоваването на своята недостойност да бъдете в духа с Мен вследствие на едни или други простъпки. Знайте и запомнете неизгладимо, че никой и нищо, никакви причини и самооправдания не могат да оправдаят откъсването от Владиката. Всичко това са призрази на Майя, често усилявани от внушенията на тъмните и злобните пратки на тъмнината. Никой и нищо не може да застане между Нас, ако духът не допусне този призрак, тъй като Аз Съм с вас винаги.

1962 г. 385. (22 август). Ето Говорим за отказ, за преодоляване, за борба, за самоотверженост. Но всичко това може да се замени с думата „вместване“, тоест разбиране на истинския смисъл на нещата в общия порядък на Вселената. На всяка вещ при разбиране се отрежда принадлежащото ѝ място, не повече от това. Можеш да имаш всичко и да стопанисваш всичко, но без притежаване на вещта. Може, ако е осъзнато, че всичко, което обкръжава човека, е само стъпало от безкрайната стълба на възхода на духа, а всичко, което той има, даже неговото тяло и всички обвивки, не е негово, не е принадлежаща на него собственост, а му е дадено само временно. Това и ще бъде вместване и тогава е позволено всичко, тъй като тогава отровата на личната собственост няма да влезе в съзнанието, няма да го отрови и няма да го затвори в кръга на безизходицата. Изкушението на призрачното притежаване е дълбоко и значително по своя смисъл: даже Великите Духове са били изкушавани така, даже на Тях е била предлагана власт и всички земни царства. Соломон е бил цар и Акбар – император, но те са вместили и властта, и земното богатство, и духът им е останал свободен. Понятието за всевместване е явление от дълбок порядък. Само слабостта на волята не подлежи на вместване, тъй като безволието е отсъствие на огън. Така че думата „отказ“ Заменяме с думата „вместване“, когато разбирането на обкръжението е осмислено в цялата си пълнота. Даже жертвата не е нищо друго, освен вместване на нови възможности, а не тъпоумен отказ.

1962 г. 386. Следващото стъпало на еволюцията е свързването с Далечните Светове. И не е ли все едно от коя страна и как подхождат към тях хората, стига да подхождат, стига да приближават съзнанието към тях, стига да го изпълват с мисли за тях. Така всички пътища нагоре са еволюционни. И мъдро Водещият извежда планетата на ново стъпало на разбиране. Когато главите на всички се обърнат в своя устрем нагоре, към Космоса, тогава човечеството ще се придвижи с нова сила напред, нагоре към звездите. *Per aspera ad astra* (През тръните към звездите (лат.)) – старият девиз ще получи нов смисъл и значение, полезен вече практически и с прилагане в живота.

1962 г. 387. А вие по-здравое се дръжете за Мен и тогава няма да се чувствате откъснати от живота. Нашата Светлина, давана на пространството и на хората, ще унищожи чувството на откъснатост от жизнения поток на еволюцията.

1962 г. 388. (М. А. Й.). Космическите полети са дело на Нашите ръце. Владиците положили усилия, за да може осъществяването на тази идея да се падне на Новата Страна, тъй като ѝ е предназначено да бъде Водеща. Радвайте се на осъществяването на заповяданата приказка, ставаща действителност.

1962 г. 389. (24 август). Вместването на двойките противоположности или, както наричаха това по-рано, неутрализацията на бинерите е достижение, което може да се нарече степен на биполярното съзнание. Накъдето и към каквото и да се насочи погледа, навсякъде са налице тези два полюса на единната вещ, обуславящи нейното съществуване. Вместване означава и разбиране, прилагано на практика в живота. Говорим за отричане от земната собственост и Добавяме: притежавайте всичко. Говорим за отричане от всичко земно и веднага Поясняваме, че трябва този живот на Земята да се обича и, живеейки го,

сърдечно да се интересувате от всичко, което виждат очите и да приемате най-живо участие в неговия поток. И слава, и известност – всичко е допустимо, ако е осъзнат противоположния полюс на явлението. Да виждаш вещта в нейната цялост: края и началото, светлата и тъмната страна, причината и следствието, тук и там, потенциалното всемогъщество на духа при ограниченията на земното тяло – ще бъде степен на Архата. И когато чувате виковете „Осанна” и предвиждате в тях яростта на бъдещите обиди, подигравките и преследванията – това също е степен на биполярното зрение на духа. Тази степен е необичайно трудна, трудна поради необходимостта именно от практическо приложение на това разбиране, тоест вместиране. Личността и личното съзнание е също полюс на съществуването на духа, зад който стои другият полюс – свръхличното съзнание и другите интереси: на колектива, на народа, на страната, на цялото човечество и даже на човечествата на далечните светове. Малко е да се знае за това, трябва да се научите да живеете свръхличен живот и с интересите на цялото така, че личността като самоцел и самостоятелно начало да престане да има своето предишно значение и не преставайки да съществува да се влее като съзвучно хармонично явление в сферите на свръхличното съзнание, тоест личността да се превърне в Индивидуалност и да се слее с нея. Свръхличен живот, живот на своята Безсмъртна Индивидуалност са живели всички Велики Духове, влагайки своята душа, своята личност за света, макар и това да е било постигано от Тях с цената на големи страдания и даже смърт на това, което хората наричат личност в човека. Именно по този път са опазвали те своята Безсмъртна Индивидуалност, която е израствала и укрепвала в огньовете на изпитанията. Те са съвместявали в своето разбиране двата полюса на живота: земния и надземния, проявявайки с това степен на биполярно съзнание. Също така Те, гледайки човека, са виждали не само единия полюс на неговото битие – физическото тяло и външните прояви, но и другия – неговата скрита от другите невидима същност. По същия начин и всяка постъпка има две страни: едната, творима явно, а другата – тайно, творима в мислите; едната извършвана сега, другата – носеща следствия в бъдещето, тоест край; край и началото, двете страни на единната вещ. Еднополюсно съзнание притежават всички, биполярно – твърде малко. Пътят към него е труден и много трънлив. Особено труден е той в процеса на познаване на човека. Може да се отбележи, че при първите срещи и съприкосновение с приближаващите се към Светлината силно се проявява единият полюс на тяхното същество, за да може след време също така силно да се прояви и другият. По този признак можете да се научите да разпознавате онази, другата, щателно скривана страна на човека или това, което е скрито от външната маска, дори това, което приближилият се и не подозира в себе си и което подлежи на напрегната проява. Защо около някои хора става неизбежна проява на ликовите? Не затова ли, че двата полюса на единната вещ за тях стават ясно видими. Човек иска Светлина... и в него се проявява всичко най-тъмно, най-неугледно, всичко най-хитро и тънко скривано, проявява се за преодоляване, изживяване и победа, или пък за поглъщане от тъмнината. Тъмнината в тъмнина и ще отиде, но тя трябва да се прояви, тъй като сега е време на крайни сметки, когато тъмнината и Светлината са се разположили по полюсите и притеглянето на тези полюси на Светлината и тъмнината са се усилили необичайно. На степенята на биполярното зрение можете да се порадвате, макар и да не е лека. Но тези, които се изкачват по стълбата на Светлината, носят кръста на познаването на живота и на човека.

1962 г. 390. Сине Мой, да се порадваме на всяка тежест, тъй като това е пътят на избраните от Мен, а самата тежест – крачка за приближаване към Мен. Какво от това, ако животът не е лек, но ако всеки негов ден сближава с Мен. Даром Светлина не се дава. И когато е заплатено изцяло, може спокойно да се върви, стъпвайки здраво и твърдо. Тези, на

които е леко, не могат да имат увереност за утрешния ден, но този, който е платил със страдания в пълна мярка, със същата мярка и ще получи съкровища на духа, ако знае своя път и ако знае, че върви към Мен. Това осъзнаване осмисля всяко страдание, всяко изпитание, всяка тежест. Ако Моля "натоварвайте Ме по-силно", Привеждам в действие същия този Закон. И на вас, вървящите след Мен и към Мен, Указвам: радвайте се от обременяванията на духа. Ако Аз Допускам това обременяване, значи то ще послужи само от полза. В лекота и сладост не се зараждат огньовете на духа и не се разгарят в пламък. Радвайте се, деца, на нелекия живот и ще откриете Моята Ръка в течението на вашата съдба.

1962 г. 391. (25 август). Който и да е, и където и да е, и както и да се стреми към укрепване на земното за сметка на Висшето, в крайна сметка няма да преуспее. Той ще преуспее, може би, докато е на Земята, но надземното съществуване е много по-продължително от плътното и равносметките се правят там. Земното, укрепено и утвърдено в съзнанието, но вече ненужно в Надземното, ще даде своите тежки следствия, затваряйки духа в самоналожени окови. Ето защо толкова упорито Настояваме за внедряване в съзнанието на разбирането за действителния смисъл на нещата. Разбира се, проявите на земния живот са необичайно важни, но само в постигане на тяхното истинското значение като стъпала от еволюцията на духа, стъпала, служещи като отправна точка за живот в условията на извънплътния свят. Именно земното пребиваване се явява подготвителна школа. В тази школа може да се придобият най-ценни знания, толкова необходими там, където без подготовка човекът се оказва в положението на сляпо кутре, хвърлено в бурното море. Да се прогледне за възможностите на безплътното съществуване може само на Земята. Този, който не е прогледнал на Земята, се лишава от съзнание там, в пълно съответствие със степента на своята слепота. Всяко, даже и малко знание за условията на Надземния Свят помага много да се усвои новото и да се асимилирате с него. Отричащият попада в обкръжение в пълна хармония със силата, убедеността и степента на своето отричане. Отричанията са страшни с това, че проявяват своята сила върху отрицателя, лишавайки го от осъзнаването на Висшия Свят, който е бил отхвърлян от него. Каквото се утвърждава или отхвърля на Земята, се утвърждава или отхвърля там, ставайки действителност за човека. Също така действителност, но вече на извънплътния живот, стават и лъжливите убеждения, вярвания и знания. В каквото и да вярва човек и каквото и да признава, за него то става реалност на Майя в Невидимия Свят. Този, чиято мисъл никога не се е издигала извън пределите на плътния свят и след освобождаването от тялото ще пребъде във въображаемите условия на плътния свят. Освобождаването от тялото няма да даде свобода на духа, тъй като не е била освободена мисълта, създаваща тези условия за надземна свобода. Формулата на битието на духа си остава неизменна и непоколебима: "Каквото свържете на Земята, ще бъде свързано и на Небесата" и каквото освободите на Земята, там ще бъде свободно. Свързва и освобождава мисълта. Свързаните души, за които говори Платон, са свързани от мисълта. Но мисълта се утвърждава или отхвърля на Земята, мисълта, която се явява подготвително стъпало към надземното пребиваване. Мисълта се утвърждава давайки неунищожими огнени кристални отлагания от психическа енергия само тогава, когато тя е изразена в действие или постъпка, тоест в прилагане на практика в живота. Отвлеченото теоретизиране няма да даде кристални отлагания. Бъбривците пропускат през конвейера на съзнанието множество мисли, но тези мисли са като пърхането на еднодневки и не оставят върху съзнанието свои отлагания. Само приложената мисъл дава реални следствия, както добрата, така и лошата. Духът носи особена отговорност само за утвърдените в действие мисли. Упоритата, продължителна и

постоянна мисъл рано или късно непременно ще се отлее в действие. Мислите от Светлината, светлите и сияйни мисли представляват действие за благо, тъй като раждат и постъпки, съзвучни на тях. Както и да мислите и каквото и да говорите, но всяка постъпка на човека и всяко действие се поражда и предизвиква от мисъл. Даже рефлексните действия се обуславят от мисли, някога заложиени в съзнанието. А каква ще е силата и действието на тези мисли в онзи свят, където всичко се движи от мисълта, в Тънкия Надземен Свят, където живее човекът, отхвърлил тялото.

1962 г. 392. Да! Да! Да! Утвърждавам огненото значение на мисълта за всички светове. Да! Да! Да! Утвърждавам, че всичко се движи от мисълта, но с различна скорост и всичко се твори от нея, както в земния свят, така и в Надземния Свят. Утвърждавам, че мисълта е основа на мирозданието, че това е сила, на която няма нищо равно по мощ. С мисъл и воля е създадено всичко, което съществува във Вселената. С мисъл и воля е създадено всичко, което е творение на човешките ръце. Както горе, така и долу, всичко се твори само с мисъл.

1962 г. 393. (26 август). Тежък е товарът на неизживените язви на духа в Надземното. Той е тежък и на Земята. Само че на Земята може още да се освободиш от него, но там, в Надземния свят, това е много трудно, невероятно трудно, когато тялото е отхвърлено и когато всички енергии на духовните израстъци са изострени и усилены до предела и притеглянията на съответстващите им низши слоеве на астрала са почти непреодолими. Може и трябва да се помисли за това докато още не е късно, докато още можете да се освободите от тях на Земята. Непреодоляното на Земята ще остане непреодоляно и там, само че усилено от притеглянето на низшите слоеве, които са ужасни заразители. Внушенията и съблазните, понякога толкова остро натрапвани от тъмните на непротивящото им се съзнание, там придобиват ярки и видими форми, вълличащи неосвободените духове във водовъртежите на злото. Язвите на духа трябва да се преодоляват и изживяват още на Земята. При това трябва твърдо да се усвои, че тъмните упорито се стараят да раздухат всяка искрица от низши огньове и че всички отклонения от пътищата на Светлината и всички ексцесии на съзнанието се вдъхновяват от тях. Те щателно и зорко издирват слабите струни, върху които могат да свирят, дърпайки съзнанието надолу и стремейки се да го потопят във възжеления. Те са на пост и нощем, и денем, за да подхвърлят своите отровни космати топчета. Трябва твърдо да се знае кой раздухва димните огньове на низшите чувства и желания и кой ги облича в привлекателната форма на съблазнителни мисли. Стига само да има за какво да се захванат в аурата на жертвата и ноктестите лапи вече се протягат към нея, използвайки всяка цепнатина. Осъзнаването на участието на тъмните в тази работа е необходимо за освобождаване от силата на тези съблазни, тъй като съзнанието неутрализира енергиите на тъмнината, разобличавайки източника на тъмните въздействия. Докато жертвата ги приписва само на себе си, тъмнината е безнаказана и неуязвима и всички усилия да се бориш със себе си са безплодни, но щом като е забелязан каналът на въздействията и неговите активни злодеи, те се лишават от сила, тъй като са силни само докато не са разкрити, докато се крият зад някого или зад нещо, стига само да не се издадат и да не се изложат под пряк удар. Тъмнината не понася прякото стълкновение със Светлината, тъй като е безсилна срещу нея. Както светилникът, внесен в тъмнината, я разсейва, така и Светлината на духа разгонва тъмните злодеи и нашепници, когато съзнанието се обърне към, тях, криещи се зад някого и нещо. Тъмнината не понася пряко стълкновение със Светлината, тъй като е безсилна срещу нея. Но на нея ѝ е достатъчно да замъгли съзнанието, за да стане достъпът отворен и незащитен. Много усилия прилагат тъмните за

да накарат да се забрави, че зад всяка тъмна вълна, изпращана към съзнанието, се крият същности на злото. Малките цепнатини са много опасни, тъй като понякога е трудно дори да бъдат забелязани, но вредата, проникваща през тях е много голяма. Майята на съблазните е пагубна с това, че изкривява действителността и прави привлекателно това, което само по себе си не съдържа нищо привлекателно. Веднага щом зад външните покривки на съблазните бъде разпозната тъмнината, те губят своята привлекателност. Затова способността за разпознаване представлява най-необходимо качество на духа. Когато тъмните ви обкръжат и затворят своя кръг, остава само изходът нагоре, към Владиката. Но трябва преди всичко да се осъзнае това обкръжение, за да стане то трамплин за засилен устрем към Светлината. Нека вашето сърце да бъде постоянно отворено към Владиката и умът – непомрачен. Тъмнината се побеждава със Светлина.

1962 г. 394. (27 август). Тежко време за зрящите. Световният котел кипи и в него прекипват микробите и бацилите на злото. Болестта на планетата трябва да бъде предизвикана изцяло навън за проява, абсцесът да набъбне, да се пробие и гнойта да бъде отстранена. Полюсът на Светлината според степента на своята сила осветява полюса на тъмнината и предизвиква сенките на мрака да станат видими и да се проявят. Така Новият Свят се движи към пълна победа и утвърждаване, побеждавайки стария свят, който е обречен на унищожение в еволюцията на битието. Озъбената усмивка на заминаващия си и все още силен стар свят прилича на гримасата на безумец. Наистина той достига до безумие в своя неистов стремеж да се удържи. Но той е обречен и никакви негови напъни и усилия да се задържи и да задържи властта в крайна сметка няма да бъдат успешни. Всичките са обречени на неуспех и провал. На Знамето на Нашата Страна е изписана думата „Победа“! Тъмнина! тъмнина! загини! Светлината на Новия Свят ще преодолее тъмнината на стария и ще победи, и побеждава във всичко упорито, настойчиво, планомерно и непреодолимо.

1962 г. 395. Планетната карма върви към завършек. При това всяко явление има дълбоки корени. Нишките на кармата са протегнати надалеч в миналото. Причината и следствието при разреждането на кармичните възли се докосват. Набъбването и разреждането на кармата са необходими за да се очисти аурата на Земята от натрупванията, задържащи течението на еволюцията. Ще бъде пометено всичко, което пречи на течението на Космическата Еволюция на човечеството.

1962 г. 396. По същия начин, както в течението на планетната карма всичко, подлежащо на преработка и унищожаване, излиза (се проявява) навън, така и във всеки човек от дълбините на неговата същност се издига (надига) целият боклук и (от) вековните натрупвания за изживяване и преодоляването му от новото разбиране на живота. Всички, които преуспееят в този процес ще останат на планетата, всички, които попаднат под властта на миналото и няма да могат да се освободят от него, ще си отидат от планетата, тъй като ще станат космически боклук. На планетата тече Великият, последен Отбор.

1962 г. 397. Но Победата е с Нас. Който съзнателно или несъзнателно, знайно или незнайно за него върви с Нас и помага на еволюцията на човечеството, той е отсъден за Победа. В това е и залогът за Победата на Новата Страна, вашата родина.

1962 г. 398. И знайте, че Моето време приближава неотклонно и необратимо. Аз Утвърждавам: отсъденото ще се сбъдне.

1962 г. 399. (28 август). Сине Мой, преди да можеш, трябва да знаеш. Само силното и закалено съзнание може да познава действителността в цялата страшна реалност. Кой няма да се уплаши от бездната, поглеждайки в нея? Но не трябва дори да се уплашите (плашите) от безднността на тъмнината, тъй като Показваме нейната мощ само

на победителите. Безстрашие пред действителността е качество на духа на Архата. За да се вмести (За да вмести) Светлината, трябва да застанете лице в лице с тъмнината и не само да не се уплашите, но и да намерите сили в себе си да преодолеете нейната мощ в своето съзнание. Аз Победих Света. Аз Победих тъмнината на външния Свят в Своето Сърце и не се уплаших от тъмнината. Сине Мой, ще победиш тъмнината следвайки Мен, следвайки Моя път в живота. Само на победителите на тъмнината Показваме нейната мощ. Размерите на планетното бедствие няма да бъдат явни, докато не е осъзната нейната мощ. И как ще се борите с тъмнината, ако не са взети под внимание нейните сили. Да познавате действителността е ужасяващо, но е радостно да се усеща и вижда, че мощта на Светлината е по-силна, тъй като Светлината притежава битие, а тъмнината – само съществуване. Светлината е вечна, но тъмнината е временна. Осъзнаването на вечното битие на Светлината дава основа за победа. В Далечните Светове царства Светлината. Борбата е само с непроявения хаос, но няма тъмни, борещи се против еволюцията и Светлината. И борбата и преодоляването и възхода на духа остават, но няма йерархия на тъмните, вървящи срещу Светлината. Затова Далечните Светове са дадени като цел на устрема и поле на бъдещи постижения. Огромно е значението на бъдещата Победа на земното човечество над планетната тъмнина. Аз Виждам тази Победа, близка, заповядана за Земята. Но преди нея тъмнината трябва да се прояви докрай за пълното ѝ и окончателно унищожаване. Ако не бъде проявена, може да се скрие още някъде. За тъмните злодеи и за всички техни отрочета (отродия) мястото е подготвено. Сатурн, техният баща, ще ги приеме в своето лоно. Така ще се извърши последното предателство вече на самата тъмнина. И тъмнината ще бъде погълната от тъмнина.

1962 г. 400. Човекът, вече докоснал се до Светлината, може да достигне до всяка сфера на разбиране. Да не ви уплаши бездната. Моят Глас ще звучи по-гръмко от звуците на Земята. Дайте време, тъй като за всичко си има своето време и срокове, и време за всяко нещо под слънцето. Бързайте, бързайте да подготвите съзнанието си за приемане на Светлината.

1962 г. 401. Храната на младенците не е подходяща за възрастните. Леко и светло е на първото стъпало. Сурово и трудно е на високите. Чудовищата на мрака не са видими за тези, които се приближават. Но духът, изкачващ се по стълбата на Светлината, влиза в бой с тях. За силния трудността е само стъпало за възход и нова победа.

1962 г. 402. (29 август). Следете вашите мисли да не се отклоняват от целта. Ако духът е устремен към Мен, а мислите – в обратна посока, то и духът ще се устречи след тях, тъй като само мисълта води. Магнитът на мисълта действа нощем и денем по заложеното от нея направление. Искате ли да се откъснеш от него, искате ли да измениш ненужната мисъл, а тя все лети пред съзнанието, указвайки пътя встрани от целта. Даже волята се твори с мисъл. Възпитаването на волята е възпитаване на мисълта. Когато постоянната мисъл е натрупала достатъчна сила за действие, действието следва неотклонно мисълта, подчинявайки ѝ се. Акумулираната сила на мисълта наричат воля. Въпросът не е в наименованията. В основата на действията е заложена мисълта. Движи мисълта, подбужда мисълта и волята се твори от мислите. Даже безволният човек може да стане волеви, ако насочи мисълта към действие. Постоянството и устойчивостта на волята се създават от постоянството и непреклонността на мисълта. Също и слабостта на волята е обусловена от неустойчивостта и слабостта на мисълта. Но мисълта винаги е в разпореждане на човека. Следователно източникът на непресъхваща сила е в негова власт – стига само да удържи мисълта върху желаното. Мисълта не може през цялото време да пребивава в постоянно напрежение, тъй като редуването на явленията е Закон на битието.

Съзнанието се изморява от еднообразието на напрежението. И тогава на помощ се призовава ритъмът. Мисълта трябва да бъде ритмична. Всеки вид ритъм се установява по заповед на съзнанието. И тогава може да се акумулира силата на мисълта, тоест на волята. Волята, подкрепена от ритъма, започва да расте. Всяка слабост в себе си може да се преодолее със силата на ритмичната мисъл. Спасението е в ритъма, тъй като волята, подкрепена от мощта на ритмичната мисъл, може да преодолее всяка препятствие, преграждащо пътя на възхода на духа.

1962 г. 403. (30 август). Ако се съберат върху едната чаша на везните всички човешки бедствия, а върху другата – искрите прозрения на духа в действителността, то можете да се ужасите от това колко нищожни са тези прозрения и колко глухи са двукраките съзнания за разбирането, че всички тези бедствия се пораждат от тях. Апаратът на човешката същност е снабден с такива мощни, макар невидими, енергии, които влизайки във взаимодействие с аурата на планетата предизвикват в нея съответстващи на характера на тези енергии реакции. Ако енергиите са хаотични, дисхармонични и зли, то може ли да се очаква благо от реакцията на природата на тях? Така също и въздействията на човешките енергии върху подземния огън са дотолкова мощни, че Владиците често са Изпращали Свои ученици в местностите, заплашвани от земетресения. Възможно е с блага аура да се облагодетелства цяла страна или народ. Мощта на човешкия дух е необичайна. Отричането и неверието не променят делата. Разстройството на климатичните условия често произтича от недисциплинираното мислене на хората. Планетата е болна от въздействието на разюзданото мислене. Мисълта е най-висшият фактор на мирозданието. Когато тя е устремена към разрушение, може ли да се очакват благодетелни следствия. Съзидателните сили на тези народи, където се осъществява строителство на живота и борба със силите на разрушението срещат яростната съпротива на тъмните разрушители, които са още много на планетата. Борбата е всепланетна. Полюсът на разрушението и полюсът на съзиданието са се сблъскали в гигантска схватка, поле на която е човешкото съзнание, а енергия – мисълта. Идеите на истината се борят в пространството за удържане на планетата от взрив за съхраняване на нейното тяло и защита от тъмните разрушители. Борбата за мир – това е борба за самото съществуване на планетата и на човечеството. Мисълта е на страната на тези, които са за мир. Ние им Помагаме да удържат равновесието на планетата. Страшно време за зрящите и борбата е всепланетна.

1962 г. 404. Волята се подхранва от мисълта. Достатъчно е да се отстрани от действието мисълта, за да се прекрати и тя. Привичката е израстък от кристализирала мисъл. Привичката може да се разруши само с мисъл. Зад всяка слабост стои породилата я или допуснала я мисъл. Обикновено се борят със самата привичка или слабост, докато в същото време трябва да се бориш само с мисълта, оставяйки привичката или слабостта в покой. Може да се нараства противодействащата ѝ мисъл, не засягайки нито слабостта, нито привичката, да се нараства нейната сила до такава степен, че нейната акумулирана енергия в крайна степен да разруши или по-точно да неутрализира кристалите на привичните наслоявания на мисълта. Усилията се насочват не челно, не пряко срещу една или друга привичка, враснала в съзнанието, а покрай нея, насочвайки се към самия корен на израстъка на духа. И когато всекидневният ритъм усили противодействащата на привичката мисъл до такава степен, че нейната енергия да надвиши кристализираната сила на израстъка, привичката ще отпадне от само себе си като засъхналата и излекувана коричка на зарастващото порязване. Пряката борба с привичките предизвиква яростна съпротива и противодействие на астрала и тогава на човека става още по-горчиво, отколкото по-рано, тъй като неговите привички се усилват от активността на това

противодействие. Но обиколната пътека довежда до същата тази цел, избягвайки прякото противодействие и въставането на астралното начало.

1962 г. 405. (31 август). Считаме, че никакви напъни да се противодейства на настъпването на Огнената Ера няма да се увенчаят с краен успех. Злата човешка воля не може да преодолее Законите на Еволюцията. Атлантида е добър пример за тези, които още не са уверени в това. Познанията за мощта на Космическите Закони са в основата на увереността за собствената правота на Тези, Които са Водели човечеството след себе си. Много древни пророчества за бъдещето на планетата са се базирали на същото това Знание. Основите на Битието са неизменни и не зависят от това знаят ли за тях хората или не знаят, както и великите Космически Закони. Тези Закони са съществували преди появата на хората на Земята и преди появата на самата Земя, ще съществуват и след нея. Вечността и временното са несъизмерими. Но духът на човека е вечен. Когато съзнанието започне да постига неговата съкровена, непреходна същност, то се докосва до Вечността и става част от нея. Да живееш не само в настоящето или в бъдещето, но и във Вечното, което включва в себе си и едното, и другото, ще бъде решение на живота. Великите Духове, докоснали се до диханието на Вечността и погледнали от другата страна на Тайната, са говорили за вечния живот на духа. Живот, а не смърт е съдбата на човека. Хората го измерват с няколко десетки години, докато животът е непрекъснат и не е ограничен от времето. Животът на тялото и животът в тялото – да, но не и животът на духа и в духа. Така залагайки мисълта за непреходното съзнание се докосва до Вечността и по този път може да намери тясната пътека, водеща в живота.

1962 г. 406. (1 септември). Астралната механика. Астралната механика е по-добре да се нарече психомеханика или психотехника. Тъй като в астралния свят всичко се движи от мисълта и всички феномени от астрален порядък също се творят с мисъл. Летящото килимче, шапката-невидимка, вълшебната пръчица – всички тези явления, толкова трудно постижими на Земята, при известно знание лесно се постигат в Надземния Свят. Твори мисълта. Но, разбира се, мисълта трябва да бъде до известна степен тренирана и въображението – достатъчно развито. Слабото, неопределено, разлято мислене няма да даде отчетливи, завършени образи и няма да им придаде устойчивост. Така също и обичайното еснафско мислене няма да превърне Тънкия Свят във вълшебно-приказен. Творческото въображение, което се изостря и усилюва след освобождаването от тялото, създава обкръжението на човека, тъй като развъплътеният получава творчество на духа. За съжаление тази сила се прахосва, както впрочем и на Земята мисълта се е прахосвала за създаване на същата тази обичайност и пошлост, каквато е съществувала в земния свят. Разбира се, поетите, художниците, писателите и всички други, чието творческо въображение е работело усилено на Земята, ще продължат да творят и там, само че още по-интензивно и напрегнато. По такъв начин психотехниката на творчеството в астралния свят се свежда до творчество на мисълта. Възможно е да се създават за жителите на Тънкия Свят, страдащи от бедност на въображението, всякакви условия, всякаква обстановка. Като в приказката с махане на вълшебната пръчка там могат да се творят още по-чудни неща, отколкото в приказките. Върколаците, омагьосаните места, урочасаните хора и всичко, което е създадено от творческото въображение на народа – всичко това е действителност в Тънкия Свят. Тънкия Свят е подвижен. В него има и своите здрави и устойчиви форми, на фона на които човешкото въображение и воля могат да творят свои. Низшите слоеве са ужасни с яркото, изпъкващо, живо безобразие на своите чудовищни форми. Всичко скрито и тайно, мислено от хората на Земята, там получава своята видима проява. Но Ние Говорим не за низшите слоеве, а за висшите. В света на прекрасното, на

хармонично-съзвучното може да се творят сияйни, красиви образи на мисълта, които ще служат като украшение на цялото обкръжение. Да! Да! Там можеш да подариш чудесен замък на любимия човек, в който той ще живее, наслаждавайки се на красотата на неговите форми и вътрешно великолепие. Всичко прекрасно, създадено на Земята, може да се пренесе там. Там и така всичко това вече е пренесено, но нищо не пречи да се комбинират и съчетават известни форми в нови съединения. Какво богато поле за игра на творческото въображение и какви неизчерпаеми възможности! Като ограничение служи само пределът на мисълта на твореца. Но Ние Заповядваме Безпределност: безпределност на красотата, безпределност на творчеството и безпределност на възможностите на духа.

1962 г. 407. (2 септември). Йерархията на Светлината оглавява течението на еволюцията на земното човечество. Йерархът Водач на планетата, поел върху Себе Си отговорността за Земята, е свързан със Земята завинаги. Слънцето ще премине и Луната ще премине, ще премине и Земята, но Водещият и водените, които с течение на времето ще представляват едно стадо с един Пастир, няма да нарушат своята връзка. Ликът на Земята ще се преобрази, ще се преобразят и хората. Няма да има тъмни, няма да има йерархия на тъмнината и черно братство. Човечеството ще навлезе в съвършено други условия на съществуване. Но Йерархията на Светлината и нейният Водач, Йерархът, ще останат. Безпределността, в която живее човек и в която се извършва неговата еволюция, няма да постави никакви граници за развитие на мощта на човешкия дух или предели на неговото знание и на достиженията от практически-научен порядък. В безпределността на времето всичко е постижимо и всичко, което се развива в съгласие с еволюцията на битието и Космическите Закони на проявения свят, е възможно. В този смисъл няма нищо непостижимо. Апаратът на човешкия микрокосмос при съответно развитие и изтънчване може да замени всички апарати, създадени от човешките ръце. Разликата е в това, че тези апарати са груби и временни, докато апаратът на човешкия организъм притежава безпределни възможности за своето развитие, изтънчване и усъвършенстване. Човекът е длъжен да познава точно пътя в еволюцията, за да не се отклони от него, тъй като отклонението означава неуспех. По този велик път към бъдещите завоевания на духа умът и волята на Йерархията на Светлината е и ще бъде единното, непогрешимо, ръководно начало, показващо на хората правилното направление в бъдещето. На прелома на епохите е особено важно безпогрешно да се отбележи това направление, тъй като в неговия избор се заключава гаранцията за победа.

1962 г. 408. (3 септември). Възможно е всичко отнасящо се до връзката с Владиката да се усъвършенства постоянно и Общуването може постоянно да се задълбочава. Също може и да се разширява прилагането на психотехниката: например преодоляване на чувството за пространство и разстояния и утвърждаване на света на духа. Където е мисълта, там е и духът; където е духът, там е и „Аз-ът”. Това усещане се дава само след продължителна тренировка, но затова и пренасянето на съзнанието във всяко място става достъпно. Лесно е да се осъзнаваш като лежащ на постелята, но лежейки върху постелята е трудно да си представиш себе си като стоящ на до отсрещната стена и наблюдаващ самия себе си, лежащ на постелята. Лежи тялото, но не и духът. Духът може да бъде извън тялото, ако намери в себе си сила да се откъсне от представата за себе си в това място, където се намира тялото. Мислените полети по пространството на планетата с това са полезни. Понятията „горе” и „долу”, „напред” и „назад”, „тук” и „там” са тясно свързани с тялото. Трябва да се учите да се откъсвате от тези чисто физически усещания. Ако прозореца е зад гърба, то трябва да се научите да го виждате или да си го представяте не отзад, а право пред себе си, сякаш премествайки в мислите си положението на

съзнанието по отношение на прозореца, тоест да преодолеете обичайните пространствени съотношения на обкръжаващите вещи и предмети. Много е трудно намирайки се в стаята да си представиш себе си извън нея, на улицата, стоящ зад прозореца и гледащ към тази стая отстрани. Трудно е да си представиш себе си на хиляди километри, наблюдаващ себе си и своя дом отдалеч. Трудно е да се научите да пренасяте съзнанието си в мислите, усещайки ярко себе си не тук, където е тялото, а там, далеч, където го няма. Преди да се научите да летите в тънко тяло трябва да се научите да летите с мисъл, откъсвайки се от улегналото гнездо и отделяйки се в съзнанието от обичайните и привични условия. Човек е така здраво свързан чрез своите външни чувства с обкръжаващото, че да се преодолеят тези усещания е възможно само по пътя на дълга тренировка. Разчленяването отначало на съзнанието, а после на проводниците, изисква продължителна подготовка. Делимостта на духа се осъзнава далеч невинаги, когато тя се извършва и само свидетелствата на далечни лица, видели и усетили невидимото телесно присъствие, ще покажат, че е била проявена именно делимостта на духа. Всекидневният устрем към далечния Учител на Светлината дава опит на съзнанието и му позволява по-лесно да се съсредоточава върху желаното лице, независимо от разстоянието. В една или друга степен, но въздействието на устремното и отделило се по такъв начин съзнание, мисъл или дух винаги се получава, донасяйки известни следствия. И тук както никъде другаде са нужни умения и навик мигновено да се отвърнеш от себе си, пренасяйки цялото си съзнание в желаното място или към определен човек. Възможно е докосването до други хора на разстояние. То се случва много често при всички хора, само че никой не желае да мисли за това и да си дава сметка за това, което се случва. Мисълта насочена към друг човек непременно ще го докосне. При това не са нужни никакви магии и никакви знания, но когато това се прави съзнателно и с прилагане на известни закони, то действието на докосването се усилва според степента на осъзнаване на явлението и силата на съсредоточаване на изпратената мисъл. Отговорността за такива мислени пратки е огромна, тъй като те винаги са много действени. Затова пратката трябва да бъде блага. Освобождаването на съзнанието от привързаността към определено място и положение, заемано от тялото, се постига чрез упорита тренировка. Когато пътувате, да кажем, във влак или трамвай, или в автомобил, то винаги си представяте себе си на определено място, през което преминавате. Но е възможно, затваряйки очи, със същия успех да си представите себе си като пътуващ в напълно противоположно направление или в началото на пътя, или в неговия край, или в друг град, или на хиляди километри. Всички тези представи са много относителни и се преодоляват с воля и въображение. Съзнанието е твърде приковано, а заедно с него и мисълта, към тялото и положението, което то заема. Но духът е свободен. За него няма нито горе, нито долу, нито тук, нито там – всичко е тук и сега, където е духът и където е неговата мисъл. По същия начин се извършва и откъсването от настоящия момент на времето и пренасянето на съзнанието в миналото или в бъдещето. Хората и така често се потапят в миналото, но без съзнателно откъсване от настоящия момент. Психотехниката изисква тренировка и опит, което се постига само във времето. Трудно е да се откъснеш от усещанията на тялото, но и това е възможно. Трябва да се разберат усещанията на духа, за който няма горе и долу, напред или назад, тук или там. Ако лежейки в постелята или седейки на стола се научите да усещате себе си зад прозореца, то ще бъдете в състояние да усещате себе си където и да било във всяко ъгълче на земното кълбо и даже извън неговите предели. “Аз съм дух, свободен от тялото и всички негови усещания за пространство и място” – си казва ученикът, утвърждаващ мерките на духа. За начало усещането на тялото може да се пренася със себе си през пространството, тъй като

усещанията на тънкото тяло са много близки с физическите. Човек усеща себе си все пак в тяло, но това тяло е вече друго, не свързано с тежестта на плътта.

1962 г. 409. И дивакът вижда слънцето и звездите, и диша, и яде, пие и спи. Но светът на неговите представи е също така далеч от действителността, както и светът на съвременния човек, тъй като и двамата пребивават в обятията на Майя. Безпределността е дадена, за да разтвори завесата на Майя, но познанието за действително съществуващото ще бъде далеч от познаващото съзнание дотогава, докато то не стане огнено. Във висшето разбиране Майя – това е проявеният свят.

1962 г. 410. (4 септември). Течението на световния поток се ускори. Събитията бързат. Бързат и хората: някои към бездната, други към Светлината. Няма съзнания, незасегнати от потока на ускоряващия се живот. В огледалото на всяко съзнание, даже кривото, се отразяват мяркащите се проблясъци на течащите явления. В тях трябва да се различи основната струя. Това основно течение ще бъде течението на еволюцията. Всичко останало, не съвпадащо с него и пречещо му или ще остане назад или ще бъде отмито от потока, или изхвърлено на брега като боклук. В това сложно време е важно да се приобщи съзнанието към световния поток и сякаш да вибрира с неговите пулсации. Личният живот вече губи своето самостоятелно значение, тъй като ако не влезеш в потока и не се слееш с потока, може да останеш извън неговите предели. Съзнанието на всеки човек в тези особени дни е аналогично на общото състояние на планетата: в него има основно течение и явления, които му противодействат. Това основно течение е или от тъмнината, или от Светлината. Притеглянията на противоположните полюси на Светлината и мрака действат мощно. Но направляващото кормило е в ръцете на човека и изборът на посоката както и преди си остава още свободен. В това кратко “още” е целият драматизъм на положението, тъй като ако изборът е още свободен сега, то след настъпването на Великия Срок ще стане вече окончателно разделение на потока на живота и тези, които са направили своя избор, няма да могат вече да го изменят. Тоест този, който е избрал пътя към Светлината, ще остане в Светлината, а тези, които са избрали пътя на тъмнината, ще отидат в тъмнината. Дните на последния ще бъдат отбелязани с невъзвратимостта на окончателния избор и невъзможността да се изменят следствията на това решение. От потока на космическата еволюция ще бъде пометено всичко, което ѝ противодейства. Сега силите на полюсите нарастват: силите на Светлината и на тъмнината. И съзнанията се притеглят ускорено към тях според свойствата на тяхната природа. Тъмнината достига границите на безумието, приближавайки се до този предел, след който започва самоунищожение или самопоглъщане на тъмнината. Логично възможностите за разрушаване и взаимно унищожаване на човечеството са станали толкова реални, че само безумието може да тласка хората в бездната на човеконенавистничеството. И именно това и ще бъде краят за тъмните, тъй като, готвейки яма за другия, сами ще попаднат в нея. Предупрежденията звучат страшно на планетата с помощта на народните бедствия: земетресения, урагани, наводнения и всякакви болести. Но тъмното ухо е глухо към следствията на собствените творения. Колко нищожни са всички сили на хората и цялата им техника пред космическата мощ на стихиите. Изведени от равновесие от безумието на тъмните, те ще стоварят своята мощ върху тях. Сплитанията на кармичните нишки са сложни, но Владиците на Кармата са мощни. Наближава времето на крайната равносметка на всеки отделен живот. Отговорно време за зрящите, време за последните решения.

1962 г. 411. (6 септември). Събуждането на клетките на тялото го прави сияйно, светещо и летящо. Решаването на проблема със старостта има пряко отношение към това. По този път се предизвикват за проява огнените резерви от енергия, съдържащи се във

всяка клетка. Поддържането на здравето и физическото равновесие на тялото се утвърждава по този път. Съзнанието е разлято навсякъде, но това съзнание не лично, а пространствено-космическо. Възможно е мислено да се докоснеш даже до далечните планети, влизайки в съприкосновение с тях чрез това Космическо Съзнание. Когато Космическото Съзнание стане достижение на човека, на него му се отваря достъп там, където е устремена неговата мисъл. Това съзнание не може да се събуди, докато в него господства личността и себелюбието, тоест докато личното съзнание заема целия хоризонт на неговите мисли. Отричането от себе си, от своята малка личност, от нейните усещания и интереси се поставя в основата на проявата на Космическото Съзнание. Формулата “Отвърни се от себе си и Ме следвай” запазва жизнеността и силата си и сега, и може би именно сега тя е по-нужна от когато и да било по-рано, тъй като Космосът е отворен за човека, за да може той да проникне в него.

1962 г. 412. При съсредоточаване на съзнанието върху заболялия орган болестта изчезва, тъй като се предизвикват за проява запасните енергии на всяка клетка. Интересно е да се отбележи при това, че на съзнанието е трудно да проникне в заболялата част от тялото, тоест там, където е нарушено равновесието. Трудно е за тънкото съзнание да се докосне до заболялия орган на тялото. Но преодолявайки съпротивата на хаотичните частици, равновесието може да се възстанови и тогава преминава и заболяването. По същия начин може да се лекуват и рани, предизвиквайки тяхното по-бързо зарастване. Психическата енергия, бидейки приведена в действие, върши своето дело бързо и тънко. Съзнанието и психическата енергия са тясно свързани. Чрез съзнанието тя може да се предизвика за действие. Наричаме този процес колело на сътрудничеството. Но трябва да можете да управлявате психическата енергия. Болното и неуравновесено съзнание вместо излекуване и здраве може да предизвика болест, тъй като предава своето неравновесие на този орган или част от тялото, върху който то се съсредоточава. Контролът на мисълта е необходим и при това. Здравите, бодри, силни мисли и съсредоточаването на съзнанието върху тях ще дадат съзвучна на тях реакция както в целия организъм, така и в този орган, върху който се е съсредоточило съзнанието. Предварително изпратената мисъл ще се vyplъти в съответстваща на нея форма. Затова не трябва нито да се мисли, нито да се говори за болестите. Само за здраве може да се мисли и говори. А когато болестта влиза, тя се изгласква от организма със здрави мисли и правилно съсредоточаване на съзнанието върху заболялите места. Не се отхвърлят нито лекарствата, нито медицинската помощ, но при условие на здравето, съзнателно съдействие от страна на съзнанието, мисълта и волята. Може да се творят чудеса и преди всичко над себе си; те могат да се творят с мисъл и воля, използвайки силата на психическата енергия.

1962 г. 413. Който е уверен за своята воля, той нека влезе. Нищо не може да се постигне, ако волята не е овладяла мисълта. Можете да си представите какъв хаос ще породи в съзнанието и тялото необузданата и недисциплинирана мисъл! Болшинството от придобитите болести се предизвикват от недисциплинираното мислене.

1962 г. 414. (7 септември). Кой и какво ще облекчи пътя, когато стане непоносимо трудно? Мисълта, само мисълта. Търсете решението в мисълта. В нея е всичко. Тя твори, тя създава, тя води, тя също довежда до целта. Човекът е вроден мислител. Само че не знае за това, което му е дадено в ръцете, за да овладее своето достойнство. Осъзнаването е почти вече овладяване. Преди да можете, трябва да знаете. Ще Задълбочим това разбиране, добавяйки: трябва да осъзнаете, преди да овладеете, а после вече да можете. И тъй, в основата на всичко се полага мисълта, Великият Аум дава решението на живота. Произнасяйки го трябва да се помни за Основата, която се

утвърждава със звученето на тази дума. Трябва да се отдели мисълта от привързаността ѝ към обкръжаващото и от зависимостта ѝ от него. Съзнанието на човека е лаборатория за всички усещания, но усещанията се творят от мисълта. Рефлексната мисъл предизвиква усещане автоматично, без намеса на волята, но волята се твори от мисълта, следователно в основата на усещанията е заложена мисълта. Трябва да се осъзнае, че всички процеси на съзнанието са свързани с мисълта, която представлява лост за всичко, което става в него. Волята се твори с мисъл, а мисълта се поражда от волята – колело на сътрудничеството. Хармонията на взаимодействието на волята и мисълта утвърждава пътя на неотклонния възход. Ако волята иска едно, а мисълта друго, се получава разрушителен дисонанс и напредъкът се преустановява. Ясната цел, към която е устремен духът, помага да се координират енергиите на волята и мисълта. Но това е възможно тогава, когато целта е постоянно пред очите и за нея не се забравя нито за минута. Добре е когато Образът на Водещия е утвърден в третото око – това ще бъде един вид стабилизиране на постоянството на целта, тъй като във Водещия е съсредоточено всичко, Алфата и Омегата на всички постижения. Забравянето на целта отвежда встрани от нея. Може би вървящият към нея не би се отклонил, но толкова зловни очи наоколо гледат от Тънкия Свят, използващи всяка възможност да пресекат пътя. Ето защо се Указва незаспиващ дозор и бодърстване на съзнанието. Не трябва да се успокоявате нито за миг, не трябва да сваляте оръжието, не трябва да забравяте, че живеем като върху вулкан, в постоянна опасност. Само с такова съзнание може да преминете и да не се задържите. Много капани са разставени встрани от пътя от тъмната ръка. Целта на всеки е да въвлече в него съзнанието и капакът да се захлопне. Кръгът на безизходица е дело на тъмните ръце. Но трябва да се помни, че винаги има изход, че този изход е към Владиката, че никаква тъмна сила не може да го закрие в съзнанието и че никой и нищо не може да отдели от Него. Така мисълта за Владиката е право движение към Светлината. Кой и какво може да облекчи пътя и да пробие всички прегради, когато тъмните затворят своя кръг? Аз Казвам, Аз Утвърждавам – мисълта. Тъй като каквото и да се случва наоколо, мисълта винаги е в разпореждане на човека и нищо не може да отдели съзнанието от мисълта. И тъй, решението на всичко е в мисълта, непреклонно и твърдо устремена към Мен.

1962 г. 415. (М. А. Й.). Има мисли от Светлината, има мисли от тъмнината и има мисли с аморфно безразличие и инертност между тези два полюса. Когато се нагорещават стъпалата на стълбата на живота, много важно е да се избере правилно направлението на мисълта и да се прилепиш здраво към него. Люлеенето, неувереността и съмнението няма да създадат крепост на мисълта. Те са врагове. Отхвърля се всичко, което пречи на напредъка и, преди всичко, ненужните мисли. Колко ненужно се мисли и се говори! Ако направите сметка поне за един ден бихте се ужасили от напразно изразходваната енергия, която иначе би могла да се използва успешно. Когато се действа, мисли и говори ненужно, се получава разрушаване или пространствен дисонанс. И тогава е трудно да се докоснете до поразеното от него съзнание. Колко вреда си причиняват хората, когато се върши нещо ненужно. Пазете се от разточителна загуба на огнена енергия, която, бидейки съдържана, може да послужи за благо, укрепвайки и усилвайки своя носител. Мълчанието и съдържаността са големи събирачи. Когато пространството е неспокойно, те са незаменими, тъй като наред със свойството им да събират енергия, те са и пазители.

1962 г. 416. (8 септември). Устремянето към Мен задължава за много. Отвлеченото признание няма значение. Жизненото признание означава и прилагане на явлението във всекидневието. Как да убедим в това, че само приложената в живота мисъл става неотменимо достояние на човека и то няма да го остави никога. Затова за мислите,

несъвместими със степента на еволюция на съзнанието, отговорност носи духът – и сега, и особено тогава, когато е отхвърлено тялото. Прилагането на Учението на практика в живота е път за освобождаване на духа от всички илюзии на земната Майя, за да може после безстрашно да погледне в лицето надземната Майя. Ако искате да бъдете с Нас, съблюдавайте мисълта. Само с преданост и любов съзнанието може да се удържи върху тясната пътека, водеща в живота.

1962 г. 417. Пропускането на мислите пред екрана на съзнанието позволява да се види тяхната сравнителна пригодност и ценност. Привичката за безпорядъчно, хаотично и безконтролно мислене е едно от най-трудните препятствия по пътя на възход на духа. Негодната мисъл посърва и даже изгаря под лъча на съзнанието. Контролът над мисълта започва от този момент, когато мисълта се осветява от лъча на съзнанието за определяне на нейната пригодност и достойнство.

1962 г. 418. (9 септември). Тези дни могат да се преживеят плодотворно и с полза. Никакви други условия няма да дадат такива богати възможности за растеж на духа. Затова Казвам: колкото по-зле, толкова по-добре. Трябва да се разбира, трябва да се усеща и да се знае и да се преживее всичко.

1962 г. 419. (М. А. Й.). С желанието на сърцето ме достигате. Звуча в отговор на сърдечното желание. Пространството се побеждава със сърцето. Сърцето е безсмъртно. Чашата пулсира със сърцето. Безсмъртието е скрито в сърцето. Да се живее психоживот с цялото сърце ще бъде победа над смъртта, пространството и времето. Желанието, огненото желание е двигател на сърцето, огнен двигател на духа. Не с мозъка, а със сърцето е жив духът. Любовта, устремеността и предаността хранят като гориво двигателя на сърцето. Ако те се прехвърлят отвъд пределите на едно въплъщение, през Тънкия Свят и по-нагоре, нататък в Безпределността и съзнанието се включи в сърцето, то степента на съзнанието, непрекъсвана от смъртта на тялото, става достижима. Ще достигнете с любов, преданост и устременост.

1962 г. 420. (М. А. Й.). Сливането на съзнанията се осъществява чрез любов: този способ е най-надежден и лесен, ако сърцето вмести любовта. Това не се създава изкуствено. Сърцето просто обича, без да разсъждава. Разсъждава разсъдъкът. Но любовта може да се отглежда. Както градинарят полива любимото цвете и се грижи за него, така и чувството на любов се поддържа и расте с постоянно и здраво помнене. Радост е да се принесе достойния дар на сърцето на любимия или любимата. Всеки дар е достоен за любовта и нейната сила. Според силата на любовта е и приношението. Колко ненужно и пречещо на единението и пълнотата на сливане на съзнанията може да се преодолее в себе си с любов към Любимия, тъй като знаете колко много Ни радва всяко ваше постижение и всяка победа над себе си, и над това, което във вас препятства сближаването с Нас. Дарът на сърцето сияе в тъмнината и обединява с Тези, към Които тон е устремено, правейки далечното близко. А вие преуспейте с любов. Енергията на любовта е синоним на Светлината. Всяко чувство може да се култивира и нараства, като се знае за неговата безпределност. Ние сме безпределни, а в областта на безпределните чувства недостижимото става достижимо и невъзможното – възможно. Аз свидетелствам със сърцето и духа за това, че с любов и преданост към Великото Сърце може да се преодолее даже непреодолимото и може да се достигне невъзможното. Когато любовта, предаността и устремът стават действени, техните сили се умножават необичайно.

1962 г. 421. (10 септември). Война се води и сега. Война Наричаме стълкновението на полярностите. С усилването на космическите токове се усилват и полюсите, които достигайки известно напрежение въвличат в магнитното поле на своето

въздействие родствените им елементи, всеки според своя род. Светлината и тъмнината се съревновават по силата на притегляне в своята сфера на това, което им принадлежи. В битката вземат участие всички планети и в нея са въввлечени всички хора, тъй като всеки човек се намира под въздействието на звездите. Октавата на въздействие на звездните лъчи на основните планети също, на свой ред, е биполярна и всяко съзнание звучи на висшия или низшия регистър. Взаимовръзката с космическите лъчи прави всяка планета поле на напрежение на магнитните въздействия и под тяхно влияние протичат събитията на планетния живот. Волята на човека прави избор между полюсите на притегляне и насочва духа към тъмнината или към Светлината. Текущото време е характерно с особеното напрежение на магнитните въздействия, тъй като в тяхната орбита са въввлечени всички стихии. Равновесието на стихииите е нарушено до предела. Земята се тресе под въздействието на стихията на огъня. Наводненията, пороите, дъждовете показват неспокойствието на стихията на водата. Ураганите и ветровете свидетелстват за това, че и стихията на въздуха е излязла от бреговете. И земята е неспокойна, реагирайки остро на енергиите на другите стихии, тъй като самата тя е най-инертна и най-пасивна и служи като обект на въздействие на всички други стихии. Човешкият дух и стихииите са тясно свързани и си взаимодействат постоянно. Разновесието в сферата на единия предизвиква равновесие в сферата на другия. Ако мирът можеше да влезе в съзнанието и сърцето на човека, стихииите също биха влезли в своите брегове. Ето защо е толкова нужен мирът на Земята. Стихииите трябва да се обуздаят. Но докато продължава хаосът на равновесието в съзнанията на земните хора да се обуздаят те е невъзможно. Апаратът на човешкия микрокосмос въздейства мощно върху планетата, предизвиквайки върху нея явления, съзвучни на неговата настройка или тоналност. Нужен е мир на Земята и е нужен мир в хората, в човешкото сърце и съзнание. Когато се постигне мир на Земята и когато мирът се утвърди в сърцата – мирът, който е над всяко разбиране – стихииите ще влязат в бреговете и равновесието ще се установи отново, но вече на висшата скала и на ново стъпало от еволюцията на живота.

1962 г. 422. (М. А. Й.). Когато казвам: преуспейте с любов, имам предвид да насочите силата на това чувство не към сладки преживявания и мечти, а към действия и постъпки, съответстващи на тази сила, за да се изрази любовта не на думи, а в дела. Носенето на Светлина ще бъде най-високото и най-действено изразяване на любовта към Владиката. Светлината се излъчва чрез аурата. Само аурата на равновесието може да даде най-силно изтичане на Светлина, тоест светимост. Затова истинската любов и истинската преданост, и желанието за служене на Йерархията се изразяват на дело само тогава, когато е преодоляно вътрешното неблагополучие и равновесието е увенчало победата на духа над проявите на неравновесието. Любовта се утвърждава не с думи, а в дела. Наричаме Носенето на Светлина Велико Дело. Действената любов към Висшето представлява трансмутатор на низшите човешки свойства. Да възлюбиш с цялото си сърце, с всички помисли, с цялото разбиране – значи да достигнеш.

1962 г. 423. При упражнение на музикални инструменти, на пишеща машина и навсякъде, където се изисква да се усвои известен навик, е много полезно да се упражняват мислено или психически, извършвайки във въображението си всичко това, което се върши и трябва да се върши обичайно. Това много ускорява процеса на усвояване, позволявайки и на тънкото тяло да овладее изисквания процес. Даже физическите упражнения могат да се правят първо психически. Представата за пишещата на машината ръка може да доведе до голяма степен на реалност, което ще бъде почти равностойно на обичайно упражняване. Може да поставите пред себе си ноти и мислено да изсвирите на

рояла даденото произведение или да го изсвири при усвояване наизуст, вече без ноти. Принципът може да се разшири и да се разпростре върху думите, жестовите и поведението. Действа тънкото тяло и прокарва канал за действие за физическото тяло.

1962 г. 424. (12 септември). Нито една способност, придобита по-рано, не се губи и не изчезва, а се отлага в Чашата. Иначе нямаше да се родят известни музиканти, математици и така нататък, чиито натрупвания, направени в минали животи, се проявяват понякога още в най-ранна възраст. Да се учите винаги е добре, да се учат тялото, ръцете и мозъкът. Можете да станете полиглот само ако притежавате натрупвания от миналото. Старостта не е преграда за учението – знанията и навикът ще послужат в бъдещите животи. Способностите, проявявани в каквото и да било, имат дълбоки корени. Даром нищо не се дава. Но затова и всяко усилие донася своя плод. С това е осмислен всеки труд и стремеж да се изпълнява всякаква работа по най-добрия начин. Сръчният майстор не е станал такъв изведнъж. Завистта към чуждите способности и таланти е безсмислена, тъй като те са били заработени с труд и редица продължителни усилия. Гледайте на всяка способност и на всеки талант като на нещо, което има дълбоки корени, като на звено от верига, губеща се в дълбините може би на много хилядолетия. Животът на Земята в плътно тяло е изпълнен с голяма значимост, тъй като се дава възможност да се събират съкровищата на опита и знанието за удържането им завинаги. Това, което дава Земята, не може да се придобие никъде извън нея, не може да се придобие и в Надземното, тъй като Надземното е такова състояние, където духът жъне плодовете и следствията на земното пребиваване. Ако това последното е преминало без трудности, без усилия и без натрупвания, извънплътното съществуване няма да бъде плодотворно. Много духове, не натрупали нищо, унило и безпросветно блуждаят в Надземното, измъчвани от неосъзнати спомени и мъка. Само трудът натрупва огньовете. Затова се дава ново разбиране на пространственото значение на труда за извънплътното пребиваване на духа в периода от време между въплъщенията. Каква е ползата за човека от всичките му трудове, с които той се труди под Слънцето? Никаква, ако животът на човека се ограничава само до едно въплъщение и се отрича безсмъртието и безкрайността на живота. Но мъдростта е добра с наследството, и особено за виждащите Слънцето. Слънцето на безсмъртието на духа сияе в Безпределността и осветява целия път до края. И тогава мъдростта с наследство от нетленни натрупвания, събрани в Чашата, става осъзнато достойние на събирача на тези съкровища.

1962 г. 425. (М. А. Й.). Когато се научите да преодолявате себе си със силата на любовта към мен и Владиката, крачката ще бъде твърда и неотклонна, ако любовта е достатъчно силна и съответства на мислите и чувствата, свързани с нея. Често във въображението изглежда, че тази любов е огромна, но нейната сила се утвърждава не с въображаемите, а с действителните нейни качества, проявени в действията, думите и постъпките. Когато нейната реална сила се насочва към преобразяване на съзнанието, тя твори чудеса. Даже простата любов понякога тласка към подвиг и самоотверженост. А какво може да твори любовта, издигнала се над нивото на обичайността, любовта към Висшето, което съществува във вашия земен живот?

1962 г. 426. Сине Мой, ще дам обуздаване на враговете. Няма да имат успех в нищо. Неуспехът ще надвисне над тъмнината. Ще Укротя тяхната ярост. Допускаме проявите на тъмнината, за да предизвикаме цялата сила на Светлината към активност и противодействие на всеки, който не е от тъмнината. Последният Отбор изисква мерки на противопоставяне, за да може всеки сам да направи избор. Но пределът е близко. Той е

свързан със Срока и когато Сроку настъпи, Огненият Меч няма да се забави и той ще отдели тъмнината от Светлината, за да я порази.

1962 г. 427. (13 септември). Наричаме Основи явленията, върху фундамента на които се изгражда целия мироглед на човека, в пълно съгласие с неизменните вечни Закони на Битието на проявения свят. Когато е приета Основата, следствията от това приемане се наслояват вече сякаш от само себе си с логическата неизбежност на неизменността. Така утвърждаването на съзнанието върху основата на равновесието ще даде редица произтичащи от това явление следствия. Също и почитането на Учителя ще доведе ученика до разбирането на това какво означава поръчителството на Гуру. Този, който взема за основа на своята активност двусмислието и половинчатостта, ще пожъне от тези основи. Ние Считаме за основи ненарушимите Основи на Съкровено Учение на Живота, приемането на които в съзнанието определя цялото бъдеще на човека и на Земята, и в Световите. Някои живеят без всякакви основи и се носят по волята на стихии като сламки по бурните води на житейското море. Овластяването на стихии без приемане на Основите е невъзможно, тъй като Основите се намират извън сферата на тяхната досегаемост. Стихиите могат да се овладеят, на стихии може да се заповядва, но това е възможно само ако Основите се приемат и се следват неотклонно. Много се говори за различните качества на духа, но всички те са лишени от смисъл и значение, ако не са приети за Основа еволюцията на човешкия и дух и Безпределността, в която живее и се развива той. Също така е лишен от смисъл и животът на човека, ако се отрича безсмъртието на духа и непрекъснатостта на живота. Приемането на Основите незабележимо за самия човек постепенно и сигурно го преражда, задълбочавайки и разширявайки бисерната рисунка на живота на духа в пространството. Пазете Основите, тъй като върху тях се изгражда всичко.

1962 г. 428. (14 септември). Отдай Ни се със силата на цялото си съзнание, сърце и мисъл. Сега времето е такова, че половинчатото отдаване на себе си или половинчатият устрем няма да дадат решение. Учителят изисква пълно отдаване и пълнота на устрема. Да бъдеш със сърцето и в духа с Мен е възможно при всяка работа. Нищо не пречи, когато връщане назад вече няма. Накъде да се върнеш? На старото пепелище, където всичко е изгорено? Няма връщане назад. Израсналото съзнание не може да се вмести вече в предишните рамки. Прокрустовото ложе не е подходящо даже за тялото. За този, който се е докоснал до пространствената мисъл и живот, животът в рамките на плътните условия ще бъде живот в тъмница. Не затова са израствали крилата на духа, за да седи в клетката на човешките ограничения и невежество. Пред Нас е пространството и Безпределността, пространството на безпределните възможности на духа. Да се устремим нататък и да утвърдим съзнанието си в него. Летейки в духа и докосвайки се в духа с мисъл до обектите на своя устрем, се изтръгваме на свобода от плътната тъмница на физическата ограниченост.

1962 г. 429. (М. А. Й.). Да! Да! Сърцето правилно усеща особената напрегнатост на момента и Нашата близост. Общуването в духа достига до степента на прозрение и всичко, което е изглеждало далечно, става близко. Близостта я има винаги, но нейното осъзнаване ту се приближава, ту се отдалечава. И вие, и ние сме свързани със сроковете, тъй като сме им отсъдени. Напрежението на Фокуса въздейства върху всички устремени към Него съзнания и тогава духовният доспех на устремите се напруга. Сега единението е нужно както никога. Трудно, но чудно време.

1962 г. 430. (15 септември). В духа можете да бъдете навсякъде, накъдето е устремена мисълта. За мисълта няма разстояния, но двигателят е сърцето. Пренасянето на

съзнанието в сърцето дава на духа крила. Именно сърдечната мисъл, мисълта от сърцето, мисълта, наситена с енергиите на сърцето се явява огнена мисъл. Когато сърцето взема участие в делата на човека, той започва да живее психоживота на сърцето. Дружбата и дружелюбието са невъзможни без сърцето, както и братството между хората. По-често трябва да се разговаря със сърцето и по-често да му се възлага изпълнението на различни задачи, особено пространствено отдалечени. Сърцето може на хиляди версти да скрепи нужния съюз или да предаде далечна вест. Възможно е да охранявате и своите близки с енергията на сърцето. Ако тя се вложи даже в писмо, то ще бъде наситено с психическа енергия. Ще Кажа нещо важно. Психическата енергия се поражда от сърцето. Сърцето е неин породител, но при условие на пълна съгласуваност или равновесие на духа. Когато съкровището от енергия и съкровището на сърцето са уравновесени, огнеността на сърцето действа мощно.

1962 г. 431. (16 септември). Равновесието и разновесието са антиподи. Не може да се разбере първото, ако не се усвои същността на второто. Равновесието е събраност на всички енергии на човешкия микрокосмос в център, така че външно те да не проявяват своята двуполусност. Личната радост обуславя и предизвиква неизбежността на личната тъга. Равновесието не допуска нито едното, нито другото. Астралът се привежда в състояние на покой. На никакви въздействия отвън не се позволява да извеждат полюсите от състоянието на покой. Ще Наречем този покой съдържаност. Съдържаността е един от аспектите на равновесието. Спокойствието е един от основните. Мълчаливостта също. Ще съберем всички признаци и свойства на великото качество равновесие, тъй като става въпрос за това да се устои пред вихрите. Всички външни неуравновесености на природата не са нищо в сравнение с неуравновесеността на пространствените невидими енергии. Астралните бури и вихри могат да причинят бедствия още по-лоши от наводнението или урагана. От последните все още може някак да се защитите, но как ще се защитите от психическите вихри, носещи се по планетата. Не се ли предизвиква от тях човешкото безумие, човеконенавистничеството и упорития стремеж към разрушение. Равновесието на духа е щит и защита от пространственото неуравновесеност. Здравото единение с Нас и утвърждаването на равновесието вътре ще дадат възможност да се преживее това бурно и трудно време. При равновесие заградителната мрежа представлява непробиваема броня, в повърхността на която се пречупва и най-здравото острие. Ударът, нанесен от страни, отскача от нея и като бумеранг удря нанеслия го. Събраността, съдържаността, спокойствието, мълчаливостта, особенният контрол над мисълта, осъзнаването на Нашата Близост и непрекъснатият устрем към Нас, любовта и предаността, безстрашието и устойчивостта – всички те са тези камъчета–кристали от психическа енергия, от които се сглобява мозайката на великото качество равновесие на духа. Това качество е синтетично, състоящо се от съчетанието на много влизащи в него елементи. Символ на равновесието е кълбото. Това е най-устойчивата и здрава форма както на материята, така и на енергията. Какво би станало, ако повърхността на сачмения лагер не е щателно шлифувана? Не би издържал натоварването и бързо би се стрил на прах. Но във формата на кълбо издържа много голямо натоварване без ущърб и вреда за себе си. Равновесието може да се оприличи на ос, около която се въртят тежки и сложни конструкции. Оста понася натоварването без да се чупи. Равновесието може да се нарече ос на духа. Без оста не може да се събере енергията около него. Само с равновесие ще устоите в тези трудни дни.

1962 г. 432. (18 септември). Приветстваме всяко движение в правилната посока, тъй като то приближава към целта. Когато Основата е утвърдена и приета в съзнанието, то дори грешките нямат особено значение, тъй като те не могат вече да нарушат главното

течение. Това не значи, че трябва да грешите, но значи че не е нужно да се спирате прекалено на грешките и с това да преустановявате постъпателното движение. Възможно е така да се обремени съзнанието с мисли за грешките, че за правилно действие време вече да не остане. Затова ще се научим да се усмихваме на грешките знаейки, че всяка остава назад и че в полета отпадат даже привичните грешки, даже вкоренилите се.

1962 г. 433. (М. А. Й.). Нека Бащиният Дом да бъде тази цел, която дава в тежките минути на живота утеха и увереност, че каквото и да се случва в земния свят, в Надземния Свят Бащиният Дом очаква уморения пътник, за да му даде заслужен отдых и Близост до Отца и тези, с които духът е свързан с духовните нишки на предаността, любовта и устрема от най-височайшия порядък. Бащиният Дом е крайната цел на земните странствания, но достъпът до Бащиния Дом е възможен и в периодите между възплъщенията, ако се познава Бащата. Космическият Баща е свързан със Своите синове с Космическа Връзка, която не се прекъсва при никакви условия. Тези, които в древните писания се наричат синове на погибелта, са свързани също със своя баща, но техният баща е от тъмнината, а сферата на притегляне е бездната и планетата Сатурн. В Епохата, настъпването на която ще предшества последното разделение на човечеството, синовете на тъмнината ще напуснат Земята, увеличани от магнита на притегляне на полюса на тъмнината. За тях е подготвен Сатурн. А Земята, освободена от тяхното присъствие, ще създаде за човечеството свършено други условия на живот, когато за активното зло няма да има възможност да се проявява. И тогава на Земята ще настъпи мир и в човеците благоволение. Тогава братството на народите и братството на хората ще станат реални явления в земния живот.

1962 г. 434. (19 септември). Непрекъснато Казвам: голямата Близост може да се постигне с пълнота на себеотдаването. Какво трябва да се отдаде? Роякът дребни мисли, случайни, ненужни и свързани с вещите, без които може лесно да се мине. Излишният баласт, теглещ съзнанието към дъното, трябва да се изхвърли без всякакво съжаление. Можете да си представите, че са допуснати само полезни мисли, че е изключено всичко, което няма отношение към Делото на Служенето на Светлината и че не се предизвиква от неизбежния ежедневен живот. Земното – на Земята, но само в размера на необходимата неизбежност. Трябва да се обличате и обувате, трябва да имате покрив над главата и всичко останало, без което не може да се живее, но всичко излишно се изключва като преграда, отделяща Моя Свят от света вътре. Когато съзнанието се облича в непрестанна молитва, то разрушава стените на личната тъмница и сферата на личното мислене. Именно мисленето, освободено от личния елемент на съзнанието, става пространствено. Трудно е да се усвои, че целият ред от лични чувства и преживявания не е нужен на никого и няма никаква полза да се спираш върху тях, а толкова повече да обременяваш с тях чуждото съзнание или даже пространството. Обикновено всички хора или по-голямото тяхно болшинство се стремят да прехвърлят това, което ги обременява, върху другите, обременявайки с това обкръжаващите и пространството. Но първото условие за освобождаване от този товар е да не се прехвърля той върху чуждите рамене. Второто – да не се натоварва с тях пространството и третото – когато първите две са изпълнени, да не се замърсява с тях своето собствено съзнание. Освобождението трябва да се постигне на всяка цена. Всички говорят за своето, за това, което им тежи или ги интересува. А вие говорите за всичко друго, но не и за своите тежести, трудности и преживявания. По-добре е да се слушат чуждите оплаквания, отколкото сами да се оплаквате. По-добре е да вземете чуждата тежест върху своите рамене, отколкото да възложите на тях своята. По-добре, по-добре е да забравите за себе си и да не се занимавате със себе си нито пред хората, нито

насаме. Малко значение се придава на това как постъпва и се държи човек насаме. А между другото само в това поведение не пред хората, а пред лика на пространството се проявява истинското разбиране на Основите. Ако върху невидимите свитъци на Акаша се отпечатва всичко, всяко движение и всяка мисъл на човека; ако аурата на Земята е наситена с рисунките на движенията на човешкия дух и тяло, то може да се разбере колко е важно за очистването на пространството, тези рисунки да съответстват на достойнството на духа и да украсяват, а не да обезобразяват аурата на Земята. Конвейерът на съзнанието насища пространството с образи на мисли, далеч не съответстващи на принципа на Красотата. Не му съответстват и делата и постъпките на хората и творчеството на човешките ръце. Но трябва да има съответствие. Затова се изтъква призивът към Красота. Затова с Красота ще се достигне. Новият Свят се строи върху принципа на Красотата. И Красотата, навлизайки във вътрешния свят на човека и изпълвайки го и озарявайки неговите мисли, постъпки и чувства, ще освободи съзнанието от личния боклук, от случайните и дребни мисли, от всичко това, което се поражда от отсъствието на Красота, тоест от безобразието. И когато поведението пред лика на пространството, поведението насаме бъде озарено от присъствието на Красотата, най-краткият път към Светлината ще бъде намерен.

1962 г. 435. Да се излезе в Океана на Пространството, в Океана на Пространствената Мисъл е възможно, но само при условие на освобождаване от застоялото бласто на личния свят, който обхваща и изпълва съзнанието. Пространственото и личното не могат да съществуват съвместно. Пространственото и космичното са съзвучни, но личното нахлува в тях като дисонанс – свързаните души са свързани с проявите на личния свят. Октоподът на малката личност, живееща само със себелюбието, трябва да се отхвърли без жалост. Той задушаваше свободата на духа, той отделя от него с непреодолима преграда Океана на Пространствената Мисъл, той задушаваше и не позволяваше да се живее. За каква свобода може да мечтае човекът, затворен здраво и без изход в малката, но здрава тъмница на себелюбието? Свободата е само в духа, свобода от самия себе си. Ето защо всяко неегоистично мислене е правилно стъпало към освобождаване от личния свят. Индивидуалният свят, не свързан от мисълта на себелюбието, е светът на новата свобода от властта на малкото “аз” над човека.

1962 г. 436. (20 септември). Безпределността вмести в себе си всичко. В пространството няма неподвижни тела. Всичко се намира в постоянно движение. Звездата може отдавна да е угаснала и да е изчезнала, но нейният лъч светлина се носи в безкрайното пространство, представлявайки филм на целия ѝ живот от зараждането на това небесно тяло и до края. С такива филми от пространствени записи е изпълнен целият Космос. Всеки филм представлява история на живота на даденото пространствено тяло. Такива филми рисува в пространството и духът на човека. Всяко възплъщение в плътния свят оставя след себе си подобен запис или филм. Така също и всяко небесно тяло, проявявайки се или възплъщавайки се в плътна форма, оставя след себе си филма на своето плътно съществуване. Тези филми се носят в пространството, образувайки записите на всичко, което някога е било проявено в плътния свят. Но човекът и планетата освен видимия аспект на своето временно битие имат още и невидим, по-продължителен. Сферите на невидимото имат същото отношение към плътното, както световите на висшите измерения към триизмерния свят. Плътният аспект на видимия свят или на вселената е безкраен, но Безпределността, в която видимият плътен неин аспект се явява само разрез, взет във времето, неизмеримо го надвишава. Летописите на планетите в пространството са извънвременни, но могат да бъдат представени във вид на

пространствено тяло от висшите измерения, простряно от далечното минало в безкрайното бъдеще. Можете да си представите такъв летопис на умряла или изчезнала планета, съществуваща в Безпределността и представляващ запис на целия неин живот и в плътни, и в невидими форми. Космическите Архиви съществуват. Те могат да се нарекат памет на природата или свитъци на Акаша. Въпросът не е в названията, а в това, че нищо не изчезва, а всичко се отнася в Безпределността и се записва завинаги. Аналогията с живота на човешкия дух е пълна. Както горе, така и долу; както в голямото, така и в малкото; както в макрокосмоса, така и в човешкия микрокосмос. Моментът на неговото съществуване, взет в разреза на времето, може да бъде отпечатан във великото вечно Сега в Съзнанието на Космоса, но този разрез, отнасяйки се до пространствения рисунък на живота на изчезналата планета от нейното начало и до края, включва в себе си период от време с много голяма продължителност: и тук се докосват временното и вечното; тук се докосват настоящето, бъдещето и миналото на дадената планета, изразени в космическия отпечатък на нейното съществуване. Ако огненото съзнание се докосне до средата на отпечатъка, то в тази точка ще бъде налице настоящето, миналото и бъдещето на планетата, ако се докосне до началото, то само миналото, ако се докосне до края – само бъдещето. Всичко е относително. Във вечността настоящето и бъдещето и човешкото измерение на времето губят своето самостоятелно значение, но понятието “Сега” включва в себе си всичко, както и Безпределността. Разбира се, животът е непрекъснат. Планетата изчезва, за да се възроди отново в нова форма, на по-високо ниво, така че даже твърдението за завършеността на космическия дневник на живота на планетата ще бъде относителен и непълен. По същия начин и дневникът на живота на човешкия дух завършва в една форма, за да се прояви отново в друга. Измерването се извършва вече не с години, а с хилядолетия. Духът на човека е вечен и летописът на неговия живот в пространството е безкраен. Безкрайността на видимия свят е само малка част от безкрайността на Невидимия.

1962 г. 437. Ако съзнанието се устреми в областта на обикновения живот, възприятията ще протичат под знака на обичайното. Ако съзнанието се устреми в Безпределността, възприятията ще тръгнат под знака на Безпределността. Всичко зависи от ъгъла на устрема и направлението, в което се движи мисълта. Тъй като където е мисълта, там е и съзнанието.

1962 г. 438. (21 септември). Целият проявен свят и всичко, което е в него, съществува в Безпределността. Ние сме безпределни и всичко, което е в нас, притежава свойството на безпределния растеж и развитие, всички наши духовни свойства, качества и способности. Ограничена е само физическата сфера в циклите на своята проява, но и това е само дотолкова, доколкото това се отнася до живота на формата. Смъртта на дадена форма означава преминаване на оживотворяващия я живот в нова форма. Даже угасването и смъртта на планетата не е унищожаване на живота, съществувал на нея, а преминаването му в нови форми на нова планета, както това е било в случая с нашата Луна. Луната е умряла, но целият живот от нея е преминал на нашата Земя и се е облякъл в нови форми. Живот има и на Луната, но не в този вид, както това се разбира обикновено. Материята и енергията никога не умират. Също и астралният живот на Луната има свои особени форми. Мислите също могат да растат безпределно – зависи от мисълта. Мислите на тъмнината са ограничени от тъмнината и времето на нейното съществуване. Светлината е вечна, но тъмнината е временна и крайна, и обречена на унищожение по силата на Космическите Закони. И тъй, мислите от Светлината могат да растат безпределно в рамките на Космическите Закони. Всяка мисъл, която е от Светлината, има тази възможност.

Допускането на тези мисли в съзнанието прилича на посев на невидими зърна. Мислите си отиват, но зърната растат, възвръщайки във времето нарасналата мисъл. Можем да се порадваме на всяка мисъл от Светлината, тъй като тя ще донесе своя плод. И не е нужно да скърбите, ако тези мисли си отиват, тъй като те ще се върнат обогатени и нараснали с нови елементи. Човекът е сеяч на мисли – добри и зли, и той също е и жътварят и събирачът на плодовете от всяка.

1962 г. 439. (22 септември). Никакви окултни упражнения няма да донесат толкова полза по отношение развитието на огнеността, както един час напрегнат, светъл и радостен труд.

1962 г. 440. Можеш възприемаш себе си като живеещ в малък дом, може – в страната, може на планетата, а може и в Космоса, в Безпределността на битието: където се възприемаш, там и пребиваваш в мислите. Живеем в Безпределността, нямаща нито край, нито начало. И самите ние, бидейки част от нея, също сме безпределни. Настоящият момент и настоящото обкръжение са само кратък и преходен момент от миналото, нямащо начало, в бъдещето, нямащо край. Да осъзнаеш себе си само като актьор на сцената на земния живот значи да се доближиш до осъзнаване на Безпределността. Всичко не е свое, всичко е само временно, всичко е само за изпълнение на поредната роля. И сцената, и дадената роля са безсмислени, ако се смята, че с нея приключва всичко. Но нищо не свършва, всичко продължава в безкрайността на бъдещето, променяйки само формата и условията на външното изразяване на човека. Безпределността е забележителна с това, че в нея, в продължителността на времето всичко е достижимо. Нужен е само труд и усилия, съгласувани с набелязаната цел. Не е възможно да се достигне съвършенство в нито едно качество на духа, но да се набележи пътят към него и да се наложи с прилагане в живота дори съвсем малко зрънце от всяко качество, дори най-трудното, най-недостижимото е възможно винаги и при всякакви условия на живота. И малкото зрънце на качеството на духа в перспективата на Безпределността ще даде гигантски кълнове. Не сега, не днес, не утре, а в бъдещето, което е също така неотменимо, както утрешният ден, както изгревът на Слънцето на изток. Разбирането на вседостижимостта се постига само с осъзнаване наличието на Безпределността и приемане в съзнанието на обстоятелството, че ние живеем в нея и че няма предел за растежа на могъществото на духа. Човекът може всичко и всичко е достижимо в рамките на Космическите Закони, обхващащи всички явления от живота. Всичко расте в безкрайността на времето, за да даде плод според същността на семето, заложено в него. Всяко действие се стреми да се повтори и всяко действие е семе или причина на подобно такова действие в бъдещето. Може да се заложи цял свят от действия с висша съгласуваност и с това да утвърдите за себе си в Безпределността редица съзвучни следствия. Всичко е достижимо когато знаем, че цялото време, което съществува, може да ни служи като стъпало за осъществяване на най-смелите дерзания.

1962 г. 441. Следи вълните на пространствените въздействия. Много са опасни, ако са посрещнати в равновесие. Сега както никога се изисква спокойствие и равновесие на духа. На разстройството на стихииите може да се противопостави само равновесие. Огнените вълни настъпват. Ако то (равновесието) се състои, тогава ще Повдигнем края на Завесата. Аз Казах – равновесие. Висшата съгласуваност се изразява в него. Но е лесно достижимо, ако себелюбието мълчи. Астралът е неуравновесен. Той се проявява в равновесие. Победата над себе си е победа над тъмнината в себе си. Старият свят на личността е силен. Затова той е в тъмнина. Там, където цари себелюбието, Новият Свят не може да бъде построен. Новият Свят и старият са в съзнанието на човека. Съзнанието

трябва да се преобрази с мисъл. Мисълта, внедрена в съзнанието на множеството, ще утвърди Новия Свят и ще донесе победа над стария.

1962 г. 442. (23 септември). Приемането на Заветите на Учението на Живота със сърцето и утвърждаването им в съзнанието е необходимо защото при това условие не се нарушава Законът за Свободната Воля и Волята на Владиката влиза във всички дела и мисли на ученика не като странична, действаща отвън сила, а като негова собствена воля. Двете воли доброволно и в съгласие се сливат в една и действат като една. Ако това го няма, то възниква противодействие или подчинение, вместо сливане и хармонизиране. Тази хармония няма да се роди изведнъж, а според изпълването на съзнанието със Света на Владиката. Собственият свят, очистен от боклук и свободен от отричане, отваря широко своите двери за Света на Мира и тогава Моят Свят в Моите Дни проявява себе си във вашите дни. Това, с което хората живеят на Земята и в което е потопено тяхното съзнание е толкова далече от Дните на Моя Живот, че разрывът разединява световите на личното съзнание на еснафите от Света на Космическата Правда. Това разединяване и обособяване от живота на пространството се отразява особено пагубно по време на пребиваването на човека в Надземното, създавайки около него призрачен свят на личните илюзии, с които той е живял на Земята. Надземната Майя е пагубна с това, че напълно откъсва духа от действителността, потапяйки го в сфера, изпълнена с продуктите на неговото собствено изкривено въображение и изолирайки го от възможностите за ярката, разноцветната и прекрасна правда на Висшите Светове. Затова Наричаме натрупванията парцали, отломки и боклук на неосъзнатото мислене на земните преживелици, свършено ненужни в Надземното и затрупващи пътя. Очистването на съзнанието от излишния боклук още на Земята е най-необходимо стъпало към разбиране на действителността.

1962 г. 443. (24 септември). Приемането на Основите в съзнанието означава създаване на отправна точка за мисленето, следствията на което ще бъдат в съзвучие с Космическите Закони. Незабележимо, но здраво това мислене ще навлезе в самата същност на психическата атмосфера на духа и ще го съпътства в неговите странствания по пътя на безкрайния възход. Почти невъзможно е изведнъж да се преобрази вътрешния свят на човека, но да се установи правилния ъгъл или отправна точка на мисленето е възможно и тогава движението в правилната посока ще бъде вече много по-лесно. Дори растението се нуждае от известни условия за своя растеж, толкова повече човешкият дух. За растенията тези условия са външни, за духа водещата роля играе мисълта. Мисълта е също така непрекъсната в своята протяжност, както е непрекъснат всеки процес в проявения свят. Мисълта не може да бъде унищожена. Но може да бъде управлявана и на всяка негодна мисъл може да се противопостави мисъл с противоположен характер, но с по-голям потенциал, за да се потисне тази негодна мисъл. Добър е също способът за пропускане на мисълта през лъча на съзнанието за определяне на нейната еволюционна пригодност. И тогава мисълта може да се отхвърли. Наистина, тя ще бъде наоколо и ще въздейства от време на време, но лишена от притока на подхранваща сила няма да расте и постепенно ще изразходва съдържащата се в нея енергия върху своя породител, докато тя не секне. Въздействието на такава съхнеща мисъл ще се чувства от съзнанието от време на време, но ако решението да не ѝ се дава храна и да не ѝ се предават е твърдо, то с течение на времето тя повече няма да тревожи човека. Ако при нейните повторни опити да се загнезди отново в съзнанието не ѝ се оказва противодействие и се приема, тя отново ще расте. Печатът на окончателното решение, наложен на дадена мисъл, определя нейната съдба в бъдеще. Човекът, който е скъсал окончателно с пушенето, повече няма да бъде изкушаван. Точно така е и във всичко останало. След смъртта роякът от мислени

образувания, породени от умрелия приживе, го обкръжава и всяка мисъл ще предяви своята сметка, тоест ще застане пред човека, за да бъде или отхвърлена, или изживяна, или отново ще овладее човека и ще пребивава с него, докато енергията ѝ не бъде изцяло изчерпана върху нейния породител. Всяка мисъл непременно ще намери своя породител по закона на сродството и магнитното привличане, но нейният породител ще реагира на нея съгласно печата на окончателното и необратимо решение, който е бил наложен върху дадената мисъл при последното, предишно нейно докосване до съзнанието на човека, когато той е живял още на Земята в плътно тяло. Затова нито една мисъл не трябва да се пропуска без контрол и окончателно решение за отношението към нея. Ако, да предположим, чувството на вражда е било последната мисъл при раздялата с някой човек, то и при срещата с него в Надземния Свят то ще пламне отново, тъй като враждебната мисъл не е била неутрализирана по-рано. И това правило се прилага към всяка мисъл и всяко чувство. Ето защо е нужен контрол, за да не се взема със себе си по далечния път излишен и вреден багаж. Ето защо от съзнанието трябва да се изхвърли всичко, което може да го обремени в бъдеще. Ето защо злобните мисли и чувства трябва да се потушават още приживе в смъртното тяло. Мисълта няма да остави, докато не е наложен върху нея печатът на окончателното решение да се приключи с нея, тоест да не се приема повече в съзнанието. Основите ще помогнат при това, тъй като сред тях няма място за зли мисли или за мисли на вражда, или за негодни мисли. Да се съблюдава мисълта е първото условие за напредък към Светлината.

1962 г. 444. (25 септември). Подготвяме нови дрехи за духа.

1962 г. 445. Всичко добро благоухае, но злото смърди. Но какво смърди и какво благоухае? Доброто и злото са отвлечени понятия. Как така отвлечеността може да излъчва миризми? Но злото и доброто не са отвлеченост. Злото и доброто са напълно конкретни явления, помрачаващи или осветяващи аурата на човека. Аурата и нейните еманации излъчват миризма. Злото действие, злите мисли и чувства не изчезват в пространството, но оставят след себе си наслоения от кристални образувания. Злото кристализира и неговите кристали носят в себе си зловоние. Кафявият газ, обвиняващ на места планетата, също смърди с флуидите на разложението. Много зло се твори на света и много негови отлагания оскверняват и позорят планетата. Аналогията между аурата на Земята и аурата на човека е твърде забележителна. Светецът благоухае, но злият смърди. По миризмата може да се определи духовното състояние на човека. Устойчивостта на миризмата показва устойчивост на доброто или злото начало. Смятат, че извършвайки нещо лошо и забравяйки за него или даже покаявайки се, човек се освобождава от неговите следствия. Но злото е прилепчиво. Дало своите отлагания в аурата, то ще съпътства своя породител докато съществуват тъмните кристали на тези отлагания. Има светъл Агни и има черен огън. Огънят винаги дава свои кристални отлагания, наситени със свойствените им миризми. Мислите на доброто и мислите на Светлината благоухаят, а мислите на тъмнината излъчват зловоние. Мислите на униние, безпокойство и страх се съпровождат с неприятни миризми. Мисълта за радост, свободна от себелюбие, е благовонна. Миризма притежават всички предмети, вещи и растения от проявления свят. Металите, изворите на вода, животните, хората – всички се характеризират с миризми, свойствени както на общия вид явления, така и на индивидуалните особености на всеки. Здравият и болният алуминий миришат по различен начин. Светът на миризмите е един от многото аспекти на Вселената, както и светът на звуците и областта на цветовете. В Тънкия Свят миризмите имат особено значение. С тях се храни тънкото тяло в съзвучие с обкръжаващата сфера. Всяка сфера се отличава от другата със свои миризми и техния

състав, и благовонието или зловонието на тънките тела се намира в пълна хармония с благовонието на висшите и зловонието на низшите слоеве. Много характерни са цветовете със своите миризми и пряката връзка на тези миризми с красотата на техните форми. Може да се каже, че красотата благоухае, а безобразието смърди. Така полюсите на Светлината и мрака се различават по своите миризми. Разложението винаги се съпътства с отвратителни миризми. Тялото на Архата не се разлага, тъй като то е очистено още приживе от елементите на злото. Областта на миризмите е много обширна. Могат да се изпишат цели томовете. Тя е така също широка, както е широк проявеният свят, тъй като той е пронизан и наситен с миризми от горе до долу. Колкото по-изтънчен е центърът на обонянието, толкова по-рязко възприема той миризмите на обкръжаващия свят. Ето защо изтънченото съзнание обича цветовете. Зловонието на градовете е ужасно. Отровните газове са зловонни. Много отрови има наоколо. Когато животът стане прекрасен и хората заобичат доброто, а Земята бъде наситена с Красота, сферите на плътния свят ще се изпълнят с благоухание. Затова Красотата се утвърждава като основа на Новия Свят.

1962 г. 446. (26 септември). Петте действащи чувства и двете висши, още в процес на разкриване, съответстват на седемте сфери на външния познаваем от човека свят. Седемте чувства, седемте претворени чувства съпътстват човека във Висшите Светове. Тънкият Свят се познава чрез същите чувства, но преобразени за възприемане на надземната невидимост. Невидимият и Незрим Свят е видим и зрим. Тези названия са неверни – видим и зрим е според степента на развитие на съзнанието, тоест според съзнанието. И Безпределността също се осъзнава според съзнанието и неговата способност да за вместиране. Вместимост означава отвореност на сърцето и отричане от обичайното земно мислене от личен характер. Пространствената мисъл измества света на личните мисли. За земната личност и себелюбието няма място в Надземното, освен в порожденията и преживелиците на своето въображение. Всяка работа изисква съсредоточаване, тоест отричане от себе си. В това е коренът на преуспяването. Значи в труда и работата при самоотричане се преодолява личното “аз” и себелюбието. Трудът тук и трудът там, и възможността да се трудиш безкрай е пътят и вратата в живота, в областта на свръхличните пространствени сфери. Да заобичаш безпределните сфери на пространството и да живееш в тях със сърцето и свръхличната мисъл значи да утвърждаваш живота в Тριάдата на своята Безсмъртна Индивидуалност. Трудът, освобождаващ от мислите за себе си, е благо. Елате при Мен, но отхвърляйки себе си, своето себелюбие, своето лично “аз”. Искам да видя човека във всекиго, но не богатия или бедния, красивия или уродливия, банкера или чиновника, общаря или фабриканта, болния или здравия, мъжа или жената, общия работник или директора, принца или скитника, имащия власт или нямащ я. Елате всички, но отхвърлили земните различия. Приближете се духом и в духа. Бъдете като деца, неуспели още да обременят своето съзнание с налепите на плътните натрупвания и егоизма. Зова всички в безпределността на пространствения живот и Отварям достъпа до Съкровищницата на Космическата Мисъл и към Красотата и великолепието на Висшите Светове.

1962 г. 447. Откъде е разцветът на науката и техниката, на изкуството и мисълта? Нима може да се черпи нещо от нищо? Всички черпят от пространството. И творческият процес на съзидание и находки се осъществява чрез посредничеството на пространството, а идеите от сферите на творческите първообрази са от Световната Съкровищница на планетата. Нима атомът е измислен от човека? Нима атомната енергия е плод на неговите ръце? Нима съкровищата на Космоса и неговото богатство от идеи и пространствената мисъл са създадени от човека, черпещ своите открития от този

непресъхващ извор? Да! Човекът е природен творец, но той няма нищо свое, всичко взема от това, което е подготвено за него от началото на времето. Това трябва да се разбере, трябва да се знае и да не се превъзнася самотнието на себелюбието. Човекът е част от света, висше създание на Космоса. Човекът не е създал сам себе си, а е израствал и се е развивал съгласно Космическите Закони, на които не той е бил творецът. Той открива тези Закони, но не той ги установява. Той живее в рамките на тези Закони и, познавайки ги и ползвайки се от тях, твори. Продуктът на неговото творчество е резултат от неговото сътрудничество със Законите на обкръжаващия го свят. Човекът е сътрудник и сътворец. Като материал за неговото творчество му служи тази материя, която е разлята в безпределността на Космоса. Сферите на тази материя и степените на нейното изтъняване и градации не могат да бъдат обхванати от човешкия ум. Още много тайни пазят пространството за човека. Много тайни съдържа в себе си това, което хората наричат материя. Всички чудеса са в нея, тъй като извън нея няма нищо, достъпно за духа, но тя е във всичко: и в това, което е горе и в това, което е долу; тя е и в мислите, и в чувствата: материя на мислите, материя на чувствата, материя на висшите емоции и материя на низшите страсти. Извън материята няма къде да се отиде. Затова Ние Сме материалисти в най-широкото и неограничено разбиране на тази дума. Не ограничавайте материята и нейните прояви с нищо. Всичко, което възприема съзнанието и всичко, което е достъпно за постигане, е материално. Това, което е нематериално, не съществува нито за човешкото съзнание, нито в пространството; нито в съзнанието на човека, нито извън него. Противопоставянето на духа и материята е нелепо, тъй като и духът на човека е материален. Само че категорията на тази материя или формата на нейното изразяване е различна от обичайната форма. Но тя е различна не по същество, а по форма. Духът може да се противопостави на материята, но само така, както се противопоставят северния и южния полюс на Земята или полюсите на магнита, или полюсите на електричеството.

1962 г. 448. (27 септември). Чувам, Усещам и Зная, че скоро ще настъпи моментът на прелома. Ще бъде огнен и неотвратим. Безумието на тъмните достигна своя апогей. Юздата на безумието трябва да се удържи. Напрежението е необичайно. Родовите мъки на Новия Свят са тежки. Земята ражда. Тъмните противодействащи вече преминаха границата на здравия смисъл. Безумието вече залива съзнанието им. Захапвайки юздата те вече се носят към бездната. И бездната ще ги погълне всичките. На Новата Земя и под Новото Небе няма да има място за тях. Аз Донесох Меч на Земята, за да се утвърди мирът и да се претвори разделението в единение. Човечеството ще стане единно и ще се осъществи кооперацията на всички и във всичко.

1962 г. 449. (28 септември). Ще Дойда. Зовът е добър с това, че устремява енергията на мисълта. Ще Взема мерки Общуването да се състои. Отровно време. Но духът е несъкрушим и нерушим. Нищо не може да го унищожи. Неговата субстанция е по-висока от всичко това, което го заобикаля. Тя е от друг свят. Той не потъва във вода, не гори в огън, не старее и не младае. Винаги е неизменен. Обкръжаващото е изменчиво, наслоенията са изменчиви, но духът сред тях е като ос на спирала. Земната ос е невидима, обаче около нея се върти огромното тяло на планетата. И от нейния наклон зависи целият живот на Земята. Така и животът на обвивките зависи от духа. Ако духът на Петър Велики се беше облякъл в обвивката на един от управниците на неотдавнашното минало, участва на планетата би била друга.

1962 г. 450. Материята на мисълта, нейният състав, а главно, нейната плътност обуславят подвижността и летателните свойства на мисълта. Безличната радостна мисъл е по-подвижна от скръбната мисъл. Ясносияйната мисъл не виси над съзнанието като ярем

на престъпник и не го потиска. Такава мисъл, бидейки изпратена на определено лице, мигновено го достига. Хората не мислят за това с какви мисли насищат пространството. Може ли с воля да се измени състава и материята на мисълта? Може и при известна тренировка – достатъчно бързо. Струва си да се помисли за това колко рядко човек си дава подобна задача. Мислите са си мои и те не засягат никого – така смята невежеството и отравя себе си и обкръжаващите с отровата на безотговорните мисли. Ето защо са толкова полезни размишленията на тема Учението – те откъсват от личното “аз” и са безусловно полезни. Когато роякът от лични мисли започва да обременява съзнанието, той може да се отхвърли, устремявайки потока на мислене към едни или други положения, давани от Нашето Учение. Това може да се върши съзнателно всеки път, когато ви се прииска да промените посоката на мислите. Може да се съсредоточавате и върху хората, но забравяйки за себе си и опитвайки се да уловите преобладаващата нота на тяхното съзнание в съответното време. Разбира се, по-добре е да се избират лица, имащи особено значение в живота на експериментатора. При избора трябва да бъдете бдителни, за да не се получат несполучливи излъчвания. Можете да си представите какво ще донесе злобната мисъл, докосвайки злобното съзнание. Народната мъдрост е изразена в пословицата – “каквото повикало, такова се и обадило”. Време е да се научите да отличавате личната тежест от тежестта на пространствените токове и от звученето на пространствената нота в дадения момент. Вълните на радост или мъка се носят в пространството, по-често на мъка. Но радостта на пространството е лека и звъняща. Когато Новият Свят се наложи и планетата бъде очистена от пространствените натрупвания, хората ще започнат да мислят по друг начин, тоналността на пространствените вълни ще се измени рязко и радостта в пространството ще зазвучи често и мощно. Тя може да се извлече и сега от висшите сфери, но се изисква пълно отричане от себе си и особена настройка на мислите, тъй като сега в света е тежко.

1962 г. 451. При всекидневните мислени пратки трябва да се мисли за това какъв е характерът на изпращаните мисли. Пратките трябва да бъдат благи. Тези мисли творят Мрежата на Светлината, ако са от Светлината. А ако са от тъмнината?! Затова нека да осъзнаем отговорността за мислите при всяка пратка.

1962 г. 452. Да! Да! Да! Утвърждаването на устрема служи като гаранция за пространствената отговорност за него. Мисълта, докосвайки се до Мен, извлича магнитно от сферата на Моята Аура съзвучни на нея елементи и се връща към изпратилия я нараснала и обогатена според силата на устрема, заложен в нея. Ние Даваме Гаранция за привличането на мислите. Трябва само да се приложи казаното. Неподвижната, тежка, прикована към породилото я съзнание и обвита с нишките на себелюбието мисъл си остава около него. Но лекокрилата лети по-бързо от Светлината към Мен. Ако мислите са тежки, едва мърдащи, подобно на камъните в потока, на дъното на съзнанието, те не могат да се изпратят. Тяхната материя е твърде тежка. Да! Да! Материята на мислите е различна по своя състав и се различава по своите полюси както тъмнината се различава от Светлината. Мислите на себелюбието са тежки. Тяхната орбита е малка, ограничена от малката личност. Подобно на оси, те се роят около своето гнездо и ако са злобни, жилият. Няма благи мисли на себелюбието и те не са светли. Отделената от себелюбието мисъл бързо Ме достига и донася отговор, и винаги навреме, но невинаги в очакваната форма и невинаги така, както предполага нетърпеливото съзнание, назначаващо свои срокове. Отговорът идва винаги, но невинаги сроковете на очакване и неговата форма съвпадат.

1962 г. 453. (30 септември). Да се спрем на понятието „Ние”. Когато ученикът казва: „Не аз, не аз, а Ти, Владико” – той отхвърля своето малко „аз”. Той отхвърля личния

свят и всичко, което е свързано с него, той се отдалечава от него, стремейки се да се потопа в Света на Мислите на Владиката, своя Баща. Когато е отхвърлено личното малко „аз“, остава голямото висше „Аз“ на човека и когато то е обединено в мислите с Владиката, тогава и само тогава може да се каже „Ние“, влагайки в това понятие цялото му най-дълбоко значение. Не може да се каже „Ти, Владико“, ако не си се откъснал от себе си и и още по-малко може да се каже „Ние“. Но отхвърляйки своето малко „аз“ и сливайки се мислено с Мен, може да се произнесе творещото мощно „Ние“. Ето защо е по-добре изцяло да се изхвърли от употреба думата „аз“, тъй като с нея е свързана тази малка личност, която съществува само един живот, едно въплъщение и която с всички сили ограничава човека в малката сфера, в късата линия на неговото временно съществуване в дадената обвивка. Всяко споменаване и повтаряне на това „аз“ усилва и укрепва веригите на себелюбието и привързва човека към Земята, тъй като това негово „аз“ е само земно, само в една обвивка, обречена на унищожение и смърт. Всички огорчения, преживявания, страхове, безпокойства, всички емоции на това малко низше „аз“ – всичко това е царството на личността – тъмница и вериги за духа. Затова когато Казваме „Аз“ и го Напишем с голяма буква, Имаме предвид вече не малкото „аз“, а висшето „Аз“ на човека, отделено от неговата земна временна личност на даденото въплъщение. И това висше „Аз“, обединено в мислите с Мен, му дава право да произнесе думата „Ние“. Думите съдържат в себе си много повече, отколкото е прието да се мисли. Влагайки съзнателно в думата цялото ѝ вътрешно значение, може да се постигне много. И тъй, думата „аз“ остава само за особено свидетелство и утвърждаване, докато в същото време мощното, творещо „Ние“ заменя със себе си личното „аз“. Това „Ние“, произнасяно с цялото разбиране на неговото значение, освобождава съзнанието от оковите на личността. И тогава вече няма да има желание да се говори за себе си и да се занимаваш със себе си или да придаваш невярно и нездравословно значение на личните преживявания и личните мисли. И тогава вече понякога ще изглежда, че е добре, ако това тежко, прилепчиво и обременяващо съзнание лично „аз“ понякога страда и му е тежко; добре е защото това ще му помогне да отдели тези преживявания от личен характер от онази сфера, която се обхваща от понятието „Ние“, за да могат те по-лесно да бъдат отхвърлени. Ако на малкото „аз“ е съдено да пострада и да бъде уязвено, то нека да пострада, за да бъде по-леко на голямото „Аз“ да се отдели от него и да погледне на своето малко „аз“ от страни, предоставяйки му, отделено от основата, да изживее себе си възможно по-бързо. Самозабравянето, самоотричането, самоотхвърлянето е и това състояние на съзнанието, когато се отхвърлят оковите на себелюбието на личното „аз“ и голямото „Аз“ встъпва в своите права. Когато Казвам „Ние заедно с теб ще постигнем победата“, Имам предвид твоето висше „Аз“, твоята Безсмъртна Индивидуалност. Можеш да се упражняваш всеки ден в унизяване и подчиняване на низшето „аз“, разпъвайки го върху кръста на живота. Защо да се чакат изпитания, защо да се дава лостът или бичът в ръцете на Кармата, когато можеш да бъдеш и съдия, и господар, и владика на себе си. Когато Повтарям „Колкото по-зле, толкова по-добре“ Имам в Мислите си малкото „аз“, угнетявано, преследвано и притеснявано в земния живот, за да бъде по-лесно след това да бъде отделено от своята Индивидуалност и с това да се способства за по-бързото съзнателно разчленяване на проводниците. Наистина, на никого не са нужни преживяванията, страданията и емоциите на низшето „аз“. Ето защо толкова ни обременяват и своите, и чуждите тежести от личен порядък. Егоизмът и себелюбието, тоест любовта към себе си, са много тягостни и за самия себе си, и за другите. Ето защо е добре никога нищо да не говорите за себе си и да не обременявате никого със собствените преживявания. Тъй като това е същият път към Светлината, същият метод за подчиняване

на астрала и обуздаването на тази крепост и цитадела на самолюбieto. Този побеждава всичко, който съумее да победи своята малка личност в себе си.

1962 г. 454. Самобичуването, власениците веригите и другите самоизтезания на плътта придобиват друг смисъл. Ние не сме техни поддръжници и поощрители, но трябва да се разбира явлението.

1962 г. 455. Възможно е да се примирите с всяко изпитание, с всяко обременяване на духа, ако разберете техния смисъл и цел.

1962 г. 456. (1 октомври). Земя, вода, въздух и огън са четирите земни стихии, проявявани в плътния свят и видими и осезаеми от външните чувства на човека. В Тънкия Свят всичките четири са повторени, но в по-изтънчената скала. В плътния свят, ползвайки се от тези елементи, човек твори със своите ръце с посредничеството и съдействието на мисълта. В Тънкия Свят човек твори, но вече не с ръце, а с мисъл, твори, използвайки веществото на същите, но изтънчени стихии. Той се движи в него, в този свят и го усеща като външен свят и използва всичките свои чувства, както и на Земята, но също претворени и изтънчени. Той твори от веществото на стихииите нови форми, твори с мисълта. Отначало поради незнание прилага земните мерки, после чистата мисъл и строи вече не с ръце, а с мисъл. Незнаещите продължават всичко като на Земята, знаещият създава всичко с мисъл. Материалът, който използва мисълта, отливайки го в съответстващи форми, е много пластичен. Устойчивостта на създадените форми зависи от устойчивостта и силата на мисълта. И там има форми, съществуващи много продължително време, както впрочем и на Земята. Пирамидите и сфинксовете, и японските леки къщички съществуват различно време. Нашата Твърдина в своя тънък аспект съществува хилядолетия, както и Нашите Дела. Има сфери на Тънкия Свят, където образите са много подвижни, изменчиви и непостоянни. В плътния свят вътрешният свят на човека представлява калейдоскоп от бързо променящи се образи, картини и чувства. Когато физическото тяло го няма, този калейдоскоп се вижда и отстрани, и от самия притежател, за който той приема аспект сякаш на външен по отношение на своя породител свят, ставайки за него обективна реалност. Налага се да се учите да се ориентирате сред собствените натрупвания или психическите продукти на своя микрокосмос и външните форми на Тънкия Свят, и психическата продукция на другите развъплътени и да отделяте едното от другото. Нужно е собствено равновесие и твърда опора, за да не бъдете въвлечени в тази фантазмагория от различни образувания. Новодошлият постепенно свиква с новите условия. Знанията, придобити на Земята, са много полезни при това, ако те са се отнасяли за Законите и проявите на Надземния Свят. Трябва да се помни едно, че в Тънкия Свят човек е творец вече не ограничен от инертността и неподвижността на материята на плътния свят. Всичко е подвижно и всичко е леко и всичко се привежда в движение от мисълта. На Земята е трудно да се заповядва на стихииите, но в Надземното стихииите до известна степен са много послушни на мисълта. Този, който умее да мисли ясно и отчетливо, твори също такива ясни и отчетливи форми със своята мисъл. Обкръжението се създава в пълно съответствие с мисълта и в съзвучие със сферите, в които магнитно се въвличат продуктите на това творчество. Този, който мисли красиво и ясносияйно, се привлича и въвлича в сферите на Красотата, които са сияйни и ясни с красотата на своите форми. Характерът на мисленето се подчинява на законите за сродството, съответствието и съзвучието. Всеки има около себе си това, за което е достоен и което представлява един вид изражение и обективизация на неговата вътрешна същност. В основата на това явление стои мисълта. Това, което е желал на Земята, го има в тънки форми. Затова и трябва да се желае много предпазливо. Всяка мисъл се осъществява.

Трябва отново да се преразгледат всички желания и всички мисли, за да не се осъществят там нежеланите и не съответстващи на даденото стъпало на съзнанието. Много негодни мисли още замърсяват скритите тъгълчета на съзнанието, още не преразгледани наново и върху които още не е наложен печатът на окончателното решение на волята.

1962 г. 457. (2 октомври). Там, където е възможно, Привеждам стихии в състояние на равновесие. Не навсякъде е възможно. Раздробяваме фокуса на напора на редица дребни удари и така избягваме големите катастрофи. Помогнете и вие, всеки според силите, да удържаме равновесието. Удържайки своето собствено, внасяте своя принос в общото дело. Разновесието на стихии се предизвиква от човешкото равновесие и затова всяка помощ в това направление има значение. Цялата беда е в това, че са твърде малко помощниците. Има много говорещи, много обещаващи, много устремяващи се с мечти, но са малко сътрудниците, желаещи да помогнат на дело. Удържането на своето собствено равновесие, когато бушуват излезлите от бреговете стихии, има далеч по-голямо значение за удържане равновесието на планетата, отколкото можете да си представите поради непознаване на тази тясна връзка, която съществува между състоянието на човешкия микрокосмос и макрокосмоса на планетата. Но такава връзка има. Стихиите реагират чувствително на човешките енергии и вибрират в унисон с тях. Ако цялото човечество поне за един ден се съгласеше да помисли за равновесието и за своята отговорност за състоянието на планетата, стихии биха влезли в бреговете. Но хората мислят обратно и нарушават равновесието с всички достъпни им средства и способности. И може ли след това да се учудваме, че земната твърд и нейните обитатели са разтърсвани от засушавания, порои, наводнения, земетресения и болести. Нашият предишен съвет „Приятелю, не предизвиквай земетресения“ си остава както и преди в сила. Жалко е само, че двуногите по както и преди са глухи за него.

1962 г. 458. (3 октомври). Във всяко явление може да се види както неговата безкрайност и така и неговата непрекъснатост, взета в разреза на наблюдавания момент. От този момент към двете страни, към миналото и бъдещето може да се прокара линия или верига на непрекъснатост на съзърцаваното явление, нямаща нито край, нито начало, тоест губеща се в Безпределността. Безпределността е тази сфера, от която идват и в която заминават всички явления, предмети и вещи от обкръжаващия човека свят. Домът е построен, да кажем, преди сто години. Формата е възникнала и формата ще загине. В този смисъл може да се говори за смърт на формата. Но домът не е бил построен от нищо и с разрушаването и изчезването на неговата форма съставните ѝ елементи не изчезват и не престават да съществуват. Същото може да се каже и за растението, животното и човека. Разликата е в това, че към материята на формата трябва да се добави още и наличието на енергия и жизнено начало. Безкрайната градация и изтъняване на материалната скала, включваща в себе си всички видове Фохат и по-нагоре, позволяват да не се ограничава животът на живата форма само до нейните външни прояви. Достатъчно е да се нагрее семето на което и да е растение над определената температура и от него ще си отиде този невидим за окото, но реален живот, който дава на семето сила да прорастват и да развие формата, затворена в него, макар и неподдаваща се на определяне от съвременните апарати. Вещите, предметите и формите са крайни, но е вечно това, от което те се състоят, с което живеят и което движи тяхната еволюция. Формата умира, разрушава се и изчезва от сферата на плътния свят, но филмът на нейния живот, разгърнат във времето, се отпечатва завинаги в свитъците на Акаша. В този смисъл нищо не изчезва, а всичко съществува винаги. Разликата е че това, което вече е преминало през плоскостта на проявата в плътния свят и е отпечатано в свитъците на Акаша, повече не може да бъде

променено, тъй като това е областта на миналото, докато в същото време бъдещето може да кристализира в едни или други форми или автоматично, или по волята на творческата енергия на човека. В този смисъл човекът се явява творец и сътрудник на Космоса. Свободната воля твори, внасяйки своята струя в течението на еволюцията на живота. Погрешно е да се смята, че жизнените форми биха могли да се развиват от само себе си, без намесата на творческа воля. Ходът на еволюцията се направлява от Владиците по определен План. Този План обхваща цялото бъдеще на човека, бъдещето на звездите и планетите и на целия проявен свят. Да знаеш този Велик План и да вземаш съзнателно и пряко участие в него означава да станеш сътрудник на Началата и сътворец на Пламенните Логоси. Поредните задачи на еволюцията са: движението на жените, кооперацията и психическата енергия. Това са трите области за прилагане на волята. Движение на жените за пълно равенство на половете. Кооперация или сътрудничество на всички във всичко. Психическата енергия, тоест силата, давана в ръцете на човечеството с навлизането му в Епохата на Огъня, в периода на Сатия Юга. Съзнателното участие във всички тези три вида човешка дейност е възможно за всеки човек. Не отвлеченост, не въздушни замъци, а преки практически указания, приложими в живота на всеки ден. По-сложно е с психическата енергия, тъй като обектът на изучаването и прилагането ѝ е самият експериментатор. Но Учението указва пътищата за действителни постижения. Самата наука се движи в направление, което скоро ще облекчи много неща именно в това отношение. Казвам: време на небивали възможности и Повтарям: даже спете леко.

1962 г. 459. (4 октомври). Човекът е прах и ще отиде в земята. Отнасят това твърдение обикновено към физическото тяло. Физическото тяло след напускането му от своя обитател се разпада на съставлящите го елементи и става част от тялото на планетата. Но същото става и с тънкото тяло, оставено от човека. То също се разпада на елементите на тази материя, от която се състои и неговият притежател, оставил тънкото тяло, се издига по-нагоре. Когато настъпи срокът, по същия начин се отхвърля и менталната обвивка и духът се облича в своето безсмъртно несменяемо тяло, което променя целия си състав, изтънчва се, расте и се развива, но вече не се отхвърля от човека. Елементите на Висшата Триада не подлежат на смърт на формата и разпадане. На изменение – да, но не на смърт и разпад. Смъртни са: физическото, тънкото и менталното тяло, макар че относителният срок на живот на всяко от тях може да продължава твърде различно време, при което тънкото живее по-дълго от плътното, а менталното – от тънкото. Трябва да бъдете готови за смъртта на физическото тяло. Точно така трябва да бъдете готови и за смъртта на тънкото и на менталното тяло. Формата трябва да умре и да се разложи на своите съставни елементи на съответстващия на всяка план на съществуване, за да може духът, вземайки от всеки това, което той може да даде на човека, да може да премине вече по-нагоре и събирайки там последната жътва, отново да се върне на Земята за нов опит и нови находки. По този начин всяко тяло ще си отиде в своята сфера и ще се разпадне в нея, тъй като се състои от нейните елементи, тоест от материята на дадения план. Старата износена дреха изхвърляме поради непотребност, точно така е и с износените обвивки, отслужили своята служба, своя срок. Не е мъдро да се тъгува за тях. На кого е нужно старото, грохнало, износено тяло? Новата дреха е на всекиго приятна, както и новото тяло. Дрехата я придобиваме, а тялото изграждаме сами, кармично привличайки родствени частици от всеки план. По-трудно е с физическото тяло, тъй като отначало то се създава в тялото на майката. Но тук кармичните връзки и сродството играят особено важна роля: След раждането магнетизмът на духа се проявява вече по-силно и растежът на плътното тяло върви по линията на магнитното привличане на елементи от Земята. Физическото

здраве в значителна степен зависи от духа, обличащ се в даденото тяло. Цветът на косата или на очите, или ръстът не могат да се променят, но много е възможно. Силният дух в сравнително слабото тяло може да направи много за да го укрепи и направи здраво. В това отношение йога може да помогне много. Някога и някъде физическото тяло ще бъде напълно здраво и свършено прекрасно, тоест ще достигне стъпалото на физическото свършенство и красота. Но това зависи от стъпалото на еволюцията на духа. На Далечните Светове това стъпало на еволюцията е достигнато. На Земята – в редки случаи, когато завършващият дух достигне последната земна степен.

1962 г. 460. (5 октомври). (М. А. Й.). Помнете за Нас. Спомнянето означава връзка на духа с тези, за които той пази паметта. Ние бяхме, сме и ще бъдем. Да се пренесе през живота любовта и паметта, значи да се удържи връзката. Човешката памет е къса и особено за заминалите. Смятат, че щом са заминали, то и край на всички взаимоотношения. Но така разсъждава невежеството. Нищо не свършва, а всичко продължава по-нататък. От отношението на настоящия час се определят отношенията с Нас в бъдеще. И спомнянето за Нас укрепва тази връзка според своята сила. Помните вие, помним и Ние, заминалите от плътния свят. И не само Помним, но и Чувстваме мислите, устремени към Нас. Така невидимата връзка с тези, които обичаме, укрепва взаимно. В основата е любовта, победителката на ограниченията на плътния свят.

1962 г. 461. (6 октомври). Усещането е правилно – положението в света е необичайно тежко. Хората се задъхват в породените от самите тях задушаващи условия и тутакси създават нови, като още повече обременяват отравяното от тях пространство. Утайките на злото са задушаващо отровни. Съзнанието се задавя в тях и потъва. От едната страна е беснеенето на тъмните съзнания, от другата – порожденията на злото, акумулирани във времето и непрекъснато растящи. Всяко зло действие, чувство и мисъл оставят след себе си утайки, еманации или наслоения на веществото на злото, разлети в пространството и сгъстени около местата на дейностите. Тъмните злодеи, съзнателни и несъзнателни, пораждат в стихийната материя образувания на тъмнината и отровен кафяв газ, събиращ се във видими маси с облакообразна форма. Проявите на тъмнината са явни и тежки. Движението на тези образувания предизвиква безумие на масите и неуравновесеност на психиката. Те привличат към себе си съзвучните съзнания, създавайки взаимодействие на пораждащите злото с наслоените и сгъстени се порождения на злото, с тъмнината. Нужни са сътресения в планетен мащаб, за да се вразумят хората докато всичко, което е от Светлината, не се обедини против всичко, което е от тъмнината. Трудно е да се помогне. Злото се е загнездило навсякъде. Забележете колко са зачестили неравновесията на природата. Разновесието се задълбочава. Считайте тежестта не за своя, а за пространствена. Наричаме я тежест или бreme на този свят. Но вие се дръжте твърдо, тъй като само претърпелият докрай ще достигне до Мен. Страданията, тоест носенето бремето на света или изпиването на Чашата със земната отрова, е съдба на вървящите след Мен, съдба на вървящите с Мен, съдба на вървящите към Моята прекрасна Градина. Оздравителите на планетата са толкова малко, но тъмничарите са legionи. Злото е зловонно. Всяко тъмно действие дава еманации на газ с различна степен на зловонност: всяка мисъл, всяка емоция, всяко вътрешно равновесие. Нека всеки да си даде ясен, точен и определен отговор: добър ли е той или е зъл, благоухаещ или вонящ, от Светлината ли е или от тъмнината, за да може всеки да твори само Светлина.

1962 г. 462. (7 октомври). Всички метали притежават миризма, всички газове, всяко вещество, всички елементи и всяка жива форма на живот, всички вещи, предмети и всичко, което е наоколо. Всеки вид растение или животно има своя миризма, всяка раса,

народ и даже отделните родове. И всеки отделен човек има своя специфична миризма. Кучетата добре знаят това. Низшите слоеве на астралния свят са зловонни, а висшите – благовонни. Областта на Светлината благоухае. Учението за ароматите очаква своите изследователи. С усъвършенстването на човека се изтънчва и става благоуханен излъчваният от него аромат. По миризмата може да се определи нравственото ниво на жителите на дома. Всяка стая е изпълнена с миризми. Сборищата на хората са изпълнени с миризми. Миризмата на вертепите и миризмата на домовете на изкуството са различни. В най-близко бъдеще същността на хората ще се определя по светлосянката с помощта на специални апарати. Някой притежаващ изтънчено обоняние ще извършва определянето по миризмата. Даже кучето усеща по миризмата врага или приятеля. Даже песът ще заръмжи срещу тъмнината. Особено характерни са миризмите на тънките тела, а също и на сферите, към които принадлежи всяко от тях. Областта на ароматите е също така широка, както и областта на цветовете или звуците. В областта на цветната скала Красотата представлява основата за изразяване на Светлината, в областта на звуците – консонансът, в областта на ароматите – благоуханието, във всичките три – хармонията от съчетанието на съставляващите ги елементи или съгласуваността. Тялото на закоравелия пияница, тялото на чревоугодника, тялото на развратника, всяко има свои особени миризми с твърде неприятен характер. Но тялото на подвижника на духа благоухае и даже не подлежи на тление, докато в същото време тялото на първите трима понякога започва да се разлага даже още през живота на своите стопани. Очистването на мислите и чувствата и очистването на храненето се отразяват и върху характера на излъчваните от човека миризми. Месоядците са зловонни. Областта на ароматите е толкова широка, че не може да се изчерпи даже в обемист том. Конете, кравите, овцете, гъските, кокошките, патиците рязко се отличават по своите миризми. Антилопата, тигърът, плъхът и мишката миришат различно. Даже следите на птицата и животното и човека се отличават рязко и е явно. Алпийската ливада е цветуща и богата с разнообразието от треви, но още повече с ароматите на всяка. Дори със затворени очи е лесно да се различи гъбата от розата или лукът от ягодата. Колко богат е този аспект на заобикалящия ни свят. И колко малко мислят хората за него. Много миризми не са без значение за пространството – Имам предвид очистителите: евкалиптът, ментата, розовото масло, тамянът, смолата на хвойновите дървета. Някои изискани аромати са отровни. Някои миризми са убийствени, някои са животворни и благотворни. Някога някой ще напише голям труд, посветен на ароматния аспект на Вселената. Не е чудно да се каже, че хубавата музика е благоуханна. Цветът, звукът и миризмите са тясно свързани. Всеки цвят има своя миризма и всеки звук – свой цвят. Величествената музикална симфония се изразява в невидими цветове и сияния, и в преливащи се съчетания на най-тънки благоухания. Безпределността е във всичко, а също и в музикалното многообразие на проявите на природата в нейните видими и невидими аспекти.

1962 г. 463. По миризмата може да се определи не само същността на човека, но и неговото вътрешно състояние в дадения момент, тъй като всяко притежава своя специфична миризма.

1962 г. 464. (8 октомври). Всичко ваше е в невидимото, в него също е и бъдещето, което го няма в дадения момент, но което ще бъде неотвратимо и неизменно. Сега с вашия живот от настоящия момент, с вашите мисли, желания и мечти утвърждавате пътя към това бъдеще. Всичко, което ви е близко, всички, които са ви близки, са близки в невидимостта на битието. Ако центровете се отворят, тази близост до известна степен ще стане видима. Затова Казвам: живеете с мисъл и сърце в невидимостта на битието, тъй

като в него е всичко. Цялото богатство на Невидимия Свят се съдържа в него и цялата Безпределност. Видимият за физическото око аспект на проявения свят е само малка част от необятността на Космоса и Безпределността, безкрайно малка и ограничена част. Казвам ви, живеете във вечното и диханието на Безпределността ще ви докосне и ще озари вашето съзнание с разбиране за близостта на този свят, който е извън вас и който е скрит във вас, в дълбините на разгръщащото се съзнание. Ние Утвърждаваме реалността на Невидимия Свят и Указваме пътищата към възможностите за пространствен живот. Отхвърляйки ограниченията на тялото и отхвърляйки своята малка личност, ще дадете възможност на висшето във вас да се прояви във възприемането на живота в Надземния Свят и ще получите възможност да живеете с живота на духа. Моят Свят е необятен, Призовавам да се приобщите към него и да влезете в неговия живот.

1962 г. 465. (9 октомври). Още щом докосването до пространствения проводник се осъществи и постъпленията няма да се забавят. Природата не търпи празнота и когато се изключва плътната сфера, обичайните възприятия се заменят с тънки. Устремът винаги се осъществява в съзвучна на него среда в една или друга степен на осъществимост и даже процесът да се забави, съзнанието пребивава на нивото на дадения устрем. Всеки определя сферата на съзнание с устрема си и всеки пожънва от неговата природа. Погледнете с какво насищат хората същността на своите стремежи и колко ограничени от сферите на плътния свят са техните стремежи. Техните мисли не отиват подалеч от видимостта. Сферите са затворени в кръга на малкия радиус. Понятието за Безпределност разрушава тези невежи постройки и извежда съзнанието в пространствените простори. Няма край, няма предел, няма ограничения. Духът живее във Вечността, съдържаща се в съзнанието на човека. Да осъзнаеш – значи да се приобщиш към живота на осъзнатата сфера. Животът на човека се съдържа в неговото съзнание. Разрушаваме всички ограничения, които поставят предел на мисълта. Зовем в Безпределността. Но този, който съсредоточава всички енергии на духа върху външното и плътното, ще има жътва във външния и плътен свят, а не извън неговите предели. Този, чиято мисъл е устремена в Безпределността, ще пожъне смело от богатствата на Съкровищата на Пространствената Мисъл. Този, който е ограничил себе си в плътния свят, няма да излезе от сферата на представите за плътния свят. Този, който е поставил границата на своите мисли в Безпределността, за него са отворени всички пътища. И пътят на духа в Надземното се набелязва и определя на Земята, и се обуславя от същността на неговите стремежи.

1962 г. 466. (10 октомври). Ще попитат: „Защо митарите, разбойниците и блудницата?“ Отговорете: „Махалото на духа преминава, люлеейки се, от едната крайност към другата“. Указанието за топличките, горещите и студените е от същата област на противоположности. Живеем в свят на двойственост и се ползваме от законите на биполярността. Трябва само да се знае, че течението на времето в спиралното движение на еволюцията винаги довежда явлението до противоположния полюс. В това се проявява законът за равновесието. Течението на кармата и възстановяването на нарушаваното равновесие на стихииите вървят паралелно и от Закона не може да се избяга. Когато се набелязва целта на устрема, всичко противодействащо въстава, за да я потисне, но с това предизвиква към проява нови сили на духа, които при запазване на устрема постоянно растат. Устремът е хранителна среда за огнената енергия на духа. Затова да се съхрани устремът при всички условия на живот – значи да се победи. Устремът се нарича огнен двигател на духа. Устремите вечно пътници по Великия Път неотклонно се движат към далечната цел.

1962 г. 467. Правилно е разрешението на всички въпроси да се търси в Нас. Нека и кощунстващите да се проявят за унищожаване. Всички са длъжни да проявят себе си, за да може всеки да определи своето място в бъдещето. Ще Отстраним боклука, но трябва да изплува. Също и неистовото буйство на тъмнината Допускаме под Знак. Тъмнината не познава щастието. Живее от астрала и неговите прояви. Отделяме козлите от овцете. Време на Великото Разделение. Изпитание на светлината на сърцето за устойчивост.

1962 г. 468. (12 октомври). Ние Живеем със Световното Съзнание, в орбитата на което е включено цялото човечество на вашата планета, съставляващо само част от орбитата на Космическото Съзнание. Ние Сме само искри от Пространствения Огън, представляващи негова неразривна част. Орбитата на Нашето Съзнание се разпростира в пространството, обхващайки при това и земното минало, настояще и бъдеще, и сферите на Далечните Светове. Ние не Сме от Земята, а от по-високо. Но се трудим за Земята. Земята е следствие на миналото, но заради бъдещето, набелязано от Нас. Вашето бъдеще за Нас е минало, тъй като е оформено от Нас в сферите на стихийните прообрази на еволюцията, създадени от Нас в пълно съзвучие с Космическата Воля, Сътворяваща световния живот. Ние Сме Творци на стъпалата на еволюция на вашата планета. И ако тъмнината и бившия Стопанин на планетата не Ни пречеха, животът на планетата би бил друг. Сега Нашите енергии са съсредоточени върху това как да се неутрализира породеното по-рано зло и да се спре неговият растеж. Стопанинът на тъмнината вече го няма, но злото, породено от него, е голямо и са големи струпванията на тъмните последствия, и е голяма пространствената отрова, и е силна, макар и обезглавена тъмната рат и нейните йерофанти. Течението на еволюцията върви под Знака за обединяване на всички сили на Светлината, на всички светли съзнания, на всички строители и съзидатели на Новия живот, в каквито и форми той да се утвърждава. Стариият свят и Новият Свят са двата полюса на енергията на човешките съзнания на вашата Земя. Ние Сме с Новия Свят и тези, които са за него, също са с Нас.

1962 г. 469. (13 октомври). Токовете на мислите, изпращани от сърцето, са особено действени. Мозъчната мисъл е много по-слаба и радиусът на нейното действие е по-къс. С токовете на мисълта може да се изпраща помощ във всяко направление и във всяко място, тъй като за мислите не съществуват прегради от обичаен порядък. Пресичащите се токове и сгъстяванията от кафяв газ могат да препятстват мисълта и да я отслабят, а също и психическото състояние на човека, явяващ се субект на пратката. Със своите собствени мисли може изцяло да се прегради достъпът на далечните мисли, ако техният характер не е съзвучен с изпращаната мисъл. С мисъл можеш да оградиш себе си от пространствените въздействия, с мисъл можеш да влезеш в съзвучие с тях, създавайки защитеност или съзвучност на приемника. Токовете на мислите могат да охраняват не само хората, но и местата и предметите, и вещите. Те могат да действат продължително или кратко в зависимост от поставения върху им срок или психическата заповед. При някои условия могат да запазят своята сила цели хилядолетия. Всичко зависи от силата на сърдечната енергия или огъня, вложен в тези токове. Токовете на мисълта могат да бъдат устремявани в бъдещето, при което тяхното действие бива или безсрочно, или пък точно ограничено в известен срок, определен от заповедта на волята. Когато върху вещь или явление се налага наричане, се прилагат същите тези мислени токове. Изготвянето на терафими, даже астрални, се извършва по същия този път. Мисълта, получавайки заповед за срок с определена продължителност, като верен изпълнител ще го следва докрай, ако на самостоятелното действие на психическата енергия не се пречи със своята собствена

неувереност. При особена съгласуваност на запалените центрове мисълта се превръща в лъч и тогава нейното въздействие е особено силно. Независимо от своята невидимост, мисълта е реална сила. Мислите се осъществяват винаги, но не тогава и не така, както очакват хората. Затова са много изглеждащите (привидно) неосъществени желания и мисли. Мисълта може да се осъществи даже след столетие и повече. Действието на мисълта е изискано. Мисълта изисква особена предпазливост. Да опазим мисълта.

1962 г. 470. (14 октомври). Ние Сме пришълци от Далечни Светове. Нашето мислене е на по-висока степен от човешкото мислене на вашата планета. Когато Говорим за миналото на Земята, Имаме предвид нейната история и историята на човечеството в аспекта на неговата Космическа Еволюция и придвижване от глобус на глобус и от звезда на звезда. Този процес е наистина космичен. Той обхваща стотици милиони години и даже повече. Настоящото на Земята е само стъпало от пътя на възход на духа. Защо Говорим за Далечните Светове? Говорейки за тях Имаме предвид висшето, в сравнение със Земята, стъпало на развитие на звездното човечество от Нашата Система от Светове. Говорим за конкретно явление, за това, което хората са достигнали на висшите планети, най-близки до Земята. В Далечните Светове имате пример и идеал на това, което хората на вашата планета трябва да постигнат. Устремяваме вашето съзнание към тях за да утвърдим невидимата нишка на връзка с тях и с магнита на мисълта да привлечем тяхното мислене и лъчите на тези светове в земните сфери. Мисълта е магнетична. Мисълта твори магнитно. Бъдещата еволюция на земното човечество ще бъде осъществена на Далечните Светове. Устремяваме вашето съзнание в областта на реалните постижения на вашите братя на Далечните Светове. Насочваме вашата мисъл в пространството, психоживота на което пулсира като огнена струя. Искаме да ви запознаем с конкретни форми на висшия пространствен живот, за да знаете към какво да се стремите и как. Нашето Учение дава пълна, явна и завършена схема на еволюцията на земното човечество и, спирайки се върху смисъла и значението на настоящото стъпало, достигнато от човечество, утвърждава, че съчетанието на Звездните Лъчи и психопропространственото състояние на вашата планета позволяват да се започне Новата Огнена Епоха от историята на Земята, ознаменуваща прехода от старите форми на живот към новите форми, по-съвършени и способстващи за по-бързото придвижване в еволюцията. Промените са огромни, човечеството стои на прелома. Свободната воля позволява да се направи свободен избор между това, което е и което е било и това, което ще бъде и което е отсъдено. Моментът е извънредно отговорен. Ние Знаем начертанието на Великия План, Ние Знаем бъдещия Слънчев Път на човечеството и Ние Указваме как и накъде трябва да се върви. Ние Насищаме със своята мисъл пространството и аурата на Земята и чувствителните по дух, и чувствителните по сърце, и тези, в които пламтят огньовете, възприемат повелите на пространството, направлението на еволюцията, Космическата Воля и Нашите Призиви. Нашите Лъчи, Нашите енергии са насочени в помощ на Земята. Зовем всички да се обединят в съзнателно разбиране на сериозността и отговорността на момента. Не можете да се отклоните от Пътя, набелязан от Космическия Магнит, тъй като резултатът ще бъде разрушение и унищожение. Но противодействието на вървящите против изостанали и тъмни съзнания е толкова голямо, че разколебава везните на планетната Карма. Призоваваме огнено всички да се присъединят към потока на еволюцията и да влязат в ритъма на космическия живот, ритъм, толкова силно нарушаван от безотговорното мислене и съответстващите на него действия. От вас, вече съзнателните сътрудници на Светлината, Изискваме пълно, устремено, пламенно обединяване с Нас и в духа, и със сърцето. Сега твърде много зависи от обединените усилия. Нашите енергии и Нашите Лъчи са безсилни, ако няма кой да ги

възприеме, ако няма къде да бъдат изпратени. Затова е необичайно ценен и изпълнен със съкровен огнен смисъл и значение всеки фокус на възприемане, всяко съзнание, съзнателно устремено към Нас. Изискваме обединяване в духа на всички, в които има поне искрица Светлина. Пространството е интензивно наситено с Нашия Зов. Сега може да се живее особен пространствен живот с особена напрегнатост вече не заради себе си и собственото спасение, а заради планетата и човечеството. Това обединение и пълното и ярко осъзнаване на огнената отговорност за Земята се изисква Заради Общото Благо. Отговаряме на всяко съзнание, устремено и устремяващо се към Нас. Откликът и Зовът се превръщат в действащи енергии на пространството, достъпни за всеки човек, готов да излезе от малкия свят на тясно личното мислене. Пространството зове, пространството чака и е готово да отговори на обръщания се към него дух. Може ли да се заспи върху вулкан, който се е събудил? Сега Земята прилича на вулкан от огнени енергии, енергии, намиращи се на границата на взрива. Да се удържи равновесието е Нашата задача, а вашата – да помогнете, всеки според силите. Помогнете всички да се удържи равновесието. Обръщам се не към мъртвците, а към живите хора. Поддържайки своето равновесие в своя микрокосмос оказвате помощ на Нас, тъй като всички ние сме единно цяло, едно голямо семейство на човечеството. Осъзнавайки себе си като част от него и запазвайки равновесието действате на широко пространство без сами да знаете това и помагате на всички. От Далечните Светове и космическата еволюция преминаваме към сърцето и с неговата сила и огньовете се вливаме в потока на общочовешката еволюция, подпомагайки Великото Дело.

1962 г. 471. Владико, помогни ми да изведа съзнанието си в орбитата на мислене на Братството.

1962 г. 472. (19 октомври). Новият Век ще даде нови хора. Обградете се само с Моето Име. Приближавам само тези, които олицетворяват със себе си пътя към Светлината. И тъй, излизаме в орбитата на мислене на Братството. Обкръжени сте от тъмнина. Пътят сега преминава през тъмнината. Много Тайни има в Космоса. Духът на човека се потапя в дълбините на материята, за да се издигне към нейните върхове. По същия начин за да се издигнеш в Кулата трябва, спускайки се, да преминеш през тъмнината покрай нейните чудовища като победител на мрака, тоест пренесъл (своята) светлина през тъмнината, без да я угасиш. Устойчивостта на Светлината се познава само в тъмнина и се утвърждава в нея. Всички вървящи към Светлината са преминали тази пътека, за да видят в своята светлина Моята Светлина. Тя трябва да се пренесе през земните сфери, указвайки пътя на другите, също жадуващи Светлина. Тъй като Нашата Светлина не е за себе си, а за света, за живеещите в него хора. Така са преминали през живота всички Велики Духове, всички, които са вървели по горния път. Сократ, Кампанела, Ян Хус, Жана Д'Арк и всички други, по-високо или по-ниско от тях, всички са носели своя светилник през тъмнината и са го донесли. Орбитата на Братството е широка, висока, съществуваща в Безпределността и докосваща се до сферите на Далечните Светове. Навлизайки в сферата на нейното магнитно поле и ставайки част от нея, участникът никога повече няма да бъде това, което е бил по-рано. Печатът на Братството ще пребъде върху него във всичките дни от живота му на Земята. Ще попитат: защо пътят е така тежък? Кажете: за да се утвърди Светлината и да се изкове и закали сияйното острие на духа в огненото огнище. Всеки добър устрем е подкрепян от Нас. Когато волята на вървящия към Нас се слива с Нашата, нейната свобода не се нарушава и пътят на възход е доброволен. Всеки призован насила, всеки безволно попаднал под влияние даже най-високото, е ненадежден, тъй като полетът на неговото съзнание се осъществява с чужда

енергия. Нейното постъпление ще свърши и падането става неизбежно. Ето защо толкова Искаме да утвърдим самопроизводната светлина. И тогава енергиите на Нашите Лъчи, обединени с лъчите на тази самопроизводна Светлина, ще дадат устойчив пламък, който не може да бъде угасен от никаква тъмнина. Колебанията на половинчатостта, както и неустойчивостта са следствие на придвижването не със своя, а със заимствана светлина. Всички звани пламват с тази заимствана светлина, но избраните вървят със своята, усилена със Светлината на Призовалия. Самодейността е ценна със своите огньове. Нашата Помощ е готова да лети към всеки притежаващ поне искрица самопроизводна Светлина. Мъртвите със сърцето си са обречени с това, че нямат в себе си нищо, към което биха могли да се приложат енергиите на висшите огньове. Гравитационното поле на орбитата на мислене на Братството въвлеча в своята сфера енергиите на мисълта, съзвучни на нея и творците на тези мисли, обогатявайки всяка с родствени на дадената мисъл елементи. Осъществява се обмен на висшите енергии и насищането с тях на съответните слоеве, животворен обмен, даващ живот на планетата.

1962 г. 473. (20 октомври). Днешният свят е резултат от миналите дни. Ние Даваме на всяка Своя мисъл направление към бъдещето за нейното осъществяване в него. При Нас няма случайни, безцелни и ненужни мисли. В орбитата на Братството настоящето е следствие от съзнателните постройки на миналото. Ето защо можем да предскажем без грешка течението на явленията от бъдещето, утвърждавани от Нашата Воля днес. Ако мисленето на човечеството се насочи в съзвучие с Нашето, светът би могъл да се оформя съгласно начертания (от Нас) план и бъдещето да се строи такова, каквото иска волята и разумът. Но трябва волята на отделните хора и волята на целия колектив на земното човечество да се слее с Нашата Воля, явяваща се изражение на Космическата Воля, тоест (на Волята), намираща се в пълна хармония със Законите на Еволюцията на Битието. Нашата задача е да научим хората да разбират изискванията на еволюцията и да им дадем знание за пътищата за възход на духа и за външните условия, отразяващи постъпателното придвижване на човечеството в бъдещето. Планирането на бъдещето, дори от най-близките години, е вярно, но още несвършено следване и подражание, макар и несъзнателно, на Нашите действия, тъй като Самите Ние също Сме изпълнители, но вече на Великия Космически План за еволюционното развитие на човечеството от Нашата Система от Светове.

1962 г. 474. В съзвучие с Великия План и човекът от бъдещето ще започне да планира течението на индивидуалната еволюция на своя дух. Той ще знае, че процесът, в който се проявява неговият вътрешен живот, е непрекъснат и продължава от миналото в настоящето и от настоящето – в Безпределността и че той самият по своя воля може да направлява този процес в необходимото русло на общото течение на еволюцията. Също и неговият индивидуален план за еволюция на духа вече няма да се ограничава само до живота на едно въплъщение, а ще засегне тяхната верига, простираща се в същата Безпределност, в която заминава всичко.

1962 г. 475. Когато оставяйки своя свят навлезеш в Нашия Свят, в сферата на общосветовната мисъл, потокът от възприятия ще се влива като мощна струя в съзнанието, тъй като преграда са му били границите на личния свят и неговите интереси. Това и означава приемането на Чашата на Общото Благо. Беше Казано: „отвърни се от себе си и Ме следвай”. Нима още не е ясно, че ключът към еволюцията на духа се съдържа в тези думи.

1962 г. 476. Пътят на Братята на човечеството е път на Жертвата. Книгата за Жертвата служи като илюстрация на живота на Великите Духове. Подражавайки на Тях

тръгвате по стъпалата на Стълбата на Светлината. Само имащият и можещият дава. Който няма нищо, не може да дава. Дават се даровете на духа. А откъде да се вземат те, ако не от Великите Братя. Елате, вземете без брой и без чет. Даваме обилно и щедро ако се взема не за себе си, а за Общото Благо. Даваме щедро ако собственият свят е отхвърлен и нищо лично повече не обременява съзнанието. Как да Дадем да се разбере по-добре, че себелюбието и личното мислене са врагове на човека и прегради по пътя на възхода на духа. Индивидуалността не е личността, ограничена в тясната форма на даденото въплъщение и всички условности на даденото време. Само издигналият се над тях може да се докосне до Сияйните Сфери на Космическата Мисъл.

1962 г. 477. Да! Да! Да! Огромна е човешката жестокост по отношение на Тези, от Които те получават Светлина и Знание. Вземат жадно, поглъщайки чуждата енергия; протягат се силно, стремейки се да оберат до края и да опустошат, но никога не признават нито пред себе си, нито пред другите за това как постъпват, тъй като, взимайки всичко, което могат, незабавно се обръщат срещу далите, потъпквайки с крака Съкровищата на духа и Този, Който Дава. Затова раздавайте предпазливо и внимателно прикривайте огъня на духа от злословията на поглъщащите на психическа енергия. Хората още не са се научили да пазят Тези, Които могат да дават. Мнозина са измъчвали, мнозина са убили, а психически са терзали всички, всички. Запомнете добре: Рамакришна разкъсаха не враговете, а последователите, поклонниците и почитателите, разкъсаха го психически. Затова Казвам: опазете се вие, можещите и умеещите да дават, опазете се от поглъщащите и вампирите от всички степени, за да можете да помогнете на тези, които са достойни и които са донесли съдове, а не пробито решето за получаване на вашите дарове.

1962 г. 478. Как можете да видите ликовете от предишните си въплъщения, без да сте излезли от затворения кръг на личността от настоящото въплъщение?

1962 г. 479. (21 октомври). Сине Мой, страшно време, но слепите, глухите и мълчащите със сърцето не виждат и не искат да видят до къде са ги довели тяхното невежество, грубост и отрицание. Но чувствителните усещат и духовете им се мятат в очакване на неизвестното за тях бъдеще. В пространството има много червени огньове, предвестници на небивали явления. Напрежението на пространството е огромно. Стихиите рязко реагират на пространственото неблагополучие. Тялото на планетата прилича на човек, намиращ се в пароксизъм на треска. Но човешкият дух мълчи. Какво е нужно още, за да се събуди той? Вълните от явления ще се усилят в растяща прогресия, докато не предизвикат ответна реакция на духа. Само прозрението за разбиране на ставащото и ответната реакция на събудилия се за действителността дух ще могат да върнат на планетата загубеното равновесие. Но по-скоро стихиите ще влязат в бреговете си, отколкото духът на човечеството като цяло да се издигне над завесата на плътните условия и да устреми своите енергии нагоре, като с това обуздае и сдържи техния мощен разгул. Но сега енергиите на духа са устремени надолу и в много части от света към разрушение. Това предизвиква и планетното неравновесие, страшните призрази на което вече се проявяват в движенията на разбушувалите се стихии.

1962 г. 480. Опитите по пренасяне на чувствителността на разстояние заслужават най-съсредоточено внимание. Какво се пренася и как? Пренася се центърът на възприятие отвътре навън, извън физическото тяло. Как? Чрез съсредоточаване върху външен обект. Пипалата на духа се протягат навън. Има ли предел? Няма. Какво се пренася? Съзнанието. Но стражите на прага пречат да се премине през прага. Тяхното име е самолюбие и егоцентризъм. Личността от даденото въплъщение държи съзнанието в своята орбита, не позволявайки му да излезе извън нейните предели. Излизането на

астрала облекчава много, но е опасно, ако е без Учител и без контрол на волята. Но трябва да се движите. Как? Чрез пренасяне на своето съзнание в Сърцето на Владиката. „Аз Съм във вас, вие сте в Мен” е формулата на пространствения живот. Душата на Учителя е вашият дом и лабораторията за най-смели и дръзновени научни изследвания. Лабораторията на Великото Сърце. Решението е в обединяването на съзнанията и сливането. Но това е възможно само тогава, когато своето се заменя с Моето, малкото – с голямото и Огромното. Ще Завърша с думите: „Отдалечи се от себе си и Ме следвай”.

1962 г. 481. При потапяне в хипнотичен сън личното съзнание заспива и тогава от дълбините на индивидуалното съзнание може да се предизвикат към проява другите личности от други възплъщения, които не се познават една друга, макар и да са нанизани на една нишка, на една ос на духа. Не можеш да се докоснеш до личностите от минали възплъщения, ако не се отдалечиш настрана от личността на даденото възплъщение. Едната измества другата. Но споменът за миналото може да се запази и да се пренесе в настоящето. Разчленяването на проводниците допуска пренасянето на съзнанието от една обвивка в друга и тогава областта на Безсмъртната Триада дава възможност съзнателно да се погледне в миналото. Понякога пред съзнанието се мяркат откъслеци от далечни спомени, но това става случайно, по асоциация при сходство на настоящите условия с това, което е било някога по-рано. Областта на миналите съществувания е сфера достъпна за изучаване, но при непосредственото ръководство на Учителя. Всичко е достъпно, но с Мен.

1962 г. 482. (23 октомври). Значимостта на явленията се определя не по техния външен вид, а по това, което око не вижда. Външното е видимо за всички, но вътрешното – само за сърцето. Нишката на сърцето се протяга към изследваното явление или обект и реакцията от него отива в сърцето.

1962 г. 483. (24 октомври). Полагам усилия да не допусна взрив. Ручеите на събитията се сливат в един поток, който Ние Насочваме в полезна вълна. Безумието на тъмнината я тласка към крайност. Ще Укротя безумието. Нашата стража не спи.

1962 г. 484. (25 октомври). ... на първо място, там е казано всичко. Той няма да се справи със задачата, но ще се справи светът, (тоест) народите. Опасността ще обедини всички, които са за мир и ще стане решаваща сила – това е способ да се обединят светляците – (по метода на) тактиката *Adversa*. Моята Ръка държи здраво юздата на събитията като Диригент на световния оркестър на съзнанията, но сега тече неразбория. А после ще зазвучи симфонията на мира. Арфата на духа е настроена правилно и звучи в правилния ключ. Трябва да се настройт милиони. Не се учудвайте на какофонията. Без настройка няма да се получи симфония. Оркестърът е (от) милиони съзнания, инструментите са различни, но тонът ще бъде един: ключът на мира и съгласуваността. Ако не сте с мен, няма да преминете. Вашият инструмент ще бъде полезен, ако ще звучи в дадения от Мен ключ и подчинявайки се на Ръката на Диригента. Когато стадото бъде едно всички, които са от духа, ще зазвучат в съгласуван тон. Взрив няма да има: така Казва Мощта на Йерархията на Светлината. Налага се да се води под Знак, иначе няма да се обединят и да завърши Разделението. Вие, деца Мои, сте Ми много нужни сега, всички и всеки. Дръжте се за Мен, не прекъсвайки тока. Когато плътното съзнание се отвлича от обикновения живот, нека все пак да държи връзката. Сега е време на отговорност на всеки за всички и за всичко. Нека всеки да вложи сърцето и мисълта си в Общото Дело за спасението на планетата, вливайки се в хора на обединените срещу силата на разрухата и тъмнината съзнания. Където и да се намира, всеки може да помогне, заставайки със сърцето на страната на мира. На безумието на тъмните и упорити зли разрушители

противопоставяме сърцето и разума на всички, които са за мир. Те и ще наследят Земята, а злите ще си отидат. Против тъмните разрушители сега е и великото обединение на човечеството под Знамето на Мира.

1962 г. 485. Сине Мой, осъзнаваш ли какво значение има всяко съгласувано съзнание в кръговрата на планетните събития. Ако не може да съществува град поне без един праведник, то и планетата няма да издържи ако известно количество съгласувани сърца, обединени в Сърцето на Владиката, не застанат самоотвержено в нейна защита срещу силите на мрака. Ако две обединени аури могат да творят чудеса, то какво ли може да твори дванадесетостенът? Затова обединяването в духа на съгласуваните съзнания има огромно значение в периодите на особени струпвания на планетни събития. В тези моменти да бъдеш с Нас, отдавайки на Нас всички енергии на своя микрокосмос, значи съзнателно да се включиш в Нашата Работа и да Ни помагаш. Всяка съзнателна помощ е особено ценна и особено нужна. Съзнателното обединяване в духа, в сърцето и мислите с Мен ще бъде дело от първостепенна важност. Само неразбирането и невежеството могат да кажат, самоунищожавайки се, че такава помощ е нищожна! Когато Някой носи неизмерима тежест, всяко, даже най-малкото сърдечно усилие да се облекчи тя, донася полза, толкова нужна в тези моменти, колкото и незначителна да изглежда. В света на другите измерения енергиите на сърцето не могат да се измерят с аршин и даже малкото, но искрено сърдечно усилие ще даде следствия. Затова Указвам да се държите Неразделно от Мен, изпращайки Ми енергиите на мисълта и сърцето. Владиците са на Велика Стража, на стража бъдете и вие, воини Мои.

1962 г. 486. Ако по-рано молитвата беше с цел да се вземе, сега нека тя да бъде с цел да се даде и обръщението също.

1962 г. 487. (27 октомври). Ние Смятаме, че пространственото Служене е по-високо от обичайното, тъй като съзнанието трябва да съответства. Пространственото служене се отличава от обикновеното по това, че не изисква за своето изпълнение никакви външни условия. Каквито и да са те, мисълта и устремът са свободни винаги, ако съзнанието се е очистило достатъчно от свързаността с външното плътно обкръжение. Даже много високи духове са се уединявали в горите, пустините и далечните планини, за да не пречи външната суета. Но сега от Служителя на Общото Благо се изисква нещо повече: той се поставя в самия център на светския поток, в самата сърцевина на живота, за да може там по-пълно и самоотречено да отдава своите сили в служене на света. Подвигът не е лек и напрежението на съсредоточаването превишава всички земни мерки. Но затова и резултатите от такава самоотверженост са огромни. Но да съди може не той, а Ние. Ние Виждаме как Нашите Лъчи, пробивайки пространството и асимилирайки се с енергиите на неговия микрокосмос, се превръщат в самопроизводни лъчи и, разпространявайки се наоколо в сферата на неговото непосредствено обкръжение, творят невидимо благо на разстояния, до които се докосва неговата светлоносна мисъл. Творете с мисъл съвместно с Нас проекцията на еволюцията на планетата <...> на бъдещето. Конвейерът на съзнанието му постоянно насища пространството с образите и формите на ментални построения, съзвучни с Нас и помагачи на хората да намират правилната посока в техния стремеж към бъдещето. Наричаме колело на сътрудничеството сърдечно-психичната активност на такова дозорно съзнание, постоянно приемащо Нашите пратки и насищащо с тях съзнанията на всички, които, знайно или незнайно за самите тях, могат да ги възприемат. Хората много по-често, отколкото смятат, черпят нови мисли от пространството. Затова задачата за циментирането му с мисли, съзвучни на изискванията на еволюцията, е дело от извънредна и неотложна необходимост. На кого Можем да възложим тази задача, ако не на

най-близките. Кой, ако не те, няма да изопачат Нашите Начертания. Кой, ако не те, ще изпълни тази работа в пълно съзвучие с Нашето Желание. Фокусът на тяхното съзнание е приемник на Нашите Лъчи, един на широкото пространство, подхранващ със своята мисъл съзнанието на всички, които са готови да възприемат тези Призиви. Аурата на планетата е наситена с тях. Те се отпечатват вече явно върху съзнанията на множествата. И в тази велика работа тежкото бреме на Пространственото Служене носят върху себе си тези, които са поставени от Нас на разклоненията на планетните пътища.

1962 г. 488. (28 октомври). Съприкосновението с резервоара на пространствената мисъл невинаги се осъществява в желаната форма. Причините за това са много. Не е възможно да се отчете посоката на токовете, тяхната сила, брой и тоналност, и затова най-добре от всичко е да звучиш на вълната на устрема към избрания Фокус на Светлината. Постоянството ще даде асимилация и ще приспособи организма към напрежението на Фокуса вече без ущърб за здравето. Разликата във вибрациите на обкръжаващата среда и Фокуса на Светлината е толкова огромна, че без продължителна подготовка организмът не би бил в състояние да издържи нагнетяването на изпращаните енергии. Оттук и на пръв поглед неразбираемите прекъсвания и много други знаци за Грижа. Вчерашното напрежение даде видими последствия. Трябва да се пазите. Човешкият апарат е тънък и изисква внимателно отношение към себе си. Той не трябва да се натоварва свръх определената мярка. Сега много организми не издържат и прегарят. Сега времето е особено.

1962 г. 489. (28 октомври). Качествата на духа са натрупвания на Безсмъртната Триада и затова представляват неотнимаемо достояние на човека. Детето в люлката вече притежава изцяло всички тези качества, които образуват в неговия характер определени тенденции и способности. Всичко, което той придобива в течение на даденото въплъщение, го напуска със смъртта на тялото и другите му смъртни проводници, но качествата, изразени или усилен с тези временни придобивки, остават с него завинаги, нараствайки и усъвършенствайки се или намалявайки и подлагайки се на процеса на изживяване. Мъжеството или страхът съпровождат човека през много животи, а също и всички други качества на духа. Човек забравя езика, на който говори или езиците, които е изучил, но способността, укрепена от тези обучения, остава с него за бъдещето. Не всички тези качества могат да се проявят в даденото въплъщение изцяло, благодарение съчетанието <...>, но натрупванията все пак остават с духа, очаквайки момента, когато ще пламнат с всички огньове. Външният блясък и маниерите, придобити в даденото въплъщение, особеностите на времето и епохата – всичко това остава в обвивките за времето на тяхното съществуване, но в Тριάдата се вкореняват само способностите, наклонностите и качествата на духа. Да се отделят в себе си тези не преминаващи с поредното въплъщение свойства от всичко временно и преходно ще способства разчленяването на проводниците и ще позволи да се види какво именно се крие във всеки от тях. Обвивките служат като проводници на качествата, свойствата и склонностите на духа на съответните им планове, при което всяка от тях дава възможност да се прояви само това, което му съответства. Пренасянето на явленията от плътен порядък в Тънкия Свят не дава възможност на човека да ги осъществи така, както той е правел това на Земята. Експедициите на въображението и възжеланията от телесен порядък се регулират от Закона. Овластяването на себе си трябва да бъде завършено на Земята.

1962 г. 490. (30 октомври). Ние Даваме мисълта и направлението, но да осъществите трябва сами. Възходът на духа върви с ръката и крака човешки. Да се мисли, че някой или нещо ще изпълни това заради самия човек, ще бъде грешка. Хвърляме идеи в

пространството, Внедряваме идеи в мозъците и Гледаме как те се пречупват в съзнанията на множествата. Води мисълта. Да стоиш с отпуснати ръце и да чакаш, без да прилагаш своите идеи – значи да останеш встрани, зад борда. Но може да се помага с мисъл, а не само с ръце. Дори ръцете без мисъл са нищо. Собствените мисли се вливат в общия котел и някак влияят, изменяйки неговото съдържание. Да се помага с мисъл на Общото Дело е задача стояща пред тези, които знаят течението на еволюцията и Начертанието на Великия План. Всичко, което не му съответства или се отклонява от него, подлежи на изправяне от мисълта. Ние Творим с мисъл. Подражавайки на Нас, творете така и вие. Цялото време, което съществува, е във вашите ръце и енергията на мисълта. Хвърляйки образ в пространството като коректив на отклоняващото се от еволюцията явление, творите благо, тъй като в това творчество Ние Сме с вас.

1962 г. 491. (31 октомври). Приемането на Нашите пратки е свидетелство за високо доверие и признание. Ние Знаем и Указваме пътищата за осъществяване на Великия План. Знаем и Виждаме всичко застрашаващо и всички застрашаващи и Пресичаме техните действия. Трябва да се вярва в Нашата Мощ. Обезпечаваме близките с това, което им е нужно в дадения момент, не повече, тъй като моментът е остър. Изпращам Лъч с особено предназначение, Лъч за необходимостта от охрана и връзка. Моментът е остър. Да оставиш сам – значи да предадеш на тъмнината. Сега тя е много активна. Решава се нейната участ за всички времена. Стопанинът го няма, няма да има и слуги. Съзвучие няма, но ако знаехте какво е напрежението сега в Кулата. Става дума за спасяването на планетата. Ние Искаме черното покривало на тъмнината да не докосне съзнанията на близките. Тъмнината е огромна. Следвай Ни. Война няма да има. Това е Нашето Решение и Волята на Владиката. Но е задушно и тежко под знака на войната. Може да се устои духом и в духа. Помагаме. Не трябва да се учудвате на опасностите – обичайните граници и сферите на пространството са разкъсани.

1962 г. 492. (4 ноември). И тъй, науката вече признава внушението на разстояние, тоест предаването на мисли, тоест на енергия. Началото е поставено, значи има към какво да се приложи. Енергетичното въздействие на една воля не може да се сравни с мощта на въздействието на споена група или здраво обединен колектив. Още по-мощна е енергията на мисълта на цял народ и даже на цялото човечество, но обединено в един монолит по линия на сърцето. Пред силата на въздействие на такава мисъл няма да устои даже силата на стихии в планетен мащаб. Ако можеше да се осъществи такава мощно обединение, то би могло планомерно, научно и без да се ограничават възможностите да се творят чудеса, каквито няма и не може да има, тъй като всичко е подчинено на определени закони и всичко е материално, тоест поддава се на изучаване и анализ. С такава енергия би могло да се регулира климатът, течението на подземния огън и да се неутрализира или укротява мощта на ураганите и всички други стихийни бедствия. Полето на приложения на колективната енергия на мисълта е толкова широко, че хората просто не могат да вместят много от тях. Апаратът на човешкия организъм е чуден и неговите възможности са безгранични. Когато такъв апарат, приведен в работно състояние, обединява своите енергии с други такива апарати, то става възможно да се управлява животът на планетата и процесите, протичащи на нея. Някога много отдавна със силата на дванадесетостена са вдигали от земята огромни каменни скали, от които са се изграждали постройки. А какво пък би могло да се твори с помощта на обединения народ, имащ достъп до прилагането на силата на колективната мисъл. Разбира се, това е проблем на бъдещето. Страната, която първа достигне до разбирането на тези въпроси, ще бъде Водеща Страна. Но силите на разрушение трябва да си отидат от планетата и да изчезнат

войните, иначе мощта на обединената мислителна енергия, насочена към разрушение ще предизвика катастрофа, както това е и било в случая с Атлантида. Засега хората още не са готови за мирно сътрудничество и е още рано да им се дават в ръцете тези енергии. Но може да се дадат някои възможности на страната, бореща се за мир и в негова защита. Да се даде много е опасно, тъй като враговете, ненавиждайки и проклинаяки, все пак ще започнат да подражават. Но тъй като техните енергии ще бъдат насочени към разрушение, то вредата не може да се избегне, а тя може да бъде много значителна. Трябва обединението на милионите сърца да бъде пълнострунно и хармонично съзвучно, за да могат да бият като едно сърце сърцата на всички влизащи в този гигантски кръг на обединени съзнания. И тогава може с тази сила да се твори това, което в настоящето време е невъзможно даже да си представите. Възможности ще бъдат дадени, но не преди войните да изчезнат. На съзидателите и строителите на Новия Живот ще бъде дадено, но на тъмните разрушители, все още позорящи планетата – не. Нашите Лъчи са над Новата Страна, над вашата Родина. Нейното велико бъдеще предстои и Нашите енергии са с нея.

1962 г. 493. Считаю за приемливо всяко горене на духа, ако е от Светлината. Считаю за полезно да се пребивава известно време настрани от хората. Считаю уединението и самотата за полезни, иначе няма да събереш себе си. Несъбраният ще бъде разкъсан. Вампиризмът на двукраките е чудовищен и особено на знаещите поне трохи. Ненаситните поглъщачи на чужда енергия се получават именно от такива – докоснали се, но не станали по-добри. Съзвучието протичаше на вашата вълна, а сега на Моята: мир на Земята няма и няма да има, докато не Дойда. А кой ще Ме приеме? Всички, които не са от тъмнината. Сега няма опасност (от война), но може да има.

1962 г. 494. (5 ноември). Бягът на времето е ускорен. За един ден се преживяват двадесет – такива са темповете на събитията. За пет години – сто. За един живот – двадесет. Усилило се е също и напрежението на пространствените енергии, а с него и ритъмът на съзнанието: калейдоскоп от явления вътре и вън. Знаем смисълът на ускорението. Това е работата на Огъня. Съществува не това, което ние виждаме, а това, което е зад него, и това е Огънят. Ултимативната форма на материята е също Огънят. Огнената Епоха започна. Огънят е или разрушител или съзидател. Зависи от това как е насочен. Разрушителите насочват към разрушение. Ние насочваме към строителство на живота и ако Разрушаваме, то е за Съзидание. Огън творещ и огън пояждащ – разпалват в своя микрокосмос или едните или другите огньовете. Тъмният пламък е разрушителен. Пояждащите огньовете на възжеленията разрушават организма. Силата на запалените по своя воля пояждащи огньовете трябва, според закона, да се изчерпи докрай върху този, който ги е разпалил. Трябва да се учите да владеете всички свои огньовете, които са запалени. Да се владеят могат всички, даже устойчивите на огън привички и да се управляват всички. Мисълта е огън, думата е огън, чувствата са огньовете. Научете се да управлявате всички и се учете на това непрестанно. Ако тук, на Земята не се научите да управлявате и владеете своите огньовете, там ще бъде късно и там, в Надземния Свят, огньовете ще владеят човека, а не волята – огньовете. Оттук и представата за адовия пламък, тъй като, необуздан, (неподчинен) и неуправляем пари, впрочем, той пари и на Земята. Погледнете пияниците, наркоманите, картоиграчите, развратниците и всички други роби на пламъка на своите възжеления. Човекът е отсъден да бъде владика над всичко, което е вън, над всичко, което е вътре – владика на пламъка на живота. И тогава пояждащият огън ще стане творещ огън. Да овладееш себе си – значи да овладееш Основната Енергия на Света, от която е движимо всичко, тъй като основата на материята е

Огънят. Основата е Огънят на мислите, на чувствата, и на всички процеси, протичащи в тялото, и на всички процеси, протичащи в Космоса.

1962 г. 495. Всичко се прощава на този, който се е научил да се владее, който е излязъл победител от всички изпитания, който е съумял да обърне дори временното поражение в победа, извличайки съдържащия се в него урок. Както Аз Обръщам всичко в полза, така постъпвайте и вие, извличайки от всички противни явления опитът, даван от всяко и се учете да обръщате енергиите на тези явления в полезна вълна. Всичко служи, всички сили, и тъмните, и светлите служат в полза на този, който се е научил да се владее, тоест победил е себе си. И този пламък, който току що е парил и е бил разрушителен, и не се е подчинявал на волята, става послушен в ръцете на победителя. Борба и победа – да запомним твърдо. Когато даже поражението дава сила за нови победи – пътят е правилен. Правилно е да се счита, че изходът на кампанията се решава от последното сражение. Затова колкото и трудна и недостижима да изглежда победата помнете, че последната битка решава всичко. Да се предаде тази битка е винаги във волята на човека, тъй като в негово разпореждане е цялото време, което съществува и цялото бъдеще, което се формира от неговата воля. Ако днес силите са малко, утре могат да се съберат, а във времето да се съберат в достатъчно количество за всяко действие. Повторните мисли акумулират огнени енергии. Мисълта за победа води към победа. Крайното поражение е немислимо и невъзможно, но победата е възможна. Така и вървете победно като знаете, че на човека е съдена победа и власт над всяка плът, ако е съумял да победи себе си. Воини Мои, утвърждавайте победата, тъй като вървим заедно, тъй като Аз Съм с вас.

1962 г. 496. Отстъпката пред лукавите ръце не се счита за победа на тъмните. Никога, никога не считайте никое поражение за окончателно. Нима може да се поразят духа. Духът ще се изправи от огньовете на изпитанията като феникс от пепелта. Затова Утвърждавам: вървим към победа, колкото и да е мрачно наоколо и колкото и да беснее тъмнината в своите опити да угаси огньовете на духа.

1962 г. 497. (6 ноември). Сине Мой, в Моето съзнание двата свята са слети в един, причината и следствието – в едно неразривно цяло. Обикновеното съзнание вижда само плътния свят, отричайки Невидимия Свят. А дори и да вярва в него, то все пак не го вижда. Съзнанието, което е отворено за двата, затваря дъгата на кръга. Такова съзнание Наричаме биполярно. Само на два крака можеш да ходиш, на един – само да стоиш или да подскачаш. Подскоците на човечеството са нелепи, тъй като съзнанието на хората е еднopolюсно. Оттук и постоянното отклоняване от следването по пътя на еволюцията. Онзи свят съществува, как може да се отрича! Как може да се отрича това, от което се проявяват във видимостта невидимите дотогава форми. Идеята възниква в съзнанието, облича се в невидима за окото форма, а после вече се облича в плът. Велосипедът, автомобилът, самолетът са създадени така, а също и всичко останало. Пълнота на съзнанието се достига само с признаване на двата свята. Биполярният свят е широк: в него се съдържат миналото и бъдещето. Прообразите на бъдещите осъществявания се създават там, за да се отлеят по-късно в плътни форми. Това трябва да се знае. Как може да се твори, ако се отрича съществуващото. Сега творят отричайки, но без да знаят, че следват закона, според който творчеството е осъществимо. А как ще разцъфти то, когато ще узнаят. Ще се наложи именно диалектически да се признае наличието на Невидимия Свят. Тогава безотговорността на постъпките и делата ще стане немислима, тъй като ще знаят, че от следствията на своите постъпки не могат да избягат и че нищо не може да се скрие. Всичко ще стане явно и за всичко ще се наложи да се заплати. Науката отваря вратата към Тънкия Свят и повече няма да може да се отрича очевидността. Когато границата между

световете се изтрие, съзнанието ще стане биполарно и Съкровищата на пространството ще станат достъпни. Далечните Светове са далеч по трасетата на триизмерната вселена, но са близки в измеренията на Тънкия Свят. Аз Съм далеч зад планини, морета, поля, но Аз Съм Близък в духа, тъй като за духа няма разстояния, тъй като духът е извън трите измерения. Точно така е и с докосванията на Далечните Светове – до тях можеш да се докоснеш в духа, ако устремиш мисълта към тях. Устремът води към целта, както ви доведе до Мен. Устремът прокаква канали във веществото на Невидимия Свят и приближава съзнанието към обекта, към който е насочена мисълта. Затова Казвам: всичко е достижимо, тъй като за мисълта не съществуват прегради. Беше Казано: дерзайте с мисъл. Мисълта ще доведе до поставената цел. Мечтата е мисъл, имаща крила. Има и безкрили мисли, които са тежки, тъмни и висящи като оловни облаци над съзнанието, потискайки го. Има различни мисли. Но към целта носят само крилатите мисли.

1962 г. 498. (7 ноември). Победа. Върху Нашия Щит е написана думата „Победа”. Щитът на Светлината ще покрие победно делата, творими в името на Новия Свят. Той не се строи лесно, но все пак строителството върви успешно и здраво. Срещу Нас има толкова сили на заминаващия си стар свят. Но те са безсилни срещу Нас, макар и да са събрали немалко сили. „Победата” е върху Нашия Щит. Казвам: техните замисли са за нищо. Те строят върху пясък. Който върви срещу Нас няма да удържи победа. Гледайте спокойно напред и следете за това как ще бъдат разрушени техните начинания едно след друго, крачка след крачка, и как Новият Свят се утвърждава здраво в просторите на планетата и ще се утвърди навсякъде. Всеки опит на стария свят да се усили ще предизвиква все нови и нови вълни на противодействие от Новия Свят, докато вълните не отмият стария свят. Машината на тъмните работи на празен ход. И е добре, че не виждат, тъй като биха безумствали още по-свирепо. Тръбете по-силно за победата, тя не е зад планини.

1962 г. 499. Да! Да! Да! Допуснати сте да съберете обилно разпръснатите от Нас мисли. Аз Умрях за този, който е мъртъв духом. Носете в сърцето си светлина на хората и ще бъдете благословени. Печатът на духа е върху Светлоносеца. Ето предназначението на Нашите хора: да светят навсякъде, да светят винаги, да светят като слънцето и това е най-краткият път до Мен – самоотверженият, суровият.

1962 г. 500. (8 ноември). Несдържаната сила не е сила. Силата не може да се натрупа, ако не се сдържа постоянно. Затова Говорим за обуздаване на себе си, защото необузdana тя се разпилява постоянно и изтича, оставяйки човека изчерпан и празен. Нужен е постоянен дозор над изразходването на своите сили, докато сдържаността не стане привичка за изразяване активността на цялото същество. Несдържаното изразходване на психическата енергия е недопустимо, тъй като безусловно причинява ущърб, нарушавайки хармоничното състояние на микрокосмоса. Контролът над психическата енергия е необходим, тъй като той довежда до овладяване на своите огньове. Добре е, когато всяко движение в проводниците, всяка мисъл, дума и чувство са под незаспиващ контрол. Достатъчно е да се наблюдава поведението на хората за да се види, че разпуснатостта на психическата енергия е свойство на слабостта и нищожеството. С всяка несдържаност на чувствата и емоциите предаваме себе си във властта на своите обвивки, а също и на съответстващите чувства и мисли, разлети в пространството. Ако с радост може да се извлече от пространството радост, то с мъката – мъка, със сълзите – сълзи, с раздразнението – раздразнение, със злобата – злоба, със страха – страх, тоест с всяка несдържана и допусната емоция, мисъл и чувство може да се извлече от пространството същото чувство, емоция и мисъл, но вече усилен с неговия мегафон и

укрепена от пространственото съзвучие. Съзнанието се кооперира със съзвучните му сфери в много широка степен, даже неподозирана от хората, тъй като въздействието на пространствените енергии се отрича от тях. А между другото, къде се даят тогава всичките тези енергии, които се излъчват от човека? Те отиват в пространството, насищайки го с еманации от различно естество – от високи, до най-низши, дисхармонични и безобразни. С всяко движение в своите обвивки привеждаме себе си в съзвучие с пространствените енергии от същия порядък, усилвайки това движение, което става в един или друг проводник. Контролът е нужен, за да опазите себе си от вредните въздействия, а съдържаността – за натрупване на огнена енергия, толкова често разпилявана напразно. Само когато сребърната юзда на духа започне да бляска върху чувствата и емоциите на ученика Учителят повдига завесата. И тази съдържаност трябва да се прояви не някога и някъде, а днес, сега, прилагайки упорито този Указ на практика в живота.

1962 г. 501. Щастието е в духа. То е извън зависимостта от външното обкръжение. Разбирайки това, от пространството може да се извлече радост, призовавайки я. Радост! Радост! Радост! Ела. Космическата радост звучи високо над Земята. Трябва да се издигнеш там в духа. Екстазът – това е висша степен на радост. Той може да се изпита оставяйки земното. Когато духът витае в пространството свободен, земното не е нужно. Избирайки планета, може да се устреми към нея. Пространственото съзнание ще донесе далечната вест и радост от свободата на духа от плътта. Указ: с ритъм да се достигне невъзможното сега. Ритъмът – това е път на прогресивно нарастване на силата, вложена в първоначалния импулс. Желая успех в по-нататъшния път.

1962 г. 502. (9 ноември). Мисълта е водещо начало на еволюцията. На изучаването на мисълта може да се посвети целият живот. Малко са само институтите и другите научни учреждения – нужно е и индивидуално изследване, тъй като мисълта представлява основа на битието. Какво е мисълта? Ще бъде грешно да се счита, че тя е производно на мозъка, тъй като и развъплътените хора могат да мислят, тоест нямашите тяло и мозък. Мозъкът е оръдие на човека, физически апарат, чрез който действа мисълта, но престолът на мисълта е по-нагоре. Излизането в астрала служи като илюстрация на това как човек може да мисли и извън своето тяло, даже без да е умрял. Адептът проявява съзнателно себе си и в астралното, и в менталното тяло. Наричат менталното тяло на мисълта и това е правилно. Но съществува и огнена мисъл. Значи и в огненото тяло действа мисъл, наистина малко от по-друг порядък, отличаващ я от обикновената мисъл. За работата на обикновената мисъл при математически изчисления е нужно време, молив и хартия или сметачна машина. Всичко това не е нужно при действие на огнената мисъл. Човек просто знае мигновено това, което иска да знае. Това е вече свойство на огненото съзнание, още толкова далечно от реализирането му от масите. Само в редки случаи и при единични хора се явяват негови проблясъци като прообрази на бъдещи достижения. Областта на огнената мисъл е област на духа, освободил се от властта на обвивките над него, област на огненото съзнание, когато огненото тяло е вече оформено. Да! Да! То е материално, както е материален огънят, макар и невидимо за физическото око и независимо че принадлежи към проявите на най-тънката светлоносна материя. Всичко това, обаче съвсем не пречи за научното изучаване на проявите на мисълта. Това изучаване ще даде толкова много, че пред науката ще се отвори цяла област, цял свят на отричани понастоящем явления. Ние го Наричаме ментален свят. Той не може да бъде подминат при изучаване на Космоса. Попътно ще се наложи да се докоснете и до астралния свят и тогава Невидимият Свят, доказан явно от науката, ще влезе в съзнанието на човечеството като неотделима част и основа на видимия свят.

1962 г. 503. Даже простото приемане на Моите мисли в съзнанието е полезно. Указвам да разчитате във всичко на Мен, предоставяйки Ми да решавам окончателно и предавайки на Мен своята воля, сливайки я в съгласие с Моята Воля. Това и ще бъде предаване духа на Владиката, на твоя Баща. Когато две воли, Моята и твоята, се обединяват доброволно и свободно в една, тогава свободата на волята не се нарушава, а се постига сливане на съзнанията. Ето защо възхищението (и възходът) на духа се осъществява по формулата: “да бъде Твоята воля, Владико”. Не волята на обвивките, а волята на Висшата Триада се слива с Моята Воля и обвивките им се подчиняват, слети. Ученичеството от разстояние е много по-трудно от обичайното – блажени са невиделите, но повярвали. Знайте, знайте колкото може повече, но това знание нека да бъде целеустремено.

1962 г. 504. (10 ноември). Светлината е материална. Духът е материален. Нематериално е само нищото, тоест това, което не съществува в природата. За своята проява, на какъвто и план това да се осъществява, духът се нуждае от съответстваща степен на материята. Материални са и най-височайшите прояви на духа. И Най-Високите Духове, даже на будхическия план, са облечени с най-тънка материя. За всички нейни видове на духовния план Имаме особени наименования. Делението на дух и материя може да се приеме само в такова разбиране. Твърде много изопачавания са се образували от неправилната представа както за духа, така и за материята, както за духовния свят, така и за материалния. Не може повече да се противопоставят материята и духът, тъй като тези две явления са всичко на всичко само противоположните полюси на една вещ, неотделими един от друг като двата края на една пръчка. От единия до другия полюс преминава съединителна линия, представляваща различни градации на материята от на-плътните до най-изтънчените, невидими за земното око и неизвестни още на науката. Всички видими и Невидими светове се намират в пределите на тези два полюса и да се говори за нематериални явления е също така нелепо, както да се говори за “нищото”. И тъй, чудеса няма и никога не е имало; смърт няма и никога не е имало – има само смяна на формата, обличаща зърното на живота; и няма нищо, което да не бъде облечено от материя в една или друга степен на плътност или разреждане. Телата на Планетните Духове, даже Най-Висшите също са облечени с материя на Светлината. Също и на материалистите от стария свят трябва да се каже, че в сравнение с тяхната представа за богатство, многообразие и безпределност на проявите материалната скала в действителност е толкова по-широка и толкова превъзхожда тяхното бедно въображение, колкото Вечността превъзхожда краткия момент на настоящия час.

1962 г. 505. (М. А. Й.). Да! Да! Да! Връзките на духа са над плътните явления. Те са неразривни. Невидимите нишки са по-здрави от стомана. Те може да се усетят, за тях може да се знае и да се държите здраво за тях в духа. Търсецният ще достигне до това, до което иска да достигне. Желанието е в сърцето. Сърцето е безсмъртно. Значи пътят към любимите и близките не е забранен за никого. Значи и връзката с тях може да се държи в духа неразривна. Всичко зависи от сърцето, от неговите стремежи, от любовта и нейното постоянство и от предаността, несломима от нищо: нито от времето, нито от разлъката, нито от променливостта на външните условия, нито от суровостта на очевидните изпитания.

1962 г. 506. Лишаването в едно винаги означава придобиване в друго. Затова мъдрият се радва когато съдбата го лишава от нещо и го поставя в особено стесняващи условия. И новата придобивка, заменила лишението, няма да се забави да се прояви. Вместването на противоположностите е жизнено, а разбирането на това – практично, тъй

като указва за липсата на основание за недоволство и оплаквания, така че ще продължаваме да се учим от живота и от това, което той ни дава. Животът е най-добрият учител, но и ученикът трябва да признае това и, признал го, да се учи. Без признаването на учителя като такъв не можете да се учите.

1962 г. 507. Утвърждаването на указаните три лъча се осъществява според овладяване на собствените огньовете и в съответствие с този труден процес. Всяка победа над себе си приближава към него. Пълнотата на устрема, напрегнат и огнен, ускорява процеса. Пречи всичко отвличащо и затъмняващо целта. Блуждаенето настрани няма да облекчи задачата. Концентричната целеустременост, когато всичко се насочва от волята към фокуса на устрема и разпръснатостта на чувствата и мислите се свежда до едно, пътят на достижението става прав и най-кратък. Наистина си струва да се отдаде всичко, за да се утвърди даже един лъч. А какво можем да кажем тогава за три. Така пренасяйки ценностите в сферата на поставените пред себе си цели, ценности, които са над всичко обкръжаващо, може да се пренесе и цялото съзнание, и сърцето заедно с тях като се знае, че където е Съкровището, там е и сърцето. Ако сърцето и мислите са вложени в предметите и вещите наоколо и в проявите на земния свят, преминаващи бързо, бедното сърце ще си остане в тези предмети, явления и вещи, а не с тези и не в това, което е по-високо от всичко и което не преминава във времето. Така достигането на целта и утвърждаването на трите лъча, указани по-рано, зависи от решението на волята.

1962 г. 508. (М. А. Й.). За носещия (мълчаливото) Поръчение на Братството. Смисълът на Поръчението е да се носи Светлина на хората. Мълчаливото Поръчение, мълчаливата жертва са най-трудните, тъй като натрупаната огнена енергия изисква изход, но се изразходва пространствено и в мълчание. Така носещият своята светлина я внася в земните сфери: мълчаливо, без проповеди и обръщения, като отшелниците в скритите пещери на Хималайските планини, но намирайки се сред живота, в самата му среда, сред обикновените хора и сам бидейки външно обикновен. Необичайно трудно Поръчение. Но осъзнаването на Поръчението в духа дава сили и основа за здравата опора на третата точка на триъгълника.

1962 г. 509. (М. А. Й.). Да! Да! Главата е в небесата, а краката са върху Земята, стъпващи по Земята твърдо и по-здравно от земните жители. Да се съвместят при пълно равновесие небесното и земното, духовното и материалното е свойство на Архата. Напомням, думата “Адепт” не е далечна приказка. Прощава се всичко, ако победата увенчава изпитанието. Правилно, правилно, правилно, трикратно потвърждавам това: не аз, а търсещият трябва да дойде при мен, устремявайки се и към мен, и към Владиката. Това условие е безусловно. Знаещият няма да чака – той ще дойде и ще вземе това, което по право, по Космическо Право е негово. Винаги Отговаряме на зов, но само на зов. Дерзаенето има същата основа. Формулата “дерзай, чадо” си остава неизменна във вековете. Болката в сърцето е знак за особено напрежение на Общуването.

1962 г. 510. (12 ноември). За организъмът е трудно да издържа особеното напрежение на Общуването. Затова се изисква известно прекъсване или, във всеки случай, отслабване на нагнетяването. Именно, необходима е постепенна и продължителна асимилация на Лъча.

1962 г. 511. (М. А. Й.). Както и тогава, така и сега, така и винаги е пусто наоколо и могат да се изброят на пръстите само на едната ръка тези, които, приближили се, няма да си отидат. Да броим широко не е в Нашите привычки; какво има да се мисли за срещнатите от вас минавачи и какво да се чудите дълго – никой не се приближава за да бъде верен спътник по дългия път, с изключение на двама или трима. Освен това много

имат свой път, също водещ към целта, но чужд и далечен за вас. Няма да обсъждаме много и да нареждаме, важно е да се изясни само попътен ли е или не, близък ли е или далечен, добър ли е или лош. Дарът да познавате човеците ви е даден. Дава малко радост, но отделя негодните. Вие трябва да познавате човешката природа за в бъдеще, за да не грешите повече и да умеете да виждате зад външната маска лика на истинската същност, прикрита от маската. Затова са и толкова сурови уроците и е такава голяма цената или плащането за опита. Няма да се пазарим за цената, тъй като опитът е безценен. Без познаването на човека степента на Архата е недостижима. Може да се откажем от миналото само заради бъдещето. Свобода (на духа) ще има чрез любовта и чрез степента на еволюцията (очевидно, чрез следващата степен. – *Б.Н.Абрамов*).

1962 г. 512. (13 ноември). Мъдростта на Водещия се заключава в това, че Той се Стреми хармонично и всестранно да развие всички качества на духа. Затова и животът е толкова своеобразен и необикновен, и има толкова промени в него и толкова най-различни хора и условия. Едностранното развитие с преобладаването на някои единични способности или качества, даже необикновени, няма да доведе до целта, тъй като всички страни на духа трябва да засияят, всяка със своя цвят; специализацията и едностранчивостта не са Наши пътища. За един живот трябва да се преживеят много животи. Трябва да се погаси задължеността от стария и да се научите на много. И често Водещият е в затруднено положение как да даде възможно повече без да обременява твърде много и без да урони силите. Воденият не може да отчете всичко, тъй като много не вижда и не знае – по-добре е да се разчита на Водещия. Той ще Доведе и ще Съхрани силите, разпределяйки ги правилно. Пътят е дълъг, трябва много сили, затова силите не трябва да се разхищават, особено преди края. Събраният Агни е още по-нужен в Надземния, отколкото в земния свят. Там той е двигател, даващ на духа свобода за придвижване и полети. Без Агни в извънплътния свят няма да полетиш. Там има много неподвижни истукани, много едва пълзящи по низините, много лишени от крила. Въпросът за придвижването в Тънкия Свят има много голямо значение. Неговото решение зависи от наличието на Агни, събран и натрупан на Земята. Тук идват и изразходвали го, и натрупали го. В него е животът и всички възможности за проява на духа. Много зависи от характера, структурата и природата на натрупания Агни. Могат да се натрупат и кристали от черни огньове. Микрокосмосът на човека е сложен. Да съберете е още малко, трябва и да се овладеят своите натрупвания и да се управляват своите огньове. Иначе те ще владеят човека и ще направляват неговия живот. По такъв начин поставената задача е двойна: и натрупване, и овладяване. Без натрупване няма какво да се владее, без овладяване човек отдава себе си в робство на това, на което трябва да бъде владика. Тази двойна задача може да се реши успешно уповавайки се на Мъдростта на Учителя.

1962 г. 513. (М. А. Й.). Беше Казано: вие сте богове. По-нататък: Аз Съм в Отца и Отец е в Мен. Не тук и не там, и не някъде в някое място, а в човека се съдържа това, което хората наричат Бог. И Бог, и Божието Царство са вътре в човека. Бог е в човека, не на далечна звезда и човек проявява в себе си Неговите божествени свойства. Той може да постига тяхната сила и степен безпределно и сам да стане изразител на свойствата, приписани от него на Бога, когато той поради своето невежество си представя във вид на някакво същество извън себе си, някъде в пространството. Всички качества на Божеството: всезнание, всемогъщество, вездесъщност, всеведение и така нататък той може, развивайки ги безпределно, да утвърждава в себе си безпределно и да проявява със себе си Лика на Бога, който е в него и освен който други богове няма. Тъй като човекът е бог, непознал още Тайната на своята същност. Но Казалият на хората „вие сте богове“ е Познал и

запечатвайки това със своя живот е Указал пътя, водещ в живота. Всеки има Бога в себе си и всеки Му служи по-своему: кой поради мъдрост, а кой поради невежество и неразумност. Затова има толкова богове и толкова невежество, и затова хората са толкова далече още от постигането на всезнание, всемогъщество, вездесъщност и всички други качества на духа, скрити в човека и приписвани от него на някакъв си антропоморфен бог или отричани изобщо. Формулата „вие сте богове“ представлява основата, съдържаща в себе си същността и смисъла на еволюцията на човека по пътя на безкрайното негово странстване от звезда на звезда, по пътя на безпределното усъвършенстване и развиване на скритите в него качества на неговия дух.

1962 г. 514. Владиката поставя на ръба на бездната не за да хвърли в нея.

1962 г. 515. (14 ноември). Човек постига вътре в себе си своята последна Тайна на единството с Отца и със света, който е наоколо, последната Тайна на своето висше „Аз“. Ако не се родите отново няма да влезете в царството на Светлината. Майката на Света, сливането с Ней също е Тайна. Това е Тайната на Началата.

1962 г. 516. Потокът на Космическата Мисъл няма край. Постъпва в постижимо изражение. Земната представа за пространство, време и разстояние е илюзия на Майя. За духа те не съществуват. Има пространство, но ги няма земните разстояния и земните ограничения. Техните граници са преминати. Формата е във своето последно (тоест текущо) възплъщение или с формите на другите свои възплъщения, а духът, приел ги и стоящ зад тях, не променя своята форма, тъй като я няма, тъй като е без форма (или извън формата) и принадлежи към света без форми. Светлината съществува, но Светлината няма форма, освен под формата на лъчи и фокусът на излъчване на Светлина, какъвто се явява духът, отхвърлил формата. Духът вече няма форма. Това е неизразимо с думи на човешките езици. Тайна на Тайните.

1962 г. 517. Вече Казах, че няма „тук“ или „там“, „вчера“ и „днес“ – всичко е сега и тук, и всичко е пространство на Светлината. Научи ме на Висшата Мъдрост в пространството на Светлината, Владико. Във Висшето Съзнание се обединяват двата полюса на Единната Вещ: полюсът на Светлината или полюсът на духа и полюсът на материята, сливайки се в едно.

1962 г. 518. Признанието е нужно за света. Ще признаят после, когато няма да я има формата, чрез която на света е дадена Светлината. Когато обвивката е изпълнила своето земно предназначение, своята мисия, духът се освобождава от нея, за да приеме ново Поръчение. Архатът не е привързан към своите обвивки и към нищо, което е вън, тъй като не счита нищо за свое, даже тялото, бидейки в същото време негов и на другите обвивки владика. Архатът утвърждава своята власт над всяка форма, обвивка или проводник, в които временно е облечен неговият дух. Всички те са временни, но духът е вечен и затова той е владика и господар на всички тях. Не се поддавайте на своеволието на обвивките – духът е владика над тях. Те са само оръдие на духа. Вашият дух е огън, прикованият Прометей.

1962 г. 519. Най-добрите условия за възхода на духа са самотата и изолираността от хората. Така лишението се превръща в придобиване и награда или компенсация за лишението. Законът за равновесието.

1962 г. 520. Бог няма, но има Йерархия на Знанието, Духове на Светлината, стоящи върху Стълбата на Живота, които хората са почитали за (като) богове. А какво да се каже за Планетните Духове, за Творците на звездните системи и светове, за Майката на Света, за Началото на Началата. Стълбата на Йерархията на Светлината е безпределна и даже Най-Височайшите Духове не могат да кажат, че са Заставали пред Началото на

Началата. Затова трябва да се разбере, че без Бога няма път. Не е Наша вината, ако разбирането на противоположностите не се вмести в съзнанието. За Архата е достъпно биполярното мислене. Йерархичният бинер е най-трудният за постигане.

1962 г. 521. (15 ноември). Всички действия на човека са или разхищаващи огъня или негови събирачи. Физическият и всеки друг труд, изразходващ енергия или я разхищава, или я натрупва. Певецът или ораторът, изчерпал своя глас или своята психическа енергия, я разхищава, докато в същото време същият певец или оратор, изразходвайки я под контрол не само не я разхищава, но даже я усилва, независимо от изразходването. Думите под контрол, произнасяни със сурова съдържаност, усилват притока на Агни, но същите думи, несдържани и неконтролирани, без юздата на волята върху всяка, опустошават съкровищницата. Този контрол трябва да бъде постоянен, тъй като когато няма юзда върху чувствата, енергията изтича като вода в пробит съд. Това се отнася и за движенията, и дори за физическата работа. Ръката на съдържаността върху всички прояви на човека ще помогне да се натрупва Агни, докато в същото време несдържаността го опустошава. В храната, в пиетието, в големите и малки постъпки – във всичко е нужна тази съдържаност на речта, емоциите и чувствата. Това е най-сигурният и най-краткият път за събиране на огнена сила.

1962 г. 522. (М. А. Й.). Чувствата и емоциите раждат прилив на психическа енергия, когато съзнанието се съсредоточава върху тях с цел да усили. Приливът на преданост, устременост или любов сякаш събира във фокус есенцията на чувствата, пораждайки огньове. Такова действие може да се оприличи на поливането на градината. Градината се полива всекидневно, с изключение на дъждовно време, на благодатен порой. Казваме това за прилагане.

1962 г. 523. (16 ноември). Ако се извършва недостойно действие, то в него вземат участие всичките три обвивки – и духът се плъзга надолу. При повторност в пространството се прокарва коловоз и когато тялото е отхвърлено, човек вече автоматично се устремява по този коловоз. Там борбата, вследствие на особените условия, е неимоверно трудна. Трябва тук да победиш себе си, иначе край.

1962 г. 524. (17 ноември). От време на време астралът, неподчинен напълно, ще надига глава. Това е неизбежно и с това не може да не се съобразяват. Но какво да се прави тогава? Да се върви към своята цел, без нарушаване ритъма на крачката. Малко ли неща могат да се случат по пътя, далечен и труден. Но целта остава все същата и трябва да се достигне до целта, каквито и чудовища да заплашват. Не е просто те да бъдат победени, тъй като отсечените глави израстват. Затова на всички вървящи по пътеката на живота се налага да се борят и да преодоляват себе си. И ако всички отстъпваха пред всяко препятствие, пътят би бил невъзможен. Работата не е в това да не паднете, а в това да станете веднага, ако това се е случило и да продължите движението.

1962 г. 525. (Гуру). Ако всички бяха съвършени, то за какво тогава е всичко: и тялото, и животът, и борбата? И Учението на Живота, и Учителят? Но даже разбойниците са преуспявали и несъвършенството не е престъпление и не е преграда. Трябва единствено само да се върви, независимо от всичко.

1962 г. 526. (18 ноември). Светът на мисълта е тази сфера, където всичко се осъществява чрез мисълта и всичко представлява изражение на мисълта. Това е свят, където е възможно и изпълнимо всичко, което е възможно за мисълта. Всичко, което иска волята и което е неосъществимо на Земята, е достижимо в света на мисълта. Там могат да се строят въздушни замъци, далечни от действителността и да се потъва в розови мечти, а може да се създават такива образи на мисълта, чрез които да се задвижват човешките

действия на Земята. В човека всяко действие е обусловено от мисълта, обусловени от мисълта са и действията на цялото човечество. Ако резервоарът на общосветовната мисъл се насища с идеи, приложими в живота, идеи от съзидателен и мирен порядък, то хората ще възприемат известна част от тези мисли, както сега възприемат новите идеи на мирното съществуване, освобождаването от средновековната власт на църквата и много друго. Тъй като даже успехите на авиацията и стратосферните и космическите полети са резултат от работата и въздействието на общосветовната мисъл. Трябва само да се мисли в свръхлични рамки, тъй като личните рамки не позволяват на съзнанието да излезе в общопланетния простор. А в този простор може да се работи и може да се твори с мисъл за благо на цялото човечество. Възможно е да излезете от собственото яйце на своята аура и да влезете в устойчив контакт със световната аура. Ние ще Помогнем в този процес на освобождаване от тъмницата на своята личност, ще Помогнем да излезете в пространството и ще Помогнем да работите в него вече съзнателно за изграждане на по-добро бъдеще. Може много да бъде направено там, много съзнания да се докоснат, много може да се каже и да се поясни и да се вложи в съзнанието на хората. Резервоарът на общосветовната мисъл е общ за всички хора. Съзнанията на всички жители на планетата влизат в съприкосновение с него в различна степен. Чрез него с мисъл може да се достигне до всички. Опитът на тази нощ показва, че мислите, предшестващи заспиването и насочени към благо на цялото човечество, имаха реални следствия в съня и доведоха тънкото съзнание до съприкосновение с масата хора, имащи отношение към световните събития. Така беше чуто посланието на К., в което отсъстваше главното и необходимото за победа на съзидателните сили. И трябваше там, в съня, да кажеш своето огнено слово за мир. Но земните откъслеци и земната логика, останала от бодърстващото състояние, попречиха, тъй като не освободена от земните връзки и ограничения мисълта тръгна по утъпканото русло. А би могло да се каже много и да се внесе своя принос в световното преуспяване. Трябва тази работа да стане системна, трябва тънкото съзнание отчетливо, твърдо и определено да знае какво и как трябва да прави, че то е по-силно, тъй като е съзнателно на Тънкия План, по-силно от множеството от тези, които не знаят. Възможно е да навлезеш в тази област на пространствена дейност и да станеш там безстрашен, пламенен и мощен борец за мир и общопланетно преуспяване на всички народи на Земята. Много може да се направи там ако се разбере, че животът се твори от мисълта и ако намериш в себе си сили да влезеш в сферата на свръхличния живот. Там с Нашата Помощ е осъществимо и възможно всичко, всичко, което е в съгласие с Великия План за Еволюцията на Живота. Лодката се управлява с кормилото. Така също и лодката на съзнанието може чрез волята да се насочи натам, където трябва и да се даде съответното поръчение да се наситят с нужните мисли много съзнания. Там може да се обърнете към тях, но съзнавайки своята сила и разчитайки на Тези, Които стоят на Велика планетна Стража. Не от себе си да говориш, а от Нас и с Нашата сила. Много може да се направи там, ако се отдалечиш от себе си и поемеш върху своите плещи Нашата Задача.

1962 г. 527. (19 ноември). Мисълта расте. Хвърляме в съзнанието зърна на пространствена мисъл знаейки, че някога и някъде ще дадат плод. Нито една мисъл, приета и утвърдена, не пропада напразно. Ако те са неизпълними в дадения момент, това не променя нищо, тъй като пътят е дълъг и световите, по които той преминава, са различни и това различие може да даде и дава възможност за приложение на мислите, неприложими в настоящия момент. Пребиваващият в живота грижливо събира всяка искрица от мислите, изпращани му отгоре.

1962 г. 528. (21 ноември). Да разрушите своята вяра означава да се лишите от Светлина. Толкова години се е укрепвала тя и толкова знаци са дадени за Нашата Близост, че би било безумие да се поддадете на внушенията на тъмнината, зорко следяща за всяка възможност да се отрови съзнанието със съмнения, колебания или отстъпление пред неизживените още в себе си слабости. Много капани стоят покрай единствената пътека на живота и всеки с отчитане на всички слаби струни на вървящия към Светлината. Хитростите на тъмните йерофанти, ловуващи за Нашите ученици, са изискани. Изпратени са най-силните и най-изкусните по въпросите на на съблазняването и внушенията. На свободната воля е предоставено правото да решава какво иска и да избира: правият път или задънените улички на тъмнината. В тези тежки дни няма да загубим зоркост, тъй като наоколо е тъмно.

1962 г. 529. (М. А. Й.). Дерзай, дерзай независимо от всичко, въпреки шепота на тъмнината, пред задънената стена на обкръжилия мрак, дерзай!

1962 г. 530. Аз Говоря през цялото време: излез от кръга на малката личност.

1962 г. 531. Грижи, грижи, грижи. Колко имаше и колко ще има, и има. И всички те завършват с грижата да се освободиш от всичките, последната грижа на последния час на тази Земя. Всичките, съществували по-рано, са забравени и са заменени с нови и те са безброй. А в същото време при обикновените хора всички те са напълно крайни. Свърхличните грижи, световните и космически грижи не свършват със завършването на земното въплъщение. Те продължават по-нататък, продължават в бъдещето, простирайки нишката на живота извън пределите на едното съществуване. Кой от тях ще предпочетем и за кои ще отделим енергиите на духа? Изборът се прави на Земята и от избора се определя линията на живота. Стига само да не се затвориш в кръга на личността на даденото въплъщение, с който за нея свършва всичко, тъй като нейното време не може да се продължи. Тъй като личността е обречена на смърт и унищожение, то служителите на своята малка личност са били наричани синове на гибелта, тоест синове на смъртта, обрекли себе си на смърт поради това, че личността е затворена в кривата на късия срок. По това тя се различава от безсмъртната Триада на Индивидуалността и в това е решението на въпроса за непрекъснатостта на съзнанието след освобождаването на духа от тялото.

1962 г. 532. (М. А. Й.). В тези минути на сливане в духа забрави за земното. Земното е за Земята. Твоят дом, твоята родина на духа, всичко твое е в Нас и с Нас. А там всички са чужди. Твориш с мисъл Нашата Близост, влизайки с мисъл в Нашите Сфери, с мисълта и със сърцето. Енергията на сърцето е енергия на огнената мисъл. Действайки с Името на Владиката и от Негово Име носиш мощта на изпълнението на огнената мисъл върху острието на меча на духа. Всички действат от себе си и за себе си, за нещо земно, установено от хората. Но ти действаш с Владиката, с Неговата сила в Надземния Свят. Такова действие преодолява всичко вървящо срещу, всяко съпротивление. Там Името на Владиката е ключът от тайните врати на щастиято. Много покои и много врати има в обителта на знанието.

1962 г. 533. (22 ноември). Приятелю, Предлагам да се съсредоточи вниманието върху определени задачи, решавайки последователно всяка. Първата е за какви мисли се носи отговорност; втората – за причинната верига на мислите; третата – периодичността на завръщането им в съзнанието; четвъртата – връзката с влиянието на звездите; петата – мисленото творчество; шестата – мисълта на мозъка и на сърцето; седмата – взаимодействието на мислите, внушението и мислените пратки. Мисълта е жива същност, притежаваща свое битие в пространството. Мозъкът е апарат на мисълта, необходим в

земното тяло. Може да се мисли и извън тялото и извън мозъка. При отделянето в астрала мисълта продължава да функционира без посредничеството на мозъка. Развъплътените придобиват особена сила за мислено творчество именно след освобождаването от тялото. Мисълта се поражда от съзнанието самостоятелно. Мисълта може да проникне в съзнанието и отстрани. Проникването се осъществява само по съзвучие. Мислите, нямащи нищо в даденото съзнание, не могат да проникнат в него и не могат да предизвикат съзвучие, тъй като няма с какво да съзвучат. Чужда мисъл може да се внедри в съзнанието чрез внушение, потискайки волята на субекта, но даже и такава мисъл, нямаща корени в съзвучието, няма да бъде устойчива. Духът носи отговорност за самопородените мисли и за мислите, проникващи по съзвучие и поддържани от съзнанието, отглеждани и подхранвани от неговите възжеления и страсти, склонности и тенденции. Веригата на причинностите, веригата с непрекъсната продължителност се отнася също и към областта на съществуване на мислите. Циклите на звездните въздействия, създавайки една или друга настройка на целия организъм и на съзнанието, способстват за утвърждаването или изгонването на мислите от известен порядък. И подемите и паденията на съзнанието се съпровождат от потоци от мисли, съответстващи на тоналността на звездните влияния. Решаващ фактор тук се явява волята. Волята направлява течението на мислите, допускайки едни и изгонвайки други. Отсъствието на воля поставя съзнанието под заплахата от обсебване и подчиняване на потока от чужди мисли. Царството на своите мисли, собствения мислен свят се охранява от волята. Каквито и да са съзвучията от мисли, волята винаги може или да ги утвърди, или да ги пресече. Мисълта, попадаща в съзнанието отвън по съзвучие, при бдителен контрол на волята може лесно да бъде изхвърлена от него в момента на проникването. Но загнездила се и оформила се в съгласие с вкусовете и стремежите или желанията на приелото я съзнание, тя вече не се поддава така лесно на изгонване и е необходима борба. Мислите от определен порядък могат изцяло да преодолеят волята и овладеят съзнанието, ако навреме не се оградите от тях. Самозараждането на негодни мисли е по-лесно да не се допусне в самото начало. А проникването на негодните мисли, имащи в човека елементи на съзвучие, се пресича в самия момент на проникване. Но съзнанието трябва планомерно и систематично да се очиства от тези нежелателни елементи, тъй като те представляват магнити за привличане на пространствени мисли от същия порядък. Очистването на съзнанието от негодните натрупвания е необходимо ако неговият притежател иска да се огради за в бъдеще от възможността за въздействие на пространствени мисли от подобен род. Породената мисъл, привичната мисъл, мисълта, отгледана от съзнанието, рано или късно се възвръща в „своя кръг”, тоест при своя породител, за да бъде или гостоприемно приета, утвърдена и усилена отново, или обратно, отхвърлена от израсналото съзнание, ако мисълта не е добра и не съответства вече на по-високото стъпало, достигнато от духа. Тези периодични и неотклонни завръщания на веригите от минали мисли служат като изпит на съзнанието за височината на неговия възход. Ако предишните негодни мисли се приемат с разтворени обятия, значи придвижването не е осъществено, значи съзнанието тъпче на място или върви назад. Ако пък мисълта се отхвърля като вече нямаща нищо в съзнанието, значи е достигнато ново, по-висше стъпало. Паметта не е в мозъка, а по-надълбоко. При повреждане на мозъка паметта сякаш се разгръща. Натрупаните мисли се съхраняват извън мозъка. Всяка породена мисъл не прекъсва своята връзка с породителя дотогава, докато нейната енергия не се изчерпи изцяло върху породилото я съзнание. Негодната мисъл може да се погаси само по пътя на неутрализацията на нейната енергия в съзнанието. Иначе рано или късно, все пак тя ще се върне и ще предяви своята сметка. Съзнанието,

изживяло в себе си импулса, затворен в нея, я неутрализира лесно, но неизживялото отново попада под нейното въздействие и ще попада отново и отново, докато не изчерпи напълно върху себе си нейния заряд. Усилвайки и утвърждавайки негодната мисъл човек отдалечава своето освобождение от нея. Освобождение от негодните мисли! Трябва да се помисли за това, тъй като мисълта е верен спътник, който ще чака пред Прага.

1962 г. 534. (М. А. Й.). Ще укрепваме нашата надземна връзка. Тя се осъществява с помощта на мисълта, която е отвъд и над плътния свят. Свързани сме с мисълта. Мостът на мислите е каналът, който ни свързва. Приемайки мислите, изпращани на Мен, предавам своите, съзвучни на изпращащото съзнание. Законът за съзвучието управлява света. Той също ни свързва. Настройвайки себе си на съзвучна вълна, влизаме в контакт един с друг. Но Законът остава неизменен: трябва да се издигнеш до Нас. Колко често забравят за това и, забравяйки, очакват Нашата вест, докато в същото време всичко зависи от чакащите. Във формулата „дерзай, чедо“ е ключът към сливането и обединяването на съзнанията с тези, които са преминали зад границата на смъртта, каквато няма. Смърт няма, но границата съществува и тя може да се премине само със съзнателен устрем към преминалите, но на по-високо ниво, тоест съответстващо на съзнанието на преминалите. Ето защо се указва очистване на съзнанието и устремяване към Най-Висшето. Съзвучието с Красотата във всичките ѝ форми приближава към Нас. Трябва добре да се помисли с какво съзвучието и как. Ако Ние Сме винаги с вас и ви Държим до сърцето, то изцяло от вас зависи да бъдете с Нас постоянно. Затова Казвам: устремете се. Законите за съзвучието се разпространяват върху живите и заминалите, върху далечните и близките и върху цялата Йерархия на Светлината.

1962 г. 535. (23 ноември). Бъдете предпазливи в изразяването на своите мисли. Притежават особена сила. Особеното съчетание на лъчите ще позволи също много. Развитието на съвременната наука и техника потвърждават древното изречение, че на човека е дадена власт над всяка плът, тоест над материята, енергията и органичния живот и че предели на тази власт или за овладяване силите на природата няма. Водеща сила в този процес на овладяване се явява мисълта. Затова изучаването на нейните закони може да се счита за най-насыщен въпрос на човешкото съществуване. Но от мисълта като такава се интересуват малко. Прилагат нейната сила широко и разнообразно, но правят това автоматично, без да си дават сметка за значението на този фактор на живота. Неотменима част на човешката мисъл представлява нейната форма. Оформянето на мисълта в думи и образи е необходимо междинно стъпало в хода на нейното осъществяване. Мисълта се осъществява по принципа „с ръката и крака човешки“. Това е нейният път, достъпен за обикновеното разбиране. Но има и друг, изплъзващ се от наблюдението и въпреки това донасящ своето неизменно следствие – това е пътят на невидимата мисъл, изискващ време и съзвучни за нейните прояви условия. Може да се счита, че ясно и отчетливо оформената мисъл рано или късно трябва да се осъществи, тоест да се облече в плът, тоест да даде своя плод в плътния свят. Това е закон. Няма нищо тайно, което да не стане явно. Това положение в известен аспект се отнася именно до проявяване действието на мисълта. То има и други аспекти, но мисълта се стреми към проява във външни форми също така неизменно, както растението към слънцето. Всяка мислена форма, съединяваща веществото на мислената материя в определен образ, е заредена с тази съединяваща материята сила, която вибрира в нея. Именно била е необходима някаква енергия в определено количество, за да се създаде от материята на мисълта такъв образ. Той ще съществува докато не се изразходва съдържащата се в него енергия. Тази енергия може да се излее само в действие на материалния план. Затова може да се каже, че всяка оформена

мисъл се стреми да се въплъти в плътни форми и да се прояви в действие. Това е лесно и просто да се провери върху човешкия микрокосмос, всички действия на който се предшества от съответстващи мисли. Но сферата на действие на мисълта не се ограничава със съзнателните действия на човека. Тъй като даже и световите са били заченати с мисъл. Тъй като мисълта, явявайки се енергия на пространството, е свързана с материята също така здраво, както е неотделима последната от енергията в нейното обичайно разбиране. В Законите на Природата е проявена разумност. Питагор е утвърждавал, че светът е създаден от мярката и числото. Световната разумност, неотделима от материята и нейните Закони, е тясно свързана със Световната Мисъл. Мисълта не може да се ограничава само до дейността на мозъка. Красотата и пропорцията на розата, нейният аромат и цвят са се родили без участието на човека и в основата на това творчество е заложена мисъл. И тъй, разбирането за мисълта е широко. Пространството е наситено с мисъл. Наред с порожданията на човешката мисъл над света се носи Висшата Мисъл. Откъде черпят поетът и композиторът своите образи и симфонии? Магнетизмът и съзвучието са основи на проявената мислена енергия. Механичните енергии и обичайните енергии са различни от действието на мисълта. Енергиите се движат с определена скорост – да кажем енергията на светлината, на звука или радиовълните. Но каква е скоростта на разпространение на мислите или мисълта, изпратена от едно съзнание към друго? Съществуват ли прегради за мисълта и каква е тяхната природа? Защо от две съзнания едното е непроницаемо за мислите, а другото – отворено, едното е подложено на обсебване, другото е защитено? Защо има толкова неосъществени мечти? Защо мисълта на едни се въплътява в дела, а на други увисва безсилно в пространството? Мисълта изисква изучаване и строг научен подход. Мисълта е основа на битието.

1962 г. 536. (М. А. Й.). Да се порадваме на новите възможности, дадени всекидневно. Само да не ги изпуснем, нека грижата да бъде за това. Новото, новото навлиза в живота на света. На новото е съдено да се сбъдне. Погледнете навлизането на новото във всички области на живота по цялото пространство на планетата. Бъдещето се кове осезаемо за острия поглед. В него ще намерите радост и гаранция за това, че заповяданата приказка се осъществява неизменно.

1962 г. 537. (24 ноември). Природата е универсалният символ, тъй като под всяка външна форма на обкръжаващия ни свят е скрита нейната същност, нейното вътрешно съдържание. Феноменът се явява символ на нумена. Цялата дейност на човека в крайна сметка се посвещава на разкриването на нумените или символизма на природата. Един от най-сложните символи на природата е самият човек. Човечеството много векове се блъска над разкриването на този проблем. Сфинксът е също символ на човека, но в по-опростена форма, от самия човек. В него е въплътено миналото и бъдещето на човека, в неговата същност се съдържа цялата еволюция. Животното, човекът и богочовекът, имащ крила, миналото, настоящето, бъдещето. Можете да си представите немите раси и милионите години, необходими за развитието на речта, за да се разбере процесът на развитие на вътрешната същност на човека и на основата на миналото по веригата на безкрайната причинност, протегната в безпределността, да се види крилатият дух, облечен в човешка форма. Миналото трябва да се изучава заради бъдещето, за да се разбере течението на великия поток на еволюцията на битието, тъй като бъдещето се определя от миналото. Течението на еволюцията не може да бъде спряно, тъй като това е космически процес, но е напълно възможно да си представите бъдещето, сияещо с всички възможности на духа, тъй като едновременно или в отделни разпокъсани феномени през миналите векове на хората са били показвани и се показват и сега всички тези свойства на

бъдещия човек, които сега са скрити в него. На страниците на великите произведения на писатели и поети, в историческите записи, върху платната на художниците, в сказанията и легендите, върху прашните страници на свещените писания на различните народи, в най-редки книги, върху свитъците на папирусите са запечатани удивителните свойства на човешкия дух в различни времена и епохи, проявени в отделни хора. Ако се вземат и се съединят всичките заедно и се внедрят в един човек, то ще имаме пред себе си това, което трябва да стане и ще стане човекът на бъдещето. Едни хора са проявявали ясновиждане, други ясночуване, яснообоняние и ясноосезание, четели са мисли, разбира ли са без изучаване и подготовка чужди езици, проглеждали са в бъдещето, излизали са в тънко тяло, лекували са с ръце и мисъл, издигали са се във въздуха, ходели са по огън, възкресявали са и са убивали с мисъл хора, изпращали са бедствия и болести, отстранявали са земетресения, отклонявали са буреносни облаци, укротявали са стихии, пренасяли са своята болка върху другите и от другите върху себе си, предавали са предмети по въздуха, предизвиквали са невидими сили, омагьосвали са змии и са давали безкраен брой най-разнообразни свидетелства за способностите и възможностите на човешкия дух или на тези сили, които се съдържат в човека. Не трябва невежо да се отхвърлят множеството от тези свидетелства, тъй като, даже бидейки разпръснати навсякъде, те разкриват според силите си великия символ на това, което е скрито под външната форма на човека и което някога ще бъде съсредоточено и проявено в бъдещето на човека вече не поотделно, а в сияещия огнен синтез на всички качества на неговия дух. Човекът се явява най-великият символ на Космоса.

1962 г. 538. (М. А. Й.). Докато пламъкът на борбеността на духа гори в сърцето, нищо не е страшно, никакви опити на тъмните сили да погасят този огън. Да се изправиш духом срещу тъмните значи да утвърдиш своята сила и несломимост на духа, значи да утвърждаваш своята победа над тъмнината. Тъй като е много важно да се разбере, че зад всички съблазни, изкушения и затъмнения се крие тъмнината и тъмните от всички степени. Обаче дори само разобличаването им вече означава победа, тъй като разкрити те незабавно отстъпват. Борба и победа е огненият лозунг на вървящите към Владиката.

1962 г. 539. Множеството духове, стоящи на стража на Светлината, охраняват планетата. Трябва да се влезе в съприкосновение с тях, призовавайки ги към себе си. „Духове на планетната стража, призовавам ви да ме охранявате от въздействията на тъмните служители. С Името на Владиката ви призовавам”. Нашите воители са многочислени. Фокусът на предаване и фокусът на приемане си взаимодействат.

1962 г. 540. Поредната задача е да се надене планетния психически намордник на привържениците на силите на разрушението (на тъмнината).

1962 г. 541. (25 ноември). Когато вълната достигне своето пределно напрежение или ръст, тя се сменя с нова, след като е преминала спадането. Редуването на вълните е явление от космичен порядък, тоест на закона. Вълната не може да се издигне по-високо от своя предел и не може да не се замени при спада. По време вълните могат да бъдат с различна дължина. Подемът и падението на расите може да продължи стотици векове, на подрасите – по-кратко. Манвантара и пралайя са също вълни, но с много голяма продължителност. Денят се сменя с нощ, бурята – със затишие, мъката – с радост, тежката полоса на живота – с лека и светла. Законът на редуване на явленията е универсален. Затова по степента на напрегнатост на проявата на единия полюс може да се съди за неговата антитеза. Законът за равновесието или за компенсацията в живота на човека регулира едната страна на живота с нейната противоположност. Оттук търпението и знанието на това, че смяната на условията и обстоятелствата се обуславя от неизбежността

на закона. Мъдрият се радва на непосилните натоварвания, знаейки че след тях върви верига от явления от противоположен порядък. Процесът може да се ускори и да се облекчи с разбиране на закона. Устойчивостта се ражда от знанието. Като се знае течението на кармата, може спокойно да се наблюдава мяркането на различните условия, без съзнанието да се привързва към нито едно.

1962 г. 542. (М. А. Й.). Можеш да се надяваш, да вярваш и да чакаш, но съпровождайки очакването с дело. Бездейните очакване и надежди са безплодни, тъй като не пораждаат енергия на духа, толкова нужна за живота във всички светове. Трудът във всички видове, творческият и напрегнатият труд, съзидателният труд има своя невидим аспект, който се явява негова непреходна и неотменима същност, тъй като внася елементи на безсмъртие в микрокосмоса на човека. Тази същност е огънят. Същността на творческия труд е неговата огнена основа. Само в напрегнатия труд неговите огънове кристализират в огнени кристали, натрупвани в Чашата. Затова огненият творчески труд се утвърждава като основа за преуспяване на духа. В труда човекът придобива своето право на безсмъртие на духа, на непрекъснатост на съзнанието, която може да бъде запалена само с огън.

1962 г. 543. (26 ноември). Отсъствието на осъждане е признак на разширено съзнание, излязло от кръга на личността. Осъжда личността, недружелюбна е личността, завижда личността. Защо на него, а не на мен – нашепва тъмнината на личността. Считаме хората, ограбили самите себе си, лишили самите себе си от Светлина, за служители на личността. Всяко потапяне в осъждането лишава от Светлина, лишава да се види братя в другия човек. Осъждането може да се нарече завързване на духа, или гири върху краката, или бодили в аурата, или нож, нанасящ невидима рана. Вредата от осъждането е огромна и за себе си, и за другите. Осъждането привързва съзнанието на осъждащия към осъждания с невидима верига, която няма да го освободи докато не бъде погасена вредата, нанесена от него. Тези вериги на доброволните осъдителни са особено тежки в Тънкия Свят, повличащи ги като магнит към техните жертви. Осъдителят страда повече от осъдения, тъй като действа явно в тъмнина срещу често невинна жертва. И тогава веригите на осъждането са особено тежки. Да се познава човекът без маска, да се познава оголената негова същност и да не се осъжда ще бъде степен на Архата.

1962 г. 544. И Ние Принасяме своите Камъни за построяването на Новия Свят. Извършва се преподреждане на идеите, замяна на негодните с приемливи. Победата е върху Нашия Щит. Търпение. Потърпете още и чакайте. Има какво да се чака. Чакайте еволюцията на света. Това е вечно очакване. Сега е време на нечувано изопачаване на действителността. Чакайте, но знаейки. Ние Сме Чакащите вечно следствията на родените от Нас и творими от Нас причини, творими вечно, нямащи в това творчество край. Приемете еволюцията на света като основа на целия живот и негова цел, като основа на битието. Това е новият аспект на преходността на текущия час, а също и на земния и Надземен живот.

1962 г. 545. Този, който е намерил своето място и своето тъгълче в Моето Сърце, той е в сферата на вечната Светлина. Аум. Аз Казвам, Аз Утвърждавам: утвърдете в Моята Светлина своята. Сърцето се слива със сърце в единен ритъм, в огнения ритъм на сливането. Чрез великото разединение на народите ще дойде великото обединение в едно семейство на цялото човечество, Пастирът на което съм Аз. Тъмни няма да има... ще си отидат. Да бъдеш с Мен – значи да придобиеш място в Моето Сърце.

1962 г. 546. (27 ноември). Съзвучието на духовете, които са в плът и на лишените от тяло се подчинява на едни и същи закони. Рамките на триизмерния свят не са

му преграда. Обединяването на съзнанията се осъществява на извънплътния план. Може да попречи състоянието на равновесие и земни заетости. Вратите към духовния свят са отворени. Но е нужна ярост на устрема и откъсване от Земята. На известно стъпало съзнанието може без особено напрежение и усилия естествено и свободно да пребивава в двата свята. Сведенборг познаваше това състояние. Познаваха го и отшелниците, които пребиваваха в непрестанна молитва. Но сега трябва да се научите да пребивавате в двата свята без да бягате от живота. За това се дава йогата на труда. Съчетаването на земния труд с надземните стремежи ще породят и условията, нужни за съзвучието. Когато видимото и невидимото заемат в съзнанието полагащото им се място, равновесието няма да бъде нарушавано. Мнозина устремявайки се са напускали Земята, тоест откъсвали са се от нея, нарушавайки Закона. Тъй като земното тяло се дава за да се живее на Земята и да се придобива опитът, даван от земния живот. Не може да се отхвърли нито земното, нито надземното. Нужно е равновесие на двете начала и тогава съзвучието е достижимо. Може би именно затова земните условия държат така здраво, за да не се откъсва духът и да не напуска Земята, когато все още не всичко е извлечено от Земята. Учителят Води мъдро, да не прибавяме към Неговата тежест своето неразбиране, но да се устремим да съчетаем в своето съзнание Небето и Земята в пълно равновесие.

1962 г. 547. Те бяха двама: единият се устремяваше в света на духа, забравил и оставил земното; другият се устремяваше към Земята, потапяйки се в нея и забравяйки за Надземното. Учителят порица и двамата.

1962 г. 548. (М. А. Й.). Свали превръзката и от очите, и от ушите, Ние чуваме и виждаме. Стремим се да помогнем в пределите на Кармата. Проявяваме себе си чрез най-близките. За Нас е по-тежко да чакаме. Куполът, увенчаващ зданието на Новия Свят, още не е издигнат.

1962 г. 549. (28 ноември). Астралният свят. Около Земята в него има много земно – колкото по-близко, толкова повече; колкото по-далеч, толкова по-малко. Има сфера на еднаквост на земното и Висшето. После, нараствайки, идва вече преобладаване на неземното, докато земното не изчезне съвсем. Заминалият от Земята носи върху себе си наслоявания, съзвучни на земните слоеве: колкото по-малко земно, толкова по-голяма е свободата и толкова по-високо може да се полети. Свързаността със земното и привързаността към земния свят пречи на крилата. Но бидейки в тяло, може да оставате свободни от свързаността с плътните условия. Свободата е в духа. Да се отдели това, което е от духа, от това, което е от плътта, е първата крачка. Самоизтезаването на плътта и всички други крайности са опит за освобождаване от свързаността с нея. Но борбата може да се води с единното начало на духа, тъй като само в духа и духом може да се освободите. Можете да бъдете в тялото, но свободни в духа; и можете да бъдете извън тялото, но свързани здраво. Работата не е в обвивките, а в състоянието на духа и очистването на съзнанието и сърцето от земните елементи. Процесът на освобождаване от земното се осъществява и трябва да се осъществява на Земята. Духът отнася със себе си в Тънкия Свят каквото остане неосвободено и неочистено, вибрирайки там в съзвучие със съответстващите слоеве на пространството и задържайки се в тези слоеве. Който иска да бъде с Мен в рая, ще бъде с Мен; който иска да бъде с някого другото, ще бъде с този, с когото иска. Вървящият към отците с тях ще пребъде; вървящият към Мен – с Мен. Устремът води в съзвучните му сфери и определя слоевете на местопребиване на духа в пространството. Това с какво и как живее човек на Земята обуславя неговото битие в Тънкия Свят. Със своите ръце, със своите стремежи през целия си живот всеки сега си създава (бъдещите) условия за своето извънплътно съществуване: с всяка мисъл, с всяка

постъпка, с всяко движение в своите обвивки. Човекът на Земята се явява именно ковач на своето надземно нещастие или щастие. Там е вече трудно да се отхвърлят земните връзки, там се налага те да се изживяват тежко. Прощаването на врага на Земята е освобождаване от враговете в Тънкия Свят. Преодоляването на изкушенията, съблазните и възжеланията тук, в плътния свят, означава победа над тях и там, където те оживяват и се устремяват към човека, търсейки в него елементи, съзвучни на природата на всяко. Древното изречение: “Не се заблуждавайте. Бог не може да бъде поруган, каквото посееш, това и ще пожънеш” се отнася преди всичко за надземното пребиваване на човека и ответната му вибрация на всеки импулс на породените от самия него и в самия него енергии през време на земния му живот. Затова овладяването на всеки импулс, идващ от обвивките и особено от астралната обвивка, трябва да бъде взет под твърд контрол. Необуздан тук, необуздан, но по-остър, той ще възникне там, където вече няма да има условия да бъде наситен и неудовлетвореният негов пламък ще расте, поглъщайки своя породител. Нека сега всеки да намери в себе си сили да победи себе си – там е трудно да се постигне победа. Човекът може всичко, което поиска, трябва само да поиска, знаейки че друг изход няма. Осъзнаването на безизходността на надземните условия, породени от неизживените язви на духа, ще даде на волята нужната сила да ги преодолее тук, на Земята. Тялото може да се преодолее, астралът може да се преодолее, може да се преодолее мисълта. На преодоляващия ще Изпратя лъчи и всички токове на пространството.

1962 г. 550. (М. А. Й.). Космическото предназначение на човека изобщо не се разбира. Нима животът му е даден за да го проспи безсмислено върху земната кора в течение на няколко десетки години, за да отиде после в небитието и да изчезне? Няма нищо по-абсурдно от подобна нелепост. Човекът е предназначен да бъде сътворец на Пламенните Логоси, и в това е смисълът на неговите възплащавания на Земята. Скоро науката ще отвори вратата към Невидимия Свят, ще докаже факта на извънплътното съществуване на духа, ще получи отпечатьци от Надземния Свят и ще утвърди връзката на двата свята, и тогава пред човечеството ще се изправи въпросът защо и за какво съществува то. Учението на Живата Етика ще даде отговор на всички тези въпроси. Ще помогнат и тези записки. Всичко ще бъде дадено на хората, когато настъпи времето да се събудят. То е близко и трябва отрано да се приготви храната за духа. Ще бъде късно да се готви тогава, когато ще трябва вече да се раздава. Ето защо се дава толкова много сега. Дава се заради бъдещето, което се приближава неотвратимо. Заминаващата раса се съпротивлява упорито на огнената неизбежност. Но сроковете настъпват и всичко, което не съответства на стъпалото на еволюцията, ще слезе от сцената. Бъдещето на човечеството и на Земята дотолкова не съответства на нейното настоящо състояние, че даже е трудно да си представите как ще се възплъти то в реални форми, но то е отсъдено и осъществяването му е неизбежно. И храната ще бъде много нужна за духа. Затова ще съберем грижливо всяка трошица, всяка частица от изпращаните от горе мисли. Всичко ще влезе в употреба, тъй като разнообразието на съзнанията е огромно. Ще подберем грижливо всичко. Гладът на духа е огромен.

1962 г. 551. (29 ноември). Светът на мисълта. Той пронизва всички слоеве и всички сфери от върха до долу. Всички сфери от висшите до низшите са изпълнени със съзвучни на всяка сфера мислеформи. Земните мисли се различават по светлосянката, от пълна светлина до пълнота на тъмнината. Това е скалата на земните мисли, а също и мислите на астралния и менталния план. Навсякъде има Светлина и тъмнина. Даже в света на огъня може да има дори черен пламък. Всичко е преплетено и свързано, но между слоевете границите са непроходими. Чистият Агни възнася, черният увлича надолу.

Съществува Огнен Свят – Свят на чистия Агни. Има ментален свят на чистата мисъл. И на Земята има чисти места. Нечистите са наситени с еманациите на съзвучни им слоеве. Съответстват им съзвучни на тях мисли. Да кажем, в казиното или в Ашрама мислите са различни. Признакът на различие е по светлосянката, по наличието на Светлина или нейното отсъствие. Мислите на злобата не са от Светлината както в земния свят, така и в астралния свят. Сама по себе си психическата, тоест огнената енергия, е неутрална. И светлото, и тъмното съзнание се ползват от нея, но според степента на овладяване на огньовете. Тъмните йерофанти владеят някои огньовете. Планетните Духове – всички. И тъй, огнената енергия не е добра, нито зла, но тя може да бъде насочена както към добро, така и към зло; към съзидание и към разрушение. Доброто и злото са в направляващата воля на човека, вървяща или с еволюцията, или срещу нея. За определяне достойнството на мислите на отделните хора критерият е същият. Така Установяваме този критерий за полезността или вредността на явлението или степента на неговата светлоносимост. Това е Нашата мярка за явленията. Всеки може сам да определи своята полезност и място. Можете да си представите астралното или менталното тяло на картоиграча в момент на напрежение. Някои от тях прекрасно владеят себе си и тогава тяхната мисъл е особено източена, но тя не е от Светлината. Пригоден за еволюцията е този, който е или студен, или горещ, но безволният и безсилният охлюв е непригоден. Природата не прощава нито слабостта, нито нищожеството. Но дори и разбойници са преуспявали.

1962 г. 552. (М. А. Й.). Усещането е правилно: приливът на нови енергии се усили. Тяхната сила ще нараства. Тялото се радва на такова действие. Продължителната асимилация на организма способства за тяхното безболезнено и радостно усвояване. Не на всички те ще действат еднакво. Възможни са случаи на прегаряне на неприспособените организми. Така когато силата им достигне своето крайно напрежение, тъмните, не бидейки в състояние поради свойството на своята природа да ги асимилират, ще бъдат принудени да оставят Земята. Техните тънки тела също няма да издържат този прилив. Но на светлите ще бъде светло, тъй като те носят радост с новото усещане на света. Тогава тежестта на света ще изчезне, тя ще бъде заменена от радост. Радостта на този свят ще замени тежестта на света. Редуването на огнените вълни ще се усилива по своята продължителност. Всички хора неизменно ще реагират на тях. Мисленият океан на човечеството, очистен от тежестта на предишните напластявания и мислени отпадъци, ще започне да вибрира с вълни с друга честота на напрежението, помитайки отживелите мисли на отминалите векове. Така ще продължи и очистването на планетата в менталната сфера, утвърждавайки новото огнено стъпало от еволюцията на живота.

1962 г. 553. (30 ноември). Числото седем е ключът за разбиране деленето на сферите и слоевете на Надземния Свят. Седемте принципа в човека съответстват на седемте сфери на световите със седем подразделения всяка. Преходът е подобен на прехода на цветовете на дъгата. Числото седем е основа на проявление на битието. С мярка и число е построено всичко.

1962 г. 554. (М. А. Й.). Редуването на вълните на състоянията на съзнанието не могат да се избегнат, но е възможно съзнанието да се удържа на определено ниво, от който не трябва да се спускате по-ниско, ако волята е на стража. Под чука на волята условията на външния свят се огъват, по-точно тяхната сила да влияят. Работата не е в условията, а в реакцията на съзнанието на тях, която може да бъде насочена под контрола на волята.

1962 г. 555. (1 декември). И след прехода в Тънкия Свят се изисква известно време да се ориентираш безпогрешно в него и да се научиш да отличаваш действителността от това, което изглежда реалност. Всяко явление може да бъде или

истинско, или наподобяващо, или действителност, или илюзия. Като в приказка възникват фантастичните форми на най-разнообразни образувания и се разсейват като мъгла. Колко цветисти и разнообразни и причудливи могат да бъдат облаците. Ако се потопиш в тях илюзията изчезва, остава проникващата мъгла. Така и някои образувания и съгъствания от материята на Тънкия Свят дават аналогични впечатления. Но има и стабилни форми – това е реалността на Надземния Свят. Трябва да се научите да ги отличавате от фантазмагориите и за това е нужно време. Устойчивото и ясно съзнание се ориентира бързо, ако е очистено достатъчно от земните изживявания. Особено разнообразни са маските, които си слагат много развъплътени. На това също не трябва да се учудвате. Не трябва да допускате нещо да ви поразява. Реакцията на това усещане действа разрушително върху съзнанието. Приучвайте се и на Земята да не се удивлявате от нищо и да не се поразявате от нищо. Да се поразяваш – значи да предизвикваш поражение, тоест парализа на поразяваните от удивлението центрове. Трябва и това да се отчете и да се приложи още на Земята. Поразяването от неочакваността е ужасно. Често тя предизвиква остро болезнен шок. Дори е възможно да спре сърцето. Страхът е близък до шока от неочакваността. Трябва да бъдеш готов очаквано да посрещаш най-неочакваните явления и вещи.

1962 г. 556. Адът ще си отиде, тъй като съзнанието на масите ще просветлее. Намордникът е здраво надянат на тъмните. Затова ще бъдат свързани. Ще разчитаме само на Силите на Светлината.

1962 г. 557. (2 декември). Задръжката е в това, че преди настъпването на Епохата на Светлината тъмнината трябва да се изяви изцяло. Всеки е принуден да изяви своя лик до края. За това се изисква време и не всички и не винаги могат да се изявят в създадите се условия. Налага се да бъдат затруднявани, един вид създавайки такива условия, при които се усилюва магнитното привличане на духовете към родствените им полюси на тъмнината или Светлината. Но скрити и скриващи се прояви ще има. Пресметливостта и здравият смисъл ще им изменят. И тъй, вече виждате колко грешки, граничещи с безумието, извършват те. Безумието ще се усили, довеждайки тъмнината до неистовост. Разпределението на духовете по полюсите ще тръгне още по-бързо. Тъмнината ще погълне себе си и всички, в които има поне искрица Светлина, ще се отвърнат от нея.

1962 г. 558. (М. А. Й.). Ще се приближа когато пространственото нагнетяване малко се разрежи. Сега то от време на време е неимоверно тежко. Трудно е и на вас, но на Нас е още много, много по-трудно. Полето на борбата е широко. Тъмните упорстват яростно, хващайки се за всяка възможност да се задържат. Тяхната злоба нараства, а с нея и безразсъдството. Вече не могат да се владеят. Когато удари нейният час, всички ще се отвърнат от тъмнината. Даже пес няма да се отзове на призива на злото. Тъмнината е обречена и именно тази обреченост я тласка към всевъзможни крайности. Усеща своята обреченост и безумства яростно.

1962 г. 559. Дерзайте още и още. Когато мисълта е съсредоточена в дръзновението, неговата огнено-магнитна сила привлича осъществяването на заложения в нея устрем. Магнетизмът на дерзанието, както и магнетизмът на устрема, се разбират малко. Да дерзаеш – значи да привличаш, по закона за магнитното притегляне, съзвучни на дръзновението елементи за утвърждаването им в живота.

1962 г. 560. (3 декември). Когато се дава твърде много, много не се асимилира и много не се прилага в живота. Ако се приложеше всичко, постъпленията щяха да бъдат от друго естество. Приложената мисъл дава отлагания в Чашата. Кристалите на тези отлагания притежават магнитна мощ, привличайки възможността за все нови и нови

постъпления. Но не можеш да се издигнеш по-високо от своя таван. Само силата на кристалите дава нужната за подема енергия. Идваме до същото: натрупването на Агни се явява пряк и единствен път към Светлината. Натрупваният Агни се кристализира в утвърждаваните качества на духа, тоест тези, които растат чрез прилагане в живота. Агни Йога е път за прилагане в живота на законите на психическата енергия и с това утвърждаване своята огнена мощ.

1962 г. 561. (М. А. Й.). Утвърждаването на качествата или, с други думи казано, натрупването на Агни е възможно при всякакви условия на живот. Няма противни условия. Ако процесът не се осъществява, търсете причините в себе си. Пламъкът може да бъде спокоен, устойчив и равен, но никога неподвижен; движението е основно свойство на огъня. Ако Агни не нараства, той бива разхищаван. Застоят е равносилен на изтичане на огнената сила. Затова само натрупването или събирането на Съкровищата от психическа енергия ще бъде постъпателно движение. Даже малкото прилагане в живота на Заветите на Огнената Йога е вече плодотворно, тъй като от малкото ще се роди голямото. Добре е всеки ден да се прилага поне нещо, поне малко. Това ще избави от опасността за застой и опасни задръжки.

1962 г. 562. (4 декември). Не Мога да Дам друго тълкуване на колебаещите се състояния на съзнанието, считайки ги за остра негова реакция на проявите на външния свят. Те са необичайни и неспокойни и нямат край. Така и ще премине целият земен живот в смяната на едни явления с други. И когато настъпи неговият край, техният смисъл изведнъж ще стане друг, не такъв, какъвто изглежда сега. Ако вземем най-остроото събитие, да кажем, с четиридесетгодишна давност, то вече няма да произведе миналото впечатление. Времето е иззело от него елементите на лична заинтересованост и то вече се гледа от друга страна. По същия начин Архатът гледа отстрани на всичко, ставащо с него и засягащо го лично, сякаш от настоящето в миналото или от бъдещето в настоящето. Тази гледна точка му позволява да се отдалечи от себе си и да не се заслепява от суетата на текущия ден. Не е ли все едно какво се мярка върху екрана на съзнанието в текущия час. Лентата върви без прекъсване, отбелязвайки бяга на времето. Само Гледащият е неподвижен, фиксирайки върху филма на паметта всичко, преминаващо покрай него. Всичко върви покрай него, но Регистраторът остава неподвижен. Същността е в това да Го отделиш в себе си от всичко, което преминава и да се прикрепите към Него. След единият живот ще започне друг, след планетата – друга звезда, след звездата – друга система от светове, след една Манвантара – друга. Но Безмълвният Регистратор все така ще гледа, отбелязвайки върху филма на безкрайната памет на природата бяга на новите явления в Безпределността на Новите Светове.

1962 г. 563. (М. А. Й.). Наклони ухото си към този Глас, който шепне беззвучно. Това е Гласът на Мълчанието. Мълчанието никога не може да бъде безгласно, ако се научиш да го слушаш. Когато замлъкват всички чувства и се прекратява външното движение в обвивките и съзнанието става подобно на повърхността на застинало езеро, тогава започва да звучи беззвучният Глас на мълчанието. В самото съчетание на думите “да звучи беззвучно” се съдържа двойката противоположности, която се възприема в съзнанието като двата полюса на една вещ. Точката на съединението, неутралната точка, средата, е центърът, от който волята може да управлява явлението. Мълчанието започва да звучи когато волята е овладяла своето достойние, подчинявайки обвивките на себе си.

1962 г. 564. (5 декември). От време на време Даваме нови положения, които служат като отправна точка за мисленето. Тези зърна от мисли, залагани в съзнанието, ще дадат своите кълнове когато им дойде времето. И това, което изглежда неприложимо в

настоящия момент, ще се окаже жизнено нужно в даден момент от бъдещето. Затова е мъдро да се събира всяко зрънце от изпращаните мисли, без да се налага върху тях своето съждение от днешния ден.

1962 г. 565. (М. А. Й.). Невидимият Водач е на стража на планетата. Нищо няма да се изплъзне от Орловото Око. И ако поставеният от Него допуска едно или друго действие, значи то се предизвиква от необходимостта.

1962 г. 566. Ще гледаме заедно. <...> средния път. Линията на уравновесяване е неутрална и колкото е по-неутрална, толкова повече възможности има да се влияе върху уравновесяването на противоположностите за запазване на равновесието на полюсите и толкова по-голяма е възможността да се регулират двата. Даваме превес, за да намалим грешките върху единия от полюсите. Те са несъизмерими с бъдещето, тъй като задържат еволюцията.

1962 г. 567. (6 декември). Даже Адептът в обикновения живот е обикновен, тоест не проявява своите необикновени способности. Но когато той иска да знае нещо и насочва съзнанието си към определено явление, знанието се стича. Ясновиждащият вижда когато поиска, но не постоянно. Невъзможно е да се вижда винаги в земните условия. Нужни са особени условия на изолираност, но и тогава непрекъснатостта на огненото състояние в плътното състояние е невъзможна. Земята има своите ограничения, също и тялото. Медиумът вижда с низшите центрове, но неговото положение е незавидно, тъй като съзнанието му е отворено за всички прояви на низшите слоеве. Можете да се порадвате когато сферата на възприемане е чистата мисъл. Това е вече извън областта на медиумизма, тъй като действат висшите центрове. Избягваме да даваме конкретни факти и указания, тъй като това ще бъде намеса в кармата и нарушаване на свободната воля. Трябва да разчитате на Този, Който Води, с доверие, не насилвайки своята природа. Всичко ще дойде в своето време, не по-рано. Да се даде преди срока – значи да се подложи на опасност и да се изложи на удар.

1962 г. 568. (М. А. Й.). Отварянето на центровете не може да се осъществи в обичайните условия. Затова положението на ученика понякога бива необичайно. Това изисква разбиране и отсъствие на вътрешно противодействие. Това е възможно само при пълно доверие към Учителя. Често на процеса пречи нежеланието да се разбере и да се приеме това, което се дава.

1962 г. 569. Ако хората вървят към пропастта, то рано или късно ще достигнат и ако не се спрат, ще паднат в нея. Само народите могат да удържат мира.

1962 г. 570. (7 декември). Диалектиката на битието се утвърждава в човешкия живот с наличието на противоположни явления. Отклоняването към едната страна обуславя и отклоняване към другата. В това е животът. В противен случай животът би затихнал и би се прекратил. Именно всяко явление обуславя жизнеността на своята противоположност. Ако Адептът не допуска манифестацията на единия полюс на някое явление, за да пресече неговият антиполюс, то той прави това по отношение на тази сфера, от влиянието на която или от колелото на причинността на която той иска да се освободи. Но той не разпростира действията по пресичане на веригата от причинности върху сферата на висшите напрежения, където се проявяват тънките енергии. Веригата от причинности се пренася от низшия план във висшия, тъй като веригата не може да се прекъсне – може само да не се зараждат редица причини от нежелателен характер. Като не реагира на едни или други външни въздействия и установявайки с това състоянието на равновесие, Архатът прекратява възможността за проява на ненужните енергии на полюсите. В това е неговата власт над външните обстоятелства и процесите, протичащи в обвивките. Но

природата не търпи празнота. Отказът от едно означава замяна на едното с друго, по-високо и по-съответстващо на достигнатото стъпало на еволюция. Оттук отказът означава съзнателно получаване. Жертвата също е получаване, но в размерите, съответстващи на величината на жертвата. Затова и отказът, и жертвата имат гаранцията за възмездяване или получаване на своя противоположен полюс, силата на които е право пропорционална на степента и напрежението на отказа и жертвата. Нерушимият Закон не лишава никого от нищо, тъй като действа и съизмерва безпогрешно. Затова знаещият предпочита да дава, отколкото да взема; да плаща, отколкото да получава; да се труди, отколкото да се ползва от плодовете на труда; да помага, отколкото да получава помощ; да бъде състрадателен, отколкото да бъде обект на състрадание; да бъде съчувстващ, отколкото такъв, на когото съчувстват, да обича хората, отколкото да бъде обичан; да почита, вместо да бъде почитан; да бъде преследван, вместо да преследва; да мълчи, вместо да бъде изказващ се. Да! Да! Той предпочита, тъй като знае закона за проява на енергиите върху полюсите на двойствеността.

1962 г. 571. (М. А. Й.). Мълчаливост, съдържаност, равновесие, спокойствие, самообладание, контрол, бдителност, дозорност на съзнанието – всички тези качества на духа означават обуздаване на вътрешните енергии, стремящи се към утвърждаване. Тези качества означават също и овладяване на тези енергии, тъй като да обуздаеш – значи да овладееш и да умееш съзнателно да се ползваш. Съзнанието застава в центъра, неутралната точка, пункта на уравновесяване на противоположните начала, придобивайки благодарение на това власт над тях. Ако хората знаеха каква сила дават на духа на човека тези качества. Търсят тайнствени сили, стремят се към овладяване на окултно могъщество, изучават магия, мантри, заклинания и много друго, докато в същото време всичко е съсредоточено в самия човек и се заключава в утвърждаването на тези качества на духа, които представляват акумулатори на огнена мощ. Трябва в себе си да се търси, а не вън и намирайки, да се утвърждава.

1962 г. 572. (8 декември). Ние Разкриваме Своите Ликове само пред най-близките и на всеки според неговата вместимост. Затова в различни векове и в настояще време представата за Нас у всеки, който Ни познава, е различна. Също и Нашите писма и послания са различни. Техният характер е обусловен от нивото на съзнанието на получаващия. Също и Нашето Учение, дадено в различните векове, основавайки се на единна основа се различава по формите на своето изразяване. Това трябва да се има предвид, за да не се смущавате от привидните различия на клоните на единното дърво на живота. Това, което се е давало в миналото столетие, е различно от това, което се дава сега. И това, което се дава на един, е различно от това, което се дава на друг. Различно според степента на разминаване или различие на техните съзнания, но много близките или родствени духове могат да получат Нашите пратки много сходни по форма и съдържание. Ала е нужна голяма близост между получаващите. Но нека различието във формата да не попречи да се приеме нещо, предавано или предадено някога чрез не близък на търсещото съзнание източник. Вместване се изисква и тук. Синтетичното съзнание допуска нужната широта на вместване. Но то трябва да се придобие, затова имащият уши нека слуша и имащият очи да гледа.

1962 г. 573. (М. А. Й.). Няма да се преуморим в делата, иначе как ще съхраним бодростта на мислите и чувствата, и яркото горене на сърцето. Мнозина успяват за кратко време, мнозина трябва отново и отново да се вдъхновяват и насищат с енергии на сърцето, но сред тези мнозина има много малко, които вървят сами, много рядко получавайки докосванията на Братството. Тези самоходци Владиците ценят особено високо. Тази

степен на устойчивост и сила на огъня на сърцето се среща твърде рядко. Натрупванията от миналото при такива самоходци са огромни. Те са тясно свързани с Твърдината, макар и невинаги да знаят за това. Разбира се, те са отдавнашни сътрудници на Братството, утвърдили своята близост в далечни векове. Техните имена обикновено се отбелязват от човечеството: най-често признанието идва след тяхната смърт, след преследвания и гонения. Не трябва да се мисли, че хората сега са станали други и че новото ще бъде прието без борба и противодействие. Човешката природа е много упорита в проявите на своите качества. Старото се преодолява от новото, а преодоляването изисква прилагане на сили.

1962 г. 574. Огненият печат лежи върху изпращаните и възприемани мисли. В това е тяхната сила на въздействие и различието от обикновените мисли (на хората). Въздействието е според съзнанието. Океанът от мисли обкръжава и пронизва планетата. Живеем в него. Отделени сме един от друг с предметите на плътния свят, но веществото на материята на мислите е еднакво. Мисълта е основа на битието. Мисълта и огънят са тясно и близко свързани. Материята на веществото на мисълта е основа на Огнения Свят. Трябва да се отличават продуктите на човешката мисъл от мислите-основи на Огнения Свят и проявите на Космическата Мисъл. Световите са заченати с мисъл, в това е аналогията с творческата мисъл на човека. Както горе, така и долу. Микрокосмосът твори с мисъл-огън. Скълата на веществото на материята на мисълта е седмична, с подразделения по сфери. Човекът върви постепенно към овладяването на всички. Имаме примери за огнено мислене. Всяка мисъл действа в своята сфера: низшата – в низшите, висшата – нагоре. Мисълта на света, световната мисъл се носи над всичко. Когато съзнанието се освободи от мислите от долната част на скълата, на тяхна смяна застъпва висшата мисъл. Задачата за овладяване на мисълта е една от най-трудните. Висшата мисъл царства с вечен огън.

1962 г. 575. (М. А. Й.). Възможно ли е да се пребивава в опиянението на сънното бездействие, когато Владиците в кървава пот и максимално напрежение се трудят за света? Възможно ли е да не Им се отдадат в помощ всички свои сили, всички помисли, всички устремявания на сърцето? Може ли да се отделите от Тях с мисъл и със столба на егоизма? Няма ли това да е признак за невежество и неразбиране и откъсване на мисленето от Фокуса на Светлината? Кой и какво се стреми да отдели съзнанието (от Тях)? Не е ли тъмнината? Да побдим на дозор с мисъл да помогнем на Владиката. Нима единствено само ще вземаме?..

1962 г. 576. (9 декември). Трудно е да се върви препъвайки се. Енергиите на духа, вместо да го увличат нагоре, се изразходват за падания и подеми. Разходът на сили е огромен и ако всяко последващо падане е по-долу от предшестващото, тогава се утвърждава пътят на слизание на духа надолу. То може да бъде малко забележимо, но въпреки това се извършва от възплъщение във възплъщение и тогава обратният път е особено труден. Придвижвайки мислено явлението в бъдещето, определяме неговата значимост. Така даже дребното отстъпление и слабост израстват големи и трудно преодолими. Проекцията на явлението в бъдещето позволява да се определи опасността, скрита даже в съвсем малките язвички на духа. Добре е когато всяко възплъщение може да се завърши свободен от земните привички – тези налепи на духа.

1962 г. 577. (М. А. Й.). Задоволявайте се с малко. Задоволявайте се с това, което ви дава съдбата. Разбира се, имам предвид телесните условия, а не стремежите на духа, които могат да бъдат удовлетворени само от Безпределността. Но в обикновения живот е необходимо да можете да се задоволявате с това, което е разрешено от кармата. Животът на общар или на цар може да се да разцъфти само чрез силата на духа, а не чрез външното

обкръжение. Не трябва да му се придава самостоятелно значение, не трябва да се казва, че ако външният живот се стече съгласно желанието, то тогава и само тогава ще започне истинският подем. Това е самоизмама. Ако подемът не се извършва в дадения момент, в настоящите условия, то няма да го има и после, когато желаните условия се осъществят. Знаете от примера на други, че неведнъж се е случвало така. Същността на явленията е същата, както и в случая с формулата “след чудото ще повярвам” и следствията са същите – непригодност и негодност за Пътя.

1962 г. 578. Странанията се зараждат от този момент, когато волята не може да се справи с една или друга слабост. Всяка слабост се преодолява с упорството на настойчивата мисъл. Ако не достига упорство на мислите, те трябва да се усилят с ритъм. Ако ритъмът не дава резултати, трябва да се действа съвместно с Мен. Волята побеждава и укрепва или отслабва и се разрушава. Считаме разрушаването на волята за най-голямото нещастие на човека. Борбата започва с осъзнаването и утвърждаването, че може да победите в себе си всяка слабост. Но при това трябва да бъдете готови за неизбежните пристъпи на рецидиви. И съзнанието се подготвя отрано за тях, за да ги посрещне защитено. Това се подпомага от съзнанието, че слабостта се раздува от тъмните нашепници и че преодоляването ѝ трябва да бъде постигнато неизбежно, иначе край. И тъй, напред има борба и победа. Недопустима е даже мисълта за поражение. Колкото по-силна е слабостта, толкова повече огнена сила може да се нагнети за нейното преодоляване и толкова повече огнена сила може тя да породи. Значи всяка представлява източник на сила. Оттук преуспяващите разбойници и блудница и осъждането на “топличките и румената добродетел”.

1962 г. 579. (М. А. Й.). В дните на преустройство на света устойчивостта на личните условия на живот е призрачна. Виждате сами как тези, които познавате, не са гарантирани от ударите на съдбата. Здрава и непоколебима е само Стълбата на Йерархията на Светлината. За нея се и дръжте, каквото и да се случва вън и вътре. Само тя може да бъде вашата опора винаги и навсякъде, и във всичко.

1962 г. 580. (10 декември). Денят и нощта са цикъл, представляващ прообраз на Великия Цикъл, а също и цикълът на земното въплъщение на човека. Всеки ден е следствие на предишния и причина за това, което ще се случи в следващия ден. Всяко действие е следствие от действията на предишния ден и причина за следващия. Денят е свят на причините, нощта – свят на следствията. Веригата на непрекъснатостта е опъната от миналото към бъдещето и всяко недобро нейно звено може да се замени с добро и обратно. Денят е възможност да се творят причини за бъдещи следствия в съгласие със стремежите и желанията на духа. Действието, явявайки се разреждане на събраните за неговата проява енергии, след този разряд дава на човека възможност за следващо действие, съдържащо се в него във вид на причина или да се насочи неговата енергия в руслото, утвърждавано от волята, или да се измени то, или да се насити с ново съдържание, или да се наложи юздата на духа върху чувството, предизвикващо това действие. Добре е преди сън да се прекарат пред своя умствен поглед действията, извършени през деня и да се наложи върху всяко печата на окончателното решение на волята, утвърждаваща или осъждаща това действие и с това да се заложи причината за характера на неговата следваща изява. Всяка слабост се осъжда безусловно. Творческото въображение може да създава редица нови причини, трансформиращи старите на основата на по-високото разбиране на живота. Възможно е съзнателно да се твори светът на причините в своя микрокосмос. Този процес може да се нарече преображение на живота или трансмутация на качествата и свойствата на духа от низши във висши. Силното и

лошо може да се трансмутира в силно и добро, но нищожното – само в нищо. Затова за нищожното няма място в еволюцията на битието, тъй като слабостта и нищожеството не се прощават от живота.

1962 г. 581. (М. А. Й.). Борете се, борете се докрай, до последен дъх. Нека противоборстващото състояние на духа никога да не ви напусне, тъй като на каквото и стъпало да е бил вашият дух, преодоляването на миналото в себе си в името на новото бъдеще е винаги неизбежно. На изпитание са всички светове и всички хора в името на това бъдеще, за което настоящето не може да даде дори слаба представа. Пътят е само напред, към нови върхове на постиженията. Няма край на възхода на духа, тъй като пред него е Безпределността. По безпределния път всичко е постижимо. Но зърното на бъдещите постижения може да се залага още в настоящето, колкото и невъзможни и недостижими да изглеждат те. Нека несъвършенството на настоящето да не бъде преграда за залагането на зърна за бъдещи възможности. При това посеvät трябва да изхожда от положението, че всичко е възможно и всичко е достижимо.

1962 г. 582. (11 декември). Да! Да! Именно нужно е осъзнаване на постоянното състояние на преодоляване и победа над това, което подлежи на изживяване. Нужно е победно състояние, а не състояние, поддаващо се на рефлексните импулси на миналото. За това е нужен дозор, постоянен и напрегнат. От победата ще дойде радостта. Радостта на преодоляването. Падението на съзнанието се отразява в очите. Повредените души се проявяват в погледа. Така също и победата, удържана от волята, се изразява в очите. В тях се отразява и поражението. Само напред и само победно.

1962 г. 583. (М. А. Й.). Мълчаливото Общуване също може да бъде плодно, както и словесното, а може би и още по-плодно. Височайшето Общуване е мълчаливо. Думите не са в състояние да изразят неизразимото. Думата е форма, изразяваща мисълта. Има безсловесни мисли, докосващи съзнанието с огън. Реакцията на тях е особено мощна. Това е висша степен на Общуване в духа.

1962 г. 584. Съзвучието на съзнанията се създава чрез аурата и съответствието, а също и чрез сътрудничеството в миналото. Ще положим старание, за да се състои беседата. Събеседването е по-висока форма на Общуване. Искам да ви видя побеждаващи себе си постоянно, винаги и във всичко, което се отнася до живота на духа. Висшето Събеседване може да бъде постоянно. Сведенборг често беседваше с развъплътените, но ученикът беседва с Учителя. За това е нужно очистване на сърцето, за да Сътворя Аз Обител в него и Събеседването да стане възможно. Желанието за Събеседване излиза от желаещото го сърце; само Моето желание е недостатъчно. Когато Моето и вашето желание се сливат в едно, вашето желание се изпълнява неизменно. Това е и слятото сърце, това значи и да вървим слети със сърцето. Новата форма на Висшето Събеседване или на постоянното Общуване в духа с Владиката е напълно достижима. Например мислено беседвайки заедно може да развиваме и задълбочаваме всяко положение, всяка мисъл. По този начин състоянието на учене или „обучение“ ще стане постоянно. Постъпването на мисли ще тръгне в пряко съответствие с очистването на сърцето. Малко ли всякакви мисли могат да възникнат в миналото, но негодните мисли ще изгорят в очистеното сърце върху чистия огън на сърцето. Мисълта от миналото периодично от време на време ще се завръща в съзнанието за утвърждаване или отричане в случай на негодност. В последния случай мисълта ще изгори. Този процес може да се усилва със съзнателно отношение към него, представяйки си как негодната форма изгаря в лъча на съзнанието. Тогава и стражите на прага вече няма да бъдат страшни и тъмнината няма да плаши повече, тъй като няма да има елементи във вас, на които би реагирала вашата същност. Когато тъмнината няма

нищо свое във вас, тогава вие сте победители. Трябва да откриете в себе си безпристрастно и зорко всичко, което се е натрупало от тъмнината във вековете и безжалостно да се изхвърли всичко, всичко, за което тя може да се захване, за да се приближи отново. Тогава бронята на духа ще стане непробиваема. Чистотата е също така нужно качество, както и предаността и любовта или мъжеството и устрема. Без нея всички други качества губят своята пълноценност. Целта е симфонията от качества.

1962 г. 585. (М. А. Й.). Църковно-румените добродетели са безсмислени, но качества на мисълта, като кладенци с лъчи и кондензатори на огнена мощ, са нужни за отваряне на центровете. Без качества не може да се събере огън. Без огнена енергия чакрата няма да се завърти. Неизбежността на утвърждаването на качества е целесъобразност, която ще роди нерушимост на решенията на духа и ще ги утвърди на всяка цена.

1962 г. 586. (13 декември). От признанието трябва да се опасявате повече, отколкото от непризнанието, тъй като след признанието, възхвалата и възторжеността следва обратният полюс. Аритмичните люшкания са твърде характерни за такива почитатели. Ако искате да бъдете близък до някого, не трябва да го допускате близко. Близостта отдалечава. Само след проверката на годините може да се допусне близост. Суровите уроци през тези години показаха какво струват думите и уверенията. Към много малко Мога да се Обърна и да Кажа: Помогнете. Зовът за помощ отдалечава обикновените хора, тъй като те считат, че щом става дума за Учението на Живота, то трябва да им бъде дадено всичко в живота, както при вълшебника в приказката. Ако не е дадено, думите струват малко, макар и да са Наши. Но действително близките могат да помогнат.

1962 г. 587. (Гуру). Ще ви събера, както някога ви събрах на Земята. Нищо не е свършило. Ще има продължение. Ето, ще дойдете при мен и ще гледам кой какво е донесъл. Някой ще дойде с празни ръце, а някой с пълни до горе кошници. Някой няма да има какво да сподели с мен, а у някого времето няма да стигне, за да покаже своя богат опит и своите придобивки. Ще огледам всичко и ще попитам как сте живели, бидейки предоставени сами на себе си, сякаш сами, сякаш забравени. Някой ще ме зарадва, някой ще ме огорчи. Нишката на връзката ще приближи и ще даде възможност да се срещнем там, където Земята и земното вече няма да отделя, както отделя сега. Но даже и сега отделянето е в духа. Който се е отделил от Мен и е решил, че всичко е свършило, той ще бъде отделен от Мен в Надземното. Който е запазил нишките на сърцето, с него ще се срещнем отново.

1962 г. 588. (М. А. Й.). Добре е, че почете деня на заминаването на Гуру от Земята с помен. Този помен е като поставени камъни през бурния поток на земните явления, водещи към Нас. Ние Сме с тези, които Ни помнят.

1962 г. 589. Търпя враговете само дотогава, докато служат за нагнетяване на нужните за тяхното противодействие енергии и за растежа на тези енергии – не повече. На карта е поставена съдбата на планетата. Нашата Ръка няма да се забави. Ще Удържим юздата на безумието.

1962 г. 590. Правилно. Всеки свят от причини в същото време се явява и свят на следствия. Медальт е един, но страните са две. Но нали човекът в плътно тяло, тоест на Земята, е активен и в другите си обвивки. Активността на всяка е свят от причини за излизащите от тях следствия на съответните им планове. Фламарион живя на Земята ментално със звездите и сега той работи над оформянето на тънкото тяло на звезда. Картоиграчът играе и в астрала, композиторът твори. Надземната карма може да се твори

по същия начин, както и земната карма. Световете се пронизват един друг. Колкото по-високо е светът, тоест колкото повече той е разреден, толкова е по-разпространен.

1962 г. 591. (М. А. Й.). Инициативата (при събеседване) излиза от теб. Питай ти. Търсете, за да намерите; чукайте, за да ви отворят; желайте, за да получите. Това е Законът. Правилно, Земята не трябва да се оставя безпризорна и Ние не я оставяме. Но Сме далеч от тези, които са Ни чужди в духа.

1962 г. 592. (14 декември). Само човешкото докосване дава форма на Космоса. Човекът мисли във форми. Тези форми първо се образуват на менталния план, после по силата на закона за цикличността се спускат до плътния свят, за да се въплътят в него във физическа, видима обвивка и за да отидат после отново в сферата на своето зараждане. Картината на художника изминава същия път и, завършвайки своето съществуване на Земята, преминава в своята извънплътна форма в Тънкия Свят. Космическите енергии се изпращат от пространството на Земята. Но Земята се преобразява от човека. Ще дойде време, когато знанията и нарастването на възможностите ще дадат на хората власт да преобразуват лика на Земята, нейната повърхност, климат, природа, растителност и всичко, което е върху нея. Земята и нейните обвивки ще придобият нови форми под въздействието на човешкия микрокосмос. Човекът ще преобрази дори своето тяло. Дори и в това отношение неговите възможности са безпределни. Епохата на Огъня ще даде в ръцете на човечеството могъщи сили да твори. А творчеството, безграничното творчество е съдба на човека, даваща му възможност да твори новите форми на Космоса. Тъй като дори Създателят на планетата някога е бил човек. Защото е било Казано – „вие сте богове“, ще Добавя – творци.

1962 г. 593. (М. А. Й.). Ценим постоянството на предаността затова, защото това е много рядко качество. По отношение на постоянството Учителят е неизменен към ученика, но отношението на учениците се изменя постоянно. За примери няма да ходим далеч, тъй като даже най-голямото предателство е извършил ученик, и отреклият се е също ученик, и изоставилите са също ученици. И всички са се разбягали. Не биха се разбягали, ако обичаха силно и поставяха предаността по-високо от всичко, дори от кръвните близки и даже от роднините. Затова и Владиката ненапразно е Казал – който възлюби баща или майка, жена или дъщеря повече от Мен, не е достоен за Мен. Да! Да! Разбягвали са се, за да се върнат отново, разбира се, не всички, но... ще се върнат, и отново ще заобичат, и отново ще се приближат, и отново ще бъдат допуснати. И като се върнат, ще оценят какво са загубили, оставяйки го.

1962 г. 594. (15 декември). След смъртта съзнанието се видоизменя: няма тяло – няма необходимост то да се обува, облича, храни и да има жилище за него. Не са нужни нито документи, нито паспорти; не е нужна обичайната и привична работа. Не е нужно всичко това, с което обикновено се е занимавал човек на Земята. Губи смисъл и значение принадлежността към една или друга народност, професия, род занятие, звания и така нататък. Всички земни различия губят своя смисъл. Но вътрешното съдържание на човека излиза на преден план и вътрешното нищожество или величие решават съдбата на развъплътения. Ако външните земни условия престават да съществуват, то и съзнанието, освободено от тях, изменя своето съдържание. Оживяват спомените от минали животи и дори последното собствено име и фамилия на Земята никак не подхождат на формата на тънкото тяло. Могат все още да се назоват художникът, ученият, математикът, воинът, но в общия, така да се каже, отвлечен смисъл, давайки му родово, а не видово понятие или смисъл. Изменят се проявите на времето, което също действа върху съзнанието. Съхранява се последователността на събитията, мислите и чувствата и има усещане за

видоизмененията и въртенето на планетата, но няма часовници и няма домове, градове, улици и местожителство. Ако битието в някаква степен определя съзнанието, то изменилите се условия определят неговото ново състояние. Дори можеш да се движиш летейки. Тънкия Свят и неговите особености се отразяват силно върху съзнанието, видоизменяйки го. Магнитните притегляния на различните сфери, влияещи по съзвучие със същността на човека, създават съответното на тези притегляния обкръжение, оформяйки ново обкръжение. Всичко това трябва да се обмисли и да подготвите себе си за всичко.

1962 г. 595. На Земята съществуват форми, създадени от ръката на човека и форми, създадени от природата, без участието на земните жители в това. Така е и в Тънкия Свят. Само че там тези форми се творят от земните жители с мисъл и също така има и форми, които не са създавали те. Незнаещите продължават и там да създават с ръце така, както са правели това на Земята, но знаещите го правят с мисъл, без ръце. Хората и на Земята творят с мисъл същите форми, намирайки се във физическо тяло, но без да знаят и без да вярват в това, тъй като земните очи не ги виждат, макар и да ги виждат мислено, в крайна сметка в своите собствени мислени образи, раждани в тяхното въображение. Веществото, от което твори мисълта, е пластично. От него може да се създава всичко, което пожелаете. Ако това творчество е еволюционно – значи е добро. Творчеството на мислени форми е също така реално, както творчеството с ръце. Ние Виждаме мислите. Всяко ръкотворчество се предшества от мисъл. Хората признават това, но отвлечено. Ние Казваме: всяко творчество на своя план е еднакво реално и еднакво видимо от обитателите на съответните планове. Мисленото творчество на писателите, предавано с помощта на условните символи на буквите и думите, се признава от всички. Но зад тези символи, предаващи съдържанието на мислите, е тяхната форма. Тези форми не се виждат, точно, виждайки техните следствия, отричат действителността. Героите на Шекспир са реални, театърът потвърждава това. Всяко платно на живописеца има свой астрален двойник, който предшества оригинала, както и всичко, което е създадено от ръката на човека. Целият астрален свят, цялата сфера около Земята е изпълнена с осъществени или въплътени на Земята астрални двойници, а също и с невъплътени. Те изпълват пространството. Те изпълват пространството на Тънкия Свят и се разпределят сред неговите естествени (не създадени от земните жители) форми така, както градовете и другите творения на човешките ръце изпълват земните простори. Действителността на Тънкия Свят е двойствена: тънката форма на човека, на животното, на растенията, на камъка, на планините, езерата, реките, ливадите, полята и моретата са реални, но не са реални героите на Шекспир, макар и да са видими за око на развъплътените. Тази видимост е различна и тя се различава от видимостта на астралната форма на растението или на камъка. Някои обитатели на Тънкия Свят надяват съзнателно маски, скриващи техния истински лик. Изтънченото сърце се ориентира в това безпогрешно и вижда под външната маска същността на притежателя. Огнената мисъл е силна. Тя създава ярки и устойчиви форми. Мислените картини на художниците са особено отчетливи и устойчиви. В Тънкия Свят, както и на Земята, формите се раждат и умират. И само в архивите на природата остават отпечатъците на всичко. Но трябва да имаш достъп до тях. В свитъците на Акаша е отпечатано всичко. Настоящото представлява следствие на миналото и причина за бъдещето, но мощта на творческото въображение позволява да се създават нови форми, независимо от старите форми, по веригата на причинността, да се създават форми от съвсем друго естество. В това е свободата на духа от необходимостта да се движи по изкривените коловози. Творчеството на духа е свободно и неограничено от

миналото. Миналото е тъмничар за духа. Йогът го отхвърля. Духът върви свободен от неговите вериги. Веригите на миналото свързват крилата на творческия полет на духа. Отричането от миналото означава свобода. Ново, ново, всичко е ново, и виното е ново, и меховете са нови; ново е Небето и е Нова Земята. Стар свят, загина. Ако не се родите отново от бъдещето, няма да влезете в новия Свят. Върху огньовете на устрема към бъдещето изгаряме дрипите на стария свят. Всички несъвършенства и язви на духа са наследство от миналото. Нека огънят на пламенния устрем, обединен с творческата мощ на мисълта, излизаща от сърцето, да ги унищожи. Това и ще бъде огненото преображение или кръщение. Водата е символ на очистване на сърцето от миналото.

1962 г. 596. (16 декември). Човекът е производно на света. Как може съзнанието, породено от човека, да го няма и да не се съдържа в това, което го е породило. Съзнанието е атрибут на Космоса, атрибут на материята. Разбира се, това не е личното съзнание, а вселенското. Висшето стъпало на съзнание, което може да достигне човек – това е космическото съзнание. В обикновения човек го няма. Но го има в Космоса. Навсякъде има живот и навсякъде го съпровожда съзнание и разум. Не може да се отрича разумността на законите на материята и не може да се затварят очите пред това, че животът, например, на кристалите се гради върху подчинение на законите на геометрията. Съзнанието на кристалите е далече от човешкото, но то съществува. Така също и в устройството на тялото на мравката, пеперудата или бръмбара са спазени най-сложните закони на механиката и електрониката. Тънкостта и чувствителността на апаратурата на пеперудата превишава по тънкост апаратите, създадени от ръката на човека. Ако съзнанието е разлято навсякъде, то и да се докоснеш до него може навсякъде, но само не с личното съзнание на човека, а с по-тънкото, по-чувствителното и по-широкото. Астралното съзнание и неговите апарати на чувствата са вече по-широки. Медиумът потвърждава това със своите възприятия, независимо от цялата опасност на това състояние. Съзнанието на менталното тяло е още по-високо и с него можете да се докоснете и до Далечните Светове. Но всички тези тела са временни и ограничени. Само огненото съзнание или съзнанието на огненото тяло е над всичките три. Към неговото оформяне и ще се стремим, предварително овладявайки трите низши.

1962 г. 597. Често между двама спореци истината се оказва по средата.

1962 г. 598. (17 декември). (Гуру). Под лежащ камък вода не тече. Въпросът винаги показва известна активност на съзнанието. Във въпроса има елементи на устремност и даже на дерзание. Въпросът винаги е насочен напред, към бъдещето. Въпросът по същество е родствен на зова. В училищата би трябвало да се поставят оценки за въпросите – колкото повече са въпросите, толкова по-добре. Това положение е приложимо и по отношение на учениците на Учението на Живота. Въпросът съдържа в себе си елементи на магнетизъм, тъй като той привлича отговора. Въпросът е мисъл, оформена и изпратена за получаване на отговор. А мисълта е магнетична. Магнетизмът на мисълта, оформена отчетливо във въпрос и предизвикана от насъщната необходимост, и насочена към Учителя, не може да не получи също така отчетлив и определен отговор. Отчетливостта, яснотата и напрегнатостта на въпроса обуславя също такъв отговор. Това може да се нарече въпросно-отговорна форма на Общуване. Във въпроса може съзнателно да се съсредоточи и зов, и устремност, и молба, и обръщение, и дръзновение, усилвайки нишката на връзка с огъня на сърцето. Празните въпроси се изключват изцяло. Въпросите се оправдават от необходимостта. Формулата „дерзай, чедо“ не изключва въпросите.

1962 г. 599. (18 декември). Обвивките живеят всяка на своя план, в съзвучните на тях висши, средни, низши слоеве на всеки план. Съзнанието живее в обвивките, а

Мълчаливият Регистратор е Свидетел на ставащото в тях. Какво Вижда Гледащият и какво Записва в тях. Достойно ли е ставащото в обвивките да бъде отпечатано и да бъде причина за следващи натрупвания, съзвучни на породилите ги причини. Както във физическото тяло, така и в тънкото човек може да живее с висшите или низшите центрове. Привичките създават устойчиви огньове в центровете, например привичката да се дразниш или да злобееш. Огньовете на привичните възжеления са особено устойчиви. Човекът трябва да управлява всички свои огньове, особено тези от невисок порядък. Тъмните нашепници упорито се стараят да раздухват низшия пламък. Всяко обуздано пламване е победа. Не трябва да се допуска неудържимо пламтене дори на висшите огньове, тъй като ще изгорят даже плътната обвивка. Нужен е контрол над всички огньове, над всички центрове, както висшите, така и низшите – висшите, за да не се откъснете от Земята; низшите – за да не бъдете свързани и поробени от нея.

1962 г. 600. (19 декември). Ако изпитанията завършат успешно, миналото не се смята от Нас за вина. Победителя не го съдят, тъй като крайт увенчава делото. Ако само бихте могли да разберете какво решаващо значение има всяка победа за надземното пребиваване, наистина бихте намерили сили в себе си за неукротима воля към победа. Майя увлича в своите мрежи с илюзиите на съблазните. След тях идва внушението натрапвано от тъмнината. А след всичко това са бодилите, шиповете и остриите камъни на разбитите илюзии, падението на духа и тъмнината. Да се осъзнае всичко това в Тънкия Свят е вече късно, тъй като не може да се поправи, може само да се изживява, по-точно, да се изчерпва върху себе си силата на породените от своята собствена воля енергии. Ето защо се Радваме на всяка победа на ученика над себе си. Тъй като това е освобождаване и възможност за безпрепятствен поход. Към края на живота се прави един вид равностойност на всички постижения, на всички преодолявания, а също и на това, което не се е удало да бъде постигнато. Но язвите на духа трябва да бъдат изживени и излекувани още на Земята. Всичко неизживяно ще предяви в Надземното своята сметка и ще се наложи да се плаща във всяка сфера, във всеки слой според силата и притеглянето на неочистените частици астрална материя, съхранили се и задържали се в неочистените обвивки. Приветстваме всяко преодоляване в себе си на всичко, което подлежи на очистване.

1962 г. 601. (М. А. Й.). На всеки план на съществуване човек живее с явленията, условията, предметите и вещите на дадения план. Реалност за него става този план, на който той се намира в съответстващата на плана обвивка. Ако е в земно тяло на Земята – реалността е земна. Ако е в тънко тяло след смъртта на физическото – реалността е Тънкият Свят и неговите обитатели. Съзнанието се видоизменя съответно. Там вече той не е руснак, немец или французин, не е миньор или доктор. Личността на Земята притежава своите отличия: пол, ръст, тегло, възраст, цвят на косите и очите, националност, професия и така нататък. В Тънкия Свят всички тези признаци изчезват, тъй като липсва даже привичното тяло. Няма и адреси, няма и жилища. Условията се променят коренно. Остава вътрешният свят, мислите, привързаностите, чувствата, но в действителност нищо, което на Земята съставлява земната личност на човека, не остава. Наистина, развъплътените мислено обличат себе си в привичните форми, но въображението и земната реалност, облечена в плътни форми са явления от различен порядък. На Земята всекидневният бит и живот се явяват като отражение или пречупване на обкръжаващото в съзнанието. В Тънкия Свят привичното обкръжение изчезва и се заменя с друго, непривично и ново, следователно и в съзнанието ще се отразява и пречупва вече съвършено друг свят, отличаващ се от земния по множество условия. Главен фактор на надземното съществуване е мисълта. Не мускулната енергия движи тялото на този план, а мисълта. А

ако мисълта е неподвижна? Ако човек смята, че е умрял и неподвижен, ако смята себе си и своите мисли за мъртви, какви ще бъдат следствията на такова мислене? Там има много истукани, много стоящи на място. Много са седящите, лежащите, много са продължаващите да се считат за болни, инвалиди, мъже, жени, млади, старци и така нататък, макар че всички тези различия са чисто земни и там представляват отживелици или откъслеци от мисленето на земния свят. От всичко това трябва да се освободите още на Земята, считайки себе си за дух, живеещ в тялото, а не за тялото. Трудно е там да утвърдите своето освобождение от земното, ако духът не се е освободил от него на Земята и не е разчленил в своето съзнание надземните и земните елементи. Трябва да узнаете истината за себе си, за да станете свободни в духа.

1962 г. 602. (20 декември). Питат защо помощта идва в последния момент. Не е голяма заслуга, ако действието се извършва от Учителя. Каква е ползата за ученика от това, което преодолява не самия той. Не със своята енергия, а с чужда. Трябва да се стои и ходи със собствените крака. Когато някой прави нещо за някого, такова деяние е безполезно за същността на деятеля. Сам, сам, сам и със своята ръка. Само в случай на неизбежна опасност или когато собствените сили не стигат, Нашата Помощ е бърза и без забавяне. Понякога не Помагаме не защото не Виждаме, а за да дадем възможност да се укрепи още едно качество на духа или да се утвърди недостатъчно вкорененото се.

1962 г. 603. (М. А. Й.). Планът на Владиците се осъществява неизменно. Въпросът е само във времето, но реализацията му е неизбежна. Старият свят, лишен от съзидателни енергии, се разрушава и разлага пред очите, и навсякъде има неуспехи, а привидните успехи са зародиши на още по-големи неуспехи. Старият свят няма бъдеще, тъй като живее с миналото. В това е неговата гибел. Той не може да настигне Новия Свят, тъй като Новият Свят живее с новото и приема новото. А новото е по-високо, по-еволюционно и по-мощно от старите, изживели себе си форми на живот.

1962 г. 604. (Гуру). За Нас бъдещето е по-реално от настоящето, тъй като бъдещето е това, което подлежи да бъде, а настоящето е това, което подлежи неизменно на замяна на старото с ново.

1962 г. 605. (21 декември). Учителят и ученикът, независимо от това дали е голям или малък, са свързани помежду си със здравите нишки на връзката. Всички несвършенства на ученика лягат върху плещите на Учителя. Малкият Учител невинаги е в състояние да преодолее в себе си несвършенствата на своите ученици. Те могат да го свалят долу, до себе си. Само малките съзнания се стремят да поучават и да учителстват, неразбиращи какъв товар и каква отговорност поемат върху себе си. Призовават само защото не разбират. Това, което бушува и е неизживяно, се предава усилено по нишките на връзката. Наистина ръката боли заради поръчителствания. Бремето на Поръчителя не намалява от това, че Неговият Дух е висок, по-скоро е обратно. Ако знаехте колко често обременявате Позовалия Учител, може би бихте обуздали по-бързо своя егоизъм. Животворният обмен на устремени и светли енергии изключва проявите на вампиризм и безволно възлагане. За Мен е радост да Водя преодоляващите. За Мен е радост да Виждам твърдост и неотклонност на крачката. За Мен е радост да Отговарям на потока от устремени към Мен енергии. Но ето те стоят, устремилите се в началото, стоят по ъглите, раздирани от половинчатостта, съмненията и суетната грижа на деня. Колко далечен е техният свят на дребни тревоги и съмнения и малка заетост от величието на Огнения Свят. Нима те са се доближили до Учението на Живота, за да се ровят в себе си и да се мятат между полюсите на противоположните настроения? На кого е нужно всичко това и за какво? Вие, обременяващите Мен, Моите и пространството, помислете за следствията на

своето поведение. Къде са те, сурово и радостно вървящите след Мен, носещите Ми радост? Къде са те, устремените с всички сили? На тях се изпраща Лъча и всички токове на пространството. Тях Очаквам на трапезата на живота. На тях Подавам Ръка за помощ.

1962 г. 606. (М. А. Й.). Смири се пред тези условия на живот, в които поставя Владиката. Те са по-добри за възхода на духа. Вместо оплаквания и жалби използвай тези преимущества, които те дават. Отхвърли откъслеците от дневното мислене, когато си с Нас. Всичко твое е във Владиката. Магнетизмът на плътния свят е мощен. Самоунищожението не вреди, ако то намалява яростта на егоизма и върви срещу нарастването на елементите на личността, но не е подходящо за носителя на Безсмъртната Триада. Думите „Аз сам по себе си съм нищо“ се отнасят до личността, но Индивидуалността, зад която стои Отец, не трябва да бъде принижавана. Възвисявайки и утвърждавайки я, утвърждавате Сина в себе си, роден не от земния, а от Космическия Отец. Когато Владиката Казва „сине Мой“, Той утвърждава своето Космическо Бащинство. Реално за съзнанието е това, с което то се обкръжава. Обкръжението на настоящия момент е най-доброто за проява и усвояване на тънките енергии, но при условие, че съзнанието не се отдава твърде много на явленията от ежедневието, потапяйки се в тях и сякаш прикрепвайки се към всяко. Добре е да си ги представяте като ставащи зад завесата и отделени с нея от непосредствения и прилепчив контакт със съзнанието. Говоря за външните явления. Не трябва да се потапяте в тях. Нека пред всичко, стремящо се да погълне в своята сфера, застава Образът на Владиката като защита от магнетизма на земните притегляния. Ние също живяхме отделено далеч от хората. Нека да укрепне защитната броня на духа – заградителната мрежа. Свойството да бъдеш невидим и мълчащ е спасително и плодотворно. Отношенията с мятащите се и безпорядъчни обвивки са тежки и поглъщат психическа енергия. Понякога самотата е единственото спасение даже от приятелите и особено от почитателите. Такъв вампиризъм е опасен за здравето. Ще дам мощ на духа, тя може да бъде наречена пълнострунна тогава, когато се наслажда върху всички енергии на съзнанието, върху всички действия, чувства и мисли. Всичко се поставя под контрол: всяка дума, всяка мисъл, всяка постъпка, всяко нервно движение на тялото и всеки рефлекс на съзнанието. Проявих моята близост, за да живееш с нея и да помниш, да помниш неизгладимо.

1962 г. 607. (22 декември). Може ли да се постигне непостижимото? Може. Как? С упорит, несломим, настойчив, постоянен стремеж към целта, помнейки, че понятието недостижимост се отнася само към земния свят. Тъй като става дума за постиженията на духа. Говоря и Потвърждавам: в областта на духа всичко е постижимо, тъй като светът на духа не е подчинен на земното. Но той се утвърждава на Земята и чрез земното. И до Нас също трябва да се достигне по Земята. Мнозина не разбират това, отхвърляйки Земята, но тогава коя ще бъде отправна точка и за какво е дадена Земята на хората? Условиата на плътния свят са също така необходими за еволюцията на духа, както поливането за растежа на зърното. Ако всички действия на човека представляват непрекъснати вериги от причинности, вървящи от миналото през настоящето в бъдещето, то може да се разбере какво значение има внасянето в настоящето във всяка верига на нови елементи, на нов метал, заменящ със себе си стария. Веригата не може да се замени, но нейните звена, всяко звено може. Настоящото дава възможност за замяна. В миналото е невъзможно да се направи това, само в бъдещето може да се набележи планът за бъдещите действия, оформяйки го с мисъл и превръщайки тези форми през настоящето в минали причини от ментално-духовен порядък. Бъдещето е пластично в ръцете на волята, но веднага щом мисълта го оформи в един или друг вид, то става минало. При създаването на

нови звена от веригата на причинността това често не се отчита и човек продължава да гледа в бъдещето, когато в действителност оформените и изкристализирали мисли са застанали вече в редиците на миналите причини. А бъдещето е отново отворено за творческото съзидание.

1962 г. 608. Умението за съсредоточаване показва степента на властта над мисълта. Изпрати ми овладяване на мисълта, Владико. Колко богат е всеки ден с възможности да се придвижваш напред. Колко неща могат да се направят за един ден. Жалко за изпуснатото време. Там ще бъде късно. Там може само да се продължава, но не за се започва. Трябва да се започне тук. Трябва повече, повече, колкото може повече зърна от нови начинания да се зложат в Чашата, да се зложат кристалите на приложените в живота мисли. Само прилагането дава форма на кристала отлагания, само то единствено придава жизнеспособност на зърното (на мисълта). Сеячо, сей посева от зърна. И Аз ще Помогна.

1962 г. 609. (М. А. Й.) С какви дрипи от мисленето на вчерашния ден ще заменим радостта от Общуването? Какво може да се предпочете пред него? На преодоляващия Казваме: „Бъди с Нас”. Всяко преодоляване (на себе си) дава право за приближаване, всяка победа над себе си. Застани още по-близо чрез всяка. Помисли от сутринта и състави план кое качество ще усилваш и какво ще сееш. Всяка победа означава придобивка. Няма малка. Малкото в началото означава голямо в края. Ще се отворят ушите и очите. Ще ги отвориш с прилагане на Йога в живота на деня. Прилагането ѝ в живота е прекият и единствено възможен път.

1962 г. 610. (23 декември). Всички се приближават единствено за да вземат. Затова и не Приближаваме. А нали даже устремът е вече принасяне на своите огньове. Когато дошлият принася свои дарове и в замяна получава, законът е спазен и получаването се осъществява в съответствие с приношението. Но колко искат, силно искат да получат без да са донесли нищо. Този вид приближаване винаги се съпровожда с поглъщане на чужда енергия. Ние Страдаме много от такива идващи и се Стараем да ги избягваме. Избягвайте ги и вие. От тях е непосилната умора и тежест, болести и загуба, безполезна загуба на сили. Наситени с вашата енергия и почувствали подем и радост, те бързо ще я разпилеят, за да идват отново и отново и да измъчват. Пазете се от тези вампири. Вампиризмът процъфтява широко. Има много поглъщачи на психическа енергия. Хората, не вярващи в нищо, несъзнателно могат прекрасно да вземат от тези, които я имат. Пазете се и от вземащите приятели. Под вида на дружба се върши много, нямащо никакво отношение към дружбата. Съзвучието на аурите не е често явление. Тогава няма поглъщане даже при продължителен контакт. Принасянето в духа са заменили с принасяне на дарове в храмовете, по-късно – на жертви, а после на монети. Така са изкривили основите. Но според даровете, тоест според принасянето е и получаването. Как може да получи недонесеният нищо? При всяко Общуване и при всеки контакт е нужно принасяне в духа. Исканият да получава нека да принася. Да бъдеш ученик – значи да бъдеш принасящ своите дарове всекидневно. Упорито и пламенно утвърждаваните качества на духа ще бъдат най-добрите всекидневни принасяния на дарове на духа на Учителя на Светлината.

1962 г. 611. Скандите в даденото им съчетание са явление само за едно дадено въплъщение. Това са рамки за проява на духа. Скандите образуват и обуславят способностите и особеностите на личността, те са свързани с личността и нейното своеобразие. Математическите способности са свързани със Скандите, а също и музикалната и поетична дарба, и всички други. Скандите са изградени на основата на миналите натрупвания. Скандите са рамките, в които се проявява личността. Висшата

Триада има всички натрупвания, но не всички те могат да се проявят в даденото въплъщение. Тъй като е трудно даже тяло да се намери, за да се прояви кармично всичко нужно. Оттук е болнавостта на Блаватска, болестта на сърцето на Питагор. Дори Ние понякога Чакаме векове, за да намерим нужната физическа обвивка за Нашите Посланици, носещи Поръчение. Обвивка, свързана със Скандите в нужните съчетания от Сканди. Тях ги творят Владиците на Кармата. Целта: за Тriaдата трябва да се събере земен опит, приближаващ към кръга на завършека, тоест на (към) всестранното развитие на Безсмъртната превъплъщаваща се Индивидуалност, натрупваща и съсредоточаваща в себе си квинтесенцията на земните и надземните опити на всички въплъщения. Да бъдеш във всички въплъщения (притежавайки натрупвания) само, да кажем, велик поет, е нелепо. Това е равносилно на растежа само на една ръка или ухо или зъб. Целта на Скандите е да се даде съчетание от способностите, нужни за развитието на определени свойства и натрупвания и отлагания на определен опит. Те могат приблизително да се повторят, ако урокът не е бил научен в даденото въплъщение. Няма еднакви съчетания в две или няколко въплъщения. Гуру си отиде и никога вече няма да има такъв певец на Свещените Планини. Владиците са свободни от тези ограничения, тъй като Техният Дух е Овладал материята. Утвърдилият мъжество в миналото няма да стане страхливец, и утвърдилият сила на волята – безсилен, и забравен – придобилият любов към Владиката. Трябва да се отличават способностите в занаятите, изкуствата и науката от качествата на духа. Учен може да бъде и добрият и злият, художник – слабоволният, музикант – безстрашният или страхливецът. Предаността към Владиката е извън Скандите. Връзката с Мен е извън Скандите. Така качествата на духа се проявяват през Скандите като светлината – през цветно стъкло. Подхранващият извор не зависи от състава на стъклото. Похотта и възжеленията също се проявяват в рамките на Скандите. Кармата и Скандите са свързани неразривно. Отварянето на огнените центрове позволява да се прекрачи през някои ограничения на Скандите, но не през всички. Духът е над всички и по-високо от всичко, но в тази раса не може да израсне зъб. Това е вече ограничение на Закона.

1962 г. 612. (М. А. Й.). Да! Да! Може да се разчита само на Владиката и на себе си, на никого друго, освен само на Йерархията на Светлината. Слушай: всеки опит да влезеш в контакт с мен сближава. Аз усещам всеки. Ние, заминалите, се нуждаем от известни мисли и светли пратки от страна на близките ни хора. Даже Владиката понякога Казва: „Помогнете всички да се удържи равновесието”. Това и значи да се помогне. За нас е радост да усещаме устремност и бодрост, и сила и твърдост у любимите. Взаимообменът е животворен и плодоносен. Именно трябва да се принесе, за да се вземе – да се принесе своето, за да се получи от нас. Без приношение има вампиризм.

1962 г. 613. Ако между това, което затъмнява съзнанието и себе поставите Лика на Владиката, то затъмняващото въздействие ще загуби своята сила. Както наяве, така и насън. Насън е много по-трудно, тъй като е нужно пълноискрено желание да се освободиш от подобни затъмнения. Преживелият час на борба и победилият е по-силен от този, който не е преживял и топликия. Психическата енергия е неутрална, но се оцветява във всяка разцветка от съзнанието. Когато искреното желание за очистване достигне до определена сила, тази сила се проявява и насън. Сънищата могат да се считат като показател за дълбочината на преодоляване на изживяваните свойства. Сънят е царството на рефлексната активност, изразяваща се в реакцията на обвивките на едно или друго въздействие. Трябва да се обърне особено внимание на ставащото в тази сфера, тъй като това, което е преодоляно или не е преодоляно наяве, се проявява в съответни сънища. Ако очистването е осъществено, а сънищата говорят за друго, значи някъде са се загнездили

коренчета на лошотията. Тогава процесът на очистване трябва още да се задълбочи и усили. Непълнотата на желанието да се освободиш от любимите хлебарки и други паразити на мисленето се отразява явно в съня, където астралът действа в съответствие с това, което още не е изживяно напълно в него. Сънят е най-добрата проверка за астрала. Точната и решителна заповед на цялото съзнание дава същия този резултат в пълно съзвучие със силата на заповедта.

1962 г. 614. (М. А. Й.). Не желанията се убиват, а тяхната енергия се взема под контрол и преминава в разпореждане на волята. Не желанията се разпореждат с волята, а волята — с желанията. Желанието е сила и волята я овладява за целесъобразното ѝ използване. В голямото стопанство всичко е от полза. От всички желания, възжеления, искания може да се събере сила и знаейки, че тя сама по себе си не е нито зла, нито добра, да се насочи целесъобразно. Защо да се устремява надолу, когато може да се насочи нагоре. Долните и горните центрове се привеждат в движение от огъня или психическата енергия, която сама по себе си е неутрална. Това трябва добре да се запомни, радвайки се на възможността тя да се регулира <...>, тоест да я управлявате.

1962 г. 615. (27 декември). Относителността е приета в математиката, но не е приета в живота, макар и в проявления свят всичко да е относително. Когато е вече твърде тежко, може да се приложи мярката на относителността, представяйки си още по-тежко положение. И тогава твърде тежкото ще се намали от още по-тежкото. Ако в дома е студено и не можеш да се сгрееш и това причинява страдание, то можеш да си представиш какво е на замръзващия във виелицата. По този начин усилвайки многократно в своето въображение това, което причинява страдание и знаейки, че хората са издържали даже и това и не са губили присъствие на духа, може да се намали остротата на преживявания момент. Измъчвали са хората в тъмници, изгаряли са ги на огън, разпъвали са ги на кръстове, а ние често си позволяваме да губим равновесие на духа от нищожен повод или неоправдано да се помрачаваме. Ако не ни харесва това положение, в което ни е поставил животът и ако е невъзможно то да се поправи, то винаги може да се намали неговата острота помисляйки за това, че стотици хиляди хора в дадения момент се намират в по-лошо положение. И тогава може да се поблагодари на съдбата, че се е отнесла благосклонно, не давайки по-лош жребий.

1962 г. 616. (М. А. Й.). Тъмните нашепници се опитват да се приближат към всички хора без изключение, само че едни ги слушат, а други не. От приближаването им не е застрахован никой, но във волята на всекиго е да отвори ухо за злите нашепници, както и да го затвори.

1962 г. 617. Сине Мой, мисълта не иска да се подчинява въпреки приетото решение. Съприкосновението с хората и градската тълпа наруши настройката на съзнанието. И стана разбираемо преимущество на уединението. Но ще се учим да запазваме своята настройка на съзнанието във всички условия на живота, изолирайки се със защитен воал от млечнобяла маса Тънка Материя. Докато в аурата все още остават елементи, звучащи в унисон с <...> на земния план (и слоевете, близки до Земята), с това се постига имунитет. Стъпалото на Архата научава бързо и по желание да обвиваш себе си със защитно покривало, непроницаемо за страничните въздействия на всеки план. То е нужно за съхраняване на тънките енергии в един канал, за това те да могат, съхранени, мощно да въздействат на обкръжаващите сфери както в плътния, така и в Невидимия Свят. Главната опасност в Невидимото е свързана с низшите слоеве на пространството и земната твърд. Тези сфери, кристализирани с мрака на мисленето на невисоките съзнания, са потвърди от гранит. Поддават се само на въздействието на огнената мисъл, отделена от тях.

Мълнията на духа ги очиства мигновено. Но къде са носителите на мълнии на духа? Даже Учителите могат да заболяят при допир с тези сфери. Затова възможността за самота трябва да бъде оценена. Да, доверения поставят на кръстопътя за регулировчик, указващ необходимото направление на мисленето и целта. В това е смисълът и значението на пространственото служене на дадения момент и в дадените условия. Кой ще разреши земните сфери... Планетната мрежа на Светлината се охранява постоянно, тъй като насища Земята с вибрациите на висшите енергии. Мои, бодърствайте на пост. Не може да има град без поне един пазещ града от поглъщането му от тъмнината.

1962 г. 618. (М. А. Й.). Ако се погледне на човечеството като цяло може да се разбере колко далеч от Нас е болшинството, колко отделено е от Твърдината с грамадите от текущи явления, от невежеството, неразбирането и непознаването на основите, сега отричани яростно. И може ли да се учудвате на това, че е ценен всеки можещ да вмести. Да, ценен и усилено поддържан от Владичите на Светлината. Колективът от служители на Светлината на всички планове е един. Той помага на Владиката да внася струите на нови еволюционни течения в световния поток на планетния живот. Всеки носещ светлина на света трябва да допусне и да осъзнае своята значимост. Тъй като сътрудниците на Светлината са Наши и на Владичите помощници. За какво си поставен? Можеш да си представиш положението в света като бушуващо море в тъмнината, ако се угаси маяка, даже временно. Нека да не бъде подценявано и да е пълно осъзнаването на своята отговорност за Земята. Всеки според размера на осъзнаването на близостта до Нас и Владиката. Овладейте себе си не заради себе си, не заради своята власт над обвивките, не заради своя възход, а заради планетата и човечеството, загубило пътя. Владиката на Състраданието Указва на своите синове да бъдат на пост и здраво да се сплотят около Фокуса на Светлината. Може ли да се остави Земята безпризорна дори за миг? Може ли Владиката да изостави? А вие, воители на Светлината? И какво струва воинът, заспал на стража или напуснал поста под каквото и да било предлог? Какво струва ненадеждният страж, на когото е била доверена стражата? Дори по земните правила часовоят, оставил самоволно поста, подлежи на съд. Дори от него не се приемат никакви оправдания. А отговорността на тези, които стоят на охрана на планетната мрежа на Светлината, е по-сложна и по-голяма, и по-дълбока. Каин не е отговарял за живота на своя брат. Да! Да! Каините не отговарят, но отговарят тези, които Владиката нарича „Мои”.

1962 г. 619. (Дек. 28). (М. А. Й.). Идваме до извода, че невината и не навсякъде се оказва Помощта, а само при нужда. И действителността на тази нужда се вижда по-добре от горе. Да не замърсяваме със своите съждения безпогрешността на съжденията на Владиката. Пълнострунност на съзвучието не се достига просто. Нужно е време и е нужна асимилация на Лъча. Често и собствените настроения пречат много. Настроенията са видоизменение на емоционалното състояние на личността. И тъгата на пространствената нота на текущия час не трябва да се смесва с тъгата от личните преживявания. Бремето на този свят не е леко, но то носи пространствен характер. Може да почувствате тежестта и тъгата на ближния и да я поемете върху себе си, но не за да се заразите с нея, а за да я трансмутирате върху огньовете на своето сърце. Трансмутацията се разбира като преобразяване със собствените огньове. Но това разбиране може да се разшири и да се включи в него трансмутацията и на други съзнания и сфери, обкръжаващи Земята. У Архата, преобразил собствените огньове, трансмутацията придобива космопространствен характер и полето за приложение на неговите огнени енергии става цялата планета и Невидимия Свят. Всяко отвръщане от себе си и вместване в съзнанието на болката и тежестите на

света трансмутират личните енергии на духа в пространствени огньове. И тогава служенето на Светлината се превръща в пространствено служене.

1962 г. 620. Повелявам да подготвиш себе си за приемане на новите енергии – за освобождаване на съзнанието от всичко, което е ненужно и излишно. Пречат наслоенията на впечатления от явления, непредизвикани от необходимостта. Кесаревото – кесарю, тоест земното – на Земята, но не в по-голям размер, отколкото това изисква дългът или неизбежността на земните задължения.

1962 г. 621. (30 декември). Фабрика на бъдещето, лаборатория на бъдещето – това е Нашата Твърдина. Спасението от настоящето е в бъдещето. Цялото Учение е устремено в бъдещето. Майтрейя е бъдещето. Общуването с Нас е особено плодотворно тогава, когато засяга бъдещето. Властта на настоящето може да се намали само с бъдещето. Ученичеството е процес на преобразяване на човека от настоящето в човек на бъдещето. Миналото и настоящето са ценни само като стъпала към бъдещето, а не като грамади от шлаки, пречещи на издигането по стъпалата. Човекът на бъдещето – това е човек, чийто апарат на духа ще замени всички земни апарати: и радиото, и телевизора, и телефона, и телеграфа, и самолета, и всички други механични апарати. Но в какво би се превърнал животът на планетата, ако се въоръжи с тези способности съвременното на нас човечество. Тези чудесни възможности биха били насочени към взаимно унищожаване.

1962 г. 622. (31 декември). Ще завършим годината с твърдението, че нищо не е приключило, но че всичко продължава в бъдещето, при което хубавото ще породи хубаво, лошото – лошо. Според посева е и жътвата. Идващата година ще донесе много събития. Те ще преминат като вълни на поток и отново ще отидат в миналото, както са отишли вълните на тази година. А ти ще ги посрещаш и изпращаш отново, приемайки ги за действителност и затрупвайки с тях съзнанието и забравяйки за това, че Съзърцаващият и съзърцаваното са различни.

1962 г. 623. (М. А. Й.). Докоснали се до дълбините изведнъж се оказваме на границата на незнанието. Законът за противоположностите действа. Пралайята на съзнанието заменя огненото прозрение, за да се върне отново с умножена сила. Смяната на дните и нощите представлява символ на живота, проявен в орбитата на противоположностите. И тогава на границата на незнанието ще знаем, че това е преддверие на новите знания, още по-дълбоки и по-пълни от преди. Майя на незнанието, отстъпи.

Край на Записките от 1962 г.